

MURAKAMI, HARUKI

Kafka pe malul mării

Tânărul numit Corbul

— Văd că ai făcut rost de bani, spune tânărul numit Corbul, pe tonul lui obișnuit, puțin tărăgănat, de parcă de-abia s-a trezit dintr-un somn adânc și are gura încleștată.

Dar se prefăce, pentru că de fapt e complet treaz. Ca întotdeauna.

Încuviințez.

— Cât ai?

Refac în minte calculul și îi răspund:

— Vreo patru sute de mii de yeni bani gheață și încă ceva pe cârd. Sigur, nu pot să spun că e suficient, dar pe moment cred că mă descurc.

— Nu-i rău, spune tânărul numit Corbul. Pe moment.

Încuviințez.

— Ceva îmi spune că nu i-ai primit de la Moș Crăciun.

— Nu.

Tânărul numit Corbul strânge ușor din buze, ironic, și aruncă o privire în jur.

— Să fie cumva de pe-aici, din sertarul cuiva?

Nu îi răspund. Știe foarte bine de unde am banii și nu e cazul să-mi pună atâtea întrebări pe ocolite. Nu face decât să mă tachineze.

— În fine, spune el. Ai nevoie urgentă de banii ăștia, așa că ai făcut rost de ei. Că i-ai împrumutat, i-ai luat fără să spui, i-ai furat... Nu contează. Cert e că sunt ai tatălui tău.

Pe moment o să te descurci cu ei. Dar ce-o să faci când o să termini acești patru sute de mii de yeni? Banii nu se înmulțesc în portofel ca ciupercile în pădure, să știi. O să ai nevoie și de mâncare, și de un loc de dormit. La un moment dat o să rămâi fără bani.

— O să mă gândesc la asta la momentul respectiv.

— O să mă gândesc la asta la momentul respectiv, repetă el cuvintele mele, de parcă le-ar cântări în palmă.

Încuviințez.

— O să-ți găsești ceva de lucru, de exemplu?

— Poate.

Tânărul numit Corbul clatină din cap.

— *Mai ai multe de învățat despre lumea asta. Ce slujbă crezi că-și poate găsi un copil de cincisprezece ani într-un loc necunoscut și îndepărtat? Tu nici măcar nu ți-ai terminat anii de învățământ obligatoriu! Cine crezi tu că ar angaja pe cineva ca tine?*

Roșesc. Roșesc foarte tare.

— *In fine, spune t tânărul numit Corbul. N-are rost să-ți înșir aici numai lucruri neplăcute, când tu încă n-ai apucat să faci nimic. De hotărât, ești hotărât. Mai rămâne doar să pui totul în practică. La urma urmei, e viața ta și n-ai decât să faci ce crezi.*

Așa e, la urma urmei asta e viața mea.

— *Totu și, de acum încolo trebuie să devii foarte tare.*

— *Eu mă străduiesc.*

— *Se vede. În ultimii ani te-ai făcut foarte puternic, trebuie să recunosc. Încuviințez.*

— *Și totuși, rămâne faptul că ai doar cincisprezece ani.*

Ești de-abia la începutul drumului. Sunt o mulțime de lucruri în lume pe care încă nu le-ai văzut, lucruri pe care acum nici măcar nu ți le poți imagina.

Stăm ca întotdeauna pe canapeaua veche din piele din biroul tatălui

meu, unul lângă celălalt. Tânărului numit Corbul îi place foarte mult acest loc. Este innebunit după toate minciunile de aici. Acum se joacă cu un prespăpăier din sticlă, în formă de albină. Desigur, când tata este acasă, nici nu ne apropiem de acest loc.

— *Orice-ar fi, eu trebuie să plec de-aici, spun eu. Asta e un lucru de neclintit.*

— *Așa o fi, răspunde tânărul numit Corbul.*

Pune prespăpăierul pe masă și își duce mâinile la ceafă.

— *Dar asta nu rezolvă totul. Nu vreau să-ți tai elanul, însă tu nu înțelegi un lucru: oricât de departe ai fugi, tu nu poți să te desprinzi cu totul de aici. Nu-ți pune speranțe prea mari în distanță.*

Încep din nou să mă gândesc la distanță. Tânărul numit Corbul oftează și își freacă pleoapele cu vârful degetelor, închide ochii și îmi spune din întunericul de dinlăuntru:

— *Hai să jucăm jocul nostru obișnuit!*

— *Bine, i-am răspuns.*

Închid și eu ochii și inspir încet, adânc.

— *Imagîneză-ți o furtună cumplită de nisip, spune el.*

Uită orice altceva.

Îmi imagînez o furtună cumplită de nisip și uit orice altceva, chiar și cine sunt. Îmi golesc mintea, iar lucrurile nu întârzie să apară, lucruri pe care le vedem împreună, așezați ca întotdeauna pe canapeaua veche din piele din biroul tatălui meu.

— *Uneori destinul seamănă cu o furtună izolată de nisip care își schimbă cursul năncetat, spune tânărul numit Corbul.*

Uneori destinul seamă ănană cu o furtună izolată de nisip care își schimbă cursul năncetat. Ți schimbă ritmul de mers, încercând să o eviți. Furtuna însă se schimbă și ea, potrivindu-și pasul după al tău.

Schimbi din nou pasul, dar și furtuna face la fel. Acest lucru se repetă la nesfârșit, ca un dans macabru cu îngerul morții, chiar înainte de revărsarea zorilor. De ce? Pentru că furtuna nu este ceva fără legătură, venit de departe. Tu însuți ești furtuna. E ceva dinlăuntru al tău. De aceea, n-ai decât să te resemnezi și să pășești drept în mijlocul ei, să-ți aperi ochii și urechile de nisip și să o străbați pas cu pas. Acolo nu există nici soare, nici lună, nici direcție, uneori nici măcar timp. E doar nisip fin și alb, făcut parcă din oase fărâmate, care dansează în înaltul cerului. Imaginează-ți o astfel de furtună.

Îmi imaginez aceasă furtună. Un vârtej alb se înalță drept către cer, ca o funie groasă. Îmi astup cu mâinile ochii și urechile, ca nisipul mărunț să nu-mi pătrundă în corp.

Furtuna vine drept spre mine. Îi simt suflul pe piele încă de departe. O să mă înghită într-o clipă.

Într-un final, tânărul numit Corbul își sprijină ușor mâna pe umărul meu și în acel moment furtuna dispare. Eu încă îmi mai țin ochii închiși.

— De acum e musai să devii cel mai tare băiat de cincisprezece ani din lume, altfel n-o să reușești să supraviețuiești. Și pentru asta trebuie să descoperi singur ce înseamnă cu adevărat să fi tare. Ai priceput?

Eu tac. Aș vrea să adorm așa, simțindu-i mâna pe umăr.

Un fremăt slab de aripă îmi ajunge la urechi.

— De acum o să devii cel mai tare tânăr de cincisprezece ani din lume, repetă el în șoaptă în urechea mea aproape adormită.

Cuvintele lui mi se întipăresc în minte, ca niște litere tatuete cu albastru.

Apoi, desigur, va trebui într-adevăr să treci prin ea, prin această furtună puternică de nisip, metafizică, simbolică. Inșă oricât de metafizică sau simbolică ar fi, iți va sfașia trupul ca mii de lame ascuțite.

Muți vor sângea, inclusiv tu. Va curge sânge cald și roșu, care iți va păta ambele mâini. Va fi sângele tău, dar și al altora.

Când furtuna va înceta, nu vei înțelege prea bine cum ai reușit să scapi cu viață. Nu vei fi sigur nici măcar că a trecut cu adevărat. Inșă un lucru iți va fi clar: tu, cel care a ieșit din furtună, nu mai ești același cu cel care a pășit în ea. Da, asta înseamnă furtuna de nisip.

În ziua în care împlinesc cincisprezece ani, fug de acasă spre un oraș necunoscut și îndepărtat și ajung să locuiesc într-un ungher dintr-o mică bibliotecă.

Dacă m-aș apuca să povestesc totul în amănunt, pas cu pas, aș putea să o țin tot așa o săptămână întreagă. Pe scurt, cam aceasta este ideea. Când am împlinit cincisprezece ani, am fugit de acasă spre un oraș necunoscut și îndepărtat și am ajuns să locuiesc într-un ungher dintr-o mică bibliotecă.

Poate că sună a poveste de adormit copiii, dar nu este deloc așa. Sub nici o formă.

Capitolul 1

Banii nu sunt singurul lucru pe care îl șterpelesc înainte de plecare. Mai iau o brichetă mică și veche din aur (mi plac foarte mult designul și greutatea sa) și un briceag cu lama ascuțită, pentru jupuit pielea de căprioară, care cântărește mai greu decât te-ai aștepta și care are o lamă de doisprezece centimetri. Este probabil un suvenir dintr-o călătorie în străinătate. Mă hotărăsc să mai iau din sertarul birouluiși o lanternă de buzunar puternică.

Îmi mai trebuieși perechea de ochelari de soare Revo cu lentile azurii, care să-mi ascundă vârsta.

Cochetez și cu ideea de a lua Rolexul Sea Oyster la care tata ține atât de mult, dar, după câteva clipe de frământare, mă răzgândesc. Mă vrăjește frumusețea mecanismului, însă nu vreau să am asupra mea mai multe obiecte valoroase decât e nevoie, care să atragă privirile oamenilor. În plus, practic vorbind, ceasul de mână Casio, din plastic, cu alarmă și cronometru, este mai mult decât suficient și cu siguranță mai ușor de folosit. Resemnat, pun Rolexul la loc în sertar.

Un alt lucru este poza cu mine și cu sora mea de când eram mici, pe care o scot dintr-un ungher al sertarului.

Suntem undeva pe malul mării și râdem amândoi fericiți.

Sora mea se uită într-o parte, iar jumătate din chipul ei este învăluit în umbră, motiv pentru care chipul ei zămbitor arată spintecat chiar pe mijloc. Pare să aibă două înțelesuri, ca măștile din tragediile grecești pe care le-am văzut în manual. Lumină și umbră. Speranță și deznădejde. Răs și tristețe. Încredere și singurăătate. Eu, pe de altă parte, privesc dezinvolt drept în obiectiv. În afară de noi doi nu se mai zărește nimeni pe plajă. Amândoi suntem îmbrăcați în costume de baie, sora mea într-unul întreg, roșu și înflorat, iar eu într-un slip albastru, penibil de lăbărțat. Țin ceva în mână, ca un băț din plastic. Valurile albe, înpumate, se sparg la picioarele noastre.

Cine, când și unde a făcut oare această fotografie? De ce arăt eu atât de vesel? Cum de am putut să am o față atât de veselă? De ce a păstrat tata doar această fotografie?

Totul este o enigmă. Eu aveam probabil vreo trei ani, iar sora mea, nouă. Oare eram noi doi atât de apropiați? Nu-mi amintesc deloc să fi mers cu familia mea la mare. Nu-mi amintesc să fi mers nicăieri. În orice caz, nu vreau să-i las tatălui meu această fotografie. O iau și o vâz în portofel. Cu mama nu am nici o poză. Se pare că tata le-a aruncat pe toate.

După câteva clipe de gândire, mă decid să iau și telefonul mobil. Dacă tata observă că a dispărut, probabil va lua legătura cu compania de telefonie și va anula contractul. În cazul ăsta, nu mi-ar mai fi de nici un folos. Îl pun totuși în rucsac, împreună cu încărcătorul. Oricum sunt ușoare. Dacă e să crape, le arunc și gata.

Mă hotărăsc să pun în rucsac numai lucruri strict necesare. Cel mai dificil e să-mi aleg hainele. Am nevoie de câteva perechi de chioloți. Pulovere oare câte îmi trebuie?

Cămăși, pantaloni, mănuși, fular, pantaloni scurți, jachete?

Dacă încep, nu mă mai opresc. Un lucru e foarte clar: nu vreau să mă învârt printr-un loc străin cărând după mine ditamai bagajul, s-ar vedea de la o poștă că sunt fugit de acasă. Aș atrage numaidecât atenția cuiva, m-ar duce la poliție și m-ar trimite înapoi acasă, cât ai zice pește. Dacă nu mă înhăitez cu cine știe ce țipi dubioși de prin zonă.

Nu trebuie să mă duc într-un loc friguros. Aceasta este concluzia la care ajung. Nu e foarte simplu? Să merg într-un loc călduros! Așa nu-mi trebuie nici haină groasă, nici mănuși. Dacă nu trebuie să mai iau în calcul și frigul, bagajul mi se reduce la jumătate. Aleg haine ușor de spălat, care se usucă repede și care nu ocupă mult loc, le împăturesc bine și le bag în rucsac. Mai iau un sac de dormit pentru orice anotimp, care, pliat, se face foarte mic, câteva articole de toaletă, o pelerină de ploaie, un carnetel și un pix, un walkman Sony recorder, vreo zece minidiscuri (orice-ar fi, muzica mi-e indispensabilă), acumulatori de rezervă și cam atât. Vase chiar nu-mi trebuie. Sunt și prea grele, și prea voluminoase, iar mâncare pot să-mi cumpăr de la orice non-stop. Fără să mă grăbesc, stau și scurtez lista cu ce am de luat la mine. Adaug câteva lucruri, apoi le șterg. Mai adaug altele și le șterg din nou.

Ziua în care împlinesc cincisprezece ani mi se pare momentul ideal să fug de acasă. Înainte ar fi prea devreme, iar după, prea târziu.

În primii doi ani de gimnaziu, m-am concentrat să-mi antrenez corpul, special pentru ziua aceasta. Am mers la o sală de judo încă din primele clase primare și am continuat într-o oarecare măsură și în gimnaziu. Însă nu m-am înscris în cluburile de sport de la școală. Când aveam timp, alergam singur pe teren, înotam în bazin sau mă antrenam la sala de gimnastică din apropiere. Acolo erau instructori tineri care mă învățau pe gratis exercițiile corecte de încălzire și cum să folosesc aparatele, cum îmi pot întări eficient toți mușchii corpului, ce mușchi sunt folosiți în viața de zi cu zi și care pot fi întăriți doar folosind aparatele. M-au învățat și cum să folosesc corect presa. Din fericire, sunt înalt de statură și, datorită exercițiilor zilnice, mi s-a lățit spatele și mi s-au dezvoltat pectoralii. Cei care nu mă cunosc mi-ar da cu siguranță vreo șaptesprezece ani. Dacă aș arăta într-adevăr de cincisprezece ani, sigur aș avea probleme, oriunde m-aș duce.

În afara discuțiilor cu instructorii de la școală, a celor câtorva vorbe pe care le schimb cu menajera care trece pe la noi o dată la două zile și pe lângă conversațiile obligatorii de la școală, nu vorbesc absolut cu nimeni. Cu tata am ajuns să nu mă mai întâlnesc de multă vreme. Deși locuim în aceeași casă, avem un program complet diferit, iar tata își petrece toată ziua la atelier, departe de casă. În plus, e de la sine înțeles că dintotdeauna am avut grijă să nu dau nas în nas cu el.

Școala la care am mers e o școală particulară frecventată aproape în totalitate de copii proveniți din familii de rang înalt sau, pur și simplu, bogate. Atâta vreme cât nu eșuezi lamentabil, poți să continui și liceul acolo. Toți au dantură frumoasă, poartă haine curate și sunt plictisitori. Evident, nimeni din

clasă nu mă place. Am ridicat în jurul meu un zid înalt și am mereu grijă ca nimeni să nu pătrundă înăuntru sau să mă tragă pe mine afară. Cui i-ar plăcea un om ca mine? Toți mă evită și țin garda sus. Sau poate că mă consideră arogant. Uneori cred că le e chiar teamă de mine.

Însă eu sunt foarte mulțumit când oamenii nu-mi acordă atenție, pentru că am o mulțime de lucruri de făcut de unul singur. În pauze mergeam mereu la sala de lectură și devoram cărțile.

Și totuși am fost foarte atent la ore. Tânărul numit Corbul mi-a recomandat acest lucru cu căldură.

Nu prea cred că ceea ce se predă în școala generală te-ar putea ajuta la ceva în viața de zi cu zi. Chiar și profesorii sunt niște indivizi de nimic. Asta o știu.

Însă tu, să-ți fie clar, tu o să fugi de acasă. De acum încolo n-o să mai ai probabil ocazia să mergi la școală, așa că, fie că-ți place, fie că nu, ar fi bine să bagi bine la cap absolut tot ce te învață la ore. Să te faci sugativă. Poți să hotărăști mai târziu ce păstrezi și ce arunci.

Am urmat sfatul său (în general, ascult toate sfaturile pe care mi le dă tânărul numit Corbul). Atent, cu mintea ca un burete, am ascultat fiecare cuvânt rostit în clasă și mi l-am imprimat bine în minte. Am înțeles și am

memorat mereu totul, în acel interval de timp limitat. Datorită acestui lucru, rezultatele de la examene m-au plasat în fruntea clasei, chiar și fără să fie nevoie să mai învăț acasă.

Cu cât mi s-au oțelit mai mult mușchii, cu atât am devenit mai tăcut. M-am străduit, pe cât posibil, să nu las să mi se citească sentimentele pe față și am încercat să fac astfel încât profesorii sau colegii de clasă să nu-și dea seama ce gândesc. Urmează să pătrund în lumea grea a adulților, unde trebuie să mă descurc de unul singur.

Când mă priveam în oglindă, vedeam cum în ochii mei plutea o lumină rece, ca de șopârlă, iar expresia feței devenea mai dură și mai impenetrabilă. Dacă stau să mă gândesc, n-am mai răș, o dată măcar, de nu mai știu când.

Nici n-am mai zămbit. Nici pentru alții, nici pentru mine însumi.

Totuși, nu am reușit să păstrez întotdeauna aceasă izolare liniștită. Mi s-a întâmplat ca zidul cu care m-am împrejmuț să se dărâme dintr-o suflare. Nu de foarte multe ori, dar s-a întâmplat. Zidul s-a făcut nevăzut fără să observ măcar, lăsându-mă gol în fața lumii. În asemenea momente, mă simt foarte derutat. Sunt cumplit de confuz. În plus, mai e și profecția, mereu prezentă, ca o apă întunecată.

Profecția este mereu prezentă, ca o apă tainică, întunecată.

În mod normal, ea se ascunde într-un loc neștiut, însă când va veni timpul, se va revărsa fără zgomot, invadându-ți, rece, fiecare celulă, iar tu te vei îneca în șuvoiul violent, nemaiputând să respiri. Te vei lipi de gura de aerisire de lângă tavan și te vei zbate din răspuțeri după o gură de aer proaspăt. Aerul care va pătrunde prin ea, însă, va fi extrem de uscat și îți va pârjoli gâtul. Apa

și setea, caldul și recele, elemente antagonice, își vor uni puterile și te vor ataca simultan.

Cât de mare ar fi lumea, pe nicăieri nu se zărește un locșor, oricât de mic, care să te primească și pe tine. Când cauți o voce, întâlnești doar tăcere profundă. Când însă vrei tăcerea, te întâmpină vocea prevestitoare, neobosită, voce care uneori apasă un buton ascuns adânc în mintea ta.

Inima ta e ca un rău involburat, ieșit din matcă după o ploaie

îndelungată. Toate marcajele de la suprafața pământului, până la ultimul, sunt scufundate sub apă și purtate către un loc întunecat. Ploaia torentială continuă să inunde acest râu. De fiecare dată când vezi pe la știri imagini cu inundații, îți spui: da, întocmai. Aceasta este inima mea.

Înainte să plec, mă spăl cu săpun pe față și pe mâini. Îmi tai unghiile, îmi curăț urechile și mă spăl pe dinți. Încerc să mă curăț cât mai bine, pe îndelete. În anumite situații, a fi curat e mai important decât orice altceva. Îmi privesc apoi cu multă atenție chipul în oglindă. Este moștenirea genetică de la tata și de la mama – chiar dacă nu îmi mai amintesc deloc chipul mamei mele. Oricât aș suprima sentimentele care se pot citi pe el, oricât aș întuneca lumina din ochii mei, cu oricâți mușchi mi-aș acoperi trupul, chipul nu pot să mi-l schimb. Oricât de tare mi-aș dori, nu pot să-mi smulg sprâncenele groase și lungi,

moștenite de la tata, sau cuta adâncă dintre ele. Dacă aș vrea, aș putea să-mi ucid tatal (la forța pe care o am, n-ar fi deloc dificil). Aș putea chiar să-mi șterg din minte imaginea mamei. Însă nu pot să alung din mine genele lor. Ar însemna să mă alung pe mine dinăuntrul meu.

Și mai e și profetia, îngropată în mine ca un mecanism.

Îngropată în mine ca un mecanism.

Sting lumina și ies din baie.

În casă plutește o liniște apăsătoare. Sunt șoaptele unor oameni care nu există, suflarea unor oameni care nu sunt în viață. Mă uit în jurul meu, mă opresc și respir adânc.

Limbile ceasului arată ora trei după-amiază. Par cumplit de reci. Se prefac neutre, dar nu sunt de partea mea. A venit vremea să las în urmă acest loc. Iau rucsacul și mi-l pun în spate. Deși l-am mai încercat de nu știu câte ori, acum îl simt mult mai greu.

M-am hotărât să plec în Shikoku. Nu am avut un motiv anume care să mă determine să mă îndrept într-acolo, însă când m-am uitat pe hară, m-am gândit, nu știu de ce, că înspre Shikoku trebuie s-o apuc. Ori de câte ori m-am uitat, acest loc m-a atras și mai tare. Este departe, la sud de Tokyo, la malul mării și are o climă blândă. E un loc în care n-am mai fost niciodată și unde nu am nici o cunoștință și nici o rudă. Prin urmare, dacă cineva ar încerca să-mi dea de urmă (deși nu prea cred că are cine), este imposibil să-și îndrepte privirea spre Shikoku.

Îmi ridic de la ghișeu biletul rezervat și urc în autobuzul de noapte. Este cea mai ieftină metodă de a ajunge în Takamatsu, puțin peste zece mii de yen.

Nimeni nu mă bagă în seamă. Nimeni nu mă întreabă câți ani am. Nimeni nu mă iscodește cu privirea. Doar controlorul îmi verifică, protocolar, biletul.

Doar o treime din locurile din autobuz sunt ocupate.

Majoritatea călătorilor sunt singuri, cași mine, iar în autobuz domnește o liniște aproape nenaturală. Până în Takamatsu am de bătut cale lungă. După orar, călătoria o să dureze aproximativ zece ore și urmează să ajungem în zorii zilei următoare. Timpul însă nu mă preocupă câtuși de puțin. Când autobuzul părăsește terminalul, puțin după ora opt, îmi las scaunul pe spate. Adorm imediat ce mă așez mai bine, de parcă mi s-au descărcat bateriile.

Cu puțin înainte de miezul nopții începe o ploaie torențială. Din când în când deschid ochii și privesc prin crăpătura perdelei ponosite panorama nocturnă a autostrăzii.

Picăturile de ploaie se izbesc zgomotos în fereastră, încetșând lumina care se revarsă din felinarele aliniate de-a lungul drumului. Șalpii așezați la intervale regulate se înșiră la nesfârșit, de parcă ar fi puși să măsoare lumea.

Lumini noi se apropie, dar numaidec ât rămân în urmă, ofilite. Nici nu apuc bine să mă dezmeticesc, că se și face miezul nopții. Și atunci vine automat cea de-a cincisprezecea aniversare a mea, ca împinsă de la spate.

— La mulți ani! Îmi urează tânărul numit Corbul.

— Mulțumesc. Profetia mă urmărește însă mai departe, ca o umbră. Mă asigur că zidul din jurul meu nu s-a cărămat. Trag perdeaua de la geam și mă culc la loc.

Capitolul 2

Prezentul document, clasificat drept „strict confidențial”, se află în păstrarea Ministerului American al Apărării și a fost pus la dispoziția publicului în anul 1986, pe baza Actului de Libertate a Informației. În prezent poate fi consultat la Arhivele Naționale Americane (ANA) din Washington.

Această serie de investigații a fost efectuată sub îndrumarea maiorului James P. Warren, din martie până în aprilie 1946. Sublocotenentul Robert O'Connor și sergentul major Harold Katayama au efectuat investigația de la fața locului, în prefectura Yamanashi, districtul XXX. Toate interviurile au fost realizate de sublocotenentul Robert O'Connor. Traducătorul de limba japoneză a fost sergentul major Katayama, iar soldatul William Koon a fost însărcinat cu întocmirea documentelor.

Interviurile au fost realizate de-a lungul unui interval de douăsprezece zile, în sala de recepție a primăriei orașului XXX, prefectura Yamanashi. La întrebările sublocotenentului O'Connor au răspuns separat o învățătoare de la școala generală XXX din municipiul XXX, districtul XXX, un medic cu domiciliul în localitate, doi polițiști de la secția locală de poliție și șase copii.

Hărțile locale anexate, la o scară de 1/10000 și 1/2000, au fost întocmite de Agenția de Cercetare Topografică din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Raportul Secției de Informații a armatei americane (SMI1)

Data întocmirii raportului: 12.05.1946

Titlul raportului: „INCIDENTUL RICE BOWL HILL, Cod de înregistrare: PTYX-722-8936745-42213-WWN în cele ce urmează este prezentat interviul cu Setsuko Okamochi (26 ani), învățătoare la clasa a IV-a B, școala generală XXX, orașul XXX. Înregistrare audio disponibilă.

Materialele suplimentare referitoare la acest interviu pot fi accesate folosind codurile de indexare PTYX-722-SQ-118 la impresiile intervievatorului, sublocotenentul O'Connor: „Setsuko Okamochi este o femeie de statură mică, cu trăsături plăcute. Este inteligentă, are un puternic simț al responsabilității, iar răspunsurile sale sunt sincere și la obiect. Incidentul i-a provocat un șoc ale cărui urmări sunt vizibile și în prezent. Parcurgând firul amintirilor, a dat uneori semne de o puternică tensiune psihică, momente în care începea să vorbească mai rar.”

Cred că era cu puțin după ora zece dimineața când am văzut sus pe cer o strălucire argintie intensă. Era o lumină cu reflexii metalice, care a traversat încet cerul, de la est la vest. Noi ne-am gândit că era, probabil, un B-29. Se afla exact deasupra noastră și de aceea trebuia să privim drept în sus. Cerul era senin, fără urmă de nori, iar lumina atât de puternică, încât tot ce se vedea era doar strălucirea unui obiect ce părea să fie din duraluminiu argintiu.

Cu toate acestea, obiectul se afla la o înălțime prea mare pentru a-i putea distinge forma și am presupus că nici noi nu eram vizibili de acolo. De aceea, nu ne-a fost teamă că <nota>

1. Serviciul Militar de Informații (1941-1952), divizie compusă din cunoscători de limbă japoneză, care au servit drept traducători în Cel de-al Doilea Război Mondial.

Ne-ar putea ataca sau că ar lansa o bombă asupra noastră.

O bombă în Yamanashi n-ar avea mare efect. Ne-am gândit că avionul urma probabil să bombardeze un oraș mai mare sau că tocmai se întorcea din misiune. De aceea ne-am continuat drumul fără să luăm vreo măsură de precauție.

Eram mai degrabă impresionați de frumusețea stranie a acelei lumini.

Conform înregistrărilor armatei, la acel moment, și anume în data de 7.11.1944, în jurul orelor 10.00, nu există nici o mențiune a vreunui bombardier sau alt aparat de zbor al armatei americane care să fi survolat regiunea.

Dar atât eu, cât și cei șaisprezece copii care erau acolo, l-am văzut foarte clar și cu toții am crezut că era un B-29.

Până atunci mai văzuserăm de nenumărate ori astfel de avioane în formație și nici un alt avion în afară de B-29 nu poate zbura la o asemenea altitudine. În prefectura noastră exista o mică bază aeriană și mai vedeam uneori aparate de zbor japoneze, însă toate erau mici și nu urcau atât de sus.

În plus, duraluminiul strălucește altfel decât oțelul, iar avioanele făcute din duraluminiu sunt B-29. Ceea ce mi s-a părut straniu a fost faptul că nu era o escadrilă, ci un singur avion.

Sunteți din partea locului?

Nu. M-am născut în prefectura Hiroshima. În 1941 m-am căsătorit și am venit aici. Soțul meu era profesor de muzică la o școală generală din prefectură, însă în 1943 a fost încorporat și în iunie 1945 a murit în bătălia din Insula Luzon. Amînțeleș că era de gardă la un depozit de munții de la periferia orașului Manila, care a explodat în urma unui bombardament american. Nu avem copii.

Care este numărul total al elevilor cu care erați în acel moment?

Erau șaisprezece copii, adică întreaga clasă, mai puțin doi care lipseau pentru că erau bolnavi. Opt băieți și opt fete. Dintre aceștia, cinci fuseseră evacuați din Tokyo.

Am luat la noi sticle cu apă și mâncare la pachet, ca pentru orice drumeție, și am plecat de la școală la ora nouă dimineața. Nu ne propuseserăm un anumit subiect de studiat. Principala noastră țintă era să urcăm pe deal și să căutăm ciuperci sau plante comestibile. Locuim într-o zonă agricolă și nu duceam lipsă acută de hrană, dar nu pot spune nici că aveam suficiență. Rația pe care eram forțați să o dăm la stat era mare și, cu excepția unui mic număr de persoane, cu toții sufeream de o foame cronică.

Din acest motiv încurajam copiii să învețe unde pot găsi hrană. Fiind în stare de urgență, nu se mai puneau problema de studiat. La acea vreme, toată

lumea se îndeletnicea din plin cu astfel de activități practice. Școala era în mijlocul naturii și locuri potrivite pentru „practică” se întâlneau la tot pasul. Din acest punct de vedere, am fost norocoși. Toată lumea de la oraș suferea de foame. Aprovizionarea din Taiwan și dinspre restul țării fusese deja complet întreruptă, iar criza de alimente și de combustibil se agravase.

Ați spus că cinci copii fuseseră evacuați din Tokyo. Se înțelegeau bine cu cei din partea locului?

În ceea ce privește clasa mea, cred că, în general, lucrurile mergeau bine. Desigur, proveneau din medii complet diferite, unii de la țară, iar ceilalți din Tokyo. Foloseau și altfel de cuvinte, chiar se îmbrăcau altfel. Majoritatea copiilor de aici sunt fii de agricultori săraci, iar cei veniți din Tokyo proveneau mai toți din familii cu părinți care lucrau la diverse companii sau pentru guvern. Din aceste motive, nu aș putea spune că se înțelegeau reciproc.

Mai ales la început, între cele două grupuri plutea un aer de încordare. Nu s-au certat sau hărțuit, doar că nu înțelegeau fiecare ce gândește celălalt. De aceea tindeau să stea separat, copiii de aici cu cei de aici, iar cei din Tokyo cu cei din Tokyo. Însă după vreo două luni de zile s-au obișnuit suficient unii cu alții. Când încep să se joace împreună și sunt antrenați în ceea ce fac, aceste bariere de cultură sau de mediu dispar de la sine.

Vă rog să-mi descrieți cât puteți de detaliat locul în care ați mers cu clasa în acea zi.

Este un deal unde mergeam adesea în drumeție. Are o formă rotundă, ca un castron pus cu gura în jos, și de aceea îi spunem „Owan yama” (Rice Bowl Hill). Nu este abrupt, și oricine poate să-l urce. Este puțin mai la vest de școală.

La pasul copiilor, se ajunge în vârf cam în două ore. Ne-am oprit pe parcurs în pădure și am căutat ciuperci, apoi am luat o gustare. Copiii preferă să meargă la „practică” decât să învețe în clasă.

Strălucirea avionului din aer ne-a făcut pentru o vreme să ne reamintim de război, însă a fost un moment trecător, toți eram într-o stare de bună dispoziție. Era o vreme frumoasă, fără un nor pe cer, nu bătea vântul, pe deal era liniște și nu se auzea decât ciripitul păsărilor. Plimbându-ne pe acolo, aveam senzația că războiul se desfășura într-o țară îndepărtată și că nu avea nici o legătură cu noi. Urcam pe cărare, cântând în cor. Din când în când, imitam cântecul păsărilor. Lăsând la o parte faptul că era război, era o dimineață minunată, chiar perfectă, aș putea spune.

Ați intrat cu toții în pădure imediat după ce ați văzut presupusul avion?

Da. Cred că am intrat în pădure la nici cinci minute după ce l-am văzut. Am părăsit cărarea și am urcat pe o potecă.

Doar pe această porțiune panta este mai abruptă. Cam după zece minute de urcuș, se ajunge într-un luminș. Este destul de mare și foarte neted, ca o masă. Odată ce intri în pădure, totul în jur e nemișcat, razele soarelui nu mai pătrund, iar aerul este mai răcoros, însă când ajungi acolo, te simți ca într-o piațetă, cu cerul deschis deasupra capului. De câte ori urcam cu clasa pe Owan

vama, ne opream mai mereu în acel loc pentru că ne dădea cumva un sentiment de liniște și intimitate.

Când am ajuns în „piațetă”, ne-am odihnit puțin, ne-am lăsat bagajele, ne-am împărțit în grupuri de câte trei sau <notă>

— Rice Bowl înseamnă vas de orez, iar hill, deal (în engl.) (în src.).

Patru și am plecat după ciuperci. Regula mea era ca nimeni să nu iasă din raza vizuală a celorlalți. I-am adunat pe toți și m-am asigurat din nou că toți înțelegeau această regulă.

Chiar dacă era un loc bine cunoscut, ne aflam totuși în pădure și dacă ne aventuram prea departe, puteam avea necazuri. Și aveam de-a face cu niște copii, care, odată absorbiți de culesul ciupercilor, uită numaidecât de orice regulă. Așa că aveam grijă să îi număr încontinuu din ochi.

Copiii au început să se prăbușească la pământ cam la zece minute după ce am început să adunăm ciuperci.

Când i-am văzut pe primii trei căzuți, primul lucru la care m-am gândit a fost că mâncaseră vreo ciupercă otrăvitoare, în zona aceasta cresc multe ciuperci care pot fi letale. Copiii de aici știu să le deosebească, însă unele te pot păcăli. De aceea le-am cerut ferm să nu ducă nimic în gură până nu ajungeam înapoi la școală și erau alese de un specialist, însă copiii nu ascultă tot ce le spui.

M-am repezit către ei și i-am ridicat în brațe. Erau inerti, ca niște bucăți de cauciuc înmuiat de soare. Nu aveau pic de vlagă, parcă țineam în brațe niște carapace goale. Totuși respirau normal. Le-am verificat pulsul la încheietura mâinii și era stabil. Nu aveau nici febră. Arătau liniștiți, nu părea să îi doară

ceva. Nu fuseseră înțepați de albine sau mușcați de șarpe. Erau doar inconștienți.

Cei mai ciudați erau ochii. Erau atât de inerti, încât păreau intrați în comă, însă nu aveau ochii închiși. Îi țineau larg deschiși și se uitau la ceva. Din când în când, clipeau.

Mi-am dat seama că nici nu dormeau. În plus, își mișcau pupilele încet, de la stânga la dreapta, de parcă urmăreau cu privirea ceva în depărtare. Aveau privirea conștientă, însă în realitate nu vedeau nimic sau cel puțin nu vedeau ce era în fața ochilor. Le-am fluturat mâna prin față, însă pupilele lor nu au înregistrat nici un fel de reacție.

I-am luat pe cei trei copii în brațe, pe rând, și toți erau în exact aceeași stare. Inconștienți, cu ochii deschiși, urmărind ceva cu privirea. Era o priveliște cu totul ieșită din comun.

Vă rog să descrieți grupul format din copiii căzuți la pământ.

Erau trei fete care se înțelegeau foarte bine. Le-am strigat pe nume foarte tare și le-am bătut pe rând pe obraji.

Le-am lovit destul de puternic, însă n-au avut nici o reacție.

Nu simțeau nimic. Era o senzație foarte stranie, de parcă loveam în gol.

M-am gândit să pun pe cineva să dea o fugă până la școală. Nu aveam

cum să, dar singură înapoi trei copii inconștienți, așa că l-am căutat pe băiatul cel mai lute de picior.

Când m-am ridicat și m-am uitat înapoi, am observat că și ceilalți copii erau prăbușiți la pământ. Saisprezece copii, toți inconștienți, întinși pe jos. Eu eram singura în picioare, conștientă. Era... ca un câmp de război.

Nu ați observat nimic neobișnuit? Vreun miros, sunet, poate lumină?

(Se gândeste o vreme) Nu, după cum am spus mai devreme, era foarte liniște și pace. Nici un sunet, miros sau lumină ciudată. Doar toată clasa mea era căzută la pământ, până la ultimul. Mă simțeam rămasă singură pe lume, singură cum nici nu vă puteți imagina. Îmi doream să dispar cu totul, să nu mă mai gândesc la nimic.

Desigur, nu am putut să fac așa ceva. Aveam o responsabilitate, ca profesor. Mi-am revenit numaidecât în fire, am coborât panta în goană, aproape de-a dura, și am pornit spre școală, să cer ajutor.

Capitolul 3

Când mă trezesc, văd că se crapă de ziuă. Trag în lături perdelele de la geam și privesc afară. Ploaia pare că tocmai s-a oprit, pentru că drumul e negru și plin de apă.

Pe cer, spre est, plutesc câteva nori bine conturați, scăldați în lumină. Lumina pare când rău prevestitoare, când binevoitoare, în funcție de unghiul din care privesc.

Autobuzul își continuă cursa pe autostradă cu viteză constantă. Zgomotul anvelopelor nici nu crește în intensitate, nici nu scade. Turația motorului rămâne neschimbată. Sunetul acela monoton macină alene timpul și mintea, ca o piatră de moară. Ceilalți călători dorm chirciți pe scaunele lor, cu

perdeluțele trase bine peste geam. Se pare că eu și șoferul suntem singurii treji. Suntem purtați cu amorteala către destinație.

Mi se face sete și scot din rucsac bidonașul, din care beau apă călăie. Din același buzunar, scot și un pachet de biscuiți sărați și ronțai câțiva, savurând gustul lor uscat, atât de cunoscut. Ceasul indică ora patru și treizeci și două de minute. Verific într-o doară data și ziua din săptămână.

Aceste cifre mă informează că de când am fugit de acasă au trecut aproximativ treisprezece ore. Timpul nici nu se grăbește înainte, nici nu merge înapoi. Încă mai e ziua mea de naștere, prima zi a noului meu viață. Închid ochii, îi deschid și verific din nou ora și data. Aprind apoi lumina de la scaun și mă pun pe citit.

Puțin după ora cinci, autobuzul părăsește pe neașteptate autostrada și oprește într-o zonă de servicii. Ușa din față se deschide cu un șuier de aer comprimat. Luminile din interior se aprind și urmează un scurt anunț din partea șoferului. Bună dimineața, tuturor. Sper că ați avut o călătorie plăcută. Peste o oră, vom ajunge, conform orarului, în fața autogării din Takamatsu. Până atunci facem o scurtă oprire de douăzeci de minute în această zonă de servicii.

Ora de plecare este cinci și treizeci de minute, oă până la care vă rog să vă întoarceți la autobuz.

Toți călătorii se trezesc la auzirea anunțului și se ridică tăcuți din scaune. Cască și coboară plictisiți din autobuz.

Aici își aranjează majoritatea ținuta, pregătindu-se pentru sosirea în Takamatsu. Cobor și eu, inspir adânc, mă întind și fac câteva exerciții de înviorare în aerul proaspăt de dimineață. Merg la baie și mă spăl pe față. Oare unde suntem? Mă întreb. Ies afară și arunc un ochi în jur. E priveliștea obișnuită de-a lungul oricărei autostrăzi, fără nici o particularitate. Pe de altă parte, dar poate mi se pare mie, forma dealurilor și culoarea copacilor sunt cumva diferite.

Intru în restaurant și, în timp ce-mi beau ceașca de ceai verde oferit din partea casei, o tânără vine și se așază pe scaunul de plastic de lângă mine. Are în mână dreaptă un pahar de carton cu cafea aburindă, pe care tocmai și l-a cumpărat de la un automat. În mână stângă ține o cutie cu sendvișuri, cumpărată probabil tot de la automat.

Arată puțin ciudat. Are un chip plăcut, dar cu trăsături neregulate. Fruntea lafă, nasul mic și rotunjit, obrații plini de pistrui, urechile ascuțite. O față structurată brut, care îți atrage privirea. Însă impresia generală nu e rea deloc. Ea însăși nu cred că e perfect mulțumită de felul în care arată, dar pare obișnuită și relaxată în propriul trup, iar acesta e un lucru foarte important. Are ceva copilăresc în ea, care te liniștește sau cel puțin pe mine mă liniștește. Nu e prea înaltă, are sâni cam mari pentru un corp atât de subțire și picioare frumoase.

În urechi îi atârână cercei subțiri, metalici, care strălucesc uneori puternic, ca oțelul. Părul vopsit roșcat (aproape roșu) îi cade până pe umeri și

poartă o bluză cu mânecă lungă, cu dungi orizontale groase și guler la baza gâtului. Are în spate un rucsăcel din piele și, trecut peste umeri, un pulover subțire, de vară. Fustă scurtă crem, din bumbac, fără ciorapi. Cred că tocmai s-a spălat pe față la baie, deoarece câteva fire de păr i-au rămas lipite pe fruntea lată, ca niște rădăcini subțiri de plantă. Aceste fire mă fac cumva să mă simt mai apropiat de ea.

— Erai în autobuzul ăla, nu? Mă întreabă ea cu o voce puțin răgușită.

— Da.

Se încruntă și ia o gură de cafea.

— Câți ani ai?

— Șaptesprezece, mint eu.

— Licean, încuviințez.

— Unde mergi?

— La Takamatsu.

— Și eu, zise ea. În vizită sau locuiești acolo?

— În vizită.

— Și eu. Am acolo o prietenă foarte bună. Tu?

— Niște rude.

Dă din cap și nu mai întreabă nimic.

— Și eu am un frate cam de-o vârstă cu tine, spune ea dintr-odată. S-au întâmplat niște chestii și nu l-am mai văzut de foarte multă vreme... Chiar așa, semeni incredibil de tare cu tipul ăla... Nu ți-a mai zis nimeni asta?

— Care tip?

— Tipul care cîntă în formația aia. Mă tot gândesc de când te-am văzut în autobuz, dar nu-mi vine numele. Mi-am scremut mintea de-am crezut că o să-mi dau gaușă în cap și degeaba. Se mai întâmplă, nu? Îți stă pe limbă, dar tot nu ți vine. Nu ți-a mai zis nimeni până acum că semeni cu cineva?

Clatin din cap. Nu mi-a zis nimeni așa ceva. Fata continuă să mă privească mijindu-și ochii.

— Despre ce tip e vorba? Am întrebat eu.

— Unul de la televizor.

— Un tip care apare la televizor?

— Da, care apare la televizor, răspunde ea.

Ia un sendviș cu șuncă, mestecă indiferentă, apoi bea din cafea.

— E un băiat care cântă în nu-știu-ce formație. Degeaba.

Nu-mi aduc aminte nici numele formației. E un tip înalt și slab, vorbește în dialect de Kansai. Ai habar despre cine vorbesc?

— Nu. Eu nu mă uit la televizor.

Fata se încruntă, apoi mă privește fix.

— Nu te uiți deloc?

Dau din cap fără să spun nimic. Oare trebuia să clatin?

Clatin din cap.

— Văd că nu prea vorbești și chiar când zici ceva, te rezumi la câteva vorbe o dată. Așa ești mereu?

Mă înroșesc. Așa e, nu prea vorbesc. Eu oricum sunt un tip mai tăcut, dar acum mai am un motiv. Încă nu mi s-a schimbat complet vocea. De obicei o am destul de joasă, dar uneori mă trădează dintr-odată. De aceea încerc să vorbesc cât mai puțin.

— In fine, continuă ea. Aduci foarte tare cu băiatul care cântă în trupa aia și care vorbește în dialect de Kansai.

Sigur, tu nu vorbești în dialect de Kansai, doar ai... Cum îi zice?... Același aer ca el. E un tip destul de simpatic. Atâta tot.

Zămbetul îi dispare o clipă de pe chip, apoi se întoarce.

Eu încă mai sunt roșu la față.

— Dacă ți-ai schimba puțin tunsoarea, cred că-ai semăna și mai tare. Ți mai lași părul să crească, ți-l dai cu niște gel și ți-l ciufulești un pic. Dacă puteam, ți-l aranjam eu chiar aici. Sigur ți-ar sta bine. Știi, eu sunt coafeză.

Încuviințez și mai iau o gură de ceai. În restaurant e o liniște deplină. Nu e nici muzică, nu se aud nici voci.

— Nu-ți place să vorbești? Mă întreabă ea cu o față serioasă, sprijinindu-și un obraz în palmă.

— Nu, nu-i asta, răspund eu clătinând din cap.

— Prea multă bătaie de cap?

Clătin din nou din cap.
Fata ia în mână un sendviș cu gem de căpșuni, se încruntă și se uită la mine contrariată.

— Îl mănânci tu, te rog? Sendvișurile cu gem de căpșuni sunt una dintre chestiile pe care le urăsc cel mai tare. De când eram mică.

Îl iau. Nici mie nu-mi place deloc, dar îl mănânc fără să comentez. Ea stă și se uită la mine până îl termin.

— Pot să te rog ceva? Spune ea.

— Ce anume?

— Pot să stau lângă tine până ajungem la Takamatsu?

Când sunt singură nu pot să mă relaxez deloc. Mi-era să nu se așeze vreun ciudat lângă mine și n-am putut să dorm.

Când am cumpărat biletul mi-au zis că sunt scaune separate, de o persoană, dar când m-am urcat am văzut că sunt, de fapt, duble. Aș vrea să ațipesc măcar puțin până ajungem la Takamatsu. Tu nici nu pari să fii ciudat... Te deranjează?

— Nu mă deranjează.

— Mersi. Era o vorbă, „la drum, un tovaș”, încuviințez. Am senzația că numai asta fac, dar ce aș putea să zic?

— Și cum era mai departe?

— Mai departe?

— După „la drum, un tovaș”. Mai era ceva, nu? Nu-mi aduc aminte. Niciodată n-am fost bură la japoneză.

— „În viață, bunăvoință”.

— *La drum, un tovarăș; în viață, bunăvoință, repetă ea, parcă pentru a confirma.*

Lasă cumva de înțeles că, dacă ar fi avut hârtie și creion, și-ar fi notat aceste cuvinte. Ce-o fi vrând să zică asta? Mai simplu spus.

Mă gândesc. Îmi ia ceva timp, însă ea așteaptă cuminte.

— *Cred că vrea să spună că întâlnirile neprevăzute sunt foarte importante în viață. Simplu spus.*

Se gândește o vreme la cuvintele mele, dar în cele din urmă își sprijină mâinile pe masă și își încrucișează degetele.

— *Asta așa e. Și eu cred că întâlnirile neprevăzute sunt destul de importante în viață.*

Îmi privesc ceasul. E deja cinci și jumătate.

— *N-ar trebui să ne întoarcem?*

— *Da. Hai să mergem! Zice ea, dar nu să se ridice.*

— *Apropo, pe unde om fi? Întreb eu.*

— *Știu și eu? Spune ea și se uită în jur.*

Cerceii îi tremură nesigur, ca niște fructe coapte. Nici eu nu-mi prea dau seama. După oră, așa zice că suntem pe undeva pe lângă Kurashiki, dar ce mai contează? Zona de servicii de pe autostradă e doar un punct de trecere de aici,

încolo, zice ea ridicând în aer arătătorul de la mână dreaptă, și pe cel de la mână stângă, la o distanță de vreo treizeci de centimetri unul de altul.

— *Nu contează numele locului. Toaleă și masă. Lumini fluorescente și scaune de plastic. Cafea proastă. Sendvișuri cu gem de căpșuni. Nimic din toate astea nu contează. Tot ce contează e de unde venim și încotro ne îndreptăm, nu?*

Încuviințez. Încuviințez. Încuviințez.

Când ajungem la autobuz, toți pasagerii sunt deja pe scaunele lor, gata de plecare. Șoferul e un bărbat tânăr, cu ochi severi, care arată mai degrabă a paznic de baraj. Ne aruncă o privire plină de reproș pentru întârziere, dar nu spune nimic. Fata întoarce ca scuză un zâmbet inocent.

Șoferul trage de o manetă și ușile se închid cu un șuier de aer comprimat. Fata vine lângă mine, ținând în brațe o valiză mică și ternă, cumpărată probabil de la solduri. În ciuda mărimii, e destul de grea. O iau și o pun pe raftul de bagaje de deasupra capului. Îmi mulțumește, își lasă apoi scaunul pe spate și adoarme cât ai clipi. Autobuzul demarează nerăbdător. Scot cartea din rucsac și îmi reiau lectura.

Doarme dusă și, la o curbă, capul îi cade pe umărul meu.

Rămâne așa. Nu mă apasă prea tare. Are gura închisă și respiră liniștit, pe nas. Îi simt pe claviculă respirația regulată. Mă uit în jos și îi zăresc breteaua de la sutien prin gulerul larg. E subțire, crem. Îmi imaginez materialul delicat de la capătul bretelei și sâni catifelati pe care îi acoperă, sfârcurile rozalii care se înfioară la atingerea degetelor mele. Nu vreau să-mi imaginez toate aceste lucruri, dar nu mă pot opri. Evident, am o erecție atât de

puternică, încât nu-mi vine să cred că o parte a corpului poate să se întărească atât de mult.

În același moment, în mintea mea se înfiripă o întrebare: dacă e sora mea? Are cam aceeași vârstă. Chipul ei atât de straniu nu seamănă cu al surorii mele, din fotografie. Dar în fotografii nu te poți încrede. Te pot face să arăți complet diferit față de realitate. Ea are un frate cam de vârsta mea, pe care nu l-a mai văzut de foarte multă vreme. Nu e imposibil să fiu chiar eu acel frate.

Îi privesc pieptul. Cele două rotunjimi se ridică și coboară în ritmul respirației, ca unduirile valurilor, ducându-mă cu gândul la o ploaie care cade liniștită pe suprafața întinsă a mării. Eu – navigatorul care să singur pe punte, ea – marea. La orizont, cerul cenușiu se întâlnește cu marea, la fel de cenușie. Cu greu mai distingi cerul de mare. Cu greu mai distingi și navigatorul de mare. Iar felul în care e întocmită realitatea și felul în care e întocmit sufletul sunt și mai greu de distins.

Poartă două inele, niciunul verighetă sau inel de logodnă, ci genul de tinichele care se vând prin magazinele pentru adolescenți. Are degetele lungi și subțiri, dar puternice. Unghiile sunt tăiate scurt și îngrijite, date cu oțet roz deschis. Își odihnește mâinile pe genunchii iviți de sub fusta scurtă. Vreau să-i ating degetele, dar, evident, nu o fac. Așa, adormită, arată ca un copil mic. Prin urechile de păr îmi se întrezărește o ureche ascuțită, ca o ciupercă. Pare foarte fragilă.

Închid cartea, mă uit un timp pe geamși mă fură somnul.

Capitolul 4

Raportul Secției de Informații a armatei americane (SMI)

Data întocmirii raportului: 12.05.1946

Titlul raportului: „INCIDENTUL RICE BOWL HILL, Cod de înregistrare: PTYX-722-8936745-42216-WWN în cele ce urmează este prezentat interviul cu domnul Nakazawa Shigekazu (53 ani), șeful unei clinici de medicină internă din localitatea XXX. Înregistrare audio disponibilă.

Materialele suplimentare referitoare la acest interviu pot fi accesate folosind codurile de indexare PTYX-722-SQ-162 la Impresiile intervievatorului, sublocotenentul O'Connor: „Datoriă chipului său ars de soare și a staturii sale mari, doctorul Nakazawa arăta mai degrabă a fermier. Este o persoană liniștită, însă vorbește scurt și concis. Spune sincer ce gândește. În spatele ochelarilor se ascunde o privire pătrunzătoare. Pare să aibă o memorie trainică.

În dimineața zilei de șapte noiembrie 1944, cu puțin după ora unsprezece, am primit un telefon de la directorul adjunct de la școala generală. Pe mine m-a contactat primul, deoarece lucram de mai multă vreme la școală ca doctor, cu junătate de normă. Părea foarte panicat.

Mi-a spus că o clasă întreagă plecase pe deal la adunat de ciuperci și toți își pierduseră cunoștința. Singura care rămăsese conștientă era profesoara însoțitoare, care plecase singură să ceară ajutor și tocmai ajunsese la școală. Fiind însă foarte tulburată, din explicațiile sale nu se prea înțelegea ce anume

se întâmplase. Singurul lucru cert era că șaisprezece copii se prăbușiseră pe deal.

Din moment ce erau la cules de ciuperci, primul lucru la care m-am gândit a fost că poate mâncaseră vreo ciupercă otrăvitoare și paralizaseră. În acest caz, situația era gravă.

Otrava ciupercilor diferă în funcție de specie și tratamentul este și el diferit pentru fiecare. Singurul lucru pe care l-am fi putut face ar fi fost o spălare a stomacului. Însă în cazul unei otrăviri foarte puternice, dacă digestia era deja avansată, nu mai puteam face nimic. În această zonă mor anual mulți oameni intoxicați cu ciuperci.

Mi-am pus în geantă toate medicamentele folosite în cazuri de urgență, m-am urcat pe bicicletă și am alergat spre școală. Fuseseră contactați și doi polițiști, care veniseră la școală. Era nevoie de oameni pentru a-i transporta pe copii până în oraș. Însă, cum eram în timp de război, toți bărbații tineri fuseseră recrutați. Eu, cei doi polițiști, un profesor mai în vârstă, directorul și directorul adjunct, omul de serviciu și tânăra învățătoare am pornit spre deal. Am adunat toate bicicletele pe care le-am găsit și ne-am urcat cu toții pe ele, chiar câte doi pe o bicicletă.

La ce oră ați ajuns la locul din pădure?

Îmi amintesc exact ora, deoarece m-am uitat la ceas atunci. Era unsprezece și cincizeci și cinci de minute. Am mers cu bicicleta până la baza dealului, cât am putut de departe, apoi am urcat în goană pe o potecă.

Când am ajuns eu, câțiva copii își recăpătaseră deja cunoștința și se ridicaseră în capul oaselor. Cred că erau trei sau patru. Încă nu-și reveniseră complet, pentru că se mișcau ameții, în patru labe. Ceilați copii erau încă pe jos, dar câțiva dintre ei dădeau semne să-și revină. Începuseră să se miște încet, ca niște insecte uriașe. Era o priveliște foarte stranie. Locul respectiv era în pădure, o porțiune neobișnuit de plată, singura în care pătrundeau razele tomnatice ale soarelui. În mijlocul acestui loc și mai înspre margini lui zăceau șaisprezece elevi de școală primară. Unii se mișcau, alții erau încremenți. Parcă asistam la o sceră dintr-o piesă de teatru avangardist.

Am rămas o vreme împietrit, cu răsuflarea tăiată, uitând că mă aflam acolo în calitate de doctor. Și nu numai eu, ci aproape toți cei care veniseră parcă intraseră într-o stare de paralizie. Aveam senzația că asistam dintr-o greșeală la ceva ce oamenii de rând n-ar fi trebuit să vadă. Fiind vreme de război, noi, doctorii, eram întotdeauna pregătiți pentru situații de urgență, chiar dacă ne aflam la țară. Ca cetățean, trebuia să îmi îndeplinesc cu calm îndatoririle de serviciu, în orice fel de situație. Însă acea priveliște mă înghețase, literalmente.

Mi-am revenit totuși și repede și am luat în brațe un copil căzut, o fetiță. Era complet lipsită de vlagă, ca o păpușă din cârpă. Respira regulat, dar nu era conștientă. Avea însă ochii deschiși normal și urmărea ceva cu privirea, de la dreapta la stânga. Am scos din geantă o lanternă mică și i-am luminat pupilele. Nu au înregistrat nici o reacție. Chiar dacă ochii funcționau și continuau să

privească ceva, nu reacționau la lumină – un lucru foarte straniu. Am ridicat în brațe mai mulți copii și am repetat același lucru, însă rezultatul a fost neschimbat.

Le-am luat apoi pulsul și temperatura. Pulsul era, în medie, între cincizeci și cincizeci și cinci. Îmi amintesc că toți aveau temperatura în jur de treizeci și șase de grade, poate treizeci și cinci și jumătate. Pentru niște copii de vârsta lor, aveau pulsul foarte slab și temperatura scăzută cu un grad. Le-am verificat respirația, dar nu avea nici un miros ciudat. Nu am observat nimic neobișnuit nici la nivelul gâtului sau limbii.

Mi-am dat seama dintr-o privire că nu prezentau simptome de toxinfecție alimentară. Niciunul nu vomitase, niciunul nu avea diaree. Nu păreau să aibă dureri. Dacă ar fi mâncat ceva stricat, după cât timp se scursese, ar fi trebuit să apară măcar unul dintre aceste trei simptome. Am răsuflat ușurat când am realizat că nu era vorba de toxinfecție alimentară, dar nu puteam să-mi dau deloc seama ce se întâmplase.

Ca simptome, semăna cu insolajia. Vara, mulți copii leșină din cauza insolajiei. Se poate întâmpla ca, odată ce unul se prăbușește, și ceilalți copii din jur să cadă, de parcă ar fi ceva contagios. Eram însă în luna noiembrie și, în plus, în mijlocul unei păduri răcoroase. Era imposibil ca, nu unul sau doi, ci toți cei șaisprezece copii să facă simultan insolajie într-un asemenea loc. Un alt lucru la care m-am gândit a fost gazul toxic, poate chiar un gaz paralizant. Natural sau artificial... Nu știu să vă spun de unde ar fi apărut el în mijlocul pădurii, într-un loc atât de izolat, dar aceasta ar fi putut fi o explicație logică pentru acel fenomen. Toți îl inspiraseră odată cu aerul, își pierduseră cunoștința și se prăbușiseră la pământ, învățătoria nu pățise nimic deoarece concentrația era prea scăzută pentru a putea afecta corpul unui adult.

Problema e că nu aveam nici cea mai vagă idee cum să tratez așa ceva. Sunt doar un doctor de țară și nu am cunoștințe de specialitate despre gaze toxice. Eram complet pierdut și, fiind în vârful dealului, nici nu puteam contacta prin telefon un specialist. Practic vorbind, câțiva copii dădeau semne să-și revină și am sperat ca și ceilalți să-și recapete cunoștința de la sine după un anumit timp. Era o presupunere foarte optimistă, dar, sincer să fiu, altă idee mai bună nu mi-a venit. Prin urmare, i-am lăsat întinși, așa cum erau, și am așteptat să vedem ce se întâmplă.

Nu se simțea nimic neobișnuit în aer?

Și pe mine mă îngrijora acest lucru, așa că am inspirat adânc de câteva ori ca să văd dacă se simte ceva anormal.

Era însă mirosul normal de aer din mijlocul pădurii, de copaci. Un miros foarte proaspăt. Nu am remarcat nimic neobișnuit nici la plantele sau florile din jur. Nu am văzut nimic deformat sau schimbat la culoare.

Am inspectat pe rând toate ciupercile pe care le adunaseră copiii înainte să se prăbușească. Nu erau foarte multe.

Probabil că de-abia se apucaseră de cules. Toate erau ciuperci comestibile, foarte obișnuite. Sunt doctor în această zonă de multă vreme și cunosc foarte bine tipurile de ciuperci. Dar, ca să nu existe nici un dubiu, le-am luat pe toate cu mineși un specialist le-a examinat mai apoi. După cum observasem și eu însă, toate erau ciuperci obișnuite, neotrăvitoare.

În legătură cu copiii care își pierduseră cunoștința, în afară de mișcarea pupilelor, mai prezentau și alte reacții sau simptome neobișnuite? Poate legat de mărimea pupilelor, culoarea albului ochilor sau frecvența cu care clipeau.

Nu. În afară de mișcarea pupilelor, de la stânga la dreapta, ca un reflector, nu prezentau nici un simptom neobișnuit.

Totul funcționa normal. Copiii priveau ceva. Mai exact spus, nu se uitau la ceva vizibil nouă, ci la ceva ce noi nu vedeam.

De fapt, păreau mai degrabă că asistă la ceva. Nu afișau nici un fel de expresie pe chip, dar arătau liniștii, fără urmă de durere sau spaimă. Prin urmare, am socotit că putem să-i lăsăm așa și să îi ținem sub observație, cu atât mai mult cu cât nu păreau să sufere.

A menționat cineva în acel moment ipoteza gazului?

Da, s-a discutat, dar, ca și mine, nimeni nu reușea să găsească o explicație. N-am mai auzit niciodată de cineva să fi urcat pe deal și să fi inhalat un gaz toxic. Cineva, cred că directorul adjunct, a spus că poate fusese împușcat de armata americană, că poate lansaseră o bombă cu gaz toxic.

În acel moment, învățătoarea însoțitoare ne-a informat că, înainte să intre în pădure, văzuse pe cer, chiar deasupra dealului, un aparat de zbor care semăna cu un B-29. Toată lumea s-a gândit atunci că aceasta putea fi explicația – un tip nou de bombă cu gaz toxic, construită de americani.

Circulau oricum și pe la noi zvonuri că armata americană construia un nou model de bombă. Desigur, nimeni nuștia ce motiv puteau avea să o lanseze într-un ținut atât de izolat. Însă pe lume există și greșeală. Nimeni nu știe ce se poate întâmpla.

După aceea, copiii au început, puțin câte puțin, să-și revină?

Exact. Cât de ușurat m-am simțit! Mai întâi s-au mișcat puțin, apoi au început să se scoale ameții și și-au revenit, încetul cu încetul. În tot acest timp niciunul nu a acuzat dureri. Au redeveniți conștienți de parcă s-ar fi trezit foarte liniștii dintr-un somn adânc. Pe măsură ce își reveneau, mișcarea ochilor a revenit la normal. Le-am examinat pupilele cu lanterna și reacția era pe cât se poate de normală.

A durat însă ceva timp până au putut să vorbească. Starea lor semăna cu somnolența.

Ne-am dus la fiecare în parte și i-am întrebat ce se întâmplase. Toți însă erau consternați, de parcă îi întrebam ceva despre care nu știau nimic. Copiii își aminteau că urcaseră pe deal și începuseră să culeagă ciuperci, însă nimic din ce urmase. Nici măcar nu-și dădeau seama că trecuse timpul. Începuseră să culeagă ciuperci, s-a tăiat brusc filmul, iar în secunda următoare erau pe

jos, înconjurați de noi, adulții. Nu înțelegeau deloc de ce ne agităm atât de îngrijorați și chiar păreau mai degrabă speriați de prezența noastră.

Din păcate însă, unul dintre ei, un băiat, nu și-a revenit.

Era un copil evacuat din Tokyo, pe nume Satoru Nakata.

Îmi amintesc exact numele lui. Un copil mic de statură, cu ten deschis. A fost singurul care nu și-a revenit pentru nimic în lume. A rămas pe pământ, mișcându-și ochii mai departe. L-am luat pe sus și am coborât dealul. Ceilalți copii au mers pe picioarele lor, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Cu excepția lui Nakata, copiii nu au mai prezentat ulterior nici un fel de simptome?

Nu, nu am observat nimic anormal. Nu au acuzat nici dureri sau stare proastă. Când am ajuns la școală, i-am chemat pe rând în cabinet, le-am luat temperatura, le-am ascultat inima cu stetoscopul, le-am testat vederea, am examinat tot ce am putut pe moment. I-am pus să facă niște calcule simple și să stea într-un picior cu ochii închiși. Toate funcțiile psihosomatice erau perfect normale. Nu prezentau nici semne de epuizare fizică. Aveau și apetit. Cum nu luaseră prânzul, toți s-au plâns de foame. Le-am dat niște onigiri și au mâncat tot, până la ultimul bob.

Deoarece eram îngrijorat, am trecut pe la școală și în zilele următoare și am examinat starea copiilor care fuseseră implicați în acel incident. I-am chemat pe câțiva dintre ei în cabinet și le-am pus câteva întrebări simple, dar nu am descoperit nimic anormal. Cele două ore de leșin din pădure nu lăsaseră urme fizice sau psihice. Nici măcar nu-și aminteau să fi leșinat. Se întorseseră la activitățile lor obișnuite și-și vedeau de treburile lor ca și până atunci. Mergeau la ore, cântau, în timpul recreației alergau veseli prin curtea școlii. Învățătoarea care îi însoțise era cea zguduită de pe urma acestui incident.

Băiatul pe nume Nakata nuși-a revenit însă nici până a doua zi și a fost transportat la Spitalul Universitar din Kofu. De acolo, a fost dus imediat la spitalul militar și nu s-a mai întors niciodată în acest oraș. Nu am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu el.

În ziare nu a apărut nimic despre acest leșin colectiv.

Probabil că autoritățile au interzis mediatizarea incidentului, pe motiv că i-ar putea tulbura pe oameni. Cum eram în toiul războiului, armata era foarte sensibilă când venea vorba de zvonuri false. Situația războiului nu era prea bună, având în vedere retragerea de pe frontul de sud, atacurile sinucigașe și bombardamentele întreprinse ale armatei americane asupra orașelor. De aceea, le era teamă să nu ducă la manifestări împotriva războiului. Și noi am fost atenționați puternic de polițistii care au venit câteva zile mai târziu să ne abținem de la discuții pe tema acestui subiect.

În orice caz, a fost un incident misterios, care mi-a lăsat un gust amar. Sincer să fiu, este un lucru care încă mă mai apasă.

<notă>

— Bulz de orez învelit în alge, cu diverse umpluturi.

Capitolul 5

Dorm când autobuzul traversează podul imens peste Marea Interioară și ratez ocazia să-l văd. Am așteptat cu nerăbdare să văd cu propriii mei ochi acest pod uriaș, pe care nu l-am mai văzut decât pe hărți. Simt o bătaie ușoară pe umăr și mă trezesc.

— *Am ajuns, mă înștiințează ea.*

Mă întind, mă frec la ochi cu dosul palmei și mă uit pe geam. Autobuzul trage în rondul din fața autogării. Lumina proaspătă a dimineții se revarsă împrejur. E o lumină orbitoare și totuși liniștită, diferită puțin de cea din Tokyo. Îmi privesc ceasul. Șase și treizeci și două de minute.

— *Ce drum lung! Zice ea cu o voce obosită. Nu mai pot de spate! Mi-a înțepenit și gâtul. Gata, nu mai pun piciorul niciodată în autobuzul de noapte! O să iau avionul, chiar dacă e un pic mai scump. Poate să fie turbulențe, să-l deturneze, numai în avion mă mai urc.*

Dau jos valiza și rucsacul din suportul de bagaje de deasupra capului.

— *Cum te cheamă? O întreb eu.*

— *Cum mă cheamă?*

— *Da.*

— *Sakura. Pe tine?*

— *Kafka Tamura.*

— *Kafka Tamura, repetă ea. Ce nume ciudat! Totuși ușor de reținut. Încuviințez. Nu e simplu să devii un alt om, dar e simplu să-ți iei un alt nume.*

Cum coborâm din autobuz, își pune jos valiza, se așază pe ea, scoate din rucsăcel un carnet și scrie ceva cu pixul. Rupe foaia și mi-o întinde. Pare să fie un număr de telefon.

— *E numărul meu de mobil, zice ea, încruntându-se. O să stau o vreme la o prietară și, dacă ai chef să te întâlnești cu cineva, sună-mă. Putem să mâncăm ceva împreună.*

Sună-mă fără nici o jenă, da? Cum era? Și cunoștințele întâmplătoare...?

— *Sunt hotărâte de karma.*

— *Asta era, zise ea. Ce-o fi însemnând?*

— *Că totul ne este predestinat din viața anterioară.*

Nimic din ceea ce se petrece, oricât de neînsemnat ar părea, nu este o pură întâmplare.

Stă și se gândește, cu carnetelul încă în mână, așezată pe valiza galbenă.

— *Este și asta o filosofie, nu? Nu-i un mod rău de a gândi. Ideea de reîncarnare are ceva de New Age, nu? În fine, Kafka Tamura, ține minte un lucru: eu nu dau numărul meu de mobil oricui, imediat. Întelegi ce vreau să spun?*

Ii mulțumesc. Împăturesc hârtia cu numărul de telefon și o bag în buzunarul de la hanorac. Mă răzgândesc apoi și o mut în portofel.

— *Până când stai în Takamatsu? Mă întreabă Sakura.*

Îi spun că încă nu știu. E posibil să-mi schimb programul pe parcurs.

Sakura mă privește fix. Își înclină ușor capul într-o parte, în semn că n-o să mai insiste. Se urcă apoi într-un taxi, îmi face vag cu mâna și dispăre. Eu rămân din nou singur-singurel. O cheamă Sakura, și acesta nu e numele surorii mele.

Însă numele se pot schimba cu ușurință, mai ales atunci când încerci să te ascunzi de cineva.

Mi-am făcut din timp rezervare la un hotel de afaceri din Takamatsu. Am telefonat la YMCA în Tokyo și ei mi l-au recomandat. Făcând rezervarea prin YMCA, am obținut un preț special, redus. Singura problemă e că acest preț special e valabil doar pentru trei nopți, după care trebuie să plătesc tariful normal.

<notă>

— Asociația Tinerilor Creștini.

Dacă țin să economisesc bani, pot chiar să dorm pe o bancă în gară. Nu e un anotimp friguros și pot dormi chiar în parc, în sacul de dormit, dar dacă mă găsesc polițistii într-un asemenea loc, sigur m-ar pune să le prezint actele de identitate. Orice ar fi, e singurul lucru pe care nu vreau să-l pătesc sub nici o formă. Din acest motiv mi-am rezervat o cameră la hotel pentru primele trei nopți. Mai departe, o să mă gândesc la momentul respectiv.

Am intrat într-un restaurant de udon din apropierea gării și am înfulecat ceva. Am ales primul local care mi-a ieșit în cale. Fînd născut și crescut în Tokyo, am mâncat udon foarte rar, dar acesta e complet diferit de orice am mai încercat eu până acum. Tăuțeeii nu se sfărâmă, sunt proaspeți, iar supa foarte aromată. Și prețul e incredibil de mic.

Îmi plac atât de tare, încât mai comand o porție. După ce o termin și pe aceasta, mă simt, în sfârșit, sătul și mai bine.

Mă așez apoi pe o bancă din fața gării și privesc cerul înseninat. Sunt liber, îmi zic eu. Sunt aici, singur și liber, ca un nor care plutește pe cer.

Mă hotărâsc să-mi petrec vremea la bibliotecă până seara. M-am interesat din timp ce biblioteci sunt în zona orașului Takamatsu. Încă de mic mi-am petrecut multă vreme prin sălile de lectură ale bibliotecilor. Când un copil nu vrea să se ducă acasă, locurile în care poate merge sunt foarte limitate. Nu poate intra într-o cafenea și nu se poate duce nici la cinematograful. Singurul loc care mai rămâne este biblioteca. Nu are nici taxă de intrare și nimeni nu te împiedică să intri singur. Poți să stai pe scaun și să citești ce-ți place. Când mă întorceam de la școală, mă urcam pe bicicletă și mă duceam la biblioteca de sector. Chiar și în zilele de vacanță îmi petreceam acolo, singur, cea mai mare parte a timpului. Citeam tot ce-mi pica în mână, povestiri, romane, biografii, cărți de istorie. Când am terminat cam toate cărțile din secțiunea pentru copii, am trecut la rafturile dedicate publicului larg și am citit cărți pentru adulți.

<notă>

1. Tip de supă cu tăuțeei groși.

Chiar și pe cele pe care nu prea le înțelegem, le citeam până la ultima pagină. Când oboseam de citit, intram într-o cabină dotată cu căști și ascultam

muzică. Pentru că nu aveam nici un fel de cunoștințe în domeniul muzicii, am început să ascult discurile de la dreapta, rând pe rând. Așa i-am descoperit pe Duke Ellington, Beatles sau Led Zeppelin.

Biblioteca a fost pentru mine o a doua casă. De fapt, cred că a fost mai degrabă adevărata mea casă. Mergând acolo zi de zi, am ajuns să cunosc toate bibliotecarele. Toate știau cum mă cheamă și, când ne întâlneam, mă salutau și îmi adresau o vorbă bună (deși eu eram foarte timid și nici măcar nu le răspundeam).

La periferia orașului Takamatsu există o bibliotecă privată, înființată de o familie veche și bogată, pe baza propriilor lor rafturi de cărți. Include colecții de cărți mai neobișnuite, iar clădirea și grădina merită văzute. Am văzut niște fotografii cu ea în revista Taiyo. Are o grădină japoneză veche și mare, o sală de lectură elegantă, ca o cameră de recepție, canapele comode pe care poți să stai și să citești.

Când am văzut fotografiile, m-am simțit foarte puternic atras de ea și mi-am zis că, dacă am ocazia, trebuie neapărat să merg acolo. Se numește Biblioteca Memoria Komura.

Merg la punctul de informare turistică din gară și întreb cum se ajunge acolo. Doamna amabilă, de vârstă medie, de la ghișeu îmi dă o hartă turistică,

însemnează cu un X locul în care se află biblioteca și îmi explică cum să ajung cu trenul. Până la stația respectivă e un drum de doar douăzeci de minute. Îi mulțumesc și mă uit la orarul trenurilor.

Trenurile sunt la interval de vreo douăzeci de minute. Cum mai am puțin timp până la primul, îmi cumpăr din stație un bento ca să am la prânz.

Trenul e mic, format doar din două vagoane. Calea ferată traversează o zonă aglomerată, străjuită de clădiri, apoi un mic cartier cu case și magazine și trece prin dreptul <notă>

— Prânz la pachet unor fabrici și depozite. Un parc, blocuri în construcție. Îmi lipesc fața de geam și privesc cu nesățu priveliștea necunoscută și proaspătă. Până acum nu am mai văzut alt oraș în afară de Tokyo. E o dimineață târzie și trenul e gol, însă persoanele din direcția opusă sunt înțesate de elevi de școală generală și liceeni în uniforme de vară, cu ghiozdanul pe umăr. Ei se îndreaptă spre școală. Eu nu. Eu sunt singur-singurel și mă îndrept exact în cealaltă direcție. Sunt pe o cu totul altă șină. Ceva începe să mă apese pe piept, de parcă aerul din jur s-a rarefiat dintr-odată. Sigur fac ce trebuie? Cândul acesta mă face să mă simt cumplit de descărat. Mă hotărâsc să nu mă mai uit la ei.

Trenul merge un timp de-a lungul coastei, apoi lasă marea în urmă. Văd un câmp cu porumb înalt, spaliere cu viță-de-vie, o plantație de mandarine în pantă. Din loc în loc se zăresc lacuri pentru irigații care strălucesc în lumina dimineții. Un râu cu apă rece, care șerpuiește de-a lungul câmpiei, maidane năpădite de iarbă verde. Un câine stă lângă calea ferată și se uită la trenuri. Priveliștea îmi readuce în inimă un sentiment cald și liniștit. E bine, încerc eu

să mă conving, trăgând aer adânc în piept. Tot ce pot să fac e să merg drept înainte.

Părăsesc gara și, urmând indicațiile, o iau spre nord, pe o stradă cu clădiri vechi. De ambele părți ale drumului, gardurile caselor par să se întindă la nesfârșit. E prima dată în viață când văd atâtea feluri de garduri. Garduri din ulucă neagră, ziduri albe, garduri din granit, pereți acoperiți de tufe. Împrejur e liniște și pe stradă nu se vede nici țipenie de om. Nici mașini nu trec mai deloc.

Aerul are un iz slab de mare. Trebuie să fie pe-aproape. Îmi ciulesc urechile, dar nu deslușesc vuet de valuri. De undeva, de departe, probabil un șantier de construcții, vine un zgomot stins de drujbă, ca zumzetul unei albine. Drumul e presărat cu indicatoare către bibliotecă, deci nu am cum să mă rățăcesc.

În fața impresionantei porți a Bibliotecii Memoriale Komura sunt doi pruni tunși cu grijă. De la intrare porneste o alee șerpuită din pietriș. Copacii și tufele din grădină sunt foarte bine îngrijite, iar pe jos nu e nici o frunză. Pini și magnolii, trandafiri galbeni, azalee. Printre copaci sunt presărate câteva felinare de grădină mari și vechi și se zărește și un mic iaz. Ajung în sfârșit la o intrare foarte sofisticată. Mă opresc în dreptul ușii deschise și ezit un timp dacă să intru sau nu. Acest loc nu seamănă cu nici o altă bibliotecă pe care o știu eu. Am venit însă special până aici și e păcat să nu intru. Pătrund în hol și dau

imediat de recepție, unde un bărbat tânăr se oferă să îmi ia bagajul, îmi dau jos rucsacul din spălare, apoi îmi scot ochelarii de soare și șapcă.

— Prima dată pe la noi? Mă întreabă el.

Are o voce calmă și relaxată, mai degrabă subtilă decât groasă, însă blândă și deloc supărătoare la ureche.

Încuviințez. Nu prea reușesc să articulez nimic. Sunt încordat pentru că nu mă așteptam la întrebarea asta.

Bărbatul ține între degete un creion lung și galben, cu gumă, proaspăt ascuțit și mă privește un timp cu interes.

Are un chip micuț, cu trăsături regulate, mai degrabă drăguț aș zice, decât chipuș. Poartă o cămașă albă din bumbac cu mânecă lungă și pantaloni verde-oliv, ambele fără o cută.

Are părul mai lung și bretonul îi vine în ochi când se uită în jos, dar și-l dă cu mâna pe spate. Are mânecile suflecate până la cot și încheieturi subțiri și albe. Ochelarii cu ramă subtilă și delicată i se potrivesc foarte bine cu forma feței.

În piept poartă un ecuson mic din plastic pe care scrie „Oshima”. Nu seamănă cu nici un alt bibliotecar din câți am cunoscut.

— Ai acces liber la rafturi. Dacă vrei să consulți vreo carte, poți să o iei cu tine în sala de lectură. Doar pentru cărțile rare, care au ștampilă roșie, trebuie să completezi o fișă de împrumut. În sala din dreapta găsești fișe și un computer pentru a căuta în baza de date, pe care poți să le folosești în voie. Nu împrumutăm cărți acasă. Nu avem ziare și reviste. Fotografiatul este interzis. Nu se fac copii xerox. Poți bea sau mânca în grădină, pe bancă. Închidem la ora 5.

Pune apoi creionul pe birou și adăugă:

— *Licean?*

— *Da, răspund eu după ce trag aer adânc în piept.*

— *Biblioteca noastră este puțin diferită de cele obișnuite, zise el. Se axează pe cărți de specialitate, cu preponderență volume vechi de haiku și poezie. Desigur, există și cărți destinate publicului larg, însă majoritatea celor care se obosesc să ia trenul și să bată tot drumul până aici sunt persoane care consultă literatura de specialitate pentru cercetare. Nimeni nu vine aici să citească Stephen King. În plus, persoanele de vârstă ta sunt o raritate. Uneori mai apar studenți postuniversitari. Chiar așa, studiezi cumva tanka sau haiku?*

— *Nu.*

— *Mă gândeam eu.*

— *Vă deranjez cumva? Întreb eu timid, cu mare grijă ca nu cumva să mă trădeze vocea.*

— *Sigur că nu, spune el zâmbind și își sprijină mâinile pe birou. Aici este o bibliotecă și sunt bineveniți toți cei care doresc să citească. Nu pot s-o spun în gura mare, dar nici pe mine nu prea mă interesează în mod aparte tanka sau haiku.*

— *Clădirea este superbă, remarc eu.*

— *Familia Komura, spune el încuviințând, este unul dintre marii producători de sake încă din epoca Edo, iar fostul cap al familiei era cunoscut în întreaga țară drept un mare colecționar de cărți și un mare iubitor de literatură.*

Tatăl său era el însuși poet și astfel, mulți oameni de litere trăgeau aici când veneau în Shikoku. Wakayama Bokusei, de exemplu, Ishikawa Takuboku sau Shiga Naoya. Probabil se simțeau bine, pentru că unii stăteau timp îndelungat.

Era o familie cu tradiție în cheltuirea generoasă a banilor în scopuri literare. În cele mai multe cazuri, asemenea familii ajungă își risipească la un moment dat întreaga avere, însă, din fericire, lucrurile nu au stat așa în cazul familiei Komura. Au tratat pasiunea ca pasiune și nu au neglijat afacerea familiei.

— *Erau bogați.*

— *Foarte bogați, spune el cu o ușoară grimasă. Poate nu cum erau înainte de război, dar și acum sunt destul de bogați. De aceea își permit să întrețină o bibliotecă atât de grozavă. Bine, devenind fundație, au reușit să și reducă taxele de succesiune, dar asta e altă poveste. Dacă te interesează clădirea, azi de la ora două se organizează un mic tur, la care poți să participi. Se ține o dată pe săptămână, marțea, și chiar azi e marți. La etaj avem o colecție mai neobișnuită de picturi și desene și, având în vedere arhitectura interesantă a clădirii, n-ar strica s-o vezi.*

— *Îi mulțumesc.*

— *Îmi zâmbește în semn de „n-ai pentru ce”, apoi ia din nou creionul și ciocane în birou cu capătul cu gumă, foarte liniștit, ca să mă încurajeze parcă.*

— Dumneavoastră sunteți ghidul?

Oshima zâmbește.

— Eu sunt un simplu asistent. Doamna Saeki este directoarea, adică șefa mea. Este chiar înrudită cu familia Komura. Dânsa va conduce turul. Este o persoană minunăță, sunt convins că o să-ți placă.

Pătrund în încăperea spațioasă, cu tavan înalt și mă învârt printre rafturile cu cărți, căutând ceva care să-mi capteze interesul. Câteva grinzi groase, superbe, traversează tavanul. Razele de vară timpurie pătrund prin ferestre. Geamurile sunt deschise și se aude ciripitul păsărelor din grădină. Pe rafturile din față, așa cum mi-a spus Oshima, sunt foarte multe cărți despre poezii sau scriitori de haiku, antologii de poezie, cărți de critică sau biografii, precum și numeroase volume de istorie locală.

Rafturile din spate sunt destinate științelor umanistice generale: antologii de literatură japoneză, antologii de literatură universală, individuale, limbă veche, filosofie, dramaturgie, istoria artei, sociologie, istorie, biografii, geografie.

Când le deschid, dintre pagini se răspândește un aer vechi, un miros specific, emanat de cunoștințele profunde și trăirile puternice ce dorm liniștite, de multă vreme, între copertele lor. Le răsfoiesc inspirând adânc acel miros și le pun înapoi în raft.

Până la urmă, aleg un volum din *O mie și una de nopți*, o colecție frumos legată, în traducerea lui Burton, și o iau în sala de lectură. De mult mi-am propus s-o citesc.

Biblioteca de-abia s-a deschis și sunt singur în sală. Dețin monopol complet asupra acestei încăperi rafinate. Arată exact ca în poza din revistă. Are tavanul înalt, e spațioasă, dar caldă. Prin ferestrele deschise pătrunde o adiere de vânt. Perdelele albe freamătă în tăcere, iar vântul aduce cu el mirosul plajei. Canapeaua e foarte comodă, ireproșabilă, într-un colț al camerei e o pianină. Mă simt de parcă am venit în vizită pe la o cunoștință foarte apropiată.

Stând pe canapea și privind în jurul meu, realizez că acesta este locul pe care îl caut de atâta timp. Eu căutam exact un astfel de loc retras, ca un fald al lumii. Până acum însă nu a fost decât un loc secret, fictiv și încă parcă nu-mi vine a crede că există în realitate. Închid ochii și trag aer în piept, aer care plutește în mine, ca un nor diafan. O senzație minunăță. Îmi trec ușor palma peste husa crem a canapelei. Mă duc la pianină, ridic capacul și îmi așez ușor degetele pe claviatura un pic îngălbenită. Închid capacul și fac câțiva pași pe covorul vechi, cu model de struguri. Învârt mânerul vechi de la fereastră. Aprind lămpadarul, apoi îl sting. Admir tablourile de pe perete, rând pe rând. Mă așez apoi din nou pe canapeași îmi reiau lectura. Mă concentrez asupra cititului.

La prânz, scot din rucsac sticla cu apă și pachetul cu mâncare, mă așez pe prispă, cu fața spre grădină și mănânc.

Păsările zboară dintr-un copac în altul, coboară lângă iaz și beau apă, își curăță penele. Sunt și păsări cum nu am mai văzut niciodată. O pisică mare,

maronie își face apariția și păsărelele zboară speriate, însă pisica nici nu le bagă în seamă. Nu vrea decât să se tolănească la soare pe o piatră.

— *Azi nu e școală? Mă întrebă Oshima când îi las din nou rucsacul, înainte să intru în sala de lectură.*

— *Ba da, dar m-am decis să-mi iau câteva zile libere, îi răspund eu, alegându-mi cu grijă cuvintele.*

— *Deci refuzi să mergi la școală.*

— *Probabil. Oshima mă privește cu interes.*

— *Probabil?*

— *De fapt nu refuz, pur și simplu m-am hoărât să nu mă mai duc.*

— *Adică doar ai întrerupt școala liniștit, din proprie voință?*

— *Încuviințez. Habar n-am ce să-i răspund.*

— *În Banchetul lui Platon, Aristofan spune că în vremurile străvechi existau trei feluri de oameni, spune Oshima. Știi?*

— *Nu.'*

— *În timpurile vechi, lumea nu era împărțită doar în bărbați și femei, ci existau trei sexe: bărbat-bărbat, bărbat-femeie și femeie-femeie. Adică un om era alcătuit din doi oameni de acum. Toată lumea era mulumită și trăia*

liniștită. La un moment dat însă, zeii i-au tăiat pe toți pe din două. Chiar în jumătate. Așa au rămas pe lume doar bărbați și femei, care au ajuns să trăiască alergând de colo-colo, căutându-și fiecare jumătatea sa.

— *De ce au făcut zeii așa ceva?*

— *De ce i-au tăiat în două? Nu mai știu nici eu... Faptele lor sunt de obicei greu de înțeles. Zeii sunt iuți la mânie și tind să fie prea... Cum să spun eu... Idealiști. Presupun că a fost o pedeapsă, ceva. Ca în Biblie, când Adam și Eva sunt alungați din grădina Raiului.*

— *Păcatul primordial?*

— *Da, păcatul primordial, spune Oshima, apoi strânge creionul lung între degetul arătător și mijlociu și începe să-l balanseze. În fine, ce vreau eu să spun e că oamenilor le este foarte greu să trăiască singuri.*

— *Mă întorc în sala de lectură și reiau Abu Hassan. Nu reușesc însă să mă concentrez asupra cărții. Bărbat-bărbat, bărbat-femeie și femei-femeie?*

— *La ora două, mă opresc din citit, mă ridic de pe canapea și particip la turul câdirii. Ghidul nostru, doamna Saeki, e o femeie slabă, cam la patruzeci și cinci de ani, destul de înaltă pentru cineva din generația ei. Poartă o rochie albastră, cu mânecă scurtă, iar pe deasupra un cardigan subțire, crem. Are o postură foarte elegantă. Are părul lung, stâns lejer la spate, chipul fin și inteligent. Ochi frumoși.*

— *Pe buze îi flutură neconținut o umbră de zâmbet, care sugerează o desăvârșire greu de explicat în cuvinte. Mă duce cu gândul la un locșor însorit, cum aveam și în grădina casei din Nogata și care mi-a plăcut dintotdeauna, încă de mic.*

Lasă asupra mea o impresie foarte puternică și cumva nostalgică. Mi-ar plăcea să fie mama mea. De fiecare dată când văd o femeie de vârstă mijlocie, frumoasă (sau plăcută), mă gândesc la acest lucru. Nici nu mai e nevoie să spun că probabilitatea ca doamna Saeki să fie cu adevărat mama mea e aproape zero. Și totuși, teoretic, o mică posibilitate există, de vreme ce eu nu știu nici cum arată și nici cum o cheamă pe mama. Cu alte cuvinte, nu există nici un motiv ca ea să nu fie mama mea.

În afară de mine, la tur mai ia parte un cuplu de vârstă mijlocie, din Osaka. Ea e bondoacă și poartă ochelari cu dioptrii mari. El e slăbuț și are o freză de parcă și-a netezit părul aspru cu forța, cu o perie de sârmă. Are ochii înguști, fruntea lată și arată ca o statuie de pe o insulă din sud, care privește la nesfârșit orizontul. Știa poartă toată conversația, el doar încuviințează din când în când. Uneori mai dă din cap, exclamă sau murmură frânturi de cuvinte de neînțeles. Amândoi sunt îmbrăcați mai degrabă pentru drumeție, decât pentru o vizită la bibliotecă. Poartă veste impermeabile, pline de buzunare, bocanci solizi și pălării de soare. E probabil vestimentația lor obișnuită pentru excursii. Nu par oameni răi. Nu mi-ar plăcea să-i ani ca părinți, dar mă liniștește faptul că nu sunt singurul care participă la tur.

Doamna Saeki ne explică mai întâi cum a luat naștere Biblioteca

Memorială Komura, cam ce mi-a spus și Oshima, cărțile, literatura de specialitate, picturile adunate de capul familiei de acum nu știu câte generații au fost puse la dispoziția publicului larg, iar biblioteca a fost fondată cu scopul de a aduce o contribuție la dezvoltarea culturii locale.

S-a înființat o fundație din banii proprii ai familiei Komura, iar această fundație administrează biblioteca. Uneori se organizează evenimente precum ateliere de lectură sau concerte de muzică de cameră. Familia Komura a construit clădirea la începutul epocii Meiji, ca anexă pentru depozitarea cărților, dar și ca loc de primire a oaspeților. În epoca Taisho a fost complet renovată, i s-a adăugat un cat și camerele de cazare pentru artiști și scriitori au fost îmbunătățite. De atunci și până la începutul epocii Showa, nenumărați oameni de renume au vizitat familia Komura și fiecare a lăsat ceva în semn de recunoștință pentru găzduire. Poetii au lăsat poezii, haiku-uri, scriitorii au lăsat însemnări, iar pictorii, tablouri.

— Veți puteți vedea în sala de expoziție de la etaj o selecție compusă din câteva piese de seamă ale acestei moșteniri culturale, spune doamna Saeki. Înaintea celui de-al Doilea Război Mondial, bogata cultură locală a înflorit nu prin sprijinul administrației locale, ci prin sprijinul familiilor înstărite de cunoscători, precum familia Komura. Cu alte cuvinte, ei au jucat rolul de patroni ai culturii. Prefectura Kagawa a dat naștere multor poeți și scriitori, iar unul dintre factorii care au ajutat la acest lucru a fost faptul că, pe parcursul mai multor epoci, începând cu epoca Meiji, familia Komura și-a dedicat întreaga energie formării și sprijinirii unui cerc artistic de mare valoare. Despre înființarea și tranzițiile prin care a trecut acest cerc artistic deosebit de

interesant, s-au publicat o serie de studii, eseuri și memorii, care pot fi consultate la sala de lectură și peste care vă invit să aruncați o privire.

Timp de multe generații, în fruntea familiei Komura s-au aflat oameni versați în domeniul literaturii și al artelor, cu un excelent. Ochi critic, o trăsătură probabil moștenită din tată în fiu. Distingeau diferența între capodoperă și diletantism, tratau cu căldură numai operele cu adevărat extraordinare și cultivau ambițiile cele mai înalte. După cum știți, nu există un ochi critic perfect și, din păcate, au existat și. Scriitori buni care nu s-au ridicat la înălțimea așteptărilor lor și care nu au beneficiat de un tratament pe măsură. Un exemplu ar fi Santoka Taneda, ale cărui scrieri au fost complet ignorate. Din cartea de oaspeți reiese că Santoka a fost găzduit aici în repetate rânduri și de fiecare dată a lăsat în urmă poeme și scrieri, însă capul familiei de la acea vreme l-a nesocotit, considerându-l drept un „călugăr cerșetor lăudăros”, și a aruncat o mare parte din scrierile sale.

— Vai, ce păcat! Ce pierdere! Exclamă femeia venită din Osaka, sincer afectată. Și Santoka are acum o valoare atât de mare!

— Aveți dreptate, însă la vremea aceea Santoka era un anonim și poate că așa a fost să fie. Sunt multe lucruri pe care le înțelegem de-abia când privim în urmă, spune doamna Saeki zâmbind.

— ~~Asa e, asa e, incuviinteaza si sotul.~~ În continuare, doamna Saeki ne conduce la parter, unde vizităm rafturile, sala de lectură și sala cu volume rare.

— Când a construit biblioteca, capul familiei de atunci a evitat stilul delicat și simplu, preferat de artiștii din Kyoto și a optat pentru un model mai rustic. Pe de altă parte, după cum puteți observa, în contrast cu structura îndrăznească a casei, mobilierul și tâmplăria sunt destul de elaborate și de extravagante. Priviți cu cât rafinament sunt executate încrustațiile de pe acest oberliht. Artizani din tot Shikoku s-au reunit aici, pentru construcția sa.

Mai departe urcăm cu toții la etaj pe o scară spațioasă, cu tavan înalt. Balustrada de abanos e atât de bine lustruită, încât ar rămâne urme de degete la cea mai ușoară atingere. Pe peretele din dreptul palierului e un vitraliu înfățișând o căprioară cu gâtul întins, care mănâncă struguri. La etaj sunt două camere de oaspeți și o cameră de zi spațioasă, acoperită pe vremuri cu tatami, în care se puteau ține banchete și reuniuni. Acum podeaua e din lemn, iar peretii sunt împodobiți cu scrieri caligrafice și desene în stil japonez. În mijloc e o vitrină mare din sticlă, cu suveniruri și diverse obiecte însoțite de povestea lor. Una dintre camerele de oaspeți e în stil occidental, cealaltă în stil

<notă>
1. Rogojină din paie, cu dimensiuni de aproximativ 190x80 cm, folosită și ca unitate de măsură.

Japonez. În cea occidentală e un birou și un scaun rotativ, încăperea pare folosită. Pe fereastra din spatele biroului se zărește un șir de pini, printre care se ghicește orizontul.

Cei doi veniți din Osaka privesc fiecare obiect în parte, citind explicațiile. Soția își exprimă impresiile cu voce tare, iar soțul încuviințează încurajator. Între ei nu pare să existe nici o diferență de opinie. Pe mine exponatele nu mă interesează în mod aparte, drept pentru care mă învârt prin încăpere, studiind detaliile arhitecturale. La un moment dat, doamna Saeki vine lângă mine.

— *Dacă vrei, poți să te așezi pe scaun, îmi spune ea. Aici au stat și Shiga Naoya, și Tanizaki Jun'ichiro. Desigur, nu este același scaun ca atunci.*

Mă așezat pe scaunul rotitor și îmi sprijin încet mâinile pe birou.
— *Cum e, îți vine chef să scrii ceva?*

Mă înroșesc un pic și clatin din cap. Doamna Saeki âmbește și se întoarce la cuplul din camera alăturată.

Așezat pe scaun, îi privesc silueta din spate, mișcările și mersul. Toate au o naturalitate și o eleganță de neegalat. Nu știu cum să spun, dar are ceva special. Silueta ei întoarsă cu spatele parcă îmi transmite ceva, ceva ce nu poate fi pus în cuvinte, ce nu-mi poate spune direct, în față. Ce anume însă, nu știu. Sunt multe lucrurile pe care nu le știu.

Așezat pe scaun, dau roată cu privirea prin încăpere. Pe perete e o pictură în ulei care înfățișează o priveliște de la malul mării, probabil din zonă. Stilul e vechi, însă are un colorit proaspăt. Pe birou văd o scrumieră mare și o veioză cu abajur verde. Apăs butonul și se aprinde. Pe peretele din față e un ceas negru, vechi. Arată un obiect de anticariat, însă indică ora corect. Podeaua de lemn e tocită din loc în loc și scârțâie ușor sub picioare.

Când se termină turul, cuplul din Osaka îi mulțumește doamnei Saeki și pleacă. Se pare că făceau parte dintr-un cerc de tanka din regiunea Kansai. El oare ce fel de poezii o fi compunând? Nu poți scrie poezie doar din încuviințări și mormăieli. E nevoie de ceva mai multă spontaneitate.

Sau, cine știe, poate doar atunci când compune scoate la iveală un anume ceva, pe care altfel îl ține bine, la păstrat.

Mă întorc în sala de lectură și mă reapuc de citit. În cursul după-amiezii mai apar câteva persoane în sală.

Poartă ochelari de citit, de om bătrân, care îi fac pe toți să arate la fel. Timpul se scurge cumplit de încet. Oamenii se cufundă liniștiți în lectură. Nimeni nu vorbește. Unii stau la masă și iau notțe, însă cea mai mare parte sunt absorbiți fiecare de cartea lui, fiecare pe scaunul lui, tăcuți, fără să se clintească din loc. La fel ca mine.

La ora cinci îmi întrerup lectura, înapoiez cartea pe raft și părăsesc biblioteca.

— *La ce oră deschideți dimineața?* Întreb eu.

— *La unsprezece. Lunea este închis. Vii și mâine?*

— *Dacă nu vă deranjez...*

Oshima mă privește mijindu-și ochii.

— *Sigur că nu deranjezi. Biblioteca este un loc în care vin oameni care vor să citească. Neapărat să mai treci pe aici. Dar, lăsând asta la o parte, tu*

întotdeauna cari după tine atâta bagaj? Pare foarte greu. Ce oi fi îndesat tu acolo?

Monede de aur din Africa de Sud?

Mă înroșesc.

— *Ei, las ă, nu contează. Chiar nu țin să știu, mă asigură el și apoi își apăsă tâmpla dreaptă cu guma de la creion. Pe mâine.*

— *La revedere, spun eu.*

În loc să-mi facă semn cu mâna, ridică creionul în aer ca răspuns.

Mă urc în același tren ca la venire și mă întorc în Takamatsu. Intru într-un restaurant din apropierea gării, care arată mai ieftin și comand un meniu cu șnițel de pui și o salată de legume. Mai cer o porție de orez, iar după ce termin de mâncat, beau un pahar cu lapte cald. Cumpăr de la un non-stop doi onigiri în caz că mi se face foame peste noapte și o sticlă de apă plată, apoi mă îndrept spre hotelul la care urmează să mă cazez. Nu merg nici prea repede, nici prea încet. Pășesc relaxat, ca un om cât se poate de obișnuit, astfel încât să nu atrag inutul atenția asupra mea.

E un hotel de afaceri tipic, de mîna a doua, însă destul de mare. Trec în registru o adresă, nume și vîrstă false și plătesc în avans pentru o noapte. Sunt puțin încordat, însă ei nu îmi aruncă nici o privire suspicioasă. Nimeni nu țipă la mine: „Ce minciună, gogonată! Crezi că nu ne-am dat seama că ai cincisprezece ani și că ai fugit de acasă?” Totul decurge relaxat, într-o manieră profesionistă.

Liftul mă poartă până la etajul cinci, cu un țacănit sumbru. Camera mică, lungă și îngustă, pat neprimitor, pernă tare, măsuță, un televizor mic, draperii decolorate de soare. Baia nu e mai mare decât un dulap. Nu am nici șampon, nici balsam. De la fereastră se vede doar clădirea aflată. Însă trebuie să fiu mulțumit că am un acoperiș deasupra capului și apă caldă la robinet. Las rucsacul pe podea, mă așez pe scaun și încerc să mă acomodez cu camera.

Sunt liber, îmi zic eu. Închid ochii și mă gândesc un timp la acest lucru. Nu realizez încă bine ce înseamnă să fiu liber. Tot ce înțeleg acum e că sunt singur-singurel. Sunt singur, într-un loc necunoscut, ca un explorator care și-a pierdut și harta, și busola. Asta o fi însemnând libertatea?

Nici măcar asta nu înțeleg prea bine. Renunț să mă mai gândesc.

Stau mult timp în cadă, apoi mă spăl bine pe dinți la chiuveță. Mă bag în pat și mai citesc puțin. Când obosesc de citit, deschid televizorul și mă uit la știri. În comparație cu tot ce mi s-a întâmplat mie azi, știrile îmi par răsuflăte și plictisitoare. Opresc televizorul și mă strecor sub pătură.

Ceasul e deja zece, dar nu reușesc să adorm. O zi nouă într-un loc nou. Ziua în care împlinesc cincisprezece ani.

Mi-am petrecut mai bine de jumătate din ea într-o bibliotecă stranie, dar absolut fermecătoare. Am cunoscut câțiva oameni. Sakura. Apoi Oshimași doamna Saeki. Din fericire, nu sunt niște persoane care ar putea să mă pună în pericol.

Semn bun, probabil.

Mă gândesc apoi la locuința din Nogata și la tata, care acum trebuie să fie acasă. Oare ce crede de dispariția mea bruscă? Se simte ușurat că nu mă mai vede? O fi perplex?

Sau poate nu simte absolut nimic? De fapt, e posibil nici să nu fi observat că nu mai sunt.

Îmi amintesc dintr-odăină de telefonul mobil al lui tatași îl scot din rucsac. Îl deschid și încerc numărul din Tokyo.

Se formează imediat. Se aude atât de clar, încât ai zice că sunt în camera de alături, nu la mai bine de șapte sute de kilometri depărtare. Mă surprinde claritatea cu care se aude. Îl las să sune doar de două ori și închid. Inima începe să-mi bată cu putere și nu dă semne să se potolească.

Telefonul funcționează. Tata încă nu a anulat contractul.

Sau poate că nici nu a observat că i-a dispărut mobilul din sertarul de la birou. Îl pun la loc în buzunarul de la rucsac, sting veioza și închid ochii. Nici măcar nu visez. N-am mai visat nimic de foarte multă vreme.

Capitolul 6

— Bună ziua! Zise bărbatul în vârstă.

Pisica și-a ridicat puțin capul și a răspuns la salut cu o voce joasă, puțin obosită. Era un motan bătrân, mare și negru.

— Îh, încuviință motanul.

— Nici urmă de nori...

— Deocamdată.

— Se schimbă vremea?

— De pe seară încolo bag de seamă că o să se strice, zise motanul negru, întinzându-și o lăbuță.

L-a privit apoi din nou pe bărbat, mijindu-și ochii.

Acesta se uita la el zâmbind.

Motanul a ezitat câteva clipe, după care a zis resemnat:

— Hm, tu... Vorbești.

— Da, răspunse bărbatul parcă rușinat și, în semn de respect, își scoase de pe cap pălăria ponosită, de bumbac.

Nu pot vorbi oricând și cu orice pisică, însă de obicei reușesc să port o conversație.

— Aha, se exprimă motanul simplu.

— Vă deranjează dacă mă așez aici?

Nakata a obosit de când tot umblă.

Motanul negru s-a ridicat încet, a dat de câteva ori din mustățile lungi și a căscat atât de tare, încât aproape că și-a dislocat maxilarul.

— Nu mă deranjezi. De fapt, e treaba ta unde stai și cât stai. Nimeni n-o să se ia de tine.

— Vă mulțumesc frumos, zise bărbatul și se așeză lângă el. De azi de dimineață de pe la șase și ceva tot umblu.

— Ziceai că te cheamă... Nakata?

— Da, mă numesc Nakata. Și dumneavoastră, domnule motan?

— Eu am uitat cum mă cheamă. Un nume tot am avut eu, dar nu mi-a mai trebuit și l-am uitat.

— Da, lucrurile de care nu ai nevoie se uită numaidecât.

Și Nakata pățește la fel, zise bărbatul, scărpinându-se în creștet. Așadar dumneavoastră nu aveți un cămin?

— Am avut, mai demult, dar acum, nu. Mai primesc de mâncare de pe la casele din preajmă, dar... Nu am nici un săpân.

Nakata a încuviințat și a rămas tăcut un timp.

— Atunci v-aș putea spune domnul Otsuka? Întrebă el apoi.

— Otsuka? Zise motanul privind-l mirat pe bărbat. Asta ce mai e? De ce aș fi eu... Otsuka?

— Numele nu înseamnă nimic anume. E doar ceva care mi-a venit în minte pe moment. Fără nume, e greu să îți minte ceva, iar eu doar v-am dat unul potrivit. Numele pot fi de un real folos. De exemplu, o persoană mai proastă, precum Nakata, poate să-și facă lucrurile mai simplu de înțeles dacă zice așa: în după-amiaza zilei cutare, luna cutare, m-am întălnit și am stat de vorbă cu domnul motan Otsuka pe terenul viran din 2-chome. E mai ușor de ținut minte.

— Hm, făcăcu motanul. Nu prea pricep. Pisicile n-au nevoie de așa ceva. Ne e suficient dacă lucrurile au miros sau formă.

— Da, Nakata știe și el acest lucru. Însă, domnule Otsuka, oamenii nu sunt așa. Ei au nevoie de dată sau de nume pentru a ține minte ceva.

— Ce incomod! Pufni motanul.

— Aveți dreptate. Faptul că trebuie să ținem minte atâtea lucruri este foarte incomod. Nakata, de exemplu, trebuie să țină minte și numele domnului prefect, chiar și numărul liniei de autobuz. Iăsând însă aceste lucruri la o parte, vă deranjează dacă vă spun domnul Otsuka? Vă creează vreo neplăcere?

— Nu că mi-ar face mare plăcere..., dar nici neplăcut nu e. Nu, domnul Otsuka nu mă deranjează. Dacă vrei să-mi zici așa, foarte bine. Doar... Că parcă nu simt că e vorba de mine.

— Nakata se bucură din inimă pentru ceea ce ați avut bunăvoința să spuneți. Mii de mulțumiri, domnule Otsuka.

— Auzi, tu nu vorbești totuși cam ciudat, chiar și pentru un om?

— Da, toată lumea spune acest lucru. Însă Nakata nu poate să vorbească altfel. Așa vorbesc mereu, pentru că sunt prost. Nu am fost dintotdeauna așa, în copilărie am avut un accident și de atunci am rămas așa. Nu știu nici să scriu. Nu știu nici măcar să citesc ziare sau cărți.

— Nu e lucru de laudă, dar nici eu nu știu să scriu, zise motanul și-și linse pernța de la ăbuța dreaptă de câteva ori. Dar am capul normal, așa că nu mă incomodează.

— Da, în lumea pisicilor, așa este, zise domnul Nakata.

Dar în lumea oamenilor, dacă nu știi să scrii, înseamnă că ești prost. Dacă nu știi să citești ziare sau cărți înseamnă că ești prost. E lucru clar. Tatăl lui Nakata, care a murit acum multă vreme, a fost un mare profesor la universitate și știa fi-nan-țe. Nakata mai are doi frați mai mici și sunt amândoi foarte deștepți. Unul este șef de de-par-ta-ment la o firmă, Itochu, iar celălalt lucrează într-o instituție care se cheamă MIC1. Amândoi trăiesc în case mari și mănâncă tipar. Doar Nakata este prost.

— Da, dar tu poți să vorbești cu pisicile, nu?

— Da.

— Nu oricine poate să vorbească cu pisicile.

— Așa este.

— Atunci nu se poate spune că ești prost.

— Da, nu, adică nu știu. Toată lumea mi-a spus încontinuu că sunt prost de când eram mic, așa că nu pot decât să cred că sunt prost. Pentru că nu pot să citesc numele stațiilor, nu pot nici să-mi cumpăr bilet și să iau trenul.

Reușesc totuși să merg cu autobuzul oășenesc pentru că ani un permis special de han-di-ca-pat.

<notă>

1 Ministerul Industriei și Comerțului

— Ahă, zise Otsuka indiferent.

— Dacă nu știi să scrii și să citești, nu poți nici să-ți găsești de muncă.

— Atunci cum te descurci?

— Primesc ajutor social.

— Ajutor social?

— Domnul prefect îmi dă bani. Locuiesc într-o cămăruță în Nogata, într-un bloc care se cheamă Shoeiso. Mănânc de trei ori pe zi.

— Ce să zic... Nu sură a viață prea rea.

— Aveți dreptate, nu este rea, zise Nakata. Sunt ferit de ploaie și de vânt și nu întâmpin dificultăți. În plus, din când în când mi se cere să caut câte o pisică și primesc ceva în schimb. Domnul prefect nu știe însă, așa că vă rog frumos să nu spuneți nimănui. Dacă fac rost de bani în plus, s-ar putea să-mi taie ajutorul. Onorariul meu nu este o sumă prea mare, însă așa îmi permit uneori să mănânc tipar. Lui Nakata îi place foarte mult tiparul.

— Și mie îmi place tiparul. Deși am mâncat doar o dată, de mult de tot și nu prea-mi aduc aminte cum e la gust.

— Da, tiparul este foarte gustos, un pic altfel față de alte mâncăruri. Există în lume feluri de mâncare care pot fi înlocuite cu altele, dar din câte știe Nakata, tiparul nu are nici un înlocuitor.

Pe drumul din fața terenului viran a apărut un bărbat tânăr cu un labrador, care purta la gât o eșarfă roșie. I-a aruncat o privire fugară lui Otsuka, dar a trecut mai departe. Cei doi au tăcut și au așteptat până ce bărbatul și câinele s-au îndepărtat.

— Ziceai că tu cauți pisici? Întrebă motanul Otsuka.

— Da, Nakata caută pisicile care au dispărut de acasă.

Fiindcă pot să vorbesc cu dânsule, umblu încolo și înapoi, adun informații și astfel reușesc să le găsesc. Lumea mă roagă mereu să le caut, pentru că mă pricep să le găsesc, în ultima vreme fac asta aproape zilnic. Dar m-am hotărât să fie doar în sectorul Nakano, pentru că nu îmi place să merg departe. M-aș rătăci și eu.

— Și acum cauți o pisică rătăcită?

— Da. Este vorba despre o pisică cu pete albe, negre și maro. Are un an și se numește Goma. Uitați o fotografie, zise Nakata, apoi a scos din geanta de pânză o fotografie color, pe care i-a arătat-o lui Otsuka. Dânsa este. Are la gât o zgardă maro de purici.

Otsuka și-a întins gâtul și a privit fotografia. A cătinat apoi din cap.

— Nu, pe-asta n-am văzut-o niciodată. Eu știu cam toate pisicile din zonă, dar pe-asta n-o știu. N-am văzut-o și n-am auzit de ea.

— Am înțeles.

— Și o cauți de mult?

— Păi, azi e... unu, doi, trei... A treia zi.

Otsuka a rămas o vreme pe gânduri.

— Cred că și tu asta, zise el apoi, dar noi, pisicile suntem niște ființe cu tabieturi. Avem un ritm de viață foarte regulat și nu ne plac deloc schimbările, atâtă vreme cât nu e vorba de ceva foarte serios. Prin ceva serios înțeleg sex sau vreun accident, de obicei una din astea două.

— Da, și Nakata crede același lucru.

— Dacă e vorba de sex, după ce se liniștește, o să vină ea acasă. Știi cum e cu sexul, nu?

— Da, Nakata nu a făcut asta niciodată, dar știe, în mare. Are legătura cu cocoșelul, nu?

— Da, are legătură cu cocoșelul, încuviință Otsuka cu o față serioasă. Dar dacă e vorba de un accident, greu se mai întoarce.

— Aveți dreptate.

— Se mai întâmplă și ca sexul să te mănă până departe și să nu mai știi să te întorci.

— Nici Nakata nu ar mai ști să se întoarcă dacă iese din sectorul Nakano.

— Și eu am pățit-o de vreo câteva ori. Sigur, asta când eram mult mai tânăr, zise Otsuka, mijindu-și ochii în căutarea amintirilor. Când nu mai știi pe unde s-o iei înapoi, te apucă panica. Vezi negru în fața ochilor și nu mai înțelegi nimic. E foarte nepăcut. Sexul asta e mare belea. Dar în momentele alea numai la asta îți stă mintea. Nu ești în stare să te mai gândești la consecințe. Asta înseamnă sexul.

Și de-asta... Cum ai zis că o cheană pe pisica aia dispărută?

— Vorbiți despre Goma?

— Așa, Goma. Eu aș vrea să te ajut cumva s-o găsești.

O pisică de un an, crescută cu mare grijă de o familie, nu știe absolut nimic despre lume. Nu știe să se bată, nu e în stare să-și găsească singură de

mâncare. Vai de ea! Dar, din păcate, n-am văzut-o niciodată. Cred că mai bine te duci în altă parte s-o cauți.

— Da? Atunci Nakata va face precum spune și dumneavoastră și se va duce în alt loc. Îmi cer scuze că v-am tulburat somnul de pânz, domnule Otsuka. Am să mai trec prin zonă și, dacă între timp o vedeți cumva pe Goma, vă rog frumos să-mi dați de știre. Nu vreau să vă jignesc, dar aș dori să vă răsplătesc cumva.

— Nu, nu, a fost interesant să stau de vorbă cu tine. Să mai treci pe-aici. Dacă e vremea bună, pe la ora asta eu sunt mai mereu aici, pe maidan. Dacă plouă, sunt la templulăla de jos, din capul scărilor.

— Vă mulțumesc foarte mult. Și Nakata este încântat că a stat de vorbă cu dumneavoastră. Conversațiile nu decurg atât de lin cu oricare pisică. Unele sunt extrem de precaute și pleacă fără să spună o vorbă atunci când încerc să le abordez, chiar dacă doar le salut.

— Da, te cred. Așa cum există mai multe feluri de oameni, și pisicile... Sunt și ele de mai multe feluri.

— Aveți perfectă dreptate. Și Nakata gândește la fel. În lume sunt multe feluri de oameni și multe feluri de pisici.

Otsuka s-a întins și a privit cerul. Soarele își revărsa pe maidan razele sale aurii. Și, totuși, în aer plutea un vag iz de ploaie, pe care Otsuka l-a detectat.

— Ziceai că ai avut un accident când esai mic și că de atunci ai rămas mai prost. Așa ai zis, nu?

— Da, întocmai. Nakata a avut un accident la vârsta de nouă ani.

— Ce fel de accident?

— Este un lucru pe care lui Nakata îi e cu neputință să și-l amintească. Se pare că, nu se știe din ce motiv, am avut febră și timp de trei săptămâni, am fost in-con-ști-ent. Am dormit într-un pat în spital și mi s-au făcut perfuzii. Apoi, când mi-am revenit, nu-mi mai aminteam nimic de până atunci. Nici chipul tatălui, nici pe-al mamei, nici să citesc, să socotesc, nici cum era casa în care locuiam, nici măcar numele meu. Uitasem tot. Mi se golise capul complet, cum se goleşte cada când scoți dopul. Înainte de accident, am fost un elev strălucit, cu note foarte bune. Dar la un moment dat, am căzut lat și când m-am trezit, eram prost. Mama, care a murit de multă vreme, plângea mult din această cauză. Plângea pentru că mă făcusem prost. Tata nu plângea, dar era întotdeauna nervos.

— Dar, în schimb, ai ajuns să poți vorbi cu pisicile.

— Da, așa este.

— Hm.

— În plus, sunt foarte sănătos. Nu m-am îmbolnăvit niciodată. Nu am carii și nu am nevoie nici de ochelari.

— Din câte văd eu, tu nu prea pari prost.

— Credeți? Întrebă Nakata surprins. Dar, domnule Otsuka, am trecut deja de șaiszeci de ani. Când treci de șaiszeci de ani, te obișnuiești și cu faptul că

ești prost, și cu faptul că nimeni nu te mai ia în serios. Te descurci și fără să iei trenul. Tata a murit și nu mai iau bătaie. Mama a murit și nu mai plânge. De aceea, lui Nakata nu i-ar fi bine acum și i se spună dintr-odată că nu mai e prost. Dacă n-aș mai fi prost, n-aș mai primi ajutorul de la domnul prefect și nici n-aș mai avea permis special ca să merg cu autobuzul.

Dacă domnul prefect m-ar certa – „tu nu cumva nu ești prost?” – n-aș avea ce să-i răspund. De aceea e mai bine să rămân așa cum sunt, prost.

— Problema ta nu e că ai fi prost, asta voiam eu să spun, zise Otsuka cu o față serioasă.

— A, da?

— Problema ta e – pierderea mea – că... Tu ai umbra cam subțire. Am observat asta de când te-am văzut. Umbra pe care o lași tu pe pământ e, ca grosime, cam jumătate din a unui om obișnuit.

— Aha.

— Eu am mai văzut odată un om așa.

Nakata și-a deschis puțin gura și l-a privit pe Otsuka.

— Un om ca Nakata, vreți să spuneți?

— Îh, de-aia nici nu m-am mirat prea tare când ai început să vorbești.

— Când s-a întâmplat acest lucru?

— Ehe, de mult de tot, în tinerețe. Dar nu mai pot să-mi aduc aminte nici cum arăta, nici ce nume avea, nici unde sau când s-a întâmplat. După cum ziceam și mai devreme, pisicile nu țin minte lucruri din astea.

— Aha.

— Avea umbra la fel, pierdută pe jumătate. La fel de subțire.

— Aha.

— De-aia mă gândeam că, decât să umbli după pisici răătăcite, mai bine te-ai apuca să-ți cauți serios cealaltă jumătate de umbră.

Nakata a tras de câteva ori de borul pălăriei pe care o ținea în mână.

— Adevărul e că simțeam și eu acest lucru, că am umbra cam subțire. Ceilalți oameni nu observă, dar Nakata își dă seama.

— Așa să fie, zise motanul.

— Dar, cum spuneam și mai devreme, Nakata e bătrân și în curând o să moară. Și mama, și tata au murit deja. Că suntem proști sau deștepți, că știm sau nu să scriem, că avem umbra cum trebuie sau nu, tuturor ne vine vremea să murim. Murim și suntem arși. Ajungem cenușă și ne îngroapă în Karasuyama. Karasuyama e în Setagaya. Odată ajuns în mormânt, nu te mai gândești la nimic. Și dacă nu te gândești, nici nu te mai dezorientezi. Nakata e bine așa cum e acum. Cât mai sunt în viață, nu vreau să ies din sectorul Nakano. Când o să mor, asta este, o să merg la Karasuyama.

— Sigur, ești liber să vezi lucrurile cum vrei, zise Otsuka și-și linse din nou pernițele. Dar la umbră tot ar trebui să te gândești, măcar un pic, că i-o fi rușine și ei. Dacă aș fi în locul ei, nu mi-ar plăcea să fiu așa, pe jumătate.

— Da, răspunse Nakata. Așa este. Cred că aveți dreptate.

Nakata nu s-a gândit nici o clipă la asta. O să mă duc acasă și o să mă gândesc pe îndelete.

— Așa să faci.

Cei doi au rămas o vreme tăcuți. Nakata s-a ridicat apoi încet și și-a scuturat cu grijă iarba de pe pantaloni. Și-a pus din nou pe cap pălăria ponosită. Și-a potrivit-o în poziția obișnuită și și-a pus pe unăr geanta din pânză.

— Nakata vă mulțumește sincer. Părerile dumneavoastră, domnule Otsuka, îmi sunt cu adevărat valoroase.

Vă doresc multă sănătate și numai bine.

— Și ție.

Când a dispărut Nakata, Otsuka s-a toarnit din nou pe iarbă și a închis ochii. Mai era timp până aveau să apară norii și să înceapă ploaia. Apoi a așipit numaidecât, fără să se gândească la nimic.

Capitolul 7

La șapte și un sfert iau micul dejun compus din pâine prăjită, lapte cald și ouă cu șuncă în sala de mese, de lângă intrare. Un mic dejun inclus în preț la un hotel de afaceri nu-mi e nici pe departe suficient. Înghit totul într-o clipită și nici nu simt că am mâncat. Mă uit în jur involuntar, dar nu prea cred că am șanse să mai primesc o porție de pâine prăjită. Oftez.

— Nu ai ce-ți place, zice tânărul numit Corbul.

Mă pomenesc cu el la masă, pe scaun, în fața mea.

— Nu mai e ști în mediul în care să mănânci doar ce-ți place și cât îți place. La urma urmei, ai fugit de-acasă.

Trebuie să-ți bagi bine asta în cap. Până acum te trezeai dis-de-diminează și mâneai pe săturate, dar de acum nu mai merge așa. Trebuie să te descurci cu ce ți se dă. Am auzit eu pe undeva că stomacul ți se modifică în funcție de cât mănânci. Probabil că de acum o să afli pe propria ta piele dacă e adevărat. Stomacul o să ți se micșoreze, dar până atunci o să dureze ceva. O să poți să rezisti?

— Rezist, zic eu.

— Așa și trebuie. Doar ești cel mai tare tânăr de cincisprezece ani din lume, nu?

Dau din cap.

— Atunci nu te mai holba atâta la farfuria goaă. Hai, treci mai departe!

Mă conformez și mă ridic de la masă.

Mă duc la recepție și încerc să negociez condițiile de cazare. Sunt elev la un liceu particular din Tokyo, am venit aici ca să-mi pregătesc lucrarea de sfârșit de an (la clasele de liceu din școala mea chiar există un asemenea sistem) și merg la biblioteca memorială Komura, care conține materiale de specialitate. Am constatat că am mai multe materiale de consultat decât mă așteptam și mă văd nevoit să petrec o săptămână în Takamatsu. Amînsă un buget limitat și rugămintea mea este să mă cazeze pe toată durata șederii mele

la prețul special, obținut prin YMCA, și nu doar cele trei zile stipulate. Plătesc în avans în fiecare zi și nici nu creez probleme.

Tânărul manierat mă privește așa acum mă așteptam, puțin încurcat de problema cu care se confruntă, se întoarce spre fata din tura de dimineață și îi explică pe scurt situația în care sunt. Nu am părul vopsit și nici cercei în urechi.

Port un tricou polo impecabil, marca Ralph Lauren, pantaloni crem din bumbac, tot marca Ralph Lauren, și teniși înalți, noi. Am dinții albi și miros a șampon și a săpun. În plus, vorbesc foarte politicos. Dacă îmi pun mintea, mă pricep să las o impresie foarte bună adulților.

Fata îmi ascultă povestea în tăcere, strâmbă ușor din buze și încuviințează. E mică de statură, poartă ca uniformă o cămașă albă și un taior verde și pare cam somnoroasă, dar își îndeplinește singură și cu eficiență sarcinile de dimineață. Arată cam de o vârstă cu sora mea.

Am înțeles cum stau lucrurile, eu nu vă pot spune nimic momentan, însă îl voi consulta pe manager în privința prețului de cazare, iar în jurul prânzului cred că voi avea un răspuns, îmi spune ea într-o manieră profesională (din care simt totuși că mă place). Își notează apoi numele și numărul camerei mele. Nu mi dau seama dacă negocierea merge bine. Ar putea să se întoarcă împotriva mea – de exemplu, mi-ar putea cere să-i arăt legitimația de elev. Ar putea încerca să ia legătura acasă (numărul pe care l-am trecut în registru este, evident, fictiv). E un risc, dar trebuie să încerc, pentru că am o sumă limitată de bani.

Caut o sală de sport în exemplarul din Pagini Aurii aflat în hol, sun și îi întreb ce tip de aparate au în sala de fitness.

Au cam tot ce îmi trebuie mie. Taxa este de șase sute de yeni. Îi întreb cum ajung acolo, mi se dau indicații cum s-o iau pornind de la gașă, le mulțumesc și închid.

Mă întorc în cameră, îmi iau rucsacul în spate și ies. Aș putea să-mi las bagajele în cameră și banii în seiful hotelului. Probabil așa ar fi mai sigur, însă vreau, pe cât posibil, să le am mereu la mine. Au devenit deja o parte din mine.

Iau autobuzul din fața gării și merg la sală. Desigur, sunt tensionat. Îmi dau seama că am fața încordată. Cuiva i s-ar putea părea în neregulă faptul că un tânăr de vârsta mea merge singur la sala de sport la prânz, într-o zi de școală. Sunt într-un oraș necunoscut și încă nu mi dau seama cum gândește lumea de pe aici. Însă nimeni nu mă bagă în seamă. Dimpotrivă, mă simt chiar transparent.

Plătesc la intrare fără să spun un cuvânt și primesc cheia de la dulăpior. Mă schimb la vestiar în pantaloni scurți de sport și un tricou subțire și, în timp ce fac încălzirea, relaxându-mi mușchii, simt că mă calmez, puțin câte puțin.

Sunt în receptaculul „eu”. Muchiile se îmbină perfect, una peste cealaltă și se fixează cu un clic slab. E bine. Sunt unde trebuie.

Mă apuc de de seria de exerciții. Petrec o oră întreagă la șapte aparate, în ordinea obișnuită, ascultând Prince la walkman. Mă așteptam să găsesc

aparate vechi la o sală publică de sport, de cartier, dar văd că sunt incredibil de noi și de performante. Încă mai miros a nou. Închei prima rundă de exerciții și trec la următoarea, mărimd greutatețile. Nu e nevoie să-mi notez nimic. Știu exact câte mișcări și câte greutateți mi se potrivesc. Transpir imediat prin toți porii și pe parcurs beau de mai multe ori apă din sticlă și mușc din lămâia pe care mi-am luat-o pe drum înapoi.

Îmi termin rundele, fac un duș fierbinte, mă spăl pe corp cu săpunul adus de mine și pe cap cu șampon. Îmi păstrez penisul de-abia ivit din prepuț cât mai curat posibil. Mă spăl cu atenție sub braț, la testicule și anus. Mă cântăresc, apoi rămân dezbrăcat în fața oglinzii și îmi inspectez mușchii, îmi clătesc în chiuveță pantalonii și tricoul îmbibate cu transpirație, le storc bine și le bag într-o pungă de plastic.

Părăsesc sala, iau autobuzul înapoi, intru în același restaurant de ieri din fața garii și mănânc o porție fierbinte de udon. Mestec încet, uifându-mă pe fereastră. Prin gară vin și pleacă mulți oameni. Toți sunt îmbrăcați pe gustul lor, cară bagaje și se fățâie neobosiți, fiecare spre destinația sa. Îi privesc fix și încep să mă gândesc cum o să fie peste o sută de ani.

Peste o sută de ani, probabil că toți oamenii de aici

(inclusiv eu) vor fi dispărut de pe suprafața pământului și se vor fi

transformat în cenusă sau praf. Mă cuprinde un sentiment straniu la acest gând. Încep să văd totul ca pe niște fantezme efiemere, gata să se destrămie la prima suflare de vânt. Îmi întind mâinile și le privesc. La ce mă zbat atâta? De ce mă agăț de viață cu atâta disperare?

Îmi scutur capul și nu mă mai uit pe fereastră. Încetez să mă mai gândesc la cum o să fie peste o sută de ani. Mă hotărâsc să mă gândesc doar la prezent. Am cărți de citit la bibliotecă și aparate de folosit la sală. La ce-mi folosește să-mi bat capul cu ce-o să fie?

— Așa mai vii de-acasă! Zice tânărul numit Corbul. Că doar ești cel mai tare băiat de cincisprezece ani din lume!

Ca și ieri, îmi cumpăr un bento de la un magazin din gară și mă urc în tren. Ajung la biblioteca Komura la ora unsprezece și jumătate. La recepție e Oshima. Poartă o cămașă albastră din vâscoză, încheiată până la gât, blugi albi și pantofi sport albi și citește o carte groasă. Lângă el e același (probabil) creion lung și galben de ieri. Bretonul îi cade pe frunte. Când intru, își ridică privirea, zâmbește și îmi ia bagajul.

— Văd că încă nu te-ai întors la școală.

— Nu mă mai întorc la școală, mărturisesc eu sincer.

— Biblioteca nu-i o alegere rea, spune Oshima. Se întoarce, se uită la ceasul din spatele lui, apoi revine la paginile cărții.

Merg în sala de lectură și reiau traducerea lui Burton din *O mie* și una de noapți. Ca de obicei, odată ce mă așez și încep să întorc paginile, nu o mai pot lăsa din mână.

Cuprinde aceleași povești pe care le-am citit demult, la bibliotecă, într-o ediție pentru copii, dar sunt mai lungi, cu mai multe episoade și detalii și chiar

nu se compară. E mult mai fascinantă. Sunt și unele vulgare, violente sau cu tentă sexuală, dar în ele (precum spiridușul din lampa fermecată) abundă o vitalitate, o libertate pe care bunul simț nu le poate înfrâna, lucru care mă prinde și nu-mi mai dă drumul.

În aceste basme fără noimă, scrise cu mai bine de o mie de ani în urmă, pulsează mai multă viață decât în nenumărații oameni fără chip, care trec prin gară. Nu știu cum e posibil așa ceva. Mi se pare foarte straniu...

La ora unu, ies din nou în grădină, mă așez pe prispă și mănânc bento-ul pe care l-am luat la mine. Cam pe la jumătate, apare Oshimă să mă anunțe că mă caută cineva la telefon.

— La telefon? Îmi pierd eu cuvintele pe negândite. Pe mine?

— Da, dacă te cheamă Kafka Tamura.

Mă ridic, roșu tot și iau telefonul.

E femeia de la recepția hotelului. Probabil vrea să se asigure că mă documentez într-adevăr la biblioteca Komura în timpul zilei. După voce, pare liniștită că nu o mint. Îmi spune că a discutat cu managerul. Până acum nu s-au mai confruntat cu o asemenea situație, dar eu sunt tânăr, circumstanțele sunt cum sunt, drept pentru care îmi pot oferi și de acum încolo același tarif special, obținut prin YMCA.

Perioada nu este aglomerată, drept pentru care pot fi flexibili.
Femeia îmi mai spune că și managerul e de părere că biblioteca are o reputație foarte bună și că ar fi bine să mă documentez cum trebuie, fără grabă.

Îi mulțumesc, răsuflând liniștit. Nu pot să spun că n-am o strângere de inimă fiindcă am mințit, dar n-am încotro.

Trebuie să faci tot felul de lucruri ca să supraviețuiești, închid telefonul și î-l înapoiez lui Oshima.

— Tu ești singurul licean care vine aici și de-asta m-am gândit că despre tine trebuie să fie vorba, zice el. Să știi că i-am spus că stai de dimineața până seara cu nasul în cărți.

Ceea ce este și adevărat.

— Mulțumesc.

— Kafka Tamura?

— Da, așa mă cheamă.

— Ce nume ciudat!

— Dar așa mă cheamă, subliniez eu.

— Cu siguranță ai citit câteva din operele lui Franz Kafka, nu?

Încuviințez.

— Castelul, Procesul, Metamorfoza și încă o povestire în care apare un dispozitiv ciudat de execuție.

— Colonia penitenciară, zice Oshimă. Îmi place foarte mult. Sunt mulți scriitori în lume, dar Kafka este singurul în stare să scrie o asemenea poveste.

— Este preferata mea.

— Serios?

Încuviințez.

— Ce ți-a plăcut?

Stau puțin să mă gândesc. Gânditul durează ceva.

— Faptul că încearcă mai degrabă să ofere o descriere pur mecanică a acelui dispozitiv complex, decât să explice situația în care suntem. Adică..., zic eu și mă gândesc din nou câteva clipe. Adică așa reușește să explice mai viu ca nimeni altul situația în care suntem. Vorbind nu despre ea, ci despre detaliile mecanismului.

— Aha, zice Oshima și îmi pune o mână pe umăr, un gest plin de naturalitate, în care ghicesc simpatie. Da, cred că și Franz Kafka ar fi de acord cu tine.

La telefonul și se întoarce înapoi. Rămăsese singur pe prispă, îmi termin prânzul, beau niște apă plată și privesc păsărelele din grădină. Probabil sunt aceleași păsări pe care le-am văzut și ieri. Cerul e acoperit de nori subțiri și uniformi. Nu se vede nici un colț de cer senin.

Cred că răspunsul meu cu privire la romanele lui Kafka l-a mulțumit, mai mult sau mai puțin. Însă eu nu am reușit să exprim ceea ce voiam să spun cu adevărat. Nu am spus-o ca pe o părere generală cu privire la scrierile lui Kafka, ci am vrut să mă refer concret la un lucru foarte concret. Acel dispozitiv de execuție complicat și misterios există în realitate în jurul meu, și nu ca metaforă sau alegorie. Nici Oshima, nici nimeni altcineva nu cred că m-a înțeles, oricum așa explica.

Mă întorc în sala de lectură, mă așez pe canapea și intru din nou în universul celor O mie și una de nopți. Lumea reală începe să dispară, puțin câte puțin, așa cum se stinge imaginea unui film pe ecran. Rămân singur și mă cufund în lumea din pagini. Este o senzație care îmi place mai mult decât orice.

La ora cinci, când dau să plec, îl găsesc pe Oshima la recepție, cu nasul în aceeași carte. Pe cămașa lui n-a apărut nici o cută. Ca de obicei, câteva fire de păr îi vin în ochi. Pe peretele din spatele său, limbile ceasului electronic alunecă în liniște mai departe. În jurul său, totul e foarte liniștit și curat. Mi-e imposibil să mi-l imaginez transpirând sau suflând, își ridică privirea spre mine și îmi înmânează rucsacul. Când îl ridică, face o grimasă.

— Ai venit din centru cu trenul?

Încuviințez.

— Dacă intenționezi să vii aici în fiecare zi, asta ți-ar prinde bine, zice el și îmi dă o bucată de hârtie, jumătate dintr-un A4. E o copie a orarului cu trenurile care circulă între gara Takamatsu și cea de aici. Trenurile nu întârzie de obicei, adaugă el.

— Vă mulțumesc, îi răspund eu și iau hârtia.

— Ascultă, Kafka Tamura, nu știu de unde vii și ce faci, dar nu poți sta la hotel la nesfârșit, nu? Îmi spune el, alegându-și prudent cuvintele. Încearcă apoi creionul cu degetul de la mâna stângă. Nici nu era nevoie să-l verifice, pentru că era perfect ascuțit.

Eu tac.

— Nu încerc să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, doar întreb și eu. Știu că nu e ușor pentru un copil de vârsta ta să se descurce singur într-un loc necunoscut.

Încuviințez.

— De aici urmează să pleci în altă parte? Sau ai de gând să rămâi aici?

— Încă nu știu prea bine, dar deocamdată o să mai stau aici. Nici nu am unde să mă duc în altă parte, îi răspund eu sincer.

Ceva îmi spune că, într-o oarecare măsură, lui aș putea să îi mărturisesc totul deschis. În primul rând, cred că mi-ar respecta poziția. Nici nu mi-ar ține prelegeri și nici n-ar încerca să-și impună un punct de vedere de bun simț.

Deocamdată însă prefer să nu spun nimănui mai mult decât e necesar. De fapt, eu nici nu sunt obișnuit să mă destăinui cuiva sau să spun ce simt.

— Pentru moment te descurci singur, nu?

Dau scurt din cap.

— Ți urez mult noroc.

Lăsând deoparte micile detalii, de atunci au trecut șapte zile fără vreo schimbare. Radioul cu ceas mă trezește în fiecare zi la ora șase și jumătate și iau acel mic dejun simbolic în restaurantul hotelului. Dacă la recepție e femeia cu părul castaniu din tura de dimineață, o salut printr-un semn cu mâna. Îmi

răspunde înclinând ușor capul într-o parte și zâmbind. Cred că mă place. Și eu am început s-o plac. Mai știu, ar putea să fie chiar sora mea.

Fac în cameră câteva exerciții ușoare și, când vine timpul, merg la sală și îmi văd de circuitul de antrenament.

Aceleași greutateți, același număr de exerciții. Nici mai puține, nici mai multe. Fac duș și mă străduiesc să mă spăl cât mai bine peste tot. Mă cântăresc și mă asigur că n-a intervenit nici o schimbare. Ajung la biblioteca Komura înainte de prânz. Când las rucsacul și îl iau înapoi, schimb câteva vorbe cu Oshima. Mănânc la prânz pe prispă, citesc

(am terminat *O mie* și una de noapți și m-am apucat de operele complete ale lui Natsume Soseki, deoarece mi-au rămas câteva pe care nu le-am citit), iar la ora cinci plec.

Înii petrec toată ziua la sala de sport și la bibliotecă, locuri în care nimeni nu-mi dă atenție. Copiii care chiulesc de la Școală nu merg în asemenea locuri. Iau cina la restaurantul din fața gării. Încerc să mănânc cât mai multe legume. Îmi cumpăr uneori fructe de la piață, pe care le curăț de coajă cu briceagul luat din biroul tașului meu. Îmi mai iau castraveți și țelină, le spăl în chiuveță și le mănânc cu maioneză.

De la non-stopul din apropiere cumpăr lapte și-l mănânc cu cereale.

Când mă întorc la hotel, mă așez la masă și scriu în jurnal, ascult Radiohead la walkman, mai citesc puțin și mă culc înainte de unsprezece. Din când în când, mă masturbez înainte de culcare. Mi-o imaginez pe fata de la recepție și atunci, pentru moment, alung orice posibilitate ca ea să fie sora mea. Nu mă uit deloc la televizor și nici nu citesc ziarele.

Viața mea regulată, centripetă și simplă s-a dat peste cap (lucru care trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu) în seara celei de-a opta zi.

Capitolul 8

Raportul Secției de Informații a armatei americane (SMI)

Data întocmirii raportului: 12.05.1946

Titlul raportului: „INCIDENTUL RICE BOWL HILL, Cod de înregistrare: PTYX-722-8936745-42213-WWN Interviu cu Shigenori Tsukayama (52 ani),

profesor la Universitatea Imperială din Tokyo, Facultatea de Medicină, secția de psihiatrie, s-a desfășurat la Cartierul General al Comandamentului Suprem al Forțelor Aliate din Tokyo, pe parcursul a trei ore. Înregistrare audio disponibilă. Materialele suplimentare referitoare la acest interviu pot fi accesate folosind codurile de indexare PTYX-722-SQ-267 la 291.

(Notă: lipsesc materialele cu numerele 271 și 278)

Impresiile intervievatorului, sublocotenentul O'Connor: Profesorul Tsukayama păstrează o atitudine calmă, profesională. Este un nume de referință în Japonia în domeniul psihiatriei și a publicat numeroase lucrări de excepție. Spre deosebire de majoritatea japonezilor, evită exprimările ambigue. Face o distincție exactă între ipoteză și fapt. Înainte de război, a petrecut o perioadă de timp la Universitatea Stanford, în calitate de profesor și vorbește

fluent limba engleză. Se bucură de încrederea și simpatia multor persoane. La ordinul armatei, am început de urgență examinarea copiilor. Acest lucru se întâmpla la jumătatea lunii noiembrie, în 1944. Pentru noi este un lucru extrem de neobișnuit să primim solicitări sau ordine din partea armatei. După cum știți, în cadrul propriei lor organizații există un amplu departament medical și, fiind o organizație autonomă, care pune accent pe confidențialitate, își folosesc resursele interne pentru rezolvarea oricărei situații. Cu excepția cazurilor în care sunt necesare cunoștințele și expertiza doctorilor și cercetătorilor din domenii de specialitate, ei nu solicită asistența civililor.

Prin urmare, când ni s-a prezentat problema, am presupus, în mod firesc, că era vorba despre „circumstanțe speciale”. Sincer vorbind, nu agreez să lucrez la indicațiile armatei. În majoritatea cazurilor, ei nu urmăresc adevărul academic, ci concluzii care să fie în conformitate cu sistemul lor de gândire sau pur și simplu utilitare. Cu ei nu se poate folosi logica. Dar eram pe timp de război și nu puteam să ne opunem armatei. Nu aveam decât să facem ce ni se spunea, fără să crâcnim.

Noi ne continuăm munca de cercetare în laboratoarele universității, în ciuda raidurilor aeriene americane. Atât studenții, cât și postuniversitarii fuseseră cu toții înrolați, iar facultatea era pustie. Nici cei de la secția de psihiatrie nu fuseseră iertați de armată. Când am primit ordinul, am lăsat totul și am luat trenul către orașul XXX din prefectura Yamanashi. Eram trei persoane, eu, un coleg de la secția de psihiatrie și încă un cercetător de la neurochirurgie, cu care colaboram foarte strâns.

În primul rând ni s-a atras sever atenția asupra faptului că tot ce urma să discutăm începând din acel moment reprezenta informație strict secretă, care nu putea fi divulgată.

Ni s-a explicat apoi incidentul care se petrecuse la începutul lunii. Șaisprezece copii își pierduseră cunoștința pe un deal, iar cincisprezece dintre ei își reveniseră de la sine puțin mai târziu, fără să își mai amintească nimic. Cu toate acestea, un băiețel nu își revenise și rămăsese inconștient într-un pat din spitalul militar din Tokyo.

Maiorul Toyama, doctorul militar care supraveghease starea copiilor de la producerea incidentului, ne-a explicat în detaliu ce se întâmplase, din poziția sa de medic internist.

Printre doctorii militari se numără mai mulți oameni a căror mentalitate se aseamănă cu cea a unui birocrat preocupat să-și apere propria piele decât cu a unui medic adevărat, însă, din fericire, el era un doctor realmente strălucit. Față de noi, care eram niște străini veniți din afară, nu a adoptat nici un fel de atitudine superioară sau de respingere. Ne-a comunicat, obiectiv și concret, tot ce era necesar, de bază, fără să omită nimic. Ne-a arătat toate fișele medicale. Ceea ce își dorea mai presus decât orice era clarificarea adevărului. L-am îndrăgit cu toții.

Faptul cel mai important care reieșea din datele primite de la medicul militar, din punct de vedere medical, era că acei copii nu rămăseseră cu nici un fel de sechele. Oricât i-am examinat, de la producerea evenimentului și până în momentul respectiv, nu am descoperit nici un fel de anomalie fizică – internă sau externă. Copiii se bucurau de aceeași viață perfect sănătoasă, asupra căreia incidentul nu provocase nici o schimbare. Rezultatele examinării complete au semnalat prezența unor paraziți la câțiva dintre copii, însă nu era nimic grav. De asemenea, nu am detectat nici dureri de cap, greață, dureri sau lipsa apetitului, insomnie, moleșeață, diaree, coșmaruri, nici un fel de astfel de simptome.

Doar amintirile legate de cele două ore cât fuseseră inconștienți se șterseseră complet din capul lor. Acest lucru e valabil pentru toți copiii. Nu-și aminteau nici măcar că leșinaseră. Toată această bucată lipsea cu desăvârșire. Era vorba mai degrabă de o „lipsă” a memoriei decât de o „pierdere” a memoriei. Aceștia nu sunt termeni de specialitate.

Am ales să îi folosesc acum doar pentru a facilita explicația.

Între „pierdere” și „lipsă” există o foarte mare diferență. Ca să explic pe scurt, vă rog să vă imaginați un mărfar, cu vagoanele cuplate, care merge pe calea ferată. Încărcătura unuia dintre vagoane dispare. Vagonul gol, lipsit de conținut, este „pierderea”. Cel care dispare cu totul, odată cu încărcătura sa, este „lipsa”.

Am discutat și posibilitatea ca acei copii să fi inhalat vreun gaz toxic.

„Este un lucru demn de luat în considerare. De fapt, acesta trebuie să fie și motivul pentru care armata s-a implicat în acest incident, însă, în faza actuală, dacă privim situația realist, trebuie să admitem că această posibilitate

este extrem de mică. Oricum, fiind vorba despre un secret militar, nimic nu va putea fi divulgat în afară...” a spus doctorul Toyama.

În mare, acestea au fost cuvintele sale: „Sunt convins că armata își continuă cercetările secrete asupra armelor chimice, cum ar fi gazele toxice și armele biologice. Însă acest lucru se petrece în principal în cadrul unității speciale din China, și nu pe teritoriul japonez, deoarece ar fi mult prea periculos să întreprinzi asemenea experiențe într-o țară atât de îngustă și de dens populată. N-aș putea să vă spun cu hotărâre că astfel de arme nu sunt depozitate în țara noastră, dar pot să vă asigur că, cel puțin în momentul de față, lipsesc cu desăvârșire din prefectura Yamanashi.”

Deci doctorul a afirmat că în prefectura Yamanashi nu erau depozitate arme speciale, inclusiv cele cu gaze toxice.

Da. Ne-a spus-o foarte clar. Ne-am dat seama că nu aveam decât să-l credem pe cuvânt și am simțit că puteam să o facem. După aceea am ajuns cu toții la concluzia că, în ceea ce privește ipoteza ca armata americană să fi aruncat gaz toxic de la bordul unui B-29, probabilitatea era mult prea mică. Dacă ar fi dezvoltat o astfel de armă și ar fi hotărât să o folosească, ar fi lansat-o mai degrabă într-o metropolă, unde impactul ar fi fost mare. Dacă ar fi aruncat una sau chiar două din avion într-o zonă atât de retrasă, nici măcar

nu ar fi putut estima efectul pe care l-ar fi exercitat. Presupunând totuși că ar fi fost dispersat, ce importanță militară ar putea avea un gaz care nu face decât să provoace leșinul unor copii timp de două ore, fără să lase apoi nici o urmă?

În plus, din câte știam și noi, în primul rând este de neconceput un gaz toxic, fie el artificial sau eliberat în aer pe cale naturală, care să nu lase nici o urmă asupra corpului. Și mai ales în cazul unor copii sensibili, neajutorați și slabi în comparație cu adulții, ar rămâne cu siguranță efecte la nivelul ochilor sau al membranelor mucoase. Iar toxinfecția alimentară poate fi scoasă și ea din calcul din aceleași rațiuni.

Astfel, nu ne-a rămas decât să ne gândim la o problemă de ordin psihologic sau neurologic. Dacă acest incident ar fi fost provocat, de altfel, de o cauză internă, ne-ar fi fost extrem de dificil să o identificăm. Astfel de semne nu se văd cu ochiul liber și nu pot fi exprimate printr-o valoare numerică. Ajunși în acel punct, am reușit să înțelegem în sfârșit motivul pentru care armata ne solicitase.

Am discutat cu toți copiii implicați în incident. Am ascultat ce-au avut de spus și învățătoarea, și medicul local.

A luat parte și doctorul Toyama. Însă din aceste interviuri nu am reușit să aflăm nici o informație nouă. Doar ni s-au reconfirmat cele spuse de doctor. Copiii nu își aminteau absolut nimic despre acel incident. Au văzut pe cer un obiect strălucitor care semăna cu un avion. Au urcat apoi pe Owan yama și au început să culeagă ciuperci în pădure. În acel moment au căzut în nesimțire și următorul lucru pe care și-l aminteau era faptul că erau întinși pe jos, înconjurați de polițiști și profesori îngrijorați. Nu se simțeau rău, nu-i durea

nimic. Nu le era greață. Aveau doar capul puțin încetățat, ca dimineața, imediat după trezire. Asta e tot.

Declarațiile copiilor erau identice, ca scoase la indigo.

La finalizarea interviurilor, o posibilitate demnă de luat în considerație a fost, firește, hipnoza în grup. Din observațiile învățătoarei și ale medicului de la fața locului cu privire la simptomele pe care le-au etalat copiii cât au fost inconștienți, nu e deloc nefiresc să presupunem că putea fi vorba de hipnoză în grup. Mișcarea regulată a ochilor, respirația, pulsul și temperatura puțin scăzute, lipsa amintirilor.

În mare, totul se potrivea. Faptul că învățătoarea nu-și pierduse cunoștința se datora faptului că acel ceva care a indus hipnoza în grup, din cine știe ce motiv, nu putea acționa asupra unui adult.

Nu am putut însă identifica ce putea fi acel ceva. În general, hipnoza în grup necesită doi factori. Unul ar fi ca grupul să fie strâns, omogen și să se afle în circumstanțe aparte. Celălalt este declicul, un „trăgaci” direct care să acționeze simultan asupra întregului grup. În cazul de față, ar fi putut fi, de exemplu, strălucirea presupusului avion pe care l-au văzut cu toții înainte de a intra în pădure, în același timp. Câteva zeci de minute mai târziu, a început leșinul. Desigur, aceasta este doar o ipoteză și nimic altceva nu poate fi afirmat cu siguranță, dar chiar se poate să fi existat ceva care să acționeze ca declic. I-am sugerat această posibilitate a „hipnozei în grup” doctorului Toyama, cu mențiunea că „este doar o ipoteză”. Și cei doi colegi ai mei s-au arătat, în mare, de acord. Acest lucru se întâmplă să fie indirect legat chiar de tema noastră de cercetare.

„Sună logic”, a zis doctorul Toyama după ce a reflectat o vreme. „Este în afara ariei mele de specialitate, dar cred că este cea mai plauzibilă explicație. Rămâne însă un lucru pe care nu-l înțeleg, și anume ce a anulat acea hipnoză în grup. Trebuie să fi existat și un „răsclic..”

I-am răspuns sincer că nu știam. În momentul acela nu se putea răspunde decât printr-o altă ipoteză, și anume că poate s-a anulat automat după o anumită perioadă de timp.

Cu alte cuvinte, sistemul nostru de apărare este deosebit de puternic și, dacă este pus temporar sub controlul unui sistem extern, după ce trece un anumit timp, trage semnalul de alarmă, să-i spunem, și declanșează de urgență un program de eliminare, de deprogramare a elementului străin care îi blochează funcțiile de bază – în situația de față, efectele hipnozei.

Pentru că nu am datele la mine, nu vă pot cita cu exactitate cifrele, însă au fost semnalate câteva cazuri similare în străinătate, i-am explicat eu doctorului Toyama. Toate au fost clasificate drept „cazuri misterioase”, imposibil de explicat logic. Mai mulți copii și-au pierdut cunoștința simultan și s-au trezit după câteva ore. Nu-și mai aminteau nimic despre ce se întâmplase între timp.

Cu alte cuvinte, incidentul este, desigur, pe cât se poate de neobișnuit, dar nu și fără precedent. În jurul anului

1930, în Anglia, la marginea unui mic sat din Devonshire, s-a petrecut un eveniment straniu. Treizeci de elevi de școală generală care mergeau pe un drum de țară în șir indian s-au prăbușit pe rând la pământ, fără vreun motiv anume, și și-au pierdut cunoștința. Cu toate acestea, și-au revenit cu toții după câteva ore și s-au întors la școală pe propriile lor picioare, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Doctorul i-a examinat de urgență pe toți, dar nu a observat absolut nimic anormal din punct de vedere medical. Nimeni nu își amintea ce se întâmplase.

Pe la sfârșitul secolului trecut, în Australia s-a semnalat un caz similar. La periferia orașului Adelaide, cincisprezece fetițe de până în zece ani, de la o școală particulară de fete, plecate în drumeție, și-au pierdut cunoștința și și-au revenit după un anumit timp. Nu au prezentat nici un fel de ani vizibile sau alte efecte. S-a vehiculat părerea că ar fi putut fi din cauza soarelui, dar faptul că toate au leșinat și s-au trezit în același timp fără să prezinte simptome de insolajie a rămas un adevărat mister. A fost semnalat și faptul că acea zi nu fusese deosebit de călduroasă. Probabil că, în lipsă de altă explicație, incidentul a fost pus pe seama insolajiei.

Punctele comune ale acestor incidente au fost că un grup de fetițe sau băieți aflați la o oarecare distanță de școală și-au pierdut cu toții cunoștința simultan, și-au revenit aproape simultan și nu au rămas cu nici un fel de efecte secundare. Acestea sunt trăsăturile comune tuturor incidentelor. Cât despre adulții prezenți întâmplător la fața locului, unii au leșinat odată cu copiii, alții nu. Diferența de la caz la caz.

Au mai existat și alte cazuri asemănătoare, însă aceste două semnalări sunt cele mai bine documentate și, prin urmare, reprezentative. Însă la incidentul actual, petrecut în prefectura Yamanashi, se poate remarca un element diferit, și anume că un băiat nu și-a mai revenit din leșin.

Natural, ne-am gândit că acel copil ar putea fi cheia aflării adevărului despre incident. Ne-am terminat investigațiile la locul respectiv, ne-am întors în Tokyo și am mers la spitalul militar în care acesta era internat.

Prin urmare interesul armatei față de acest incident s-a datorat strict posibilității că ar fi fost provocat de o armă pe bază de gaz toxic?

Din câte am înțeles, da. Sincer să fiu, ar fi mai bine să-l întrebați direct pe doctorul Toyama decât pe mine.

Maiorul Tdyama a decedat în exercițiul funcțiunii, în urma unui bombardament din Tokyo, la data de 3 martie 1945.

Îmi pare foarte rău să aud acest lucru. În acest război și-au pierdut viața mulți oameni de valoare.

Însă armata a ajuns la concluzia că acel incident nu a fost cauzat de o așa-zisă „armă chimică”. Cauzele au rămas necunoscute, dar au conchis că nu a avut nici o legătură cu războiul. Cam asta ar fi, nu?

Da, din câte am înțeles și eu. În acel punct, armata a pus capăt investigațiilor. Băiatul inconștient, pe nume Nakata, a rămas mai departe internat în spitalul militar datorită doctorului Toyama, care avea autoritate

acolo și care nutrea un interes personal cu privire la acest incident. Noi îl vizitam aproape zilnic, sau făceam cu schimbul, și am examinat din diferite unghiuri starea băiatului ținut la pat.

Organismul său funcționa perfect satisfăcător, în ciuda faptului că era inconștient. Se hrănea prin perfuzii și urina regulat. Când venea noaptea și stingeam lumina, închidea ochii și se culca, apoi îi deschidea dimineața. Sigur, era inconștient, însă lăsând acest lucru la o parte, ducea o viață sănătoasă, fără probleme. Deși era în comă, nu visa. Când oamenii visează, în mișcarea ochilor și în expresia feței apar anumite semne. Mentea reacționează la experiențele din vis și pulsul se accelerează în concordanță. Astfel de semne însă lipseau cu desăvârșire la Nakata. Pulsul, respirația și temperatura erau puțin scăzute, dar altfel uimitor de stabile.

Poate o să vi se pară stranie exprimarea mea, dar arăta de parcă el plecase, își abandonase trupul, receptaculul fizic, iar acesta, în absența sa, își menținea la minim funcțiile vitale strict necesare pentru supraviețuire. Expresia care mi-a venit în minte a fost „duh răătăcitor”. Cunoașteți această expresie? Apare foarte des în poveștile japoneze și se referă la un suflet care își părăsește trupul pentru un interval de timp, pleacă departe, peste mări și țări, îndeplinește acolo o sarcină importantă, după care se întoarce la loc în trup. În

Povestea lui Genji apar multe „spirite răătăcitoare” cu care cred că se aseamănă. Dacă este puternic motivat, sufletul poate părăsi nu numai un trup mort, ci și pe unul viu. Această mentalitate s-a înrădăcinat în Japonia încă din vechime. Însă un asemenea lucru nu poate fi demonstrat științific. Ezit chiar și să-l expun ca pe o ipoteză.

Realist vorbind, ceea ce urmăream noi era, se înțelege de la sine, să-l scoatem pe băiat din comă. Am căutat cu înversunare acel „răsclic” care să-l trezească din hipnoză. Am încercat tot ce ne-a trecut prin minte. I-am chemat pe părinți și i-am pus să-l strige cu voce tare. Am făcut asta zile în șir, dar n-am observat nici o reacție. Am încercat toate trucurile care se folosesc în hipnoză. Am încercat să batem din palme în fața lui în diferite feluri. I-am pus muzica cu care era obișnuit, i-am citit la ureche din manuale. I-am dat și miroasă mâncărurile preferate. Am adus până și pisica pe care o avea acasă, o pisică pe care băiatul o îndrăgea tare mult. Am epuizat toate metodele de a-l face să revină la realitate, însă rezultatul a fost literalmente zero.

Două săptămâni mai târziu, când încercaserăm tot, ne pierduserăm orice speranță și eram epuizați, băiatul și-a revenit pe neașteptate, fără ca noi să fi făcut ceva în acest sens. Pur și simplu s-a trezit, fără nici un avertisment, ca și cum venise timpul să se trezească.

În ziua aceea s-a întâmplat ceva neobișnuit?

Nu, nimic demn de menționat. Toate au decurs ca de obicei. La ora zece dimineața a venit asistenta să-i recolteze sânge. La un moment dat s-a așezat și a vărsat pe așternuturi din sângele recoltat. Nu era o cantitate însemnată și așternutul i-a fost schimbat imediat. Cam acesta ar fi singurul lucru deosebit. S-a trezit o jumătate de oră mai târziu. S-a ridicat pe pat în capul oaselor, s-a

întins și a privit în jur. Își recăpătase cunoștința și, din punct de vedere medical, starea sa de sănătate era ireproșabilă. Cu toate acestea, s-a dovedit că toate amintirile i se sterseseră complet. Nu-și mai amintea nici măcar cum îl cheamă.

Nimic, nici unde locuia, școala la care mergea sau chipul părinților. Nu mai știa nici să citească. Nu știa că suntem în Japonia, că suntem pe Pământ. Nu pricepea nici ce înseamnă aceste noțiuni. Mintea lui se întorsese în lumea noastră ca o foaie albă de hârtie.

Capitolul 9

Mă trezesc în mijlocul unor tufișuri dese. Sunt întins ca un buștean pe pământul umed. Totul este învăluit în întuneric și nu se vede nimic.

Rămân cu capul sprijinit pe tufele spinoase și trag aer în piept. Miroase a noapte și a plante. Miroase a pământ.

Simt și un iz slab de rahat de câine. Printre crengile copacilor se întrezărește cerul. Nu e nici lună, nu sunt nici stele, dar cerul e straniu de luminos. Norii îl acoperă ca un paravan și reflectă strălucirea de pe pământ. Se aude sirena unei salvări. Se apropie treptat, apoi se îndepărtează. Îmi ciulesc urechile și deslușesc vuietul anvelopelor de la mașinile care trec pe drum. Se pare că sunt într-un colț al orașului.

Încerc să îmi revin și pentru asta trebuie să merg încolo și înapoi și să mă adun bucată cu bucată, cum ai culege cu răbdare niște piese împrăștiate dintr-un puzzle. Nu e prima dată când trec prin așa ceva, îmi spun eu. Am mai simțit exact același lucru. Dar când? Încerc să parcurg firul amintirilor, dar e prea fragil și se frânge numaidecât. Închid ochii și las timpul să se scurgă.

Timpul trece. Îmi amintesc dintr-odată de rucsac și mă cuprinde o panică ușoară. Rucsacul... Unde o fi? În el am tot. N-am voie să-l pierd! Dar nu văd nimic în bezna asta.

Dau să mă ridic, dar nu am forță în degete.

Îmi ridic cu greu mâna stângă (de ce o fi atât de grea?)

Și-mi aduc ceasul în dreptul ochilor. Mijesc ochii. Afishaajul digital indică 11.26. Unsprezece și douăzeci și șase de minute noaptea. Douăzeci și opt mai. Întorc în minte paginile jurnalului. Douăzeci și opt mai... E în regulă, e încă azi. Nu am zăcut aici inconștient zile întregi. Eu și mintea mea am stat despartuți doar câteva ore, probabil vreo patru.

Douăzeci și opt mai a fost o zi în care aceleași lucruri s-au repetat ca de obicei. Nu s-a întâmplat nimic special.

Am mers la sala de sport, apoi la bibliotecă. Am făcut aceleași exerciții la aparate și am stat ca de obicei pe canapea și am citit din operele lui Soseki. Pe seară am cinat la restaurantul de la gară. Știu sigur că am mâncat pește.

Meniu fix pe bază de pește. Somon. Am mai cerut o porție de orez. Am băut supă miso și am mâncat salată. După aceea... Mai departe nu-mi mai amintesc nimic.

Am o durere surdă în umărul stâng. Odată ce-mi simt din nou corpul, se trezește și senzația de durere. Parcă m-aș fi izbit de ceva. Îmi pipăi zona aceea

cu mâna dreaptă, pe deasupra cămășii. Nu par să am vreo rană deschisă și nu e nici umflaă. Să fi avut vreun accident de circulație? Dar n-am hainele rupte și, de durut, mă doare doar partea interioară a umărului stâng. O fi doar o vânătaie.

Încep să mă mișc puțin câte puțin și băjbâi cu mâinile în jurul meu, dar nu dau decât de crengile tufișurilor, contorsionate ca sufletul unui animal chinuit. Rucsacul nu E. Îmi scotocesc buzunarele și găsesc portofelul, în care am niște bani, cardul de acces de la hotel și o cartelă de telefon.

Mai dau de niște mărunțiș, o batistă și un pix. Din câte îmi dau seama, nu-mi lipsește nimic. Sunt îmbrăcat cu o pereche de pantaloni crem din bumbac, un tricou alb cu en coeur și o cămașă de blugi cu mânecă lungă. În picioare am tenișii înalți, bleumarin. Șapca mea de baseball cu New York Yankees nu mai e. O aveam pe cap când am plecat de la hotel. Am pierdut-o sau am uitat-o pe undeva. Nu-i nimic.

Pot să-mi cumpăr alta de oriunde.

Găsesc, în sfârșit, rucsacul, sprijinit de trunchiul unui pin. Cum de l-am lăsat eu acolo și după aia m-am piăvălit prin tufișuri? Și acum unde sunt? Memoria mea e împietrită. În fine, important e că l-am găsit. Scot din buzunarul de la rucsac lanterna mică și mă uit prin el. Nu <noă>

Supă din pastă de soia fermentată.
Pare să-mi lipsească nimic. Punga cu bani e la locul ei. Răsuflu ușurat.

Îmi pun rucsacul în spinare și, croindu-mi drum printre tufișuri, ajung într-un loc mai deschis și dau peste o potecă.

O urmez, luminându-mi calea cu lanterna până văd în față o licărire și ajung în ceea ce par a fi împrejurmările unui templu shinto. Îmi pierdusem cunoștința în păduricea din spatele unui templu.

E un templu foarte mare. În curte e un singur felinar înalt, cu vapori de mercur, care aruncă o lumină rece pe clădire, pe cutia milei și pe inscripțiile votive. Umbra mea se proiectează pe pietriș, ciudat de alungită. Găsesc numele templului pe o plăcuță și îl memorez. Pimpregur nu e nici țipenie de om. După câțiva pași, dau de toaletă și intru.

Este impecabil de curat. Îmi dau jos rucsacul din spinare și mă spăl pe față cu apa de la robinet. Mă uit apoi în oglinda neclară din dreptul chiuvetei. După cum mă așteptam, arăt îngrozitor. Am obrazii paliziși lăsați și sunt plin de noroi pe gât. Am părul ciufulit.

Observ ceva negru lipit pe tricoul meu alb, în dreptul pieptului. Arată ca un fluture mare, cu aripile deschise.

Dau să-l scutur cu mâna, dar nu cade. E lipicios. Ca să pot să mă liniștesc, mă dezbrac de cămașă, apoi îmi scot tricoul peste cap, mișcându-mă voit fără grabă. La lumina neonului, văd că e o pată de sânge de un roșu închis. E proaspăt și încă nu s-a uscat. Și e destul de mult. Îl duc la nas și îl miros, dar nu simt nimic. E împuroșcată și cămașa de blugi, dar nu foarte tare. Materialul e oricum albastru închis și petele nu sar prea tare în ochi. În orice caz, sângele de pe tricou e foarte proaspăt și intens.

Spăl tricoul în chiuvetă. Sângele se amestecă cu apa și chiuveta albă din ceramică se face roșie-roșie, dar oricât de tare aş freca, petele nu dispar. Dau să-l arunc în coşul de gunoi, dar mă răzgândesc. Mai bine îl arunc în altă parte.

Îl storc bine, îl bag în punga cu rufe murdare și o îndes la fundul rucsacului. Îmi dau cu apă pe cap și îmi aranjez părul. Scot săpunul din punga cu articole de toaletă și mă spăl pe mâini, care încă îmi mai tremură puțin. Mă spăl încet, cu grijă, până între degete. Am sânge intrat și pe sub unghii. Mă șterg cu prosopul umed pe piept, unde sângele a trecut prin tricou. Îmi pun pe mine cămașa, o închei până la gât și o bag în pantaloni. Trebuie să arăt cât pot de normal, ca să nu atrag atenția.

Mi-e însă foarte frică. Dinții îmi clănțane și nu pot să-i opresc. Îmi întind brațele și le privesc. Îmi tremură puțin.

Nici nu-mi par ale mele. Parc ă ar fi două vieți separate.

Palmele mă ustură îngrozitor, de parcă aş fi strâns un fier încins.

Mă sprijin de marginea chiuvetei și îmi apăs capul de oglindă. Îmi vine să plâng, dar și dacă aş plânge, nu ar veni nimeni să mă salveze. Nimeni...

Măi, măi, de unde ai atâta sânge pe tine? Ce naiba ai făcut? Nu-ți amintești absolut nimic. Nu se vede nici o rană pe corpul tău și, în afară de întepăturile din umărul stâng, nu te doare nimic. Asta înseamnă că nu e sângele tău, ci al altcuiva.

În orice caz, nu mai poți să stai mult aici. Dacă ă vreo patrulă de poliție peste tine așa, plin de sânge, ai încurcat-o. Pe de altă parte, nici nu poți să te întorci direct la hotel. Dacă te așteaptă cineva acolo?

Mai bine îți iei toate măsurile de precauție. Poate te-ai implicat fără să știi în cine știe ce infracțiune.

Mai știi, poate chiar tu ești făptașul.

Din fericire, ai bagajele la tine. Ca măsură de precauție, ai cărat după tine peste tot rucsacul îndesat cu toate lucrurile tale și uite că ți-a fost de folos. Ai procedat corect. Nu e cazul să te îngrijorezi. Nu-ți fie frică. Trebuie să te descurci și de acum încolo pentru că ești cel mai tare băiat de cincisprezece ani din lume. Ai încredere! Respiră adânc, pune-ți mintea la bătaie și totul o să meargă bine. Totuși trebuie să fii pe cât se poate de precaut. Undeva, cineva a sângerat.

Ala e sânge adevărat și e mult. Poate că în acest moment cineva te caută cu înfrigurare.

Hai, treci la treabă! Ai un singur lucru de făcut. Ai un singur loc în care să te duci și ar trebui să știi despre ce vorbesc.

Inspir adânc și-mi calmez respirația. Îmi iau rucsacul pe umăr și ies din toaletă. Merg prin lumina felinarului, pășind cu zgomot pe pietriș și încerc să-mi pun mintea la bătaie.

Apăs butoane, învârt de manivele și-mi pun gândurile în mișcare. Dar nu merge bine. Bateria e prea slabă ca să pornească motorul. Am nevoie de un loc cald, în care să mă simt în siguranță, să mă pot refugia o vreme ca să mă pun

pe picioare. Dar unde? Singurul loc la care mă pot gândi e biblioteca, dar se deschide de-abia mâine la unsprezece și până atunci mai sunt multe ore.

Un singur loc îmi mai vine în minte în afara de bibliotecă.

Mă așez într-un colț ferit de priviri și scot telefonul mobil din buzunarul de la rucsac, apoi verific dacă mai are baterie.

Iau din portofel hârtia cu numărul lui Sakura și îl formez.

Am degetele nesigure și greșesc de mai multe ori, dar într-un final reușesc să tastez tot numărul. Din fericire nu intră căsuța vocală. După al doisprezecelea apel răspunde și îmi spun cine sunt.

— Kafka Tamura, zice ea morocănoasă. Știi cât e ceasul?

Mâine trebuie să mă trezesc devreme.

— Știi, îmi pare rău, spun eu și vocea îmi sună foarte încordată. Dar n-am avut încotro. Am niște probleme și n-am la cine altcineva să apelez.

De cealaltă parte a telefonului se așterne un timp liniștea. Pare că mi-a prins tonul vocii și îmi cântărește gravitatea.

— E ceva... Serios?

— Nu prea îmi dau nici eu bine seama, dar cred că da.

Te rog să mă ajuți doar de data asta. O să încerc să nu te deranjez prea tare.

Sakura se gândește un timp. Nu își bate capul, doar se gândește.

— Unde ești?

Îi spun numele templului, dar nu-l știe.

— E în Takamatsu?

— Nu sunt sigur, dar cred că da.

— Nici măcar nu știi unde ești? Mă întreabă ea uimită.

— E poveste lungă.

— Caută un taxi și vino în 2-chome, la magazinul Lawson de pe colț. Are o firmă luminoasă mare, îl vezi imediat.

Măcar ai bani de taxi?

— Da.

— Bine, zice ea și închide.

Trec pe sub torii, ajung într-o șosea și caut un taxi.

Apare unul imediat și oprește. Îl întreb pe șofer dacă știe unde e acel Lawson și îmi spune că ar cunoaște locul foarte bine. E departe? Nu, cursa nu face nici o mie de yen.

Taxiul oprește în fața magazinului și plătesc cu o mână încă nesigură. Îmi pun rucsacul în spate și intru. Am ajuns mai repede decât mă așteptam și Sakura încă n-a venit.

Cumpăr o cutie mică de lapte pe care mi-o încălzesc în cuptorul cu microunde și o beau încet. Laptele cald îmi alunecă pe gât și se prelinge în stomac. Senzația mă mai liniștește întrucâtva. Când am intrat în magazin, angajatul care supraveghează rafturile a aruncat o privire piezișă la rucsacul meu, dar altfel nimeni nu mă bagă în seamă. Mă prefac că aleg o revistă din stand și mă uit la reflexia mea din geam. Am părul încă ciufulit, dar petele de

sânge de pe cămașă nu se văd. Și chiar dacă s-ar vedea, ar părea doar murdară. Mai trebuie doar să mă opresc din tremurat.

După zece minute apare și Sakura. E aproape unu noaptea. Poară o cămașă gri, simplă și o pereche de blugi decorați. Are părul prins la spate și pe cap o șapcă bleumarin, New Balance. Când o văd, dinții mi se opresc din clănțănit. Vine lângă mine și îmi aruncă o privire de parcă ar examina dantura unui câine. Oftează ușor, mă bate de două ori pe spate și îmi spune: „Haide!”

Stă la două străzi distanță de Lawson, într-o clădire cu etaj, cu aspect sărăcăcios. Urcă scările, scoate cheia din buzunar și deschide ușa verde, din placaj. Două camere, o <notă>

1. Poartă aflată la intrarea templelor shinto.

Bucătărie mică, baie. Pereteii sunt subțiri, podeaua scârțâie și probabil soarele bate înăuntru doar după-amiază. De undeva se aude apa trasă la W. C., din altă parte scârțâit de mobilă. Măcar se simte prezența umană. Vase stivuite în chiuvetă, sticle goale de plastic, o revistă deschisă, un ghiveci cu lalele deja ofilite, o listă de cumpărături lipită cu scotch pe frigider, ciorapi atârnați pe speteaza scaunului, ziarul deschis pe masă la programul TV, un pachet de țigări Virginia Slim, o scrumieră și câteva chiștoace. O privesc care mă liniștește ca prin minune.

— E apartamentul unei prietene, îmi explică ea, o țipă cu care am lucrat mai demult într-un salon de coafură în Tokyo.

Anul trecut a trebuit să se întorcă acasă, aici, în Takamatsu, dar voia să plece o lună în India și m-a rugat pe mine să stau și să am grijă de apartament. Îi țin locul și la serviciu, adică la postul de coafeză. M-am gândit că-mi prinde bine din când în când să mai plec din Tokyo. Tipa e așa, mai New Ageși, cum a plecat tocmai în India, mă cam îndoiesc că o să se întorcă peste o lună.

Mă așază pe un scaun la masă și îmi dă o cutie de Pepsi din frigider. Fără pahar. De obicei evit sucii pentru că e prea dulce și nici nu e bun pentru dinți, dar am gâtul uscat, așa că o beau pe toată.

— Ți-e foame? Bine, n-am decât supă instant, dacă vrei.

— Li spun că nu mi-e foame.

— Arăți îngrozitor, știi?

— Dau din cap că da.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Nici eu nu știu.

— Nici tu nu știi ce s-a întâmplat. Nu prea știi nici unde ești. E poveste lungă, spune ea, recapitulând situația. În orice caz, ai necazuri.

— Mari, îi spun eu. Aș vrea să pot să o fac să înțeleagă cât de mari.

O vreme se așterne tăcerea, timp în care mă privește încruntată.

— N-ai nici o rudă în Takamatsu. De fapt, ai fugit de acasă, nu?

— Încuviințez.

— Am fugit și eu o dată de acasă când eram de vârsta ta, așa că înțeleg cumva cum e. De-asta când ne-am despărțit ți-am dat numărul meu de mobil. M-am gândit că poate o să-ți prindă bine.

— Mersi.

— Locuiam în Ichikawa, în prefectura Chiba. Nu mă înțelegeam deloc cu ai mei, la școală nu-mi plăcea, așa că le-am furat banii și am plecat departe. Aveam șaisprezece ani. Am ajuns până aproape de Abashiri. M-am dus la prima fermă care mi-a ieșit în cale și i-am rugat să-mi dea de lucru. Le-am spus că fac orice și că muncesc din greu. Dacă îmi dau un loc de dormiți ceva de mâncare, nu-mi trebuie bani. Doamna de acolo a fost drăguță cu mine, mi-a dat un ceai și mi-a zis să aștept puțin. Am așteptat cuminte și a apărut o mașină de poliție, care m-a trimis imediat acasă.

Erau obișnuți cu așa ceva. Atunci am stat bine și m-am gândit. Mi-am zis să mă apuc de o meserie, orice, una care să-mi aducă de lucru oriunde aș fi. M-am lăsat de liceu, m-am dus la o școală de perfecționare și m-am făcut coafeză.

Sakura își întinde buzele echidistant și zâmbește.

— Cândire sănătoasă, nu?

Îi spun că da.

— Îmi povestești totul, de la început? Mă roagă ea, apoi scoate o țigară din pachetul de Virginia Slims și o aprinde cu chibritul. Oricum nu cred că o să dorm ca lumea în noaptea asta, așa că mai bine te ascult pe tine.

Îi povestesc totul de la bun început, de când am plecat de acasă, omițând doar profecia. Așa ceva nu pot să spun nimănui.

Capitolul 10

— Deci v-ă deranjează dacă Nakata vi se adresează cu numele de Kawamura? Îl întrebă Nakata din nou pe motanul maro ărcat. A despărțit încet cuvintele, astfel încât să-l poată înțelege ușor.

Motanul îi spusese că o văzuse în zonă pe Goma (în vârstă de un an, cu pete, femele). Dar lui Nakata i se părea că vorbea foarte straniu. Nici motanul nu părea să înțeleagă nimic din ce spunea bărbatul. Prin urmare, conversația lor era poticnită și nu avea nici un sens.

— Nu deranjează, cap înalt.

— Îmi pare rău, dar Nakata nu prea înțelege ce spuneti, îmi cer mii de scuze, Nakata nu este prea deștept.

— Macrou, până la urmă.

— Doriți cumva să mâncați un macrou?

— Nu. Cealaltă mână, legată.

Nakata nu se aștepta defel să poarte conversații perfecte cu pisicile. La urma urmei, nu e tocmai ușor ca oamenii și pisicile să se înțeleagă. Și, în primul rând, Nakata avea oricum probleme de comunicare, fie că interlocutorul său era om, fie că era pisică. Cu o săptămână în urmă, dialogul cu motanul Otsuka decursese lin și fără efort, dar aceasta era mai degrabă o excepție. De obicei, transmiterea unui mesaj cât de simplu necesita ceva trudă. În cele mai rele cazuri, arătau de parcă stăteau pe malurile opuse ale unui canal într-o zi cu vânt năprasnic și strigau unul la celălalt.

Acesta era și cazul de față.

Din motive obscure, cel mai des se întâmplă să nu fie pe aceeași lungime de undă cu pisicile maro târcate. Cu cele negre se înțelegea binișor, iar cu siamezele cel mai bine, dar, din păcate, nu prea se întâmplă să dai prin oraș peste pisici siameze vagabonde. Ele au de obicei o familie care le îngrijește. În plus, se pare că cele mai multe pisici vagabonde sunt maro târcate.

Nakata nu reușea să înțeleagă absolut nimic din ce spunea Kawamura. Avea o pronunție neclară și nu izbutea să deslușească sensul fiecărui cuvânt în parte sau ce legătură putea să existe între ele. Sunau mai degrabă a ghicitori decât a propoziții obișnuite. Însă Nakata avea o fire foarte răbdătoare și tot timpul din lume la dispoziție. Repeta același lucru, rând după rând, iar interlocutorul lui proceda la fel. Cei doi stăteau așezați pe o piatră de marcaj de la marginea unui teren de joacă dintr-un complex de locuințe și discutau deja de aproape o oră, însă conversația se împotmolise în același punct.

— Vă spun „Kawamura” doar ca să am cum să mă adresez, numele nu are nici un alt sens. Este doar un nume ca oricare altele, pe care Nakata le pune pisicilor, pentru a le putea ține minte pe fiecare în parte. Vă rog să-mi permiteți să mă adresez cu acest nume. Vă asigur că acest lucru nu vă va crea nici o neplăcere.

Ca răspuns, Kawamura a început să mormăie ceva și, pentru că nu dădea semne să se mai oprească, Nakata a trecut hotărât la pasul următor și i-a arătat din nou poza cu Goma.

— Domnule Kawamura, aceasta este Goma, pisica pe care o caută Nakata. Are un anși are blana cu pete. Era în grija familiei Koizumi din Nogata, 3-chome și de ceva timp nu se mai știe unde se află. A fugit când doamna a deschis fereastra. Domnule Kawamura, vă mai întreb o dată, ați văzut cumva această pisică?

Kawamura a privit din nou fotografia și a încuviințat.

— Dacă e macrou, Kwamura leagă. De legat, caută.

— Îmi pare rău. După cum v-am spus mai devreme, Nakata este prost și nu prea înțelege ce spuneți. Puteți, vă rog, să repetați?

— Dacă e macrou, Kwamura meagă. De căutat, leagă.

— Prin „macrou”, vă referiți la pește?

— Macroul meagă, dar de legat, Kwamura.

Nakata a căzut un timp pe gânduri, frecându-și cu palma părul încăruntit, tuns scurt. Cum să facă să iasă din acest dialog labirintic despre un macrou enigmă? Oricât și-ar fi forțat mintea, nu reușea să-i dea de cap. Nakata oricum nu prea se pricepea să pună totul cap la cap. Intre timp, Kawamura s-a scărpinat sub bărbie cu laba din spate, de parcă întreaga poveste nu îl privea în nici un fel.

În acel moment, din spate s-a auzit un chicotit înfundat.

Nakata s-a întors și a văzut o pisică siameză zveltă, așezată pe gardul jos de beton al unei case alăturate, privind-i cu ochi mijii.

— Mă scuzați, dar spuneți că vă numiți Nakata? Întrebă ea pe o voce catifelată.

— *Da, sunt Nakata. Bun ă ziua!*
— *Bun ă ziua! Răspunse pisica.*
— *Din p ăcate astăzi a fost înnorat încă de dimineață, dar se pare că nu va ploua.*

— *Ar fi bine s ă nu plouă.*

Siameza era o femel ă cam de vârstă mijlocie, își ținea coada dreaptă, cu mândrie, și purta la gât un lăntișor cu numele ei. Avea un chip frumos și nici urmă de grăsime pe corp.

— *Pute ți să îmi spunei Mimi. Este Mimi din La Boheme.*

— *Știi, aria, Mi chiamano Mimi.*

— *Aha.*

— *Este o oper ă de Puccini. Știi, stăpânul meu este înnebunit după operă, spuse siameza zâmbind grațios. Aș vrea să v-o pot cânta, dar, din nefericire, nu am pic de talent.*

— *Mă bucur să vă cunosc, duduie Mimi.*

— *Și eu, domnule Nakata.*

— *Locui ți în apropiere?*

— *Da, în cădirea cu etaj de acolo, la familia Tanabe.*

— *Priviți, la poartă este un BMW 530 crem.*

— *Aha, zise Nakata. Nakata nu știa ce înseamnă un BMW, dar a văzut o mașină crem și și-a închipuit că la ea se referea.*

— *Domnule Nakata, spuse Mimi, eu sunt o pisică independentă, retrasă din fire și nu îmi place să mă amestec în treburile altora, dar adevărul este că băiatul acesta, pe care îl numiți Kawamura, nu este prea isteț. Când era mic, bietul de el a fost lovit cu bicicleta de un copil din vecini și s-a izbit cu capul în colțul unui zid de beton. De atunci nu mai poate vorbi coerent. Prin urmare, oricât de răbdător ați vorbi cu el, nu cred că vă poate fi de vreun folos. Vă urmăream de mai devreme și nu am putut să nu observ ce se întâmpla. Știu că este îndrăzneț din partea mea, dar m-am simțit obligată să intervin.*

— *Nu, v ă rog, nu trebuie să vă preocupe acest lucru.*

Primesc cu recuno ștință sfatul dumneavoastră, duduie Mimi. Nakata este la fel de încet la minte ca domnul Kawamurași, dacă oamenii nu l-ar ajuta, nu ar reuși să se descurce. Din acest motiv primesc și de la domnul prefect un ajutor lunar. Fărerea dumneavoastră e binevenită.

— *Așadar căutați o pisică, zise Mimi. Să știți că nu trăgeam cu urechea, eu mă aiam aici de mai devreme și s-a întâmplat să-mi ajungă la urechi conversația dumneavoastră. Goma, ați spus, nu?*

— *Întocmai.*

— *Iar Kawamura a spus că a zărit-o pe această Goma, nu?*

— *Da, așa a spus mai devreme, dar mai departe Nakata nu a mai spus nimic și este foarte amărât.*

— *Dacă doriți, aș putea discuta eu cu băiatul ăsta. Mă gândesc că două pisici se înțeleg mai ușor, iar eu oricum m-am obișnuit întrucâtva cu felul lui*

bizar de a vorbi. Aflu eu ce trebuie de la el, apoi vă explic și dumneavoastră pe scurt. Ce spuneți?

— M-a ți ajuta enorm dacă ați face asta pentru mine.

Pisica siamez ă a încuviințat scurt și a coborât de pe zidul de beton cu pași ca de balet. A înaintat alene, ținându-și coada neagră ridicată drept, ca un catarg, și s-a așezat lângă Kawamura. Acestași-a întins imediat botulși a încercat să îi adulmece posteriorul, dar siameza l-a lovit imediat peste obraz și s-a retras. Fără să-i dea răgaz, Mimi i-a mai aplicat o lală peste bot.

— Ascult ă bine, idiotule! Cotoîmputit ce ești! A țipat ea la Kawamura pe un ton amenințător.

— Băiatul ăsta trebuie pus la punct de la început, altfel nu ajungi nicăieri, i-a spus Mimi lui Nakata, întorcându-se către el, pe un ton justificator. Altfel își pierde concentrarea și vorbește din ce în ce mai incoerent. Știu că nu este vina lui că a ajuns așa și îmi e milă de el, dar ce să-i faci!

— Da, încuviință Nakata, nănțelegând de fapt prea bine.

Între cele două pisici a început apoi conversația, dar se derula prea rapid și pe o voce prea joasă și Nakata nu a prins mai nimic din ea. Mimi îl interoga pe un ton țăios, iar Kawamura răspundea intimidat. Cumîntârzia puțin cu răspunsul, lăbuța îi zbură neiertător. Orice s-ar zice, era o siameză foarte

isteată și avea și educație. Întâlnise el și discutasese cu multe pisici, dar ea era prima care cunoscuse modelele de automobile și asculta opera. A urmărit-o impresionat cum își făcea treaba rapid și eficient.

După ce a ascultat tot ce avea de spus, Mimi l-a alungat de acolo cu un „ajunge, hai, pleacă!”, iar Kawamura a dispărut, amărât foc. După aceea, Mimi s-a urcat afectuoasă pe genunchii lui Nakata.

— Am înțeles în mare cum stau lucrurile.

— Vă mulțumesc din suflet!

— Băiatul ăsta... Kawamura, spune că a văzut-o de câteva ori pe Goma într-un desis, puțin mai jos de aici. Este vorba de un teren viran pe care urmează să se construiască.

O agenție imobiliară a achiziționat un depozit de piese de la o firmă producătoare de automobile și a curățat parcela, plănuiind să construiască acolo un bloc cu apartamente de lux, dar a întâmpinat o puternică mișcare de protest din Partea localnicilor, au pornit și un proces dificil, iar acum sunt în imposibilitate de a demara construcția. Este un caz des întâlnit în ultima vreme. Terenul a fost năpădit de iarbă, oamenii numai cală pe acolo și a devenit un loc bun de nomareală pentru pisicile vagaboande de prin zonă. Eu nu am prea mulți cunoscuți și mi-e și teamă să nu iau purici, așa că nu prea merg pe acolo. Știi și dumneavoastră ce pacoste sunt puricii. Foarte greu se mai scapă de ei, ca de un obicei prost.

— Așa este, răspunse Nakata.

— Mi-a spus că pisica semăna cu cea din fotografie. Avea blana pătată, era tânără, frumoasă și purta la gât o zgardă de purici. Era foarte timidă și nu

prea vorbea bine. Le-a fost clar tuturor că e o pisică crescută în casă, neștiutoare, care s-a rățăcit.

— Ați aflat cumva când se întâmpla acest lucru?

— Ultima dată a văzut-o acum trei, patru zile. Asta este, e cam prost și nu știe nici măcar data exactă. A spus însă că a fost o zi în care a plouat, apoi s-a înseninat, deci ar trebui să fie vorba de luni. Îmi amintesc că duminică a plouat toată ziua.

— Da. Nu știu ce zi din săptămână a fost, dar îmi aduc aminte că pe atunci a plouat. Deci de atunci nu a mai văzut-o.

— Exact. Atunci a fost ultima oară. Zicea că nici pisicile din zonă n-au mai zărit-o. E el un netot, dar am insistat foarte mult și cred că, în mare, cam așa stau lucrurile.

— Vă mulțumesc din tot sufletul!

— Pentru puțin. De regulă stau de vorbă doar cu mâțele astea blege din vecini și mă irită lipsa de subiecte comune.

Prin urmare, când am ocazia să mai discut cu o persoană de bun simț, îmi lărgesc orizonturile.

— Aha, zise Nakata. Apropo, Nakata nu înțelege prea bine, dar macroul despre care tot vorbea domnul Kawamura era chiar macroul, peștele?

Mimi își ridică laba stângă din față și chicoti pe înfundate, inspectându-și pernițele rozalii.

— Băiatul acela are un vocabular foarte limitat.

— Vocabular?

— Nu știe prea multe cuvinte, reformulă Mimi politicoasă. Măncarea lui preferată este tocmai macroul. Crede că cel mai rafinat lucru din lume este macroul. Pătică, calcan, somon... Nici măcar nu știe că există și asemenea delicatese.

Nakata tu și.

— Drept să vă spun, și lui Nakata îi place foarte mult macroul. Desigur, îmi place și tiparul.

— Tiparul este și favoritul meu. Bine, nu pot să spun că pot mânca așa ceva oricând.

— Aveți mare dreptate. Nu este un lucru pe care să îl poți mânca oricând.

Cei doi s-au cufundat în tăcere, amândoi cu gândul la tipar. S-a scurs un timp dedicat meditației profunde asupra acestui pește.

— Ce voia să spună băiatul acela, reluă dintr-odată Mimi firul conversației, era că la puțin timp după ce pisicile au început să se adune pe terenul vacant, în zonă și-a făcut apariția un om rău, care le vânează. Părerea generală este că acel individ a luat-o pe Goma. Se pare că le ademenește cu ceva bun de mâncare, le prinde și le bagă într-un sac.

Este o metodă foarte iscusită, iar o pisică flămândă și neștiutoare cade ușor în capcană. A prins chiar și câteva din pisicile vagaboande, care sunt extrem de precaute. Este înfiorător. Nimic nu este mai cumplit pentru o pisică decât să fie băgată într-un sac.

— Aha, zise Nakata trecându-și din nou mâna prin părul încărunțit. Oare ce face cu dănsese după ce le prinde?

— Asta nu știu. Demult, se pare că erau folosite la confeționarea s/m/m'se/i-urilor, dar acum acesta nu mai este un instrument prea popular și, oricum, se face mai mult din material plastic. În anumite părți ale lumii, se mânăncă pisici, dar, din fericire, în Japonia nu există un asemenea obicei. Prin urmare, cred că putem exclude aceste două posibilități. Altă variantă la care mă mai pot gândi ar fi folosirea lor la experimente științifice. Sunt foarte multe tipuri de experimente făcute pe pisici. Am chiar o prietenă care a fost folosită într-un studiu psihologic la Universitatea Tokyo. Povestea ei este foarte tristă, dar și lungă, drept pentru care n-am să v-o spun. Prea multe alte variante nu se mai rămân, poate doar persoanele anormale cărora le <noă>

1 Instrument tradițional japonez, asemănător unei chitări cu trei coarde. Place să tortureze pisicile. De exemplu, le prind și le taie coada cu foarfecă.

— Și ce fac după ce le-o taie?

— Nimic. Doar vor să le chinuie, să le provoace durere.

Asta îi distrează. Sunt destui oameni urâți la suflet pe lume.

Nakata a căzut un timp pe gânduri, dar n-a fost chip să priceapă ce poate să fie distractiv în a tăia coada unei pisici. Atunci este posibil ca un astfel de om urât la suflet s-o fi prins pe Goma? Întrebă Nakata.

Mimi s-a încruntat, strâmbând din mușchii albe și lungi.

— Da. Nici nu vreau să mă gândesc sau să-mi imaginez una ca asta, dar nu pot spune că nu este posibil. Doamnă Nakata, eu nu am venit pe lume de foarte mult timp, dar am văzut multe lucruri înfiorătoare, care depășesc orice imaginație. Majoritatea oamenilor au impresia că pisicile își petrec toată ziua moșăind, fără nici o treabă, în deplină relaxare, dar viața noastră nu este deloc atât de idilică.

Pisicile sunt niște făpturi neajutorate, fragile și umile. Nu au carapacea broaștelor țestoase și nici aripile păsărilor. Nu se pot furșa pe sub pământ precum cârțile și nici nu-și pot schimba culoarea precum cameleonii. Lumea nu știe cât de multe pisici sunt rănite în fiecare zi și pier în zadar. Eu am avut norocul să fiu primită în sânul familiei Tanabe, copiii lor mă îndrăgesc și duc o viață fără neajunsuri, dar mai amși eu parte de mici necazuri. De aceea știu că viața pisicilor fără stăpân trebuie să fie cumplit de grea.

— Duhie Mimi, sunteți foarte deșteaptă, spuse Nakata, impresionat de elocvența siamezei.

— Nu, nu, nici vorbă, răspunse aceasta, îngustându-și ochii, rușinată. Îmi petrec mai tot timpul zăcând în fața televizorului și așa am ajuns să aflu o mulțime de fleacuri.

Dumneavoastră vă uitați la televizor, doamnă Nakata?

— Nu, Nakata nu se uită la televizor. Toată lumea vorbește foarte repede și nu reușesc să-i urmăresc. Sunt încet la minte, nu știu să citesc și nu înțeleg

prea bine ce e la televizor. Uneori mai ascult radioul, dar și acolo se vorbește rapid și obosesc. Îmi place mult mai mult să ies din casă, să stau la aer și să mai discut cu pisicile.

— Asta așă este, spuse Mimi.

— Da.

— Ce bine ar fi ca micuța Goma să fie în siguranță!

— Dudaie Mimi, Nakata se gândea să stea o vreme cu ochii pe terenul viran.

— Din spusele băiatului, individul respectiv este înalt, poartă o pălărie înaltă, foarte stranie și cizme din piele.

Merge mereu într-un pas rapid. Pentru că arată atât de ciudat, o să-l recunoașteți cum îl vedeți. Când îl zăresc, pisicile adunate pe terenul viran fug care încotro, dar o nou-veniță, care nu știe cum stau lucrurile...

Nakata a ținut bine minte aceste informații. Le-a ferecat în sertarul cu lucruri importante, pe care nu avea voie să le uite. Individul respectiv este înalt, poartă o pălărie înaltă, foarte stranie și cizme din piele.

— Mă bucur dacă v-am fost de ajutor, spuse Mimi.

— Vă mulțumesc din suflet. Dacă nu ați fi avut amabilitatea de a-mi vorbi, cred că aș fi fost și acum împotmolit în discuția despre macrou. Vă sunt

foarte recunoscător.

— Parerea mea, spuse Mimi încrunțată, privindu-l pe Nakata, e că individul este periculos. Extrem de periculos, mult mai periculos decât vă puteți imagina. Eu nu m-aș apropia sub nici o formă de terenul viran. Dumnezeu voastră sunteți om și n-aveți încotro, pentru că este vorba de muncă, dar vă rog să aveți foarte mare grijă.

— Vă mulțumesc. Voi avea grijă pe cât posibil.

— Domnule Nakata, trăim într-o lume foarte violentă și nimeni nu poate scăpa de această violență. Vă rog să nu uitați acest lucru. Nu puteți fi niciodată prea precaut. Este valabil atât pentru oameni, cât și pentru pisici.

— Voi ține minte acest lucru.

Însă Nakata nu a înțeles prea bine când și în ce fel lumea este violentă. Erau foarte multe lucruri pe care nu le înțelegea, iar cele legate de violență intrau toate în această categorie.

Nakata s-a despărțit de Mimi și s-a dus pe terenul viran care îi fusese indicat. Era de mărimea unui mic teren de sport, înconjurat de un gard înalt, din placaj, avea o firmă pe care scria „Teren în construcție. Accesul interzis persoanelor neautorizate” (pe care, evident, Nakata nu putea să-l citească) și poarta era legată cu un lanț gros, dar dacă ocoleai prin spate, puteai să te strecuri ușor printr-o deschizătură din gard. Cineva desprinsese cu forța o bucată de placaj.

Magaziile care se înălțau odinioară acolo fuseseră dărâmate, iar terenul, lăsat necurățat, era acum răpădit de bălării. Sânzienele de grădină atingeau înălțimea unui copil.

Câțiva fluturi zburau pe deasupra lor. Movable de pământ, întărite în urma ploilor, se reliefa din loc în loc, ca niște delușoare. Arăta ca un loc pe placul pisicilor. Oamenii nu intrau aici și era plin de tot felul de mici viețuitoare și de ascunzișuri.

Kawamura nu se vedea pe terenul viran. Nakata a zărit două pisici slabe, de rasă nu prea bună, cărora le-a dat, prietenos, binețe, dar acestea i-au aruncat o privire plină de răceală și au dispărut printre buruieni, fără să răspundă. Și erau îndreptățite. Cine ar fi vrut să se trezească prins și cu coada tăiată cu foarfecă de un om dus cu capul? Nici Nakata n-ar fi vrut să pățească așa ceva – chiar dacă nu avea coadă.

Nu-i de mirare că erau precaute.

Nakata s-a urcat pe o movilă și a inspectat împrejurimile.

Nu se vedea nimeni. Doar fluturii albi survolau iarba, de parcă ar fi căutat ceva. Nakata și-a găsit un loc bun, unde s-a așezat și a scos din geanta de pânză două chifle cu gem de fasole, pe care le-a mâncat pe post de masă de prânz. A băut apoi niște ceai verde cald din termos, mijindu-și ochii.

Era o după-amiază tihnită. Înjur domneau liniștea și armonia. Lui Nakata îi venea greu să creadă că pe acolo putea da târcoale cineva care plănuia să chinuie pisici.

Mesteca încet chiflele, trecându-și mâna prin părul încărunțit, tuns scurt. Dacă cineva ar fi fost atunci în fața lui, i-ar fi explicat că el e „încet la minte”, dar din nefericire nu era nimeni. Prin urmare doar a dat de câteva ori ușor din cap, ca pentru sine și a continuat să mănânce. Când a terminat, a împăturit celofanul și l-a băgat în geantă. A strâns capacul termosului și l-a vârat și pe acesta în geantă.

Cerul era acoperit de un strat de nori, dar după culoarea lor și-a dat seama că soarele era cam deasupra lui.

Individul respectiv este înalt, poartă o pălărie înaltă, foarte stranie și cizme din piele.

Nakata a încercat să schițeze în minte imaginea bărbatului, dar nu putea să-și imagineze cum arăta cea pălărie înaltă, foarte stranie sau cizmele din piele. Nu văzuse în viața lui așa ceva. Mimi îi zisese că, din spusele lui Kawamura, le-ar fi recunoscut dacă le vedea. N-am decât să aștept să le văd, s-a gândit el. Așa e cel mai sigur. S-a ridicat și a urinat îndelung în niște tufe, apoi s-a dus într-o margine a terenului și s-a așezat la umbra unui desț, ferit de priviri, hotărât să petreacă după-amiaza așteptându-l pe bărbatul cel straniu.

Așteptarea e o treabă plicticoasă. Nu se știa când avea să-și mai facă bărbatul apariția pe-acolo. Poate că a doua zi, poate că peste o săptămână. Sau poate că nu avea să mai apară niciodată – era și aceasta o posibilitate. Însă Nakata era obișnuit să aștepte și să-și petreacă timpul de unul singur, fără să facă nimic. Nu simțea nici o greutate.

Pentru el, timpul nu era o problemă importantă. Nu avea nici măcar ceas. Timpul se scurgea într-un ritm potrivit pentru Nakata. Când venea

dimineața, se făcea lumină, când se lăsa seara, se întuneca. Când se întuneca, se ducea la baia publică din apropiere, iar la întoarcere i se făcea somn. În anumite zile din săptămână, baia era închisă, iar atunci Nakata se întorcea acasă. Când venea ora de masă, i se făcea foame, iar când venea ziua în care trebuia să meargă să-și ridice ajutorul (cineva avea mereu amabilitatea să-i atragă atenția când se apropia respectiva zi), știa că trecuse o lună. În ziua fericită în care primea ajutorul, mergea la frizeria din apropiere și se tunde.

Vara, cei de la sector îi dădeau să mănânce tipar, iar de Anul Nou, mochi. Nakata și-a relaxat întreg corpul, și-a decuplat mintea, trecând într-un fel de „stare conductoare”. Pentru el, era un <notă>

— Prăjitură făcută din pastă de orez.

Lucru foarte natural, pe care îl făcea zilnic, de când era copil, fără să se gândească. În scurt timp, a început să cutreiere pe la periferia conștiinței, ca un fluture. Dincolo de această margine se căsca o prăpastie întunecată. Uneori sărea peste ea și plutea pe deasupra hăului amețitor. Însă Nakata nu se temea de întunericul și de adâncimea lui. De ce să se teamă? Lumea aceea fără lumină și fără fund, acea făcere adâncă și haosul îi erau prieteni vechi, care făceau parte din el. Nakata știa bine acest lucru. În lumea aceea nu existau nici litere, nici zile ale săptămânii, nici temutul prefect, nici operă sau BMW-uri.

Nici foarfece, nici pâlării înalte. Dar, în același timp, nu existau nici țipari sau chifle cu gem de lăsole. Acolo era „totul”, dar nu existau părți. Nu era nevoie nici să scoată, nici să adauge. Ajungea să-și scufunde trupul în acel „tot”, fără să se gândească la lucruri complicate. Pentru Nakata, acest lucru era mai binevenit ca orice.

Din când în când mai ațipea, dar, oricât de adormit ar fi fost, cele cinci simțuri ale sale rămăneau concentrate asupra terenului viran. Daă s-ar fi întâmplat ceva, dacă apărea cineva, s-ar fi trezit numaidecât și ar fi trecut la acțiune.

Cerul era acoperit de un strat neted de nori cenușii, dar cel puțin nu avea să plouă în curând. Pisicile știau asta, și o știa și Nakata.

Capitolul 11

Când termin de povestit e deja foarte târziu. Sakura stă cu capul sprijinit în palme la masa din bucătărie și mă ascultă cu interes. I-am spus că am cincisprezece ani, sunt elev de gimnaziu, am furat bani de la tata și am fugit din locuința mea din Nakano. Stau la un hotel din Takamatsuși îmi petrec zilele citind la bibliotecă. M-am trezit deodată în curtea unui templu, plin de sânge. Desigur, omit multe.

Lucrurile cu adevărat importante nu pot fi rostite ușor.

— Deci mama ta a luat-o doar pe sora ta cu ea și a plecat de acasă. Pe tatăl tău și pe tine, care de-abia împliniseși patru ani, v-a părăsit.

Scot din portofel fotografia de la malul mării și i-o arăt.

— Sora mea.

Sakura o privește un timp îndelungat, apoi mi-o înapoiază fără un cuvânt.

— De atunci nu am mai văzut-o nici pe ea, nici pe mama.

N-am primit nici un semn de la ele, nu știu unde sunt. Nici nu-mi mai amintesc cum arăta. Asta e singura poză care a mai rămas. Reușesc să-mi amintesc mirosurile, senzațiile, dar nu și chipurile.

— Aha, spune ea și mă privește mijindu-și ochii, cu capul încă în palme. Trebuie să fie nasol.

— Mda.

Sakura continuă să mă privească în tăcere.

— Deci nu te-ai înțeles bine cu tatăl tău? Mă întrebă ea Puțin mai târziu.

„Nu m-am înțeles bine?” Ce aş putea să răspund? Clatin din cap, fără să spun nimic.

— Așa e. Dacă v-ați fi înțeles, n-ai mai fi fugit de acasă.

În fine, ai fugit, și azi ți-ai pierdut dintr-odată cunoștința și nu ți mai amintești nimic.

— Exact.

— Ai mai pățit așa ceva vreodată?

— Mi s-a mai întâmplat, răspund eu sincer. Când mă infurii, parcă îmi sare o siguranță. Cineva apasă un întrerupător din mintea mea și corpul mi se

mișcă înainte să gândesc. Sunt eu și totuși nu sunt eu însumi.

— Ți pierzi autocontrolul și devii violent?

— Da, mi s-a întâmplat de mai multe ori.

— Ai rănit pe cineva?

— De două ori, încuviințez eu. N-au fost răni grave.

Sakura se gândește o vreme la spusele mele.

— Asta înseamnă că acum ai pățit ceva asemănător?

Clatin din cap.

— E prima dată când a fost atât de grav. Acum... Nu știu cum mi-am pierdut cunoștința și nici ce-am făcut cât am fost inconștient. Amintirile mele sunt complet șterse. Nu, n-am mai pățit ceva atât de rău până acum.

Sakura se uită la tricoul pe care l-am scos din rucsac.

Cercetează cu atenție petele de sânge care n-au ieșit la spălat.

— Deci ultimul lucru pe care ți-l amintești e că ai mâncat de seară. Erai în restaurantul de la gară?

Încuviințez.

— După aceea nu mai știi nimic. Te-ai trezit pe jos, printre tufișuri, în spatele templului, vreo patru ore mai târziu. Aveai tricoul plin de sânge și o durere surdă în umărul stâng.

Încuviințez din nou. Sakura scoate o hartă a orașului, o întinde pe masă și se uită la distanța dintre gară și templu.

— Nu e foarte departe, dar îți ia ceva să ajungi pe jos.

Oare de ce te-ai dus până acolo? De la gară, e exact în direcția opusă hotelului. Ai mai fost vreodată prin zonă?

— Niciodată.

— Scoate- ți puțin cămașa.
O scot și rămân gol de la brâu în sus, iar ea vine în spatele meu și mă apucă strâns de umărul stâng. Își înfige degetele adânc în umăr, iar eu slobod un geamăt. Are ceva putere.

— Te doare?
— Destul de rău.
— Te-ai izbit de ceva. Sau poate ai fost lovit cu putere?
— Nu-mi amintesc deloc.
— În orice caz, osul n-a pățit nimic, spune ea și pipăie zona care mă durea în diverse feluri. Atingerea degetelor sale, că îmi provoacă sau nu durere, e ciudat de plăcută. Îi spun asta și zâmbește.

— Sunt foarte talentat la masaj. De-asta mă și descurc.
O coafez și e apreciată oriunde dacă știe să facă masaj.
Continuă un timp să-mi maseze umărul, apoi îmi spune:
— Nu e nimic grav. Te odihnești bine o noapte și o să se retragă durerea.
Ia tricoul, îl pune într-o pungă de plastic și îl aruncă la gunoi. După ce se uită bine la cămașa de blugi, o bagă în mașina de spălat. Deschide un sertar de la șifonier, cotrobăie prin el, scoate un tricou alb și mi-l dă. E nou și scrie pe el maui whale watching cruise. Are un desen cu o coadă de balenă ieșind din apă.

— Pare să fie cel mai mare de aici. Nu e al meu, dar nuți face nici o problemă. Cred că e primit cadou. Nu știu dacă îți place, dar pune-l pe tine.
— Îl trag pe cap. E numai bun.
— Dacă îți place, păstrează-l.
— Îi mulțumesc.
— N-ai mai pățit până acum să nu-ți amintești ce s-a întâmplat atât de mult timp, nu? Mă întreabă ea.
— Încuviințez. Închid ochii, simțind atingerea tricoului pe piele și inhalându-i mirosul.
— Sakura, sunt foarte speriat, îmi mărturisesc eu. Sunt atât de speriat, încât nu știu ce să fac. E posibil ca în cele patru ore pe care nu mi le amintesc să fi rănit pe cineva.
— Chiar nu-mi aduc deloc aminte ce am făcut. Oricum, eram plin de sânge și, dacă am făcut ceva rău, în fața legii tot sunt responsabil, chiar dacă mi-am pierdut memoria, nu?
— Ar putea fi doar sânge curs din nas. Poate că cineva mergea neatent pe stradă, a intrat într-un stâlp, a început să-i curgă sânge din nas și tu l-ai îngrijit. Ce zici? Te cred că ești îngrijorat, dar hai mai bine să nu te mai gândești la nimic rău până dimineață. Până atunci vine și ziarul, mai sunt și știri la televizor, așa că, dacă s-a întâmplat ceva deosebit în zonă, aflăm vrând-nevrând. După aceea mai sfăm să ne gândim pe îndelete. Poate să-ți curgă sânge din tot felul de motive și de cele mai multe ori nu e atât de grav pe cât pare. Eu sunt femeie și sunt obișnuită să văd atâta sânge în fiecare lună. Înțelegi ce vreau să spun?

Încuviințez. Simt că mă înroșesc puțin la față. Sakura pune nes într-o cană mare și încălzește apă într-un ibric.

Până fierbe apa, fumează o țigară. Trage de câteva ori, apoi o stinge în apă. Miroase a mentă amestecată cu fum.

— Te deranjează dacă îți pun o întrebare mai indiscretă?

Îi spun că nu mă deranjează.

— Sora ta e adoptat? A fost înfiată înainte să te naști tu, nu?

Îi spun că da. Nu știu de ce, dar părinții mei au adoptat un copil. Apoi am venit eu pe lume, probabil pe neașteptat.

— Iar tu ești copilul natural al tatălui și al mamei tale, nu?

— Din câte știu eu, da.

— Și totuși, când a plecat de acasă, mama ta a luat-o cu ea pe sora ta, cu care nici nu are o legătură de sânge. Să știi că de obicei femeile nu fac așa ceva. Nu spun nimic.

— Oare de ce?

Clatin din cap și îi spun că nu știu. E o întrebare pe care mi-am pus-o și eu de zeci de mii de ori.

— Dar asta te-ar rănit pe tine.

M-ar răni?

— Nu știu, dar dacă ar fi să mă căsătoresc, nu aș avea copii, pentru că n-aș ști deloc cum să mă port cu ei.

— Situația mea nu e atât de complicată ca la tine, spune Sakura, dar nici eu nu m-am înțeles bine cu ai mei și din cauza asta am făcut o mulțime de prostii. De-asta te înțeleg, știi? Dar e mai bine să nu hotărăști anumite lucruri atât de devreme. Nu există nimic absolut pe lume.

Sakura stă în fața aragazului și bea nes din cana aburindă, cu un desen cu familia Moomin. Nu spune nimic.

Tac și eu.

— N-ai nici o rudă la care să apelezi? Mă întreabă ea puțin mai târziu.

Îi spun că nu. Părinții lui tata au murit acum multă vreme, iar el nu are frați, surori, unchi sau mătuși. Nu am cum să verific dacă e adevărat, dar cel puțin n-am observat să existe vreo relație ca între rubedenii. Despre rudele din partea mamei nu mi s-a spus nimic. Nu știu nici măcar cum o cheană pe mama, darămite dacă are sau nu rude.

— Când ascult ce-mi spui, îl văd pe tatăl tău ca pe un extraterestru, spune Sakura. A aterizat pe pământ de pe cine știe ce planetă, s-a deghizat în om, a răpit o pământeană și te-a avut pe tine, ca să-și înmulțească descendenții. Mama ta a aflat, s-a speriat și a fugit. Sură a film SF sumbru.

Nu știu ce să spun. Doar tac.

— Lăsând gluma la o parte, spune ea, întinzându-și buzele într-un zâmbet ca să sublinieze faptul că era o glumă, pe scurt, tu n-ai pe nimeni pe care să te bizui în toată lumea, în afară de tine.

— Cam așa ceva.

Sakura se sprijină un timp de chiuveță și bea cafea.

— Trebuie să dorm puțin, spune ea dintr-odată. Ceasul arată ora trei. Trebuie să mă scol la șapte și jumătate, deci n-am prea mult timp, dar măcar puțin tot trebuie să dorm.

Mi-ar fi greu la serviciu dacă fac noapte albă. Tu ce faci?

Îi spun că am un sac de dormit și că m-aș întinde în el într-un colț, să n-o deranjez. Îl scot din rucsac, îl desfășor și îl aranjez. Sakura mă privește admirativ.

— Parcă ai fi cercetaș!

Sakura stinge lumina și se bagă în pat, iar eu închid ochii și încerc să adorm, înfășurat în sacul de dormit. Dar somnul nu vine. În fața ochilor mi se perindă petele de sânge de pe tricou, iar în palme am o senzație de usturime.

Deschid ochii și privesc fix tavanul. Pe undeva scârțâie o podea. Se aude un jet de apă curgând. De afară răzbate sirena unei ambulanțe. E departe, dar răsună foarte intens în noapte.

— Nu poți să adormi cumva? Soptește ea din întuneric, îmi spun că nu.

— Nici eu. Cine m-o fi pus să beau cafea? Unde mi-a fost capul?

Aprinde veioza de la capul patului, se uită la ceas și o stinge.

— Nu vreau să mă înțelegi greșit, spune ea, dar, dacă vrei, vino încoace. Hai să dormim împreună. Nici eu nu reușesc să adorm.

Îmi scot din sacul de dormit și mă bag în pat lângă ea. Sunt îmbrăcat în tricou și boxerii, iar ea poartă o pijamă roz deschis.

— Să știi că am prieten în Tokyo. Nu-i cînești ce de capul lui, dar e iubitul meu. Așa că nu mă culc cu alții.

Poate că nu par, dar să știi că sunt foarte strictă la capitolul asta. Sunt de modă veche. Pe vremuri nu eram așa, îmi dădeam destul în petic, dar m-am schimbat. Acum sunt mai serioasă. Așa că să nu-ți vină idei ciudate. Suntem ca frate și soră. Ai priceput?

Îi spun că da.

Sakura trece o mână în jurul meu și mă strânge ușor în brațe. Își lipește obrazul de fruntea mea.

— Bietul de tine!

Nici nu e cazul să mai spun că am o erecție puternică, iar la cum stăm, nu am cum să n-o ating în dreptul coapselor.

— Măi, măi! Exclamă ea.

— Nu e intenționat, îmi cer eu scuze. N-am ce-i face.

— Știi. E foarte incomod, știu. N-ai cum să te abții.

Dau din cap în întuneric.

Sakura ezită puțin, dar până la urmă îmi dă jos boxerii și îmi strânge penisul tare ca piatra, de parcă voia să se asigure de ceva, așa cum doctorul ia pulsul pacientului.

Simt cum mâna ei îmi înconjoară blând penisul ca un gând.

— Câți ani are acum sora ta?

— Douăzeci și unu. E cu șase ani mai mare decât mine.

Stă puțin și se gândește.

— Vrei s-o mai vezi?

— Poate.

— Poate? Întreabă ea și îmi strânge penisul puțin mai tare. Cum adică „poate”? Chiar nu vrei s-o vezi?

— Nu știu ce-aș putea vorbi cu ea dacă ne-am întâlni și poate că nici ea nu vrea să mă vadă pe mine. La fel și cu mama. Poate că niciuna nu vrea să mă vadă, niciuna nu mă caută. Ele au fost cele care au plecat în primul rând.

Fără mine, adaug în gând.

Sakura tace și doar îmi strânge penisul mai tare sau mai încet. Penisul meu îi urmează mișcarea, întărindu-se sau relaxându-se.

— Vrei să termini? Mă întreabă ea.

— Poate.

— Poate?

— Foarte tare, mă corectez eu.

Oftează ușor și începe să-și miște mâna încet. Senzația e minunată. Nu e o simplă mișcare în sus și în jos, ci ceva ce resimt în tot corpul. Degetele ei îmi alintă penisul și testiculele și le mângâie peste tot. Închid ochii și respir adânc.

— N-ai voie să mă atingi. Când mai ai puțin și termini, să-mi spui, pentru că e nasol dacă se murdăresc așternuturile.

— În
— Ce zici, mă pricep?

— Foarte tare.

— După cum ți-am zis, m-am răscut cu mâini pricepute.

Dar să știi că asta n-are nici o legătură cu sexul! Cum să ZJc, doar te ajut să te mai liniștești. Ai avut o zi lungă, ești încordat și așa nu cred că ai vreo șansă să adormi. Ai înțeles?

— Da. Am o singură rugămintă.

— Da?

— Pot să mi te imaginez goală?

Sakura se oprește și mă privește.

— În momentul ăsta te gândești la mine goală?

— Da, am tot încercat să mă opresc, dar nu reușesc.

— Nu reușești?

— Parcă ar fi un televizor pe care nu pot să-l închid.

Sakura chicotește amuzată.

— Nu pricep. Nu puteai să-ți imaginezi ce vrei fără să-mi spui? La ce îți trebuie permisiunea mea când eu oricum n-am de unde să știu la ce te gândești?

— Dar îmi stă pe creier. Mi se pare important ce îmi imaginez și m-am gândit că mai bine mă refuzi și gata.

Problema nu e dacă știi tu sau nu.

— Ești incredibil de politicoasă, răspunde ea impresionată.

Știi că ar fi mai bine să te refuz, dar bine. Poți să te gândești la mine goală. Ai permisiunea mea.

— Mul țumesc.

— Cum mă imaginezi? Am corp frumos?

— Superb!

O senzație de toropeală mi se răspândește prin coapse, ca și cum m-aș fi cufundat într-un lichid dens. Când îi spun, ia niște șervețele de hârtie din cutia de la capul patului și mă ajută să termin. Ejaculez puternic, de mai multe ori.

După câteva clipe, Sakura se duce în bucătărie, aruncă șervețelele și se spală pe mâini.

— Scuză-mă! Îmi cer eu iertare.

— Stai liniștit, îmi spune ea, întorcându-se în pat. Mă supăr dacă îți mai ceri scuze. E vorba de o parte a corpului, n-ai de ce să-ți faci probleme. Cum e, te simți puțin mai bine?

— Mult mai bine.

— Mă bucur, spune ea și se gândește câteva clipe. Mă gândeam că mi-ar fi plăcut să fiu eu sora ta.

— Și mie.

Mă mângâie ușor pe cap.

— Gata, eu mă culc, du-te înapoi în sacul de dormit. Nu pot să adorm dacă nu sunt singură și nici n-am chef să mă împung în coaste toată noaptea.

Mă întorc în sacul de dormit și închid ochii. De data aceasta reușesc să adorm. Dorm foarte profund, probabil cel mai bun somn de când am plecat de acasă. Mă simt de parcă un lift mare și silențios mă poartă încet spre fundul pământului. În cele din urmă toate luminile dispar și sunetele se sting.

Când mă trezesc, Sakura nu mai e. A plecat la muncă.

E ora nouă. Durerea din umăr a dispărut de tot, după cum mi-a zis că o să se întâmple. Pe masa din bucătărie găsesc un ziar împăturit și un bilețel. Mai e și cheia de la casă.

Am văzut tot buletinul de știri de la șapte și am citit ziarul de la cap la coadă, dar se pare că pe aici n-a fost nici un incident sângeros. E clar că sângele ăla nu era nimic important. Ce bine! N-am cîneștie ce în frigider, dar poți să mănânci ce-ți place. Poți să folosești orice vrei. Dacă n-ai unde să te duci, poți să stai acasă. Dacă pleci, să lași cheia sub ștergător.

Scot niște lapte din frigider, verific să nu fie expirat și îl mănânc cu fulgi de porumb. Fierb apă și-mi fac un ceai Darjeeling la plic. Prăjesc două felii de pâine, le ung cu margarina dietetică și le mănânc. Deschid ziarul și citesc pagina de știri sociale. Chiar nu s-a întâmplat nici un incident violent prin zonă. Oțez și împăturesc ziarul la loc.

Se pare că deocamdată nu trebuie să mă agi să fug de poliție, dar mă decid să nu mă mai întorc la hotel. Trebuie să am grijă. Încă nu știu ce s-a întâmplat în cele patru ore.

Telefenez la hotel. Îmi răspunde o voce necunoscută de bărbat, căruia îi spun că a intervenit ceva și a trebuit să eliberez camera. Mă străduiesc să vorbesc ca un adult.

Camera e plătută în avans, așa că n-ar trebui să fie probleme. Mi-au mai rămas câteva lucruri personale înăuntru, dar nu-mi sunt trebuincioase, prin urmare se pot debarasa de ele. Bărbatul verifică în computer și îmi confirmă că nu există nici o plată restantă.

— Totul este în ordine, domnule Tamura, îmi spune el.

Unde sub formă de card magnetic, nu e nevoie să returnez cheia. Îi mulțumesc și închid.

După aceea fac un duș. În baie sunt înșirați ciorapi și lenjerie la uscat. Mă spăl cu atenție, ca întotdeauna, încercând pe cât pot să nu mă uit în direcția lor. Mă străduiesc să nu mă gândesc nici la cele petrecute azi-noapte. Mă spăl pe dinți și mă îmbrac cu o pereche curată de chiloți. Rulez bine sacul de dormit și îl bag în rucsac. Îmi spăl rufele murdare la mașină. Uscător nu are, așa că pun lucrurile stoarse într-o pungă de plastic și le bag în rucsac. Aș putea să le usuc la un uscător public cu fise.

Spăl toate vasele stivuite în chiuvetă, le scurg puțin de apă și le șterg, apoi le pun în dulap. Fac curat în frigider și arunc toată mâncarea stricată. Unele vase emană o duhoare cumplită. Broccoliul e plin de mucegai, iar castraveții parcă ar fi din cauciuc. Toful e expirat. Pun ce mai e bun în vase curate și șterg niște sos vărsat. Golesc scrumiera și adun Iziarele vechi,

imprăștiate. Dau apoi cu aspiratorul. Poate că Sakura chiar are talent la masaj, dar la treburile casnice e zero. Îi calc cămășile aruncate de-a valma prin dulap, după care mi se face chef să fac cumpărături și să pregătesc ceva pentru cină. Încă de pe când eram acasă, m-am obișnuit să mă ocup de treburile casnice de parcă trăiam de unul singur, deci lucrurile astea nu mă deranjează. Dar poate că aș exagera cu cina.

Îmi termin treaba, mă așez la masa din bucătărie și privesc în jur. Îmi dau seama că nu pot să stau aici la nesfârșit. Asta e lucru sigur. Cât sunt aici, o să fiu negreșit și n-încetat excitat și n-o să-mi pot stăvili imaginația. Nu pot să continui să-mi întorc privirea de la chiloștii ei negri puși în baie la uscat sau să-i cer permisiunea pentru ce îmi imaginez. Și nici n-am să pot uita vreodată ce a făcut pentru mine astă-noapte.

Îi scriu un bilet cu creionul tocit de la carnetelul pus lângă telefon.

Îți mulțumesc. M-ai ajutat enorm. Îmi cer scuze că te-am sunat și te-am trezit în miezul nopții, dar n-am avut la cine altcineva să apelez.

<notă>

1. Cheag din pastă de soia.

Ajuns aici, mă opresc și mă gândesc cum să continui.

Dau o roată cu privirea prin casă.

Îți mulțumesc mult că m-ai lăsat să stau aici și îți sunt foarte recunoscător că mi-ai spus că pot să mai rămân. Aș vrea să mai stau, dar nu îmi permit să te mai deranjez. Nu prea știu cum să-ți explic, dar am mai multe motive. O să mă descurc eu cumva. Te rog să mai păstrezi puțină bunăvoință față de mine pentru când o să fiu din nou la ananghie.

Aici mă opresc din nou. Un vecin se uită la televizor cu volumul dat tare, la o emisiune de dimineață pentru gospodine. Toți invitații urfă în gura mare și nici reclamele nu se lasă mai prejos. Stau cu fața spre masă și îmi adun gândurile, învărtind în mână creionul bont.

Dar, sincer să fiu, nu cred că merit bunăvoința ta. Mă străduiesc să devin un om mai bun, dar lucrurile nu merg prea bine. Data viitoare când ne vom întâlni, sper să fiu puțin mai cu capul pe umeri. Nu știu însă cum o să fie.

Azi-noapte a fost minunat. Îți mulțumesc. Las biletul sub ceașcă, îmi iau rucsacul și ies. Îți respect indicațiile și pun cheia sub ștergător. Chiar în mijlocul scărilor moțăie un motan cu pete albe și negre. Probabil e obișnuit cu oamenii pentru că nu dă nici un semn să se ridice când cobor. Mă așez lângă el și îl mângâi o vreme. E o senzație nostalgică. Motanul închide ochii și începe să toarcă. Stăm mult timp pe scară unul lângă celălalt, bucurându-ne fiecare de atingerea prietenoasă. Într-un sfârșit mii iau rămas bun de la el și ies în stradă. Afară a început să plouă mărunț.

Acum când am plecat de la hotelul ieftin și am lăsat în urmă apartamentul lui Sakura, nu mai am unde să rămân Peste noapte. Până se întunecă trebuie să-mi găsesc un acoperiș deasupra capului, un loc în care să pot dormi liniștit. Habar n-am unde să găsesc un astfel de loc.

Deocamdată, o să iau trenul și o să mă duc la biblioteca Komura. Odată ajuns acolo, mai departe mă descurc eu cumva. N-am pe ce să mă bazez, e doar o intuiție.

Așa se face că destinul meu îmi scoate în cale întâmplări din ce în ce mai bizare.

Capitolul 12

19 martie 1972

Stimate domn, Veți fi probabil surprins de scrisoarea mea neașteptată.

Vă rog să-mi iertați îndrăzneala. Presupun că numele meu s-a așters deja din memoria dumneavoastă, dar dacă vă spun că am fost pe vremuri învățătoare la o mică școală generală din prefectura Yamanashi, poate vă veți aminti de mine. Sunt cea care supraveghea lecția de „practică” a copiilor la momentul leșinului colectiv, incident petrecut cu un an înainte de sfârșitul războiului. La scurt timp, câțiva profesori universitari din Tokyo, în frunte cu dumneavoastră, au venit la fața locului, însoțiți de personal din cadrul armatei și am avut ocazia să vă cunosc și să vorbesc cu dumneavoastră în mai multe rânduri.

De atunci, de fiecare dată când vă văd numele în ziare sau reviste, admirația față de realizările dumneavoastră îmi este reînnoită și îmi amintesc de atitudinea și de stilul dumneavoastră concis de a vorbi. De asemenea, am avut onoarea de a citi câteva dintre cărțile dumneavoastră și am fost adânc impresionată de profunzimea observațiilor și amploarea judecății de care ați dat dovadă. Am găsit deosebit de convingătoare viziunea dumneavoastră unificată asupra lumii, potrivit căreia oamenii, ființe individuale și solitare, sunt cu toții

uniți printr-o memorie arhetipală. De multe ori am simțit și eu exact același lucru. Mă voi ruga mereu pentru succesul dumneavoastră.

După incident am continuat să predau la aceeași școală primară, dar acum câțiva ani m-am îmbolnăvit pe neașteptate, m-am internat pe o perioadă lungă la Spitalul General Kofu și am decis să demisionez. Am petrecut un an întreg de internări și vizite repetate la spital, dar m-am vindecat, am părăsit spitalul și am deschis în același oraș o mică școală particulară pentru elevi din clasele primare.

Cei care vă predau acum sunt copiii foștilor mei elevi de odinioară. Timpul zboară – este o expresie banală, dar zilele chiar se scurg cu mare rapiditate.

Mi-am pierdut în război soțul și tatăl, apoi și mama în perioada tulbure ce a urmat după sfârșitul războiului. În timpul căsniciei am fost prea ocupați să ne gândim la copii și de atunci am trăit complet lipsită de familie. Nu pot spune că am dus o viață fericită, dar, prin cariera mea lungă ca învățătoare, am putut să cresc în clasă mulți copii și să am parte astfel de zile împlinite. Voi fi întotdeauna recunoscătoare cerurilor pentru acest lucru. Dacă nu aș fi lucrat ca profesoară, nu cred că aș fi putut să îndur această viață.

Motivul pentru care mi-am permis libertatea de a vă scrie este faptul că acel incident din toamna anului 1944 nu încetează să mă pună pe gânduri. S-au scurs de atunci douăzeci și opt de ani, dar a rămas în mine foarte viu, de parcă s-ar fi întâmplat deunăzi. Amintirea acelor întâmplări nu s-a șters nici o clipă. Mă urmărește în permanență, ca o umbră. Datorită ei am petrecut multe nopți fără somn, iar uneori mi s-a arătat și în vis.

Am senzația că viața mea e dominată de acea amintire vie. Bunăoară, de fiecare dată când mă întâlnesc cu unul dintre copiii implicați în acel incident (jumătate dintre ei încă mai locuiesc în acest oraș și acum au în jur de treizeci și cinci de ani), nu pot să nu mă întreb ce efecte au avut asupra lor sau asupra mea însămi acele întâmplări. E vorba de un incident major și prin urmare a avut cu siguranță o influență asupra noastră, asupra sufletului nostru. Este imposibil să nu fi avut. Pe de altă parte, nu am nici cea mai vagă idee cum s-a manifestat concret această influență sau cât de puternică a fost.

După cum știți și dumneavoastră, la cererea armatei, incidentul nu a fost făcut public la momentul respectiv. La fel, după război, trupele americane staționate aici au condus o investigație, tot în secret. Adevărul fie spus, cred că, în esență, nu există diferențe în modul de operare al armatei, fie ea americană sau japoneză. Chiar după ce s-a încheiat ocupația americană și interdicția de a vorbi despre el a fost ridicată, prin ziare sau reviste nu a apărut nici un articol despre acel incident. La urma urmei, erau întâmplări vechi de câțiva ani și nici nu implicau vreun deces.

Prin urmare, majoritatea oamenilor nici măcar nu știe despre ce s-a petrecut. Războiul a adus atâtea orori, încât îți vine să îți acoperi urechile la auzul lor. Milioane de oameni și-au pierdut viața. Leșinul în grup al unor elevi de școală primară nu cred că ar fi șocat pe nimeni. Chiar și aici, în zoră, foarte

puțini oameni își mai amintesc de el, dar am senzația că nici aceștia nu prea vor să vorbească despre el. Este un oraș mic, pășania nu a fost deloc plăcută pentru cei implicați, așa că localnicii preferă să nu abordeze acest subiect.

Aproape totul cade pradă uitării. Și acest mare război, și morții care nu se vor mai întoarce niciodată, toate ajung să aparțină unui trecut îndepărtat. Viața de zi cu zi pune stăpânire pe noi și multe lucruri importante sunt împinse în afara minții noastre ca niște stele vechi și înghețate.

Sunt prea multe amănunte care ne frământă gândurile cotidiene, prea multe lucruri pe care le avem de învățat.

Deprinderi noi, cunoștințe noi, tehnici noi, cuvinte noi... Și totuși, oricât timp am lăsa să treacă, orice s-ar întâmpla pe parcurs, sunt evenimente care nu se uită niciodată. Sunt amintiri care nu se șterg, care rămân neclintite înăuntrul nostru, ca o piatră de temelie. Așa sunt pentru mine cele întâmplate atunci, în pădure.

Acum este poate prea târziu și îmi imaginez că vă întrebați de ce deschid acest subiect, însă vreau neapărat să vă mărturisesc ceva legat de acel incident, cât mai sunt în viață.

Eram în vremuri de război, supuși unor constrângeri puternice și unele lucruri nu le puteam rosti ușor. Când v-am întâlnit, erau prezenți și

responsabili din cadrul armatei, iar atmosfera nu era una care să-mi permită să vorbesc fără rezerve. Pe atunci nu știam nimic despre dumneavoastră sau despre munca dumneavoastră și, ca femeie tânără în fața unui bărbat necunoscut, nu mă simțeam în largul meu să discut anumite lucruri intime. Prin urmare, sunt anumite fapte pe care le-am ferecat înăuntrul meu. Cu alte cuvinte, în mărturia mea oficială, am schimbat în mod deliberat anumite detalii, pentru propriul meu bine. La ancheta armatei americane de după război am repetat exact aceeași mărturie. Am repetat aceleași minciuni de frică sau poate pentru a păstra aparențele, fapt care a îngreunat probabil cercetările în acel caz atât de straniu și a deformat mai mult sau mai puțin concluziile la care s-a ajuns. De fapt, sunt convinsă ca asta s-a întâmplat și regret nespusele acest lucru. Îl port în suflet ca pe o grea povară de foarte mult timp.

Acesta este motivul pentru care vă scriu această scrisoare lungă. Probabil că sunteți extrem de ocupat și vă deranjez cu aceste rânduri, caz în care vă rog să priviți totul ca pe aiurelile unei bătrâne și să aruncați scrisoarea. Eu doar am vrut să las în scris confesiunea mea sinceră, atâtă vreme cât o mai pot face și să i-o înmânez persoanei potrivite. M-am îmbolnăvit și am reușit pe moment să îmi revin, dar nu se știe niciodată când poate recidiva boala.

Sper că vă veți lua acest lucru în considerare.

Cu o noapte înainte să merg cu copiii la pădure, înainte să se crape de ziuă, l-am visat pe soțul meu, care era plecat pe front. A fost un vis erotic, foarte real. Unele vise sunt atât de vii, încât nici nu mai poți distinge granița dintre ele și realitate, iar acesta a fost unul de asemenea natuă.

Făceam sex în repetate rânduri pe o piatră plată, ca un tocător. Era o piatră cenușie, aproape de vârful dealului, mare de doi tatami, foarte netedă și

umedă. Era înnorat și stătea să pornească un potop. Vântul nu bătea. Se lăsa înserarea, iar păsările se grăbeau spre cuiburile lor. Noi făceam sex sub cerul liber, în tăcere. Războiul ne despărțise la scurt timp după căsătorie și corpul meu tânjea puternic după soțul meu.

Am simțit o plăcere carnală imposibil de exprimat în cuvinte. Ne-am îmbrățișat în toate felurile, în toate pozițiile și am avut orgasm de mai multe ori. Dacă stau să mă gândesc, era straniu, pentru că amândoi eram retrași din fire și niciodată nu am încercat atâtea poziții, cu atâtea pasiune, niciodată nu am juisat atât de puternic. În vis însă, am abandonat toate reținerile și am făcut sex ca niște animale.

Când m-am trezit, în jur era semîntuneric, iar eu aveam o stare foarte stranie. Aveam corpul greu și încă mai simțeam în mine penisul soțului meu. Inima îmi pulsa cu putere și respiram greu. Eram foarte umedă, ca după sex.

Visul fusese atât de viu, de parcă făcusem sex cu adevărat.

Mi-e jenă să spun asta, dar atunci m-am masturbat. Eram extrem de excitată și am făcut-o ca să mă liniștesc.

Mai târziu m-am urcat pe bicicletă, m-am dus la școală și am plecat cu copiii spre Owan yama. Mergeam pe potecă și încă mai resimțeam plăcerea sexului. Când închideam ochii, îl simțeam pe soțul meu ejaculând în mine,

sperma lui țâșnind pe pereții uterului meu. Mă pierdeam în el, agățându-mă cu putere de corpul lui, cu picioarele desfăcute cât puteam de mult și gresnele încolăcite în jurul coapselor sale. Când am urcat dealul, am fost complet absentă. Parcă trăiam continuarea aceluia vis atât de viu.

Când am ajuns în pădure și eram pe punctul de a ne apuca de adunat ciuperci, dintr-odată mi-a venit ciclul. Nu ar fi trebuit să se întâmple atunci, pentru că de-abia se terminase cu zece zile în urmă, iar ciclul meu este întotdeauna foarte regulat. Poate că visul erotic stimulase în mine ceva care a provocat menstruația. În orice caz, m-a prins pe nepregătite. Nu aveam nimic la mine și, în plus, eram în vârful dealului.

Le-am spus copiilor să stea pe loc și să ia o pauză, am intrat mai adânc în pădure și am încropit ceva din niște Prosoapele pe care le aveam la mine. Îmi curgea mult sânge și eram foarte răvășită, dar mi-am zis că o să mă descurc cumva până ajung înapoi la școală. Eram foarte absentă și nu mă simțeam în stare să gândesc logic. În plus, cred că mă încerca un sentiment de vinovăție din cauza visului erotic, pentru că mă masturbasem și mă lăsasem pradă fanteziilor sexuale în fața copiilor. În mod normal le-aș fi reprimat.

I-am lăsat pe copii să adune ciuperci și m-am gândit să închei lecția cât mai repede și să ne întoarcem. Odată ajunsă la școală, vedeam eu ce făceam. M-am așezat pe jos și i-am urnărit cu privirea pe copii. Îi număram mereu și aveam grijă să nu iasă niciunul din câmpul meu vizual.

La un moment dat l-am zărit pe unul dintre ei îndreptându-se către mine cu ceva în mână. Era băiatul pe nume Nakata, cel care nuși-a revenit și a rămas mult timp în spital. Ținea în mână prosopelele mele pline de sânge. Mi s-a pus un nod în gât. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Eu le aruncasem departe,

unde nu aveau ce să caute copiii și chiar dacă ar fi ajuns pe acolo, le ascunsesem bine, într-un loc ferit. Era și normal, pentru că era vorba despre ceva foarte jenant pentru o femeie, ceva ce n-aș fi vrut sub nici o formă să vadă nimeni. Nu pot să înțeleg cum reușise să le găsească.

Înainte să apuc să mă dezmeticesc, m-am trezit lovindu-l pe acel băiat, pe Nakata. Îl prinsesem de umăr și îl plesneam peste față. Se poate să fi și țipat la el. Eram foarte bulversată și nu mai știam ce făceam. Îmi crăpa obrazul de rușine și cred că eram în stare de șoc. Până atunci nu mai loviseam niciodată un copil. Dar nu mai eram eu însămi.

Dintr-o dată am realizat că toți copiii mă priveau. Unii săteau în picioare, alții pe jos, cu fața spre mine. Vedeau totul: pe mine, în picioare, lividă, pe Nakata, bătut și căzut pe jos, prosopelele mele pline de sânge. Am rămas o vreme împietriți locului. Nimeni nu mișca, nimeni nu sufla o vorbă.

Pe chipurile copiilor nu se citea nimic. Ar âtau ca niște măști de bronz. O liniște adâncă s-a așternut în pădure. Se auzea doar ciripitul păsărilor. Îmi amintesc cu multă claritate întreaga scenă.

Nu știu cât timp a trecut. Nu poate să fi fost prea mult, însă mie mi s-a părut o eternitate, de parcă ajunseseam până la marginea lumii. În cele din urmă mi-am revenit. Totul în jurul meu a prins din nou culoare. Am ascuns

prosopelele la spate și l-am luat în brațe pe Nakata, care zăcea pe jos. L-am susținut cu putere și i-am cerut iertare din suflet. I-am spus că am greșit și l-am implorat să mă ierte. Părea să fie încă în stare de șoc. Avea privirea pierdută și nu cred că auzea nimic din ce îi spuneam. Cu el în brațe, m-am întors către ceilalți copii și le-am spus să adune mai departe ciuperci. Copiii s-au reapucat de cules ciuperci de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Cred că nici nu înțelegeau ce tocmai se întâmplase. Era mult prea bizar, mult prea anormal pentru ei.

Am rămas o vreme pe loc, ținându-l mai departe pe Nakata în brațe. Îmi venea să mor, să dispar de pe fața pământului. Nu departe de acolo se purta un război atroce și mulți oameni își pierdeau viața. Nu mai eram în stare să discern ce e bine și ce e rău. Erau adevărate imaginile din fața ochilor mei? Culorile pe care le vedeam, ciripitul păsărilor, erau adevărate? Eram singură în mijlocul pădurii, dezorientată, sângerând puternic. Mă scăldam în furie, spaimă, rușine. Am început să plâng încet, liniștit.

Imediat după aceea a început leșinul colectiv.

Cred că înțelegeți de ce nu am putut povesti aceste lucruri armatei. Eram în vremuri de război, vremuri în care trăiam din „fața publică”. Prin urmare, am povestit totul, omițând ce s-a întâmplat de când mi-a venit ciclul, momentul în care Nakata a apărut cu prosopelele mele și faptul că l-am bătut. După cum am spus și mai devreme, mi-e tare teamă că acest lucru a împiedicat mult investigația și studiul dumneavoastră. Acum mă simt mult mai liniștită că v-am mărturisit totul, fără să mai ascund nimic.

Un lucru foarte straniu a fost faptul că niciunul dintre Copii nu și-a amintit cele întâmplate. Nu mai știau absolut nimic despre prosopele, despre

faptul că îl lovisem pe Nakata. Se pare că aceste amintiri s-au șters în întregime din mintea lor. La scurt timp după incident, fiecare copil în parte mi-a confirmat acest lucru. E posibil ca în acel moment să fi început deja leșinul.

Aș vrea să mai adaug câteva cuvinte în calitate de învățătoare a lui Nakata. Nu știu ce s-a întâmplat cu el după incident. Ofițerul american care m-a intervievat după război mi-a spus că a fost transferat la spitalul militar din Tokyo și a rămas mult timp în comă, dar că într-un târziu și-a revenit. Mai multe amănunte nu mi-a dat. Presupun că dumneavoastră cunoașteți mult mai bine toate detaliile.

După cum știți, Nakata era unul dintre cei cinci copii evacuați care au ajuns în clasa mea și era cel mai isteț dintre toți, cu cele mai bune note. Avea trăsături frumoase și se îmbrăca bine. Avea însă o fire liniștită și nu se amesteca niciodată unde nu îi fierbea oala. În timpul orelor nu ridica niciodată mâna, dar, dacă era pus să vorbească, răspundea corect, iar dacă i se cerea să și expună punctul de vedere, se exprima foarte logic. Înțelegea pe loc tot ce i se preda, la orice materie. În fiecare clasă există un astfel de elev, care, chiar dacă este neglijat, învață singur, își continuă studiile la o școală de vârf și își găsește o poziție bună în societate. Sunt copiii născuți să strălucească.

Cu toate acestea, erau anumite lucruri care mă îngrijorau, în calitate de pedagog. Uneori observam la el un fel de resemnare. Când i se prezenta o problemă, oricât de grea, și o rezolva cu succes, nu se bucura niciodată de succesul său. Nu trăda zăbuciumul pe care îl trezește efortul susținut, nici chinul de a trece prin încercare și eroare. Nu ofta și nu zâmbea. Făcea totul pentru că asta era pus să facă. Se ocupa cu pricepere de ce i se punea în față, ca un muncitor din uzină care ia o șurubelniță și strânge șuruburile de la fiecare obiect care îi vine pe banda rulantă.

Am presupus că este o problemă generată de mediul familial. Nu pot să afirm nimic cu siguranță, deoarece nu i-am cunoscut părinții, însă în viața mea de pedagog am întâlnit mai multe asemenea cazuri. Copiii înzestrați sunt presați fără încetare de adulți să atingă rezultate cât mai bune, tocmai din pricină că sunt capabili. Sub povara acestor sarcini continue, ajung încetul cu încetul să și piardă entuziasmul și sentimentul de împlinire. Copiii crescuți în astfel de medii se închid în sine și își reprimă manifestarea firească a sentimentelor. Ca să reușești să-i scoți din cochilie e nevoie de mult timp și multă trudă. Copiii au inima foarte gingașă, foarte maleabilă. Odată întărită într-o anumită formă, cu greu își mai revine. În multe cazuri nu și mai revine niciodată. Însă acesta este domeniul dumneavoastră de specialitate și nu e cazul să-mi expun părerea mai departe.

Un alt lucru pe care l-am descoperit a fost umbra violenței, în repetate rânduri am simțit în micile lui gesturi sau expresii semnul unei frici de moment, ca o reacție reflexă la o violență acumulată de-a lungul timpului. Nu am cum să știu care era gradul acestei violențe. Băiatul era foarte închis în sine și ascundea cu pricepere de noi acea „frică”, dar atunci când se întâmpla ceva,

nu avea cum să mascheze chiar și cea mai mică tresărire. Cel puțin aceasta este ipoteza mea, că a avut parte de violență în familie.

Când vezi copii zi de zi, ajungi să-ți dai seama de astfel de lucruri.

La țară sunt multe cazuri de violență în familie. Toți părinții sunt fermieri și duc o viață la limită. Muncesc pe rupte de dimineața până seara, se apucă de băut și, când se enervează, mâna zboară prima. Nu este un secret. Copiii sunt mai indiferenți la bătaie și nu rămân cu cicatrice psihice. Dar tatăl lui Nakata era profesor universitar. Și mama lui, din câte am văzut din scrisori, părea să fi avut parte de o educație aleasă. Cu alte cuvinte, era o familie de intelectuali și, dacă exista violență, atunci era ceva mult mai complicat și mai puțin direct decât cea cu care sunt obișnuți copiii de la țară. Este genul de violență pe care un copil o poartă închisă în suflet.

Din aceste motive, regret din tot sufletul modul în care m-am purtat atunci cu el, în pădure, chiar dacă am făcut-o inconștient. Era lucrul pe care chiar nu aveam voie să-l fac.

Prin evacuare fusese îndepărtat, pe jumătate cu forța, de lângă părinți, adus într-un mediu nou și se pregătea să-și deschidă treptat sufletul față de mine.

Purtându-mă violent cu el, este posibil să fi distrus iremediabil orice

încercare de deschidere. Aveam de gând să încerc să-mi repar în timp greșeala, în măsura în care era posibil, dar întorsătura pe care au luat-o lucrurile nu mi-a mai permis să o fac. Nakata a fost dus la spitalul din Tokyo fără să își revină și de atunci nu l-am mai văzut niciodată.

Voi rămâne toată viața cu acest regret. Îmi amintesc și acum foarte limpede chipul lui când l-am lovit. Am și acum înaintea ochilor spaima profundă/Și resemnarea care se citeau pe el. /[^]

Realizez că scrisoarea mea s-a lungit peste măsură, dar vă rog să-mi permiteți să adaug un singur lucru. Vestea că soțul meu a murit pe frontul din Filipine, cu puțin timp înainte de sfârșitul războiului, nu a fost unșoc prea mare pentru mine. Tot ce am simțit atunci a fost o neputință absolută. Nici disperare și nici furie. Nu am vărsat nici o lacrimă. Motivul este că am știut dinainte că soțul meu își va pierde viața pe câmpul de luptă. De când avusesem visul erotic cu un an înainte, îmi venise ciclul pe neașteptate, mersesem pe deal, îl lovisem pe Nakata și apoi copiii intraseră în coma aceea inexplicabilă, acceptasem acest lucru ca pe o certitudine, ca pe un lucru stabilit. Când am fost informată de moartea lui, doar mi s-a confirmat acea certitudine. O parte din sufletul meu a rămas în pădure, deoarece tot ce s-a întâmplat acolo a întrecut ca proporții orice alt eveniment din viața mea.

Aș dori să închei prin a vă spune că mă rog pentru succesul dumneavoastră în studiile pe care le întreprindeți.

Vă rog să aveți mare grijă de dumneavoastră.

Cu stimă, Capitolul 13 în timp ce îmi iau masa de prânz privind grădina, Oshima vine și se așază lângă mine. Astăzi sunt singur în sala de lectură. Ca de obicei, mi-am cumpărat cel mai ieftin bento de la magazinul din gară. Stăm

puțin de vorbă. Oshima îmi oferă jumătate din sandwichurile sale. Îmi spune că astăzi a pregătit mai multe special pentru mine.

— Nu mă înțelege greșit, dar când mă uit la tine, am senzația că nu mănânci suficient.

— Îmi micșorez stomacul, îi explic eu.

— Intenționat? Mă întreabă el curios, încuviințez.

— Din motive financiare?

Încuviințez din nou.

— Îți înțeleg planul, dar la vârsta ta, ar trebui să mănânci pe săturate. E o perioadă în care ai nevoie să te hrănești cum trebuie, din mai multe puncte de vedere.

Sandwichul oferit arăta foarte apetisant. Îi mulțumesc și îl mănânc. E din pâine albă, moale și are la mijloc somon afumat, cresson și salată verde. Pâinea are coaja crocantă.

Hrean și unt.

— Dumneavoastră le-ați făcut?

— N-are cine să mi le facă.

Își toarnă o cană de cafea, iar eu beau lapte din cutia pe care am luat-o la mine.

— Ce citești cu atâtă înfrigurare?
Operele complete ale lui Natsume Soseki. Mi-au rămas câteva necitite, așa că profit de ocazie să le citesc în întregime.

— Atât de tare îți place Natsume Soseki?

Încuviințez.

Din cana pe care o țin în mână se înalță un abur alb.

Cerul este încă acoperit de nori întunecați, dar deocamdată nu plouă.

— Ce ai citit de când ai venit aici?

— Acum citesc Macii, iar înainte de asta, Minerul.

— Minerul? Spune Oshima, răscolinându-și parcă amintirile tulburi. E povestea unui student din Tokyo care ajunge să lucreze într-o mină, trece prin niște momente grele alături de ceilalți mineri și apoi se întoarce la lumea de afară, nu? Un roman mai scurt. L-am citit acum multă vreme. Nu prea este caracteristic lui Soseki. Stilul e aspru și se pare, că este unul dintre cele mai prost văzute romane ale sale.

Ție ce ți-a plăcut la el?

Mă străduiesc să pun cumva în cuvinte vagile mele impresii despre roman. Pentru asta am nevoie de ajutorul tânărului numit Corbul. Apare ca din senin, își întinde aripile și îmi caută câteva cuvinte.

— Eroul provine dintr-o familie înstărită, dar este dezamăgit în dragoste, nu-i mai convine nimic și fugă de acasă.

Umbă o vreme încolo și încoace, până apare un bărbat cam dubios care îi propune să lucreze ca miner și se duce cu el.

Așa ajunge să lucreze în mina Ashio, adânc sub pământ, unde trece prin niște lucruri de neimaginat. E vorba de un băiat neștiutor care ajunge să se învârtă printre scursurile societății.

Beau lapte și-mi caut cuvintele pentru a continua. Mai durează puțin până se întoarce tânărul numit Corbul, dar Oshima așteaptă răbdător.

— Trece prin încercări de viață și de moarte. Iese de acolo și se întoarce la viața de pe pământ. Dar în carte nu se pomeneste mai nimic despre erou, cum că ar fi învățat ceva din experiența asta, că și-ar fi schimbat acolo modul de trai, că ar fi reflectat profund asupra vieții sau că și-ar fi ridicat semne de întrebare despre mersul societății. Nici nu vezi vreun semn că s-a maturizat. Când am terminat-o, am avut o senzație ciudată. M-am întrebant ce vrea să spună romanul ăsta. Dar, cum să zic, îți rămâne în minte acest lucru, că nu știi exact ce vrea să spună. Nu prea știi cum să explic...

— Vrei să spui că Minerul este structurat altfel decât un așa-numit Bildungsroman modern ca Sanshiro, de pildă.

Încuviințez.

— Da, nu înțeleg eu prea bine, dar cred că despre asta este vorba. Sanshiro se maturizează în poveste. Se lovește ke obstacole, cugetă profund și încearcă să le depășească.

/nu? Eroul din Minerul este cu totul diferit. El se uită nepăsător la ce-l iese în cale și acceptă totul fără să stea în

/cumpănă. Sigur, mai sunt și câteva gânduri răzlețe, dar nimic serios. În schimb, se cramponează mereu de povestea lui de dragoste și cel puțin din câte se pare, iese din mină neschimbat. Adică e de parcă nu ar fi fost decizia lui, nu ar fi fost alegerea lui. Este, cum să zic eu, foarte pasiv. Părerea mea e că, în realitate, oamenii nu sunt în stare să ia singuri decizii prea ușor.

— Să înțeleg că te identifici într-o oarecare măsură cu eroul din Minerul? Clatin din cap.

— Nu, nici vorbă. Nici nu mi-a trecut prin cap.

— Dar în viață, oamenii trebuie să se agate de ceva. Și tu faci asta, fără să-ți dai seama. După cum spune Goethe, totul pe lume e metaforă.

Stau puțin să mă gândesc.

Oshima soarbe o gură de cafea și spune:

— În orice caz, punctul tău de vedere despre Minerul lui Soseki a fost foarte interesant. E cu atât mai convingător, cu cât vine de la un tânăr care chiar a fugit de acasă. Mi-ai făcut chef să-l recitesc.

Termin de mâncat sendvișul de la Oshima. Pliez cutia goală de lapte și o arunc la coș.

— Știi, am o problemă și n-am cu cine altcineva să mă sfătuiesc în afară de dumneavoastră, mă trezesc eu zicând.

Oshima își desfăce brațele, invitându-mă să vorbesc.

E o poveste lungă, dar, pe scurt, nu am unde să dorm a noapte. Am un sac de dormit, așa că nu am nevoie de pat au de/ufonl. Mă mulțumesc cu un acoperiș deasupra capului.

Știi vreun astfel de loc în zonă?

<notă>

1 Așternut japonez, care se întinde direct pe tatami.

— Să înțeleg că hotelurile sau motelurile nu sunt o opțiune?

— E vorba și de partea financiară, spun eu clătănând din cap, dar aș vrea și, pe cât posibil, să mă feresc de privirile altora.

— Mai ales de ale polițiștilor de la divizia juvenilă, nu?

— Da.

Oshima cade un timp pe gânduri.

— Atunci ai putea să stai aici.

— Aici, în bibliotecă?

— Da. Are și acoperiș, și o cameră liberă. Nu o folosește nimeni noaptea.

— Chiar se poate?

— Sigur, trebuie aranjat mai întâi, dar se poate. Adică nu e imposibil.

Sunt convins că pot să găsesc o rezolvare.

— În ce fel?

— Tu citești cărți bune și ești capabil să gândești cu capul tău. Pari în formă și independent. Duci o viață regulată și ești în stare chiar să-ți micșorezi stomacul intenționat. Am să discut cu doamna Saeki să-mi fii asistent și să

dormi în camera liberă.

Să vă fiu asistent?

— Nu ar fi nevoie să faci mare lucru, doar să ajuți la deschis și la închis biblioteca. De curățenie se ocupă o firmă specializată, iar de introdus date în computer se ocupă tot un specialist. Cam asta e tot. În rest, poți să citești cât vrei.

Nu sună rău, nu?

— Sigur că nu e rău deloc..., zic eu.

Habar n-am ce-ar trebui să spun. Dar nu prea cred că doamna Saeki o să fie de acord. La urma urmei, sunt un băiat de cincisprezece ani, fugit de acasă, despre care nu se știe nimic.

— Doamna Saeki este, cum să spun eu..., începe Oshima, ezită și își caută cuvintele. Este o persoană neobișnuită.

— Neobișnuită?

— Adică nu judecă lucrurile după criteriile obișnuite, încuviințez, dar nu am nici cea mai vagă idee ce înseamnă concret că „nu judecă lucrurile după criteriile obișnuite”.

— Vreți să spuneți că este mai ciudată?

— Nu, nu, spune Oshima clătănând din cap. Eu sunt mai degrabă cel ciudat. Ea pur și simplu nu este încorsetată în convenții. Eu tot nu pricep care este diferența între neobișnuit și ciudat, dar ceva îmi spune că ar fi bine să nu mai întreb nimic. Cel puțin nu deocamdată.

— Totuși, spune Oshiiha după câteva clipe, nu poți să rămâi aici din noaptea asta. Deocamdată o să te duc în altă parte. O să stai acolo două, trei zile până stabilim ce și cum.

E cam departe de aici/E vreo problemă?

Îi spun că nu e nici o problemă.

— Biblioteca se ascunde la cinci, spune el. Strâng și pe la cinci și jumătate cred că putem să plecăm. Te duc cu mașina.

Locul de care vorbesc are și acoperiș, și nici nu e nimeni acolo acum.

— Mulțumesc.

— Îmi mulțumești după ce ajungem. Sunt convins că nu e deloc cum te aștepti.

Mă întorc în sala de lectură și reiau Macii. Eu nu citesc repede. Sunt genul care ia fiecare rând în parte. Mă bucur de ce citesc. Dacă nu mi-e pe plac, îl las. Cu puțin înainte de cinci termin romanul, îl pun înapoi pe raft, mă așez apoi pe canapea, închid ochii și îmi las gândurile să zboare la noaptea trecută. Mă gândesc la Sakura, la camera ei și la ce a făcut ea pentru mine. Multe lucruri se schimbă și merg mai departe.

La cinci și jumătate sunt în holul bibliotecii Komura, așteptându-l pe Oshima să apară. Mă conduce la parcare din spate și mă invită să urc într-o mașină sport verde, pe locul din față, de lângă șofer. E o Mazda MX-5. Are capota ridicată. Portbagajul splendidei decapotabile cu două locuri este prea mic pentru rucsacul meu, așa că îl fixăm cu o coardă pe suportul din spate.

— O să fie o plimbare lungă, așa că îți propun să ne oprim undeva pe drum să mâncăm, îmi spune Oshima, bagă cheia în contact și pornește motorul.

— Unde mergem?

— În Kochi. Ai fost vreodată?

Dau din cap că nu.

— Cât este de departe?

— Facem cam două ore și jumătate. Traversăm munții și o luăm spre sud.

— Nu vă deranjează să bateți atât de mult drumul?

— Nu. Drumul e drept și încă nu s-a întunecat. Am rezervorul plin.

La asfalt traversăm un orașel și intrăm pe o autostradă care merge spre vest. Oshima trece cu pricepere de pe o bandă pe alta, strecurându-se printre mașini. Schimbă vitezele atent, cu palma stângă. Accelerează și frânează lin. Se aude încet cum motorul își schimbă turația. Când schimbă viteza și apasă pedala de accelerație până în podea, mașina atinge într-o clipită o sută patruzeci de kilometri la oră.

— Este reglată special. Are o accelerație bună. Aici diferă de alte modele Roadster. Te pricepi la mașini?

Clatin din cap. Nu știu nimic despre mașini.

— Vă place să conduceți?

— Doctorii mi-au interzis sporturile periculoase, așa că am ales condusul în schimb. Compensez.

— Aveți vreo problemă de sănătate?

— Are un nume medical destul de lung, dar pe scurt, se numește hemofilie, spune el degajat. Știi ce e hemofilia?

— In mare. Am învățat la biologie. Dacă ai o sângerare, nu se mai oprește. E ceva genetic. Nu se coagulează sângele.

— Exact. Desigur, există mai multe tipuri de hemofilie, iar al meu este unul mai rar. Nu este foarte sever, dar trebuie oricum să am mare grijă să nu mă rănesc. Dacă încep să sângerez, trebuie să merg la spital. În plus, după cum bine știi și tu, de multe ori sângele de prin spitale e cu probleme. Să mă infectez cu SIDA și să mor nu se număra printre opțiunile mele. Așa că mi-am făcut niște legături în oraș pentru sânge. Din motivul ăsta nici nu plec în excursii.

Cu excepția vizitei regulate la spitalul din Hiroshima, nu părăsesc deloc orașul. În fine, nu mi-e greu, pentru că eu oricum nu m-am dat niciodată în vânt după sport sau excursii, dar cu mâncarea am probleme. E trist să nu poți să gătești nimic la care să folosești cuțitul.

— Dar condusul nu este și el periculos?

— Este un alt soi de pericol. Atunci când conduc, prefer să merg tare. Dacă merg cu viteză și am un accident de circulație, nu m-aș alege doar cu un deget tăiat. Când pierzi mult sânge, nu mai contează dacă ești hemofilic sau

sănătos. Alăcelea și șanse de supraviețuire. Poți să mori liniștit, fără să-ți mai bați capul cu coagularea sau artele chestii complicate. /

— Aha. /

— Nu e cazul să te îngrijorezi, spune el răsând. Accidentele nu se produc așa, cu una, cjaouă. Eu sunt foarte atent, nu sunt genul care să forțeze lucrurile. Mașina o păstrez în condiție perfectă. Oricum, dacă e să mor, vreau să mor singur, liniștit.

— Să murți implicând și pe altcineva la mijloc nu se număra printre opțiunile dumneavoastră?

— Exact.

Ne oprim să luăm cina la un restaurant dintr-o zonă de servicii. Eu mănânc pui cu salată, iar el, curry cu fructe de mare și salată, suficient cât să ne potolim foamea. Oshima pștește, apoi ne suim din nou în mașină. Este deja beznă.

Apasă pedala de accelerație, iar acul de la turometru zvâcnește cu putere.

— Te deranjează dacă pun niște muzică?

— Li spun că nu.

Pornește CD playerul și din boxe se revarsă o muzică clasică de pian. Ascult atent un timp, cât să-mi fac o idee.

Nu este nici Beethoven, nici Schumann. Ca perioadă, l-aș plasa între cei doi.

— Schubert? Întreb eu.

— Da, răspunde el, apoi îmi aruncă o privire, cu mâinile pe volan în poziția orei zece și zece minute. Îți place Schubert?

H spun că nu în mod special.

Eu când conduc ascult mai mereu sonatele lui pentru Pian, cu volumul dat tare. Știi de ce?

— Nu.

— Pentru că a interpreta perfect sonatele pentru pian de Franz Schubert este unul dintre cele mai grele lucruri din lume. În special această sonată, în re major. Este o piesă cumplit de dificilă. Sunt câțiva pianiști cărora le reușesc foarte bine una sau două mișcări, dar dacă e să le ascuți pe toate patru, ca pe un întreg, din câte știu eu, nu există nici o interpretare mulțumitoare. Nenumărați pianiști de renume s-au încumetat să o cânte, dar tuturor le-a lipsit ceva. Nu poți spune „gata, asta este!” despre niciuna dintre interpretări. Știi de ce?

— Nu.

— Pentru că piesa în sine este incompletă. Robert Schumann înțelegea foarte bine sonatele lui Schubert și totuși pe aceasta a descris-o ca „dumnezeiesc de tracasantă”.

— Dacă piesa este incompletă, atunci de ce pianiștii de renume se încumetă să o cânte?

— Bună întrebare, răspunde Oshima și face o pauză, în timp ce muzica umple țâcere. Nu reușesc nici eu să îmi explic prea bine, dar pot să spun următorul lucru: operele care au un anumit soi de imperfecțiune ne fascinează tocmai datorită faptului că sunt imperfecte – sau cel puțin îi fascinează pe anumți oameni. De pildă, ție ți-a plăcut Minerul.

Are o putere de atracție cum operele depline ca Zbuciumul inimii sau Sanshiro nu au. Tu descoperi această operă sau, altfel spus, ea te descoperă pe tine. Așa este și cu sonata în re major a lui Schubert. Are propriul ei mod de a face să vibreze o anumiță coardă în tine.

— Atunci, revenind la prima întrebare, de ce ascultați sonatele lui Schubert? Și de ce mai ales când conduceți?

— Sonatele sale, și mai ales cea în re major, nu se pot numi opere de artă dacă sunt interpretate cu ușurință. După cum a remarcat și Schumann, este prea pastorală, prea lungă și prea simplistă ca tehnică. Dacă o cânti fidel, așa cum este, nu este decât un obiect antic, fără sare și piper.

Prin urmare, pianiștii își folosesc inventivitatea, recurg la artificii. De exemplu uite, aici, cum accentuează alterația.

Adaugă rubato. Accelerează ritmul, schimbă modulația, altfel nu se încheagă bine. Pe de altă parte, trebuie să folosească aceste artificii cu mare grijă, pentru că riscă să îi distrugă demnitatea. Ajunge să nu mai fie muzica lui Schubert. Toți pianiștii care interpretează sonata în re major, fără excepție, se luptă cu această antinomie.

Oshima ascultă muzica atent și începe să fredoneze.

— Acesta este motivul pentru care ascult Schubert când conduc, pentru că, după cum am spus și mai devreme, toate interpretările sunt incomplete, iar imperfecțiunea densă, de calitate, îți stimulează mintea, îți trezește atenția.

Dacă aş asculta o operă desăvârşită, executată desăvârşit, poate mi-ar veni să închid ochii şi să mă las în voia morţii. Dar când ascult această sonată, percep limita ceea ce poate face omul. Realizez că un anumit tip de perfecţiune nu poate fi întrucipată decât printr-o acumulare nelimitată de imperfecţiuni, iar acest lucru îmi dă curaj. Înţelegi ce spun?

— Cumva.

— Te rog să mă scuzi. Când vorbesc despre asta, mă cam ia valul.

— Dar şi imperfecţiunea este de mai multe feluri şi are diferite grade.

— Desigur.

— Comparativ vorbind, a cui interpretare vi se pare cea mai reuşită?

— E o întrebare cam dificilă.

Oshima se gândeşte un timp. Schimbă viteza, se mută pe banda de depăşire, trece în goană pe lângă un camion frigorific, accelerează şi revine pe prima bandă.

— Nu vreau să te sperii, dar un Roadster verde este una dintre maşinile cel mai greu de distins noaptea pe autostradă. Este joasă, iar verdele se camuflează în întuneric.

E foarte greu să o distingi, mai ales de pe scaunul de şofer al camioanelor. Dacă nu ai grijă, poate fi foarte periculos, cu atât mai mult în

tuneluri. Toate maşinile sport ar trebui să aibă caroseria roşie, ca să sară în ochi. De-asta sunt atât de multe Ferrari roşii. Dar mie îmi place verdele. Îmi prefer oricât ar fi de periculos. Verdele este culoarea pădurii, iar roşul, a sângelui.

Aruncă un ochi la ceasul de la mână, apoi fredonează din nou.

— Interpretările lui Brendel şi Ashkenazy sunt considerate a fi cele mai reuşite, dar, sincer să fiu, nu sunt şi preferinţa mea personală. Nu mă fac să vibrez. În opinia mea, muzica lui Schubert este menită să pună la încercare şi să năruie structura lucrurilor. Aceasta este natura romantismului, iar în acest sens, muzica sa stă în fruntea romantismului.

Îmi ciulesc atent urechea la muzica lui Schubert.

— Cum e, plicticoasă, nu? Mă întreabă el.

— Foarte plicticoasă, răspund eu sincer.

— Muzica lui Schubert poate fi înţeleasă doar prin exerciţiu. Şi mie mi s-a părut plictisitoare prima dată. Este normal la vârsta ta. O să ajungă să-ţi placă în curând.

Oamenilor li se face repede lehamite de lucrurile care nu sunt plictisitoare, iar cele de care nu te saturezi sunt de regulă plictisitoare. Aşa stau lucrurile. Poate că în viaţa mea e lo de plictiseală, dar nu şi de lehamite. Majoritatea oamenilor nu reuşesc să facă această distincţie.

— Când aţi spus mai devreme că sunteţi o persoană „ciudată”, vă refereaţi la hemofilie?

— Da, şi la asta, spune el şi îmi aruncă un zâmbet diabolic. Nu e doar asta. Mai sunt şi altele.

După ce se termină sonata lui Schubert dumnezeiesc de lungă, nu mai ascultăm nimic altceva. Amândoi tăcem și ne lăsăm în voia gândurilor nestăvilite, pe care le naște liniștea. Privesc absent semnele de circulație care se perindă rând pe rând. Cotim spre sud la o bifurcație, drumul intră în munți și străbatem nenumărate tuneluri. Oshima se concentrează asupra depășirilor. Pe drum sunt multe camioane care rulează cu viteză mică. Când le depășește, se aude un șuier ascuțit de vânt, ca un suflet smuls. Din când în când mă mai uit în spate, să mă asigur că rucsacul este la locul lui, fixat de suport.

— Locul spre care ne îndreptăm acum este adânc în munți și nu pot spune că e un adăpost foarte confortabil. Când o să fii acolo, probabil că n-o să dai cu ochii de nimeni.

Nu are nici radio, nici televizor și nici telefon. Te deranjează asta?

Îi spun că nu.

— Ești obișnuit cu singurătatea, încuviințez.

— Dar și singurătatea este de mai multe feluri. Cea de care o să ai parte acolo este probabil cum nu ți-ai imaginat vreodată.

— În ce fel?

Oshima își împinge ochelarii pe nas cu degetul arătător.

— N-aș putea spune, pentru că se schimbă în funcție de tine.

Îesim de pe autostradă și intrăm pe o șosea obișnuită. La mică distanță de la ieșirea de pe autostradă e un orașel care se întinde de-a lungul șoselei, în care găsim un magazin non-stop. Oshima oprește și cumpără atât de multe alimente, încât nu poate căra singur pungile. Legume și fructe, biscuiți sărați, lapte și apă, conserve, pâine, mâncare vidată, numai lucruri care se pot consuma ușor, fără să le prepari.

Plătește tot el. Când dau să scot banii, clatină din cap, fără să spună nimic.

Ne urcăm la loc în mașină și pornim la drum. Țin în brațe pungile care nu au mai încăput în portbagaj. Odată ce se termină orașul, drumul se cufundă în beznă. Casele dispar, mașini sunt tot mai puține, iar șoseaua se îngustează atât de tare, încât lucrurile se complică dacă vine vreo mașină din direcție opusă, dar Oshima înaintea cu faza mare aprinsă, fără să încetinească. Apasă des frâna și accelerația și schimbă vitezele din a doua într-a treia și înapoi.

Expresia feței îi rămâne înghețată. Este foarte concentrat asupra condusului. Are buzele strânse și privirea fixată într-un punct în față, în întuneric. Ține mâna dreaptă pe volan, iar stânga pe schimbătorul de viteze.

În cele din urmă, partea stângă a drumului se transformă într-o râpă abruptă. Jos, departe, pare să curgă un pârâu de munte. Curbele devin din ce în ce mai strânse, iar drumul nesigur. Mașina derapează cu zgomot, dar eu sunt hotărât să nu mă mai gândesc la pericol. Un accident de circulație în acest loc nu se numără printre opțiunile sale.

Ceasul meu de mână arată că este aproape nouă. Deschid puțin geamul și intră aer rece. Totul în jur răsună diferit.

Suntem în munți și ne îndreptăm spre un loc și mai adânc.

Drumul se îndepărtează de râpă (fapt care mă mai liniștește puțin) și intrăm în pădure. Copacii se înalță magic în jurul nostru. Farurile ling trunchiurile lor groase, luminându-i pe fiecare în parte. Asfaltul se termină, iar cauciucurile scrâșnesc pe pietricele, proiectându-le în caroserie cu un zgomot sec. Amortizoarele dansează din plin pe drumul denivelat. Nu e nici lună, nu sunt nici stele. O ploaie mărunță cade pe parbriz.

— Veni și des aici?

— Veneam demult. Acum am și serviciul și nu prea mai pot să trec pe aici. Am un frate mai mare care e surfer și locuiește pe coastă, în Kochi. Are acolo un magazin cu articole de surfing și confecționează plăci. Mai vine pe aici din când în când. Faci surfing?

Îi spun că n-am încercat niciodată.

— Dacă ă se ivește ocazia, ar putea să te învețe fratele meu. E foarte bun. Noi doi suntem foarte diferiți. Dacă îl vezi o să-ți dai seama imediat. E mare de statură, tăcut, nesociabil, bronzat, îi place berea și nu e în stare să facă diferența dintre Schubert și Wagner. Dar ne înțelegem foarte bine.

Înaintăm pe drumul de munte, ă săm în urmă câteva păduri dese și ajungem în cele din urmă la destinație. Oshima oprește, coboară lăsând

motorul pornit, descuie niste porți din plasă de sarmă și le deschide. Se urcă la loc în mașină și măi mergem o vreme pe drumul întortocheat și prost, într-un final, în față apare un loc mai deschis și drumul se termină. Oshima oprește mașina, oftează o dată, adânc, își dă bretonul pe spate cu ambele mâini, învârte cheia în contact și oprește motorul. Trage apoi frâna de mână.

Odată oprit, în jur se așterne o liniște apăsătoare.

Ventilatorul se învârte, iar motorul obosit și încins sfârâie ușor în contact cu aerul de afară. De sub capotă se vede înălțându-se puțin abur. Se aude un șopot de apă, probabil de la un pârâu din apropiere. Vântul mai sufă din când în când pe sus, deasupra capetelor noastre, simbolic. Deschid portiera și cobor. Din loc în loc sunt porțiuni de aer rece. Îmi închei până la gât fermoarul de la jachetă.

În fața ochilor îmi apare o casă micuță. Pare să fie o cabană, dar este prea întuneric să disting tot. I se vede doar conturul negru, profilându-se pe fundalul pădurii. Oshima lasă farurile aprinse, pășește încet, cu o lanternă de buzunar în mână, urcă cele câteva trepte de la intrare, scoate o cheie din buzunar și descuie ușa. Intră, scapără un chibrit și aprinde o lampă. Se oprește pe prispă, ridică lampa și-mi strigă: „Bine ai venit în casa mea!” Silueta lui arată ca desprinsă dintr-un desen dintr-o poveste de demult.

Urc treptele și intru. Oshima aprinde o lampă mare, atârnată în tavan.

Înăuntru e o singură cameră mare, ca o cutie. Într-un colț e un pat mic. Mai sunt o masă, două scaune de lemn și o canapea ponosită, un covor decolorat de soare. Pare mobilată cu obiecte nefolositoare de prin altă casă. Etajera din scânduri groase susținute pe cărămizi e plină de cărți cu cotoare învechite, citite serios. Mai zăresc și un șifonier demodat. Încăperea are și o

bucătărioară simplă, cu o tejghea, un aragaz micși chiuvetă, fără canalizare însă. În schimb e o găleată din aluminiu. Pe o etajeră sunt așezate oale și ibrice, iar pe perete stă agățată o tigiaie. În mijlocul camerei e o sobă neagră cu lemne, din fier.

— Fratele meu a construit cabana aproape singur. Inițial a fost coliba unui tăietor de lemne, pe care a renovat-o complet. E meșter bun. Eu eram mic, dar am ajutatși eu puțin, cât să nu mă rănesc. Nu am cu ce să mă laud, pentru că e doar o cocioabă primitivă. Nu are nici curent electric sau canalizare, nici năcar toaletă. Singurul obiect care aparține civilizației moderne este butelia.

Ushima ia un ibric, îl câtește puțin cu apă din sticlă și îl Pune la fiert.

— Muntele acesta a fost al bunicului meu. Era un om înstărit din Kochi, cu multe terenuri și proprietăți. Când a murit, acum zece ani, ne-a lăsat mie și fratelui meu. E aproape un munte întreg. Niciuna din celelalte rude nu l-a vrut. E într-un loc foarte izolatși, ca proprietate, e aproape lipsită de valoare. Pentru exploatarea pădurii ar fi nevoie de oameni și ar costa prea mult.

Trag draperiile de la fereastră, dar afară se întinde doar întunericul adânc, aidoma unui zid.

— Când eram de vârsta ta, am venit de multe ori aiciși am stat singur,

spune Oshima punând niște pliculețe cu ceai de mușetel într-un vas. Nu vedeam pe nimeni, nu vorbeam cu nimeni. Fratele meu mă putea să fac asta, pe jumătate cu forța. În mod normal nu pui pe cineva care are o boală ca a mea să facă un asemenea lucru. E periculos să fie lăsat singur într-un astfel de loc. Dar fratelui meu nici că-i păsa.

Stă sprijinit de tejghea și așteaptă să fiarbă apa.

— N-o făcea ca să mă călească sau așa ceva, ci pentru că el credea că am nevoie de acest lucru. Și chiar mi-a prins bine. Viața mea aici a fost pentru mine o experiență în toate sensurile cuvântului. Am putut să citesc o droaie de cărți și să stau liniștit și să mă gândesc. Sincer să fiu, de la un anumit moment, eu nu m-am mai dus lașcoală. Nu prea îmi plăcea și nici școala nu prea mă plăcea pe mine. Cum să spun, eram altfel decât toți ceilalți. M-au lăsat să termin gimnaziul mai mult din mișcă, dar după aceea am fost pe cont propriu. Ca tine, acum. Ți-am mai spus asta?

Clatin din cap.

— De aceea sunteți drăguț cu mine?

— Da, și asta, răspunde el și face o pauză. Dar nu e doar atât.

Îmi întinde o cană cu ceai și bea și el. Ceaiul de mușetel îmi calmează nervii surescitați după călătoria lungă.

Oshima se uită la ceas.

— Am să-ți explic repede câteva lucruri, pentru căj trebuie să plec în curând. În apropiere e un pârâu și poți să iei apă de acolo. Izvorăște chiar din apropiere, așa că e bună de băut. E mult mai bună decât apa îmbuteliată.

Găsești lemne de foc în spate și dacă ți se face frig, poți să aprinzi soba. Aici e destul de răcoare. Mi s-a întâmplat să fac focul și în august. Poți să o

folosești și pentru gătit ceva rapid. Alte unelte găsești în șopronul din spate, așa că dacă ai nevoie de ceva, caută acolo. În dulap sunt haine de-ale fratelui meu, pe care le poți folosi în voie. Nu este genul de bărbat căruia să îi pese că i-a purtat cineva hainele.

C-shima își pune mâinile în șolduri și aruncă o privire prin cameră.

— După cum observi, cabana nu a fost construită cu scopuri romantice, dar pentru un trai simplu nu-i lipsește nimic. Despre un lucru trebuie să te avertizez, și anume să nu intri prea adânc în pădure. Este foarte, foarte deasă și nu are nici poteci bune. Când te aventurezi prin ea, ai întotdeauna grijă să ai cabana în raza ta vizuală. Dacă mergi mai departe, e posibil să te rătăcești, iar odată pierdut, e foarte greu să mai găsești drumul înapoi. Eu am pățit-o o dată. Eram la doar câteva sute de metri depărtare, dar am mers în cerc o jumătate de zi. Probabil te gândești că Japonia e o țară mică și nu te poți rătăci prin pădure, dar să știi că, odată ce te-ai pierdut, pădurea se adâncește la nesfârșit.

Bag la cap avertismentul său.

— În plus, atâta vreme cât nu e vreo urgență, ar fi bine să nu te gândești să pleci. E cale lungă până la primele case. Mai bine aștepti aici și vin eu să te iau. Cred că mă întorc în două, trei zile. Alimente ai suficiente. Apropo, ai telefon mobil?

Li spun că am și arăt spre rucsac.

El zâmbește.

— Atunci poți să-l lași acolo, oricum nu îți va fi de nici un folos aici. Nu ai deloc semnal. Sigur, nu se prinde nici radioul. Cu alte cuvinte, vei fi complet izolat de lume. O să îți să citești mult.

Înii vine în minte o întrebare foarte realistă:

— Dacă nu există toaletă, unde o să-mi fac nevoile?

Oshima își desface larg brațele.

— Toată pădurea asta mare e a ta. Rămâne la latitudinea ta să hotărâști unde o să fie toaleta.

Capitolul 14

Nakata a trecut mai multe zile la rând pe la terenul viran împrejmuit cu gard. Într-o singură zi a plouat torențial de dimineață și a meșterit ceva prin casă, dar în toate celelalte zile s-a dus și s-a așezat printre tufișuri, așteptând să-și facă apariția Goma sau bărbatul cu pălărie ciudată. Din păcate, fără nici un rezultat.

Când se întuneca, trecea pe la casa clientului și îl informa asupra căutărilor din ziua respectivă – ce a aflat, unde a mers, ce a făcut pentru a găsi pisica dispărută. Clientul îl recompensa mai mereu cu câte trei mii de yen. Acesta era tariful lui, pe care nu îl hotărâse el. În zonă se dusesse vorba despre un anume Nakata, „detectiv de pisici”, și în același timp, s-a stabilit cumvași acest onorariu, de trei mii de yen pe zi. La aceeași sumă se adăuga neapărat ceva în plus – mâncare, îmbrăcăminte, orice. Când reușea să găsească pisica respectivă, i se oferea un bonus de zece mii de yen.

Cum nu apăreau tot timpul clienți, munca de detectiv de pisici nu-i aducea pe lună un venit prea însemnat, dar plățile pentru întreținere i le achita cel mai mare dintre frații lui mai mici, din moștenirea de la părinți (o sumă nu prea mare) și un mic cont de depozite pe care i le administra în locul lui. În plus, mai era și ajutorul pentru persoane în vârstă cu handicap, pe care îl primea de la prefectură.

Reușea să se întrețină destul de bine și doar din acest ajutor și, prin urmare, banii pe care îi primea pentru munca de detectiv putea să îi folosească după bunul plac. Lui Nakata i se părea o sumă frumoasă, dar în afară de mâncat tipar, nu-i venea altă idee cum s-o folosească. Banii care îi rămâneau, îi ascundea sub rogojina din cămașă. Neștiind să scrie sau să citească, nu putea să îi depună la bancă sau la poștă, pentru că acolo ar fi trebuit să completeze un formular cu numeleși adresa.

Nakata păstra în secret faptul că putea să vorbească cu pisicile. În afara pisicilor, el era singurul care știa acest lucru. Dacă ar fi spus altora, ar fi fost considerat nebun.

Desigur, toată lumea știa că nu era prea inteligent, dar una e să fii prost și alta e să fii nebun.

Se mai întâmpla să treacă pe lângă el câte cineva când era antrenat într-o discuție aprinsă cu vreo pisică, la marginea drumului, dar toți păreau să îl ignore. Nu e neapărat ciudat să vezi un bătrân vorbindu-i unui animal ca unui om.

Prin urmare, când lumea îl întreba admirativ „Oare cum se face că înțelegeți atât de bine comportamentul și modul de gândire al pisicilor? Parcă ați reuși să vorbiți cu ele”, Nakata mustăcea, fără să spună nimic. Fiind mereu serios, politicos și cu un zâmbet pe buze, era bine văzut de gospodinele din vecini. Aspectul său extrem de îngrijit ajuta și el la bunul său nume. Era sărac, dar îi plăcea să spele și să se îmbăieze, iar pe lângă banii pe care îi primea pentru munca de detectiv, clienții îi dădeau deseori haine aproape nou-nouțe, care nu le mai erau de folos. O bluză pentru golf cu însemnul lui Jack Nicklaus, în culoare roz-somon, nu se poate spune că i se potrivea, dar lui Nakata nici că-i păsa.

Nakata era la intrare și îi detalia doamnei Koizumi, actuala clientă, pe un ton șovăitor, informațiile primite.

— În sfârșit am aflat niște informații despre Goma. Un anumit domn Kawamura se pare că a văzut acum câteva zile o pisică pătată care aducea cu Goma, pe terenul viran împrejmuț cu gard din 2-chome. Este doar la două străzi mari distanță de aici, iar vârsta, culoarea blănii și curelușa de la gât corespund cu ale ei. Nakata s-a gândit să supravegheze zona o vreme. Îmi iau un pachetel cu mâncare și stau acolo de dimineața până seara. Nu, nu vă faceți griji.

Nakata are oricum timp destul și nu e nici o problemă, atâta vreme cât nu plouă puternic. Doar dacă dumneavoastră considerați că nu este nevoie să mai supraveghez zona, vă rog să-mi spuneți și mă opresc imediat.

Nakata i-a ascuns faptul că acest Kawamura nu era o persoană, ci un motan maro țarcat. Dacă i-ar fi spus, lucrurile s-ar fi complicat.

Doamna Koizumi i-a mulțumit. Cele două fetițe ale sale erau atât de triste de când le dispăruse pisica lor dragă, încât nici nu mai mâncau cum trebuie. Nu reușise să scape cu „așa fac pisicile, dispar de acasă”. Timp nu avea să meargă după ea, așa că era foarte recunoscătoare că găsisse pe cineva dispus să o caute atât de serios, zi după zi, pentru doar trei mii de yen. Era un bătrân mai bizar și avea un fel straniu de a vorbi, dar era cunoscut ca detectiv de pisici și nu arăta a om rău. Ii părea rău să gândească așa despre el, dar adevărul era că nu părea suficient de isteț să înșele pe cineva. I-a înmănat plicul cu onorariul pentru ziua respectivă și i-a pus într-o casoleță de plastic niște pilaf proaspăt făcut cu fiertură de cartofi dulci.

Nakata a luat vasul cu o plecăciune, l-a adulmecat și i-a mulțumit.

— Vă mulțumesc frumos. Cartofii dulci se numără printre felurile mele de mâncare preferate.

— Sper să vă placă, spuse doamna Koizumi.

Trecuse o săptămână de când supraveghea terenul viran.

În acest timp, Nakata văzuse multe pisici. Kawamura, motanul țarcat, dădea pe acolo de mai multe ori pe zi, venea lângă el și îi vorbea prietenos.

Nakata îi răspundea la salut și discutau despre vreme sau despre ajutorul de la prefectură. Cu toate acestea, nu reușea să înțeleagă ce îi spunea motanul.

— Kawara supărat, ghemuit pe trotuar, spuse el.

Chiar părea dornic să îi comunice ceva lui Nakata, dar acesta nu reușea să priceapă o iofă.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, i-a zis el sincer.

Kawamura a făcut o față încurcată și a repetat același lucru (probabil) cu alte cuvinte.

— Kawara legat la țipăt.

Dar nici de data aceasta nu a înțeles mai mult.

Ce bine ar fi dacă ar veni duduia Mimi, se gândi Nakata.

Sigur i-ar trage o lăbuță peste față și l-ar pune să vorbească mai pe înțeles, apoi mi-ar traduce vorbele lui rezumând frumos. O pisică deșteaptă foc. Dar Mimi nu era acolo. Se hoărâse să nu apară prin zonă, de teamă să nu ia purici.

După ce îi înșira lui Nakata mai multe lucruri de nenteles, Kawamura pleca fericit.

Prin zonă își făceau apariția și alte pisici. La început, ridicau garda când îl vedeau pe Nakata și îl priveau îngrijorate de la distanță, dar când își dădeau seama că doar stă acolo și nu face nimic, înceta să le mai preocupe prezența lui. Nakata le vorbea întotdeauna prietenos. Le saluta și se prezenta, însă majoritatea pisicilor îl ignorau complet, fără să-i întoarcă măcar un cuvânt. Se prefăceau că nu văd și nu aud. La acest capitol, pisicile de aici erau foarte pricepute.

Sigur au avut parte de experiențe neplăcute cu oamenii, și-a spus Nakata. În orice caz, nu avea de gând să pună totul pe seama lipsei lor de sociabilitate. La urma urmei, în lumea pisicilor, el avea să fie mereu un intrus. Nu era în poziția de a putea avea vreo pretenție de la ele.

Cu toate acestea, un motan mai curios i-a răspuns la salut.

— Băi, tu vorbești! A exclamat motanul cu blana în pete albe și negre și cu urechile zdrențuite, după ce a ezitat câteva clipe și s-a uitat de jur-împrejur.

Avea un stil mai dur de a vorbi, dar părea amabil.

— Da, puțîn.

— E foarte bine și puțin.

— Mă numesc Nakata. Care este numele dumneavoastră, dacă îmi permiteți să întreb?

— N-am așă ceva, i-o făie motanul.

— Vă deranjează dacă vă spun domnul Okawa?

— Zi-mi cum vrei!

— Cu ocazia întâlnirii noastre, vă pot oferi niște sardele uscate?

Sigur. Sardelele uscate îmi plac la nebunie.

Nakata a scos din geantă o sardelă învelită în folie de Plastic și i le-a dat lui Okawa. Întotdeauna avea pregătite în geantă câteva pachetele. Motanul le-a

ronțăit cu poftă, cu tot cu cap și coadă, apoi s-a spălat.

— Mersi, spuse el. Rămân dator. Vrei să te ling pe undeva?

— Vă sunt foarte recunoscător, dar în momentul de față nu am nevoie să fiu lins nicăieri. Vă mulțumesc. Știi, de fapt, Nakata a fost rugat să caute o pisică. Este o femeală cu blana pătată, în trei culori, pe nume Goma.

Nakata a scos din geantă o fotografie color cu ea și i-a arătat-o.

— Am fost informat că această pisică a fost zărită aici.

Stau aici de mai multe zile și aștept să apară. Domnule Okawa, dumneavoastră nu ați văzut-o cumva?

Motanul a privit fotografia și s-a întunecat la față.

Câteva cute i-au apărut între sprâncene și a clipit de mai multe ori.

— Uite, mi-ai dat sardele și-ți sunt foarte dator. Nu te mint. Dar nu pot să suflu o vorbă despre asta, că dau de belea.

— Dați de belea? Întrebă Nakata consternat.

— Da, asta e o treabă periculoasă. E riscant. Ascultă la mine, mai bine uți cu totul de pisica asta. Și ai face bine să te ții departe de locul ăsta. ăsta e sfatul meu și ți-l dau din suflet, ca mulțumire pentru sardele. Sper să-ți fie de folos.

Cu aceste cuvinte, Okawa s-a ridicat, s-a uitat împrejur și a dispărut prin tufișuri.

Nakata a oftat, a scos termosul din geantă și a sorbit încet ceaiul cald. Okawa spusese că este periculos, dar Nakata nu găsea nimic periculos la acel loc. El doar căuta o pisică pierdută. Ce pericol era în asta? Se gândea oare la „vânătorul de pisici”, bărbatul cu pălărie ciudată de care îi vorbise Kawamura?

Dar Nakata era om, nu pisică. Nu avea nici un motiv să se teamă de acel individ.

Însă pe lumea aceasta sunt multe lucruri pe care Nakata nici nu și le-ar fi putut imagina și un munte de motive pe care nu le înțelegea. Prin urmare, a încetat să se mai gândească. Oricât și-ar fi chinat creierul său limitat, nu făcea decât să se pricopsească cu o durere de cap. Și-a terminat cu grijă ceaiul, a pus capacul la termos și l-a băgat la loc în geantă.

După ce Okawa s-a făcut nevăzut prin tufișuri, un timp îndelungat nu a mai apărut nici o pisică. Doar fluturii zburau liniștit pe deasupra capului. Stoluri de vrăbii se apropiau, se răspândeau prin jur, apoi se regrupau și plecau mai departe. Nakata a ațipit de câteva ori, dar de fiecare s-a trezit tresărind. După poziția soarelui, reușea să deducă momentul din zi.

Era aproape seară când câinele și-a făcut apariția.

Câinele a apărut încet dintre tufișuri, fără să facă vreun zgomot. Era mare și negru. Dacă îl priveai din locușor care era așezat Nakata, ai fi zis că era mai degrabă un vâtel.

Avea picioarele lungi, blana scurtă și mușchi puternici, de oțel. Urechile le avea ascuțite ca briciul și nu purta zgardă.

Nakata nu cunoștea rasele de câini, dar a înțeles dintr-o privire că acesta era feroce – sau, cel puțin, că putea deveni feroce la nevoie. Era genul de câine folosit de armată.

Avea o privire pătrunzătoare și rece și pielea de la bot îi atârna, dezvelindu-i colții albi și ascuțiți. Pe dinți i se zăreau urme roșii de sânge. La o privire mai atentă, în colțul gurii avea lipite niște resturi de carne lunecoasă.

Limba roșie i se ținea printre dinți ca o flacăară. Câinele l-a fixat cu privirea pe Nakata. A rămas așa un timp îndelungat, fără să se miște și fără să deschidă gura. Nakata a rămas și el tăcut. Cu câinii nu putea să vorbească. Singurele animale cu care putea comunica erau pisicile. Ochii săi erau reci și împietriți ca niște mărgelile făcute din apă de mlaștină.

Nakata a respirat încet. Nu avea de ce să se teamă.

Desigur, era conștient că în acel moment era expus pericolului. Înțelegea și faptul că în fața lui se afla (de ce, nu se știe) un animal agresiv cu intenții ostile, însă nu-l putea

înțelege pe ca pe un pericol îndreptat direct asupra sa. Pentru că moartea era oricum un concept care îi depășea puterea imaginației, iar durerea, un lucru incert până nu o simțea Pe Pielea lui. Nu își putea imagina o durere abstractă. Prin urmare, nu s-a speriat la vederea câinelui. Era doar puțin dezorientat.

Ridică-te! Spuse câinele.

Nakata a înghițit în sec. Câinele vorbea. Totuși, la drept vorbind, nu spusese nimic. Nu își mișcase gura. Îi transmisese mesajul lui Nakata printr-o altă metodă, fără să își folosească gura.

Ridică-te și vino după mine! I-a ordonat el.

Nakata s-a conformat și s-a ridicat de pe jos. Cu fața la câine, și-a propus să îi dea binete, dar s-a răzgândit și a renunțat. Chiar dacă putea comunica cu

el, nu îi folosea la nimic. În primul rând, nici nu îi venea să vorbească cu acest câine. Nu îi venea nici măcar să îi dea un nume. A simțit că, oricât timp ar investi, n-ar putea fi niciodată prieten cu acest animal.

Lui Nakata i-a trecut brusc prin minte gândul că acest câine ar putea avea vreo legătură cu prefectul. Poate se aflase că muncea ca detectiv de pisici și că primea bani, iar domnul prefect îl trimisese pentru a-i anula ajutorul. N-att fi lucru de mirare pentru un prefect să aibă un asemenea câine mare, de armată. Dacă era pe-așa, atunci o cam;încurcase.

Când s-a ridicat, câinele a început să meargă agale. Avea coada scurtă și dedesubt se vedeau două testicule mari.

Nakata și-a pus traista pe umăr și l-a urmat.

Animalul a traversat terenul viran și s-a strecurat printre doi stâlpi. Nakata a ieșit și el. Câinele n-a privit în urmă nici măcar o dată. Nu avea nevoie, pentru că probabil își dădea seama după pași că îl urma. Nakata mergea în urma lui. Se apropiiau de un centru comercial și numărul trecătorilor a crescut. Majoritatea erau gospodine din zonă ieșite la cumpărături. Cu capul drept și privirea fixată înainte, câinele pășea impunător mai departe. Oamenii care veneau din față se fereau în grabă la vederea acestui câine negru, uriaș și agresiv. Unii chiar coborau de pe bicicletă și treceau pe trotuarul opus.

Mergând în spatele acestui animal, Nakata se simțea de parcă oamenii se fereau din calea lui. Probabil toți își închipuiau că l-a scos la plimbare așa, fără lesă. Unii îi aruncau priviri pline de reproș, lucru care pe Nakata îl întrista. Ar fi vrut să le explice că nu face asta de plăcere și că acest câine îl ducea undeva. Nakata nu este puternic.

Nakata este cu adevărat slab.

Cei doi au mers cale lungă. Au traversat câteva intersecții și au lăsat în urmă centrul comercial. La intersecții, câinele a ignorat toate semafoarele. Străzile nu erau late și mașinile mergeau încet, așa că nu era foarte periculos să traverseze pe roșu. La vederea sa, toți șoferii apăseau în grabă pedala de frână. Cu colții dezveliți, animalul îi săgeta cu privirea și traversa agale, plin de dispreț. Nakata și-a dat seama că știa foarte bine ce înseamnă culoarea semaforului, dar că alegea să o ignore. Era obișnuit să i se facă pe plac.

Nakata nu mai știa unde se afla. Până la un moment dat a recunoscut zona rezidențială din sectorul Nakano, dar au cotit la un colț și de atunci totul a devenit dintr-odată străin.

Nakata a început să se neliniștească. Ce se făcea dacă se pierdea și nu mai știa să se întoarcă? Poate că nici nu mai erau în Nakano. A privit în jur, încercând să găsească ceva cunoscut, dar nu a zărit nimic. Era într-o zonă pe care n-o mai văzuse niciodată.

Câinele continua să meargă netulburat, în același ritm, cu capul ridicat, urechile drepte, legănându-și încet testiculele ca două pendule, impunând o viteză astfel încât Nakata să poată ține ușor pasul cu el.

— Mai suntem în sectorul Nakano? Arună Nakata o întrebare.

Câinele nu a răspuns. Nici măcar nu a privit înapoi.

— Aveți vreo legătură cu domnul prefect?

Nici un răspuns.

— Nakata doar că ăuta o pisică, asta e tot ce făcea. O Pisicuță pătată, în trei culori, pe nume Goma.

Tăcere.

Nakata s-a lăsat păgubaș. Era inutil să-i mai vorbească acestui câine.

Erau undeva, într-o zonă rezidențială cu case mari și puțini trecători.

Câinele a intrat într-o casă împrejmuită cu un zid în stil vechi, cu o poartă dublă superbă, lucru mai rar întâlnit în ultima vreme. Una dintre porți era deschisă, iar în curte se vedea parcată o mașină mare, neagră ca blana câinelui și curată lună. Ușa de la intrare fusese și ea lăsată deschisă. Câinele a pășit înăuntru fără o clipă de ezitare.

Nakata și-a scos din picioare pantofii vechi de sport, i-a aranjat cu fața spre ieșire, și-a scos pălăria și a băgat-o în geantă, s-a scuturat bine de iarbă pe pantaloni și a pășit pe podeaua de lemn. Câinele l-a așteptat să termine, apoi a luat-o pe holul cu podea lustruită lună și l-a condus într-o încăpere de la capătul lui, care aducea a sufragerie sau birou.

În cameră era întuneric. Era pe înserate, iar draperiile groase de la ferestrele care dădeau spre curte erau trase.

Nu era nici un bec aprins. Într-un col era un birou masiv, iar lângă el părea să stea cineva. Neavând ochii obișnuiți cu întunericul, îi era greu să distingă toate detaliile. Silueta se profila în întuneric ca un decupaj de carton. Când Nakata a intrat în cameră, silueta și-a schimbat ușor poziția. Părea așezat pe un scaun rotativ, întors cu fața. Câinele s-a oprit, s-a așezat pe podea și a închis ochii, în semn că își încheiase rolul.

— Bună ziua! Se adresă Nakata siluetei întunecate.

Omul a rămas tăcut.

— Mă numesc Nakata. Îmi cer scuze că vă deranjez. Să știți că nu sunt un intrus.

Nici un răspuns.

— Acest câine i-a spus lui Nakata să îl urmeze și așa am ajuns până aici. Îmi cer scuze că m-am poftit singur înăuntru. Dacă doriți, pot să plec imediat...

— Te rog să îți iei loc pe fotoliu, spuse bărbatul pe un ton liniștit, dar ferm.

— Da, desigur, răspunse Nakata și se așeză. Chiar lângă el stătea câinele cel negru, nemișcat ca o statuie.

— Sunteți cumva domnul prefect?

— Ceva de genul ăsta, răspunse bărbatul din întuneric.

Dacă așa îți este mai ușor, atunci poți să mă iei drept prefect. Nu schimbă cu nimic lucrurile.

Individul a întins mâna în spate, a tras de un lămpișor și a aprins un lampadar. Lumina era ponosiă, galbenă și slabă, dar suficientă pentru a putea observa întreaga încăpere.

Bărbatul era înalt și avea pe cap o pălărie neagră de mătase. Stătea pe un scaun rotativ din piele, picior peste picior. Purta o haină cu mâneci lungi,

roșie și strâmtă, iar pe dedesubt avea o vestă neagră. Era încălțat cu cizme negre, lungi. Avea niște pantaloni albi ca zăpada, extrem de strâmți. Arătau ca niște izmene. Și-a dus o mână la borul pălăriei, de parcă saluta o femeie. În mâna stângă ținea un baston negru, cu mâner de aur. După forma pălăriei, Nakata a înțeles că era acel „vânător de pisici” despre care vorbea Kawamura.

Trăsăturile feței sale nu erau distinctive precum hainele.

Tânăr nu era, dar nici nu putea să fie prea în vârstă. Nu era nici frumos, nici urât. Avea sprâncene groase, bine conturate și o culoare sănătoasă în obraji. Fața sa era surprinzător de netedă și nu avea nici un fir de păr. Îl privea cu ochii mijii și un zâmbet rece îi flutura pe buze. Avea un chip greu de reținut. Ochiuși fugeau mai degrabă la hainele lui strănii decât la trăsăturile feței. Îmbrăcat altfel, puteai nici să nu-l mai recunoști.

— Presupun că știi cum mă numesc.

— Nu, nu știu, răspunse Nakata.

Bărbatul a părut puțin dezamăgit.

— Nu știi?

— Nu. Îmi cer scuze că am întârziat să vă spun, dar Nakata este prost.

— Nu îți arăt cunoscut? Spuse bărbatul, se ridică de pe Scaun, se așează din profil și își îndoi picioarele, simulând că merge. Nici acum?

— Îmi pare rău. Chiar nu mi amintesc să vă mai fi văzut.

Aha. Înseamnă că nu bei whisky.

— Nu, Nakata nu bea alcool și nu fumează. Nakata nu își permite, pentru că este atât de sărac, încât primește ajutor social.

Bărbatul s-a așezat la loc pe scaun, picior peste picior. A luat un pahar de birou și a sorbit o gură de whisky. S-au auzit cuburi de gheață ciocnindu-se.

— Permite-mi, te rog, să beau.

— Sigur. Nu mă deranjează. Beți liniștit.

— Mulțumesc, spuse bărbatul și îl privi din nou cu atenție pe Nakata. Deci nu știi cum mă cheamă.

— Nu. Îmi pare nespuse de rău, dar nu vă știu numele.

Bărbatul se strâmbă ușor, preț de o secundă. Zâmbetul rece de pe buze i s-a deformat, ca un tremur ușor pe suprafața apei, a dispărut, apoi a reapărut.

— Orice iubitor de whisky m-ar recunoaște dintr-o privire, dar, în fine. Mă numesc Johnnie Walker. Johnnie Walker. Majoritatea oamenilor de pe lumea asta mă știu.

Nu vreau să mă laud, dar sunt renumit pe întreg globul.

S-ar putea spune că sunt o figură emblematică. Asta nu înseamnă că sunt adevăratul Johnnie Walker. Nu am nici o legătură cu compania britanică producătoare de băuturi alcoolice. Doar am împrumutat fără permisiune și folosesc înfățișarea și numele de pe etichetă. Înfățișarea și numele sunt două lucruri indispensabile.

În încăperea s-a așternut liniștea. Nakata nu înțelegea o iotă din ce spunea bărbatul. Tot ce pricepuse era că se numea Johnnie Walker.

— Domnule Johnnie Walker, sunteți străin?

Johnnie Walker și-a înclinat, gânditor, capul într-o parte.

— Mda. Dacă așa ți-e mai ușor să înțelegi, poți să consideri că da. Nu contează. Ambele ipoteze sunt valabile.

Evident, Nakata nu înțelegea ce îi spunea. Parcă vorbea cu motanul Kawamura.

— Vre ți să spuneti că sunteți străin și nu sunteți străin?

— Întocmai.

Nakata s-a hotărât să abandoneze această problemă.

— Și... Dumneavoastră l-ați pus pe acest câine să mă aducă aici?

— Exact, răspunse scurt *Johnnie Walker*.

— Înseamnă că aveți vreo treabă cu mine?

— Mai bine spus, dumneata ai o treabă cu mine, răspunse el, sorbind încă o gură de whisky cu gheață. Din câte am înțeles, stai de mai multe zile pe terenul viran și mă aștepti.

— Da, este adevărat. Uitasem cu desăvârșire. Nakata este prost și uită foarte repede. Aveți perfectă dreptate. Vă așteptam acolo pentru a vă întreba ceva referitor la o pisică.

Johnnie Walker s-a lovit cu bastonul cel negru peste una dintre cizme. A fost o lovitură ușoară, dar zgomotul sec a răsunat puternic în toată încăperea.

Câinele și-a ciulit ușor urechile.

— Se lasă a întâmplător, vine și fluxul. Ce-ar fi să derulăm mai repede discuția? Propuse el. Voiai să mă întrebi de Goma, pisica pătată, în trei culori.

— Așa este. De zece zile o tot caut, la rugămintea doamnei Koizumi.

Dumneavoastră o știți cumva pe Goma, domnule Johnnie Walker?

— O știu foarte bine.

— Știți cumva și unde este?

— Știu și unde este.

Nakata l-a privit cu gura ușor căscată. Privirea i-a fugit puțin asupra pălăriei de mătase, apoi a revenit asupra chipului. Johnnie Walker își ținea buzele subțiri strânse, plin de încredere.

— Este cumva în apropiere?

— A, da, e foarte aproape, răspunse acesta dând din cap repetat.

Nakata a dat roată cu privirea prin cameră, dar nu a zărit pisica pe niciăieri. Erau doar biroul, scaunul pe care stătea bărbatul, fotoliul pe care stătea el, alte două scaune, lampadarul și o măsuță de cafea.

— Atunci aș putea să o iau pe Goma cu mine?

— Asta depinde de dumneata.

— Depinde de mine?

— Da, absolut de dumneata, spuse *Johnnie Walker* ridicând puțin o sprânceană. Cu o singură decizie, o poți lua pe Goma. Doamna Koizumi și fetele ei s-ar bucura nespuse. Sau poate că nu o vei putea lua și toată lumea ar fi dezamăgită.

N-ai vrea să dezamăgești pe toată lumea, nu?

— Nu, Nakata nu vrea să dezamăgească pe nimeni.

— Nici eu nu aș vrea să dezamăgesc pe nimeni. E normal.
— Și ce ar trebui să fac?
— Am să îți cer un lucru, spuse Johnnie Walker, învârtind bastonul în mână.
— E ceva ce stă în puterea mea?
— Eu nu cer oamenilor ce nu pot face. Ar fi o pierdere de timp, nu?
— Da, aveți dreptate, spuse Nakata după câteva clipe de gândire.
— Atunci ceea ce vreau să îți cer e ceva ce stă în puterea dumitale. Nakata căzu din nou pe gânduri.
— Așa este.
— De regulă, orice teorie trebuie să aibă contraargumente.
— Poftim?
— Dacă o teorie nu are contraargumente, atunci nu există progres științific, spuse Johnnie Walker, lovindu-și sfidător cizma cu bastonul. Câinele și-a ciulit din nou urechile. Nici urmă!
Nakata și-a închis gura.
— Sincer să fiu, de mult căutam pe cineva ca dumneatași tot nu găseam. Însă acum câteva zile, te-am văzut vorbind cu pisicile. Atunci mi-am spus: acesta este exact omul pe care îl căutam. Așa se face că te-am deranjat și te-am pus pe drumuri. Îmi cer scuze că te-am chemat așa aici.
— Nu vă faceți nici o problemă. Nakata are oricum mult timp liber la dispoziție.
— Mi-am făcut câteva teorii cu privire la dumneata. Desigur, pentru fiecare în parte, am pregătit și contraargumente.
E ca un joc al minții pe care îl joc singur. Însă orice joc are nevoie de un învingător și de un învins. În cazul de față, trebuie aflat dacă teoriile se confirmă sau se infirmă.
Presupun că nu înțelegi despre ce este vorba, nu?
Nakata a clătinat din cap tăcut.
Johnnie Walker s-a lovit de două ori cu bastonul de cizmă. Ca la un semnal, câinele s-a ridicat.

Capitolul 15

Oshima urcă în mașină și aprinde farurile. Când demarează, pietrișul scrâșnește sub roți și lovește sub mașină. Dă cu spatele și întoarce cu fața spre drum. Ridică mâna și mă salută. Îi fac și eu cu mâna. Stopurile dispar în întuneric, huruitul motorului sîndepărtează și se stinge, iar în locul lui se așterne liniștea pădurii.

Intru în cabană și trag zăvorul pe dinăuntru. Rămas singur, liniștea măvălește în jurul meu de parcă atâta aștepta. Aerul serii e atât de rece, de parcă nici n-ar fi început de vară, dar este prea târziu să mai fac focul în sobă. N-am decât să mă bag în sacul de dormit și să mă culc.

Sunt chiaun de somn și mă dor mușchii de la stat prea mult în mașină. Micșorez flacăra din lampă. Camera se întunecă, iar umbrele de prin colțuri se

adâncesc. Mi-e prea lene să mă mai schimb, așa că mă bag în sacul de dormit îmbrăcat cum sunt, în blugi și jachetă.

Închid ochii și încerc să adorm, însă nu reușesc. Corpul meu tânjește după somn, dar am mintea perfect trează. Din când în când, liniștea e sfâșiată de țipătul ascuțit al unei păsări de noapte. Mai sunt și alte sunete, care nu știu de unde vin. Sunet de pași pe frunzele căzute. Crengi care; foșnesc apăsate de ceva. Aer tras adânc în piept. Toate se aud foarte aproape de cabană. Podeaua prispei scârțâie lugubru. Mă simt asaltat de o armată de lucruri stranii, care trăiesc în întuneric.

Am senzația că sunt privit, o privire care îmi arde pielea.

Inima îmi bate seC. Învelit în sacul de dormit, mijesc ochii, dau roaă cu privirea prin camera luminaă de flacăra plăpândă și mă asigur în repetate rânduri că nu este nimeni în încăpere. Ușa e ferecată cu un zăvor mare, iar ferestrele sunt acoperite în întregime de draperii. E în regulă, sunt singur, nu trage nimeni cu ochiul înăuntru.

Și totuși senzația că sunt privit nu dispare. Încep să respir greu și mi se usucă gâtul. Mi-e sete, dar dacă mă apuc să beau apă, sigur o să-mi vină să mă duc la toaletă și n-am deloc chef să ies afară în beznă. O să mă țin până dimineată. Ghemuit în sacul de dormit, clatin ușor din cap.

Măi, să fie! Te-ai făcut mic de frică în atâta liniște și întuneric! Parcă ai fi un copil speriat! Asta ești tu cu adevărat? Spune surprins tânărul pe nume Corbul.

Te-ai crezut mereu un tip tare, dar se pare că nu ești.

Mai ai un pic și te umflă plânsul! E clar, până mâine dimineată o să te scapi pe tine!

Zeflemeaua lui îmi trece pe lângă urechi. Îmi țin ochii strânși, fermoarul sacului de dormit tras până sub nas și îmi alung toate gândurile din minte. O bufniță cântă în noapte, iar eu nu deschid ochii nici când aud în depărtare ceva căzând pe pământ, nici când simt că ceva se mișcă prin cameră. Sunt pus la încercare, mă gândesc eu. Și Oshima a petrecut aici câteva zile singur când era de vârsta mea.

Sigur a trecut și el prin aceleași spaime ca mine acum.

De-asta mi-a spus că „și singurătatea este de mai multe feluri”. Sunt convins că știa exact ce am să simt aici, în miezul nopții. La gândul acesta mă mai relaxez puțin. Depășesc granița timpului și urmăresc cu degetul umbrele trecutului. Mă suprapun peste ele. Trag adânc aer în piept și somnul mă cuprinde pe nesimțite.

Mă trezesc puțin după ora șase. Ciripitul păsărilor se revarsă împrejur ca un potop. Țopâie din creangă în creangă și se strigă cu voci pătrunzătoare. Mesajele lor nu au acele reflexii apăsătoare ca ale păsărilor de noapte.

Ies din sacul de dormit, trag draperiile și mă asigur că în jurul cabanei nu a mai rămas nici urmă din beznă de aseară. Totul strălucește în culori aurii, proaspete. Aprind focul cu un chibrit, fierb niște apă dintr-o sticlă și îmi fac un ceai de mușetel. Scot niște biscuiți sărați din punga de hârtie cu mâncare și

ronțai câțiva cu un pic de brânză. Mă duc apoi la chiuveă și mă spăl pe față și pe dinți.

Îmi pun o geacă de fâs peste jachetă și ies din cabană.

Razele dimineții se strecoară printre copacii înalți până la luminișul din fața prispei. Peste tot se văd coloane de lumină, printre care plutește ceața dimineții, ca niște suflete nou-născute. Când respir, aerul curat îmi face plămânii să; tresară. Stau pe treapta de la prispă, privesc păsările zburând printre copaci și le ascult ciripitul. Majoritatea se mișcă în perechi, căutându-și din ochi partenerul și chemându-se reciproc.

Pârâul este aproape, în pădure. Îl găsesc imediat, ghidându-mă după șopotul apei. Câteva pietre formează un ochi de apă, iar apa se oprește acolo, involburată, apoi pornește mai departe cu forțe rănoite. E limpede și cristalină, îmi fac palma căuș și o gust. E dulceagă și rece. Îmi scald un timp mâinile în apă.

Prăjesc în tigaie niște ouă cu șuncă, pe care le mănânc cu pâine prăjită pe un grătar. Îmi încălzesc lapte într-un ibric. Scot apoi un scaun pe prispă și îmi cocot picioarele pe balustradă, cu gândul să-mi petrec dimineața citind. Rafturile din cameră sunt înțesate cu sute de cărți. Sunt doar câteva volume de beletristică, și acelea doar opere clasice, foarte cunoscute. Majoritatea sunt cărți de filosofie, sociologie, istorie, psihologie, geografie, științe naturale sau economie. Neavând parte de educație la școală, Oshima se notase probabil să dobândească toate cunoștințele necesare prin studiu individual, lucru pe care îl făcuse aici.

Volumele acopereau o gamă largă de domenii, aparent fără coerență.

Aleg una despre procesul lui Adolf Eichmann. Îmi aminteam ceva vag despre el, cum că a fost un criminal de război, dar nu mă interesa subiectul în mod aparte. O iau doar pentru că mi-a atras privirea. Așa ajung să aflu ce minte extrem de practică avea acest locotenent-colonel SS cu ochelari cu rame metalice și păr rar. La scurt timp după începerea războiului, Eichmann este însărcinat de conducătorii nazisti cu soluția finală pentru evrei – pe scurt, masacrarea în masă – și cercetează măsurile concrete pentru aplicarea ei. Elaborează un plan, dar fără să îl tulbure problema corectitudinii acestui fapt. Singurul lucru care îl preocupă este câți evrei pot fi „soluționați” într-un timp scurt și cu costuri cât mai reduse. Calculele sale au relevat un total de unsprezece milioane de evrei de pe teritoriul Europei.

Câte trenuri de marfă să pregătească și câți evrei încăpeau într-un vagon? Ce procent dintre ei avea să moară în timpul transportului din cauze „naturale”? Cum să întreprindă totul cu un personal minim? Care era cea mai economică metodă de debarasare a cadavrelor: incinerarea, îngroparea sau dizolvarea? A stat aplecat la biroul său și a calculat totul cu înfrigurare. Planul a fost pus în practică și a dat rezultate aproape în totalitate conform cu calculele.

Până la sfârșitul războiului, șase milioane de evrei (peste jumătate din obiectiv) au fost „soluționați” urmând acest plan. Cu toate acestea, el nu s-a

simțit vinovat. Așezat în boxa acuzaților protejată cu geam antiglori în tribunalul din Ierusalim, Eichmann părea să nu înțeleagă deloc de ce era implicat într-un proces de o asemenea amploare și de ce avea parte de atâta atenție din partea întregii lumi. În calitate de tehnician, tot ce făcuse a fost să găsească cea mai adecvată soluție la problema care i-a fost încredințată.

Nu exact asta ar fi făcut orice bun birocrat din lume? De ce era el singurul acuzat?

Citesc povestea acestui om practic ascultând ciripitul pășărilor, în pădure, în liniștea dimineții. Pe ultimele pagini sunt niște însemnări făcute de Oshima cu creionul. Îi recunosc scrisul distinctiv.

„Totul ține de imaginație. Responsabilitatea noastră începe odată cu imaginația. În dreams begin the responsibilities, scrie Yeats și are perfectă dreptate. Invers spus, acolo unde nu există imaginație, probabil nu apare nici răspunderea. Așa cum se poate observa și în cazul lui Eichmann... încerc să-mi imaginez pe Oshima așezat pe acest scaun, cu un creion ascuțit în mână, făcând însemnările de la sfârșitul cărții. „În vis încep responsabilitățile.” Cuvintele acestea îmi vibrează în piept.

Închid cartea și o pun pe genunchi. Mă gândesc apoi la propriile mele responsabilități. Trebuie să fac asta. Pe tricoul meu alb erau urme de sânge proaspăt. Am spălat acel sânge cu propriile mele mâini. Era atât de mult, încât s-a înroșit chiuveta. Va trebui poate să-mi asum răspunderea pentru sângele acela. Mă imaginez supus unui proces.

Oamenii mă acuză și mă trag la răspundere. Îmi aruncă priviri urâte și mă arată cu degetul. Nu sunt responsabil pentru fapte pe care nu mi le amintesc, insist eu. Nu știu ce s-a întâmplat. Dar ei mi spun: „Oricine ar fi cel care a visat de fapt acel vis, tu l-ai împărtășit. Prin urmare, trebuie să îți asumi răspunderea pentru ceea ce s-a întâmplat în el.

La urma urmei, visul s-a strecurat în tine prin culoarele întunecate ale sufletului tău.”

Ca și Adolf Eichmann, atras cu foța în visul nebun al lui Hitler.

Las cartea, mă ridic și mă întind din toate încheieturile.

Am stat mult și am citit. Simt nevoia să mă mișc. Iau două bidoane de plastic și mă duc să le umplu cu apă. Le car în cabană și le vârs în rezervor. După cinci drumuri, rezervorul este aproape plin. Aduc un braț de vreascuri din șopron și.

Le stivuiesc lângă sobă.

Într-un colț al prispei e întinsă o sârmă de plastic decolorată. Iau din rucsac rufele umede, le întind, le netezesc și le pun la uscat. Scot toate lucrurile din rucsac și le pun pe pat, la aerisit. Mă așez apoi la birou și completez jurnalul cu mai multe zile. Însemnez tot ce mi s-a întâmplat rând pe rând, cu litere mici, folosind o carioca subțire. Trebuie să notez toate detaliile cât le mai ține încă minte, pentru că nu se știe cât timp vor rezista în forma lor corectă.

Parcurg firul amintirilor. Scriu despre cum mi-am pierdut cunoștința și m-am trezit pe jos, în păduricea din spatele unui templu. Era întuneric beznă și aveam tricoul plin de sânge. Am sunat-o pe Sakura, am mers la ea acasă și m-am primit peste noapte. Scriu despre cum am vorbit și ce a făcut ea pentru mine.

Sakura chicotește amuzată. „Nu pricep. Nu puteai să-ți imaginezi ce vrei fără să-mi spui? La ce îți trebuie permisiunea mea când eu oricum n-am de unde să știu la ce te gândești?”

Dar nu, nu e așa. Ce îmi imaginez eu poate fi extrem de important pentru întreaga lume.

Pe la amiază mă aventurez în pădure. Oshima mi-a spus că e periculos să intru prea adânc. „Ai întotdeauna grijă să ai cabana în raza ta vizuală”, m-a avertizat el. Însă eu va trebui să trăiesc singur aici câteva zile și, decât să nu știu nimic despre această pădure care mă înconjoară ca un perete uriaș, m-aș simți mai liniștit să aflu măcar câteva lucruri despre ea. Cu mâinile goale, las în urmă luminșul scaldat în lumina soarelui și pășesc în penumbra mării de copaci.

În fața mea se întinde un drumeag. E format de-a lungul unui traseu natural, dar pe alocuri e bine bătătorit și acoperit cu pietre plate, pe care să poți călca. Porțiunile mai subredede sunt întărite cu scânduri groase, astfel încât să găsești drumul chiar dacă îl nu pădește iarba. Probabil că fratele lui Oshima s-a ocupat de asta în timp, când mă trecea pe aici. Merg mai departe pe drumeag. Urc o pantă, apoi cobor puțin. Ocolesc o stâncă, apoi urc din nou. Drumul mai mult urcă, dar unghiul nu e abrupt. E stăruit de copaci înalți cu trunchiuri întunecate, crengi care se întind în ce direcție vor, frunze dese deasupra capului. Ferigile și bălăriile își fac loc printre copaci astfel încât să absoarbă cu toate puterile lumina slabă. În locurile în care soarele nu pătrunde deloc, mușchiul îmbracă, tăcut, pietrele.

Ca o poveste începută cu multă însuflețire și care apoi își pierde suflul, cu cât înaintez, drumul se îngustează, iar Bălăriile câștigă supremația. Dispar și întăririle, astfel încât e greu de spus dacă în fața mea se întinde o potecă adevărată sau doar ceva care aduce a potecă. Într-un final, e înghițită de marea verde de ferigi. Poate că drumul merge totuși mai departe, dar ar fi bine să încerc să aflu asta cu următoarea ocazie. Am nevoie de haine și de lucruri adecvate pentru a înainta mai mult.

Mă opresc și mă întorc. Priveliștea care mi se deschide în față îmi este străină. Nu zăresc nici un lucru care să mă mai încurajeze. Trunchiurile copacilor se suprapun și îmi blochează vederea. În jur e întunecat, aerul e impregnat de miros puternic de verdeață și nu se mai aude nici ciripitul păsărilor. Pielea mi se înfăoară ca atinsă de un curent de aer rece. N-am de ce să-mi fac probleme, îmi spun eu. Drumul e aici, în față. E cărarea pe care am venit. Atâta vreme cât nu mă abat de la ea, o să pot să mă întorc. Înaintez atent, pas cu pas, asigurându-mă că am poteca sub picioare și ajung înapoi în luminșul din fața cabanei, în ceva mai mult timp decât la dus. Poiana e

scăldată în razele soarelui vărativ, iar ciripitul păsărelelor care își caută de mâncare răsună cristalin. Nimic nu s-a schimbat de când am plecat.

Sau cel puțin așa cred. Pe prispă e scaunul pe care am stat până mai devreme. În fața lui e cartea din care am citit, așa cum am lăsat-o, cu fața în jos.

Totuși am simțit pe pielea mea că pădurea e plină de pericole. Nu am voie să uit asta. Așa cum mi-a spus tânărul pe nume Corbul, sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știu. De exemplu eu nu știu că plantele pot fi atât de sinistre. Tot ce am văzut sau atins eu până acum sunt plantele de oraș, îngrijite și îmblânzite. Cele care sunt aici

— Sau, mai bine spus, cele care trăiesc aici – sunt cu totul și cu totul altceva. Au forță fizică, pot să-ți răsuflă în față, au priviri ascuțite, cu care își urmăresc prada. Au ceva care te duce cu gândul la văji întunecate din trecut. Pădurea e dominată de copaci, așa cum și fundul oceanului e dominat de vietăți. Dacă vrea, mă poate expulza sau îngheți, încetul cu încetul. Poate că trebuie să dau dovadă de teamă și de respect față de ea.

Mă întorc în cabară și scot din rucsac busola pentru drumetii. Îi deschid capacul și mă asigur că indică nordul. Bag apoi în buzunar. Poate o să-mi prindă bine la nevoie. Mă așez pe prispă, privesc pădurea și ascult muzică la

walkman. Îmi pun Cream și Duke Ellington. Toată aceste albume vechi le-am înregistrat din colecția de CD-uri a bibliotecii. Ascult Crossroads de mai multe ori. Muzica îmi mai calmează nervii încordați. Dar nu pot să ascult prea mult, pentru că aici nu am curent electric și nu pot să reîncarc acumulatorii. Când o să se consume toți, s-a terminat.

Înainte de cină, fac exerciții. Flotări, abdomene, genuflexiuni, stat în mâini și alte câteva mișcări de încălzire, un set conceput special pentru spații înguste, fără aparate și echipamente. Sunt chestii simple, plictisitoare, dar dacă le faci cum trebuie, au efectul scontat. Le-am învățat de la un instructor de la sala de sport. „Sunt cele mai singuratiche exerciții din lume”, mi-a explicat el. „Cei mai înflăcărați adepți ai lor sunt prizonierii din carceră.” Mă concentrez și fac câteva seturi. Am tricoul learcă de transpirație.

Iau o cină frugă și ies pe prispă. Deasupra capului meu strălucesc o puzderie de stele. Par mai degrabă presărate în apropiere, nu încrustate sus pe cer. Nici la planetariu nu se văd atât de multe. Unele sunt uriașe și strălucesc aprins.

Simt că dacă aș întinde bine mâna, aș ajunge la ele. E o priveliște de o frumusețe care îmi taie răsuflarea.

Dar stelele nu sunt doar frumoase. Trăiesc și respiră precum copacii din pădure. Și mă privesc. Știu ce am făcut până acum și ce o să fac de acum încolo. Nu le scapă nimic, sub cerul strălucitor, mă simt din nou copleșit de spaimă.

Încep să respir greu și bătaile inimii mi se accelerează. Am trăit atâta timp sub privirile unui număr imens de stele și până acum nici nu le-am simțit prezența. Nu m-am gândit niciodată serios la ele. Câte alte lucruri or mai fi pe

lume Pe care nu le-am observat, pe care nu le știu? Gândul acesta mă face să mă simt pierdut și neputincios. E o neputință de Care nu am cum să scap, oricât aș încerca să fug.

Intru în cabană, bag lemne în sobă și le aranjez cu Atenție. Iau un ziar vechi dintr-un sertar, îl fac cocoloș, îi dau foc cu chibritul și mă asigur că lemnele se aprind. Pe când eram în școala primară, m-au trimis într-o tabără de vară și acolo am învățat cum se face focul. Tabăra în sine a fost cumplită, dar măcar mi-a folosit la ceva. Deschid complet capacul de la coș și las aerul să intre. La început lucrurile nu merg prea bine, dar, într-un final, un lemn ia foc. Flăcările se întind la cealaltă lemne. Închid ușa, trag un scaun în fața sobei, aduc lampa lângă mine și îmi reiau lectura la lumina ei. Când focul începe să duduie, pun pe sobă un ceainic cu apă la fiert. Capacul ceainicului scoate din când în când un șuier plăcut.

Desigur, planul lui Eichmann nu a fost pus în practică fără probleme. Uneori lucrurile nu mergeau la fața locului conform calculelor, iar în aceste situații, Eichmann părea mai uman, adică se enerva. Ura toate acele elemente nesigure care aveau grosolanția de a îi da peste cap frumosele lui calcule născute pe birou. Trenurile întârziu. Lucrurile se împotmoleau în birocrație. Se schimbau comandații și darea în primire nu mergea cum trebuie. După căderea frontului de est, gardienii lagrului au fost mutați pe linia frontului. Cădeau hinson grele. Se întrerupea curentul electric. Gazul era insuficient. Calea ferată era bombardată.

Eichmann chiar ura acest război, acest „element nesigur” care îi încurca socotelile.

Eichmann a povestit cu seninătate toate aceste amănunte în sala de judecată, fără să-și schimbe expresia. Forța cu care își amintea era uimitoare. Viața lui era compusă în totalitate din aceste detalii.

La ora zece mă opresc din citit și mă spăl pe dinți și pe față. Închid capacul de la coș, ca focul să se stingă de la sine în timp ce dorm. Flăcările luminează toată camera în portocaliu. E cald și senzația de bine îmi risipește încordarea și frica. Mă strecoar în sacul de dormit îmbrăcat în tricou și boxeri și reușesc să închid ochii mai natural decât cu o noapte în urmă. Mă gândesc puțin la Sakura.

„Mi-ar fi plăcut să fiu eu sora ta”, mi-a spus ea.

Mă hotărâsc să nu mă mai gândesc la Sakura. Trebuie să dorm. Lemnele trosnesc în sobă. Cântă o bufniță. Iar eu alunec într-un vis anonim.

A doua zi mi-o petrec la fel. Mă trezesc pe la șase în ciripitul vesel al păsărilor. Îmi fac un ceai și iau micul dejun.

Stau pe prispă și citesc, ascult muzică, aduc apă din pârâu.

O iau din nou pe poteca din pădure, de data aceasta cu busola la mine. Din când în când mă mai uit la ea și verific direcția în care e cabana. În plus, am o toporișca găsită prin șopron, cu care încrestez mici semne pe trunchiul copacilor.

Dau la o parte bălăriile ca să se vadă mai bine drumul.

Ca și ieri, pădurea e adâncă și întunecată. Copacii înalți mă împresoară ca un zid gros. Umbre întunecate se ascund printre copaci ca niște animale într-un trompe l'oeil și îmi urmăresc fiecare mișcare. Însă frica de ieri, care mi-a făcut pielea să se încrețească, nu mai e. Mi-am făcut propriile mele reguli pe care le respect cu grijă. Așa nu am cum să mă rătăcesc. Probabil.

Ajung la locul în care m-am oprit ieri și merg mai departe. Pășesc în marea de ferigi care năpădesc poteca, înaintez puțin și regăsesc drumul.

Copacii mă împresoară din nou. Las semne cu toporișca pe scoarța lor, ca să găsesc ușor drumul înapoi. Undeva, prin crengile de deasupra capului, o pasăre mare bate din aripi ca să-i sperie pe intruși. O caut cu privirea, dar nu o zăresc pe nicăieri. Am gura uscă și din când în când, simt nevoia să-mi înghit saliva. Înghit de fiecare dată cu zgomot.

Mai merg un timp și ajung într-un mic loc deschis, împrejmuț de copaci falnici, pare a fi fundul unei fântâni.

Razele soarelui cad direct printre ramuri și luminează pământul ca un reflector. Îl simt ca pe un loc aparte. Mă așez în fasciculul de lumină și absorb căldura pământului. Scot din buzunar un baton de ciocolată și îl mănânc, savurând dulceața care mi se răspândește în gură. Realizez din nou cât de importantă este pentru oameni lumina soarelui. Mă bucur de fiecare secundă

prețioasă. Puternica senzație de singurătate și de neputință provocată de nenumeratele stele a dispărut și totuși, cu cât trece timpul, soarele își schimbă poziția și lumina se pierde. Mă ridic și o iau înapoi spre cabană.

<notă>

1 tehnică a picturală prin care artistul creează o iluzie optică.

După-amiaza, norii întunecați împânzesc pe neașteptate cerul, iar văzduhul capătă nuanțe enigmatice. În scurt timp începe să plouă. Acoperișul și ferestrele se tânguie sub bătaia stropilor. Mă dezbrac în pielea goală și ies în ploaie.

Mă spăl cu săpun pe cap și pe tot corpul. E o senzație minunată. Strig din răspuțeri lucruri fără sens. Picăturile mari mă lovesc ca niște pietricele, iar durerea vie pe care mi-o provoacă parcă ar face parte dintr-un ritual religios.

Stropii mă lovesc peste obraji, peste piept, peste penis, peste testicule, peste spate, peste picioare, peste fund. Nici nu-mi pot ține ochii deschiși. Durerea are în ea ceva apropiat, de parcă lumea mă tratează, în sfârșit, cu dreptate. Mă umplu de bucurie, de parcă m-aș eliberat dintr-odată. Îmi desfac brațele către cer, deschid gura și înghit apa care mi se revarsă înăuntru.

Mă întorc în cabană și mă șterg cu prosopul. Mă așez apoi pe pat și îmi privesc penisul sănătos, deschis la culoare, cu glandul de-abia dezvelit. Încă mai simt în gland durerea de la stropii de ploaie. Privesc un timp îndelungat acest organ straniu care îmi aparține, dar care nu se supune niciodată voinței mele și care pare să gândească de unul singur.

Când era de vârsta mea și venea aici, oare și pe Oshima îl chinuiau problemele legate de libido? Cred că da. Asta este vârsta. Însă nu mi-l pot

imagina rezolvându-și singur „problema”. El e prea detașat pentru asemenea lucruri.

„Sunt un om ciudat”, mi-a zis el. Nu știi ce încerca să-mi spună atunci, dar știi că nu au fost cuvinte aruncate la întâmplare, pe moment. Și știi că nu a vrut doar să pară misterios.

Întind mâna și mă gândesc să mă masturbez, dar mă răzgândesc. Aș vrea să mai păstrez un timp senzația aceasta stranie de puritate, lăsată de bătaia puternică a ploii. Mă îmbrac cu o pereche curată de boxeri, inspir adânc de câteva ori și mă apuc de genuflexiuni. După ce termin seria de o sută, urmează seria de o sută de abdomene. Mă concentrez asupra fiecărui mușchi în parte. Odată ce termin exercițiile capul mi se limpezește. Ploaia se oprește, norii se sparg, soarele se ivește și păsările încep din nou să ciripească.

Dar știi că liniștea asta nu va ține mult. Te va urmări peste tot, ca o fiară neobosită. Va veni în pădure. E dură, îndărătnică, nemiloasă și nu cunoaște oboseala sau abandonul. Chiar dacă reușești acum să te abții și nu te masturbezi, sigur se va întoarce sub formă de vis erotic. Poate că în vis îți vei viola sora sau mama. Nu poți să controlezi acest lucru. Este peste puterile tale. Nu poți decât să-l accepți ca atare.

Ți-e teamă de imaginație și mai mult decât atât, de vise. Ți-e teamă de responsabilitățile care încep din vise. Dar nu ai cum să nu dormi, iar dacă adormi, visezi. Când ești treaz, poți să îți reprimi imaginația, dar în vis nu mai ai cum să o oprești.

Mă întind pe pat și ascult Prince la căști. Îmi concentrez mintea asupra muzicii straniu de nănteruptă. Primul rând de baterii se termină în mijlocul cântecului Little Red Corvette. Muzica se întrerupe ca înghițită de nisip viu. Îmi scot căștile și se aude liniștea. Liniștea e un lucru perceptibil. Știu asta.

Capitolul 16

Căinele negru s-a ridicat și l-a condus pe Nakata printr-un hol slab luminat, până în bucătărie. Încăperea nu avea ferestre și era întunecată. Era curată și ordonată, dar cumva anorganică și arăta ca un laborator de chimie de la școală.

Căinele s-a oprit în fața unui frigider mare, apoi a întors capul și i-a aruncat lui Nakata o privire rece.

Deschide ușa stângă, a zis el încet. Nakata și-a dat seama că nu căinele era cel care vorbea, ci Johnnie Walker. I se adresa prin intermediul acestuia. II privea prin ochii lui.

Nakata s-a conformat și a deschis ușa stângă a frigiderului, de culoare verde-avocado. Frigiderul era mai înalt decât el. Când a deschis ușa, termostatul s-a pornit cu un sunet sec și motorul a început să huruie. Dinăuntru s-au revărsat aburi albi, ca o ceață. Partea stângă părea să fie, de fapt, congelator, reglat să funcționeze la o temperatură foarte scăzută.

Înăuntru erau aliniată vreo douăzeci de obiecte rotunde, ca niște fructe. În afara lor nu mai era absolut nimic. Nakata s-a aplecat și-a mijit ochii și le-a privit. Când aburul s-a revărsat aproape în întregime afară, și-a dat seama că

nu erau fructe, ci capete de pisici, de diverse mărimi și culori, înșirate pe trei rafturi, ca niște portocale în magazinul cu fructe. Toate erau înghețate, cu fața îndreptată spre ușă.

Lui Nakata i s-a pus un nod în gât.

Uită-te bine, a ordonat câinele. Vezi dacă Goma e printre ele.

Nakata și-a trecut privirile peste fiecare chip în parte.

Nu îi era frică. Ceea ce îl preocupa cel mai mult era să o găsească pe

Goma. A inspectat cu grijă fiecare cap în parte, asigurându-se că Goma nu era acolo. Nu încăpea îndoială.

Nu era niciunul p ătat în trei culori. Pisicile, reduse doar la un cap, aveau pe chip o expresie goaă. Niciuna nu părea că suferă, lucru care a fost o ușurare pentru Nakata. Erau și câteva cu ochii închiși, însă majoritatea îi aveau deschiși și priveau în gol.

— Se pare că Goma nu este aici, i-a spus el câinelui pe un ton lipsit de inflexiuni, apoi a tușit și a închis ușa de la congelator.

Sigur?

— Da, sunt sigur.

Câinele s-a ridicat și l-a condus înapoi în birou. Johnnie Walker îl aștepta în aceeași poziție, așezat pe scaunul rotativ, căptușit cu piele. Când

Nakata a intrat în încăpere, și-a dus mâna la pălăria de mătase, în formă de saluț, și a zâmbit amabil. A stat apoi de două ori din păminte și câinele a leșit.

— Eu le-am tăiat capul tuturor pisicilor de acolo, a zis Johnnie Walker și a luat o gură de whisky. Le colecționez.

— Așadar dumneavoastră sunteți cel care prinde pisicile de pe terenul viran și le omoară.

— Exact. Sunt vestitul Johnnie Walker, ucigașul de pisici.

— Nakata nu prea înțelege, așa că vă poate întreba ceva?

— Desigur, desigur, spuse Johnnie Walker, ridicând paharul cu whisky în aer. Poți să mă întrebi orice și am să-ți răspund la fiecare întrebare în parte. Ca să nu mai pierdem timpul, îndrăznesc să-ți-o iau înainte, imaginându-mi că în Prunul rând vrei să știi de ce le-am omorât și de ce le colecționez capetele.

Aveți dreptate. Asta ar vrea Nakata să știe.

Johnnie Walker a pus paharul pe birou și l-a privit pe Nakata drept în ochi.

Este un secret foarte important, pe care nu îl dezvălui ttcui, dar fiind vorba de dumneata, domnule Nakata, astăzi sa fac o excepție. Nu ai voie să te apuci să-l spui altora -

Și probabil că nu te-ar crede nimeni dacă le-ai spune așa ceva.

La aceste cuvinte, Johnnie Walker a chicotit pe înfundate.

— Așadar, eu nu tai capul pisicilor doar ca să mă distrez.

Nu am o inimă atât de bolnavă, încât să le omor de plăcere.

Și nici nu am timp de distracții. Să știi că adunatul și omorâțul pisicilor e o treabă care cere timp și efort. Eu le ucid ca să le strâng sufletele, pe care le

folosesc la confeționarea unui fluier special. Apoi cânt din fluier și adun suflete și mai mari, din care fac un fluier și mai mare.

Într-un final voi face un fluier de proporții cosmice. Dar de început, încep cu pisicile. Trebuie să le adun sufletele.

Acesta este punctul de plecare. Lucrurile au rănduiala lor.

Urmarea fidelă a ordinii este un semn de respect. Așa se procedează când ai de-a face cu sufletele. Că doar nu sunt ananași sau pepeni, nu?

— Nu, a răspuns Nakata, neînțelegând, de fapt, nimic.
Ce fluier? Flaut? Obișnuit sau drept? Și cum sună?

Cum arată sufletul unei pisici? Erau probleme care depășeau puterea sa de înțelegere. Tot ce știa el era că trebuia să o găsească pe Goma și să o înapoieze familiei Koizumi.

— În fine, dumneata o vrei pe Goma, spuse Johnnie Walker, citindu-i parcă gândurile.

— Întocmai. Nakata ar vrea să o ducă pe Goma înapoi acasă.

— Aceasta este misiunea dumitale. Noi toți trăim urmându-ne misiunea proprie. Este normal. Apropo, ai auzit vreodată cum sună un fluier făcut din suflete de pisici?

— Nu.

— Da, firește. Nu este ceva audibil.
— Este un fluier care nu se aude?

— Exact. Desigur, eu îl aud, altfel nu ar avea nici un sens. Însă oamenii de rând nu îl percep. Nici nu își dau seama când îl aud. Și chiar dacă l-au auzit vreodată, nu își mai amintesc. Este un fluier straniu. Însă dumneata s-ar putea să-l auzi. Dacă aș avea unul aici, am putea încerca, dar, din păcate, nu am, spuse Johnnie Walker, apoi ridică dintr-odată un deget în aer. Sincer să fiu, tocmai aveam de gând să iau pisicile pe care le-am adunat și să le tai gâtul venit vremea recoltei. Am prins de pe terenul viran tot ce era de prins și e momentul să merg mai departe. Pisica pe care o cauți, Goma, se numără printre ele. Evident, dacă îi tai capul, nu vei mai putea să o duci înapoi la familia Koizumi, nu?

— Da, aveți dreptate, răspunse Nakata.

Nu putea să-i ducă doamnei Koizumi doar capul pisicii.

Dacă ar fi văzut așa ceva, fetițele ei nu s-ar mai fi atins niciodată de mâncare.

— Eu vreau să-i tai capul lui Goma. Dumneata vrei să nu i-l tai. Misiunile noastre, interesele noastre se lovesc cap în cap. E un lucru des întâlnit. Prin urmare, vom negocia.

Dacă dumneata faci ceva pentru mine, îți-o dau pe Goma teafră și nevătămată.

Nakata și-a dus mâna la cap și și-a trecut palma prin părul încărunțit. Făcea asta atunci când se gândea serios la ceva.

— Este vorba de ceva ce stă în putința mea?

— Credeam că am lămurit mai devreme problema asta, spuse Johnnie Walker cu un zâmbet crispat.

— Așa este, spuse Nakata, amintinduși. Aveți dreptate, am lămurit mai devreme această problemă. Îmi cer scuze.

— Nu-i nimic. Și acum să trec direct la obiect: ce vreau să faci e să mă omori. Să-mi iei viața.

Nakata l-a privit pe Johnnie Walker un timp îndelungat, cu mâna încă pe creștetul capului.

— Vre-ți ca Nakata să vă omoare?

— Întocmai. Sincer să fiu, am obosit să mai trăiesc. Am trăit mult, atât de mult, că nici nu mai știu câți ani am. Nu niai vreau să trăiesc. Sunt sătul și de ucis pisici și, atâta vreme cât sunt în viață, trebuie să le omor. Trebuie să le strâng sufletele. Trebuie să urmez ordinea, de la unu la zece, iar când ajung la zece, mă întorc din nou la unu. E un lucru care se repetă la nesfârșit. Sunt sătul, am obosit. Nu bucur pe nimeni cu ceea ce fac. Nu mă respectă nimeni Pentru asta. Dar regula e regulă, nu pot să spun dintr-odată „gata, renunț” și să mă opresc. Pe de altă parte, nu pot nici să mă omor. Asta este ală regulă. Nu mă pot sinucide.

Există foarte multe reguli la mijloc. Dacă vreau să mor, singura soluție e să pun pe cineva să mă omoare. De-asta vreau să mă ucizi. Vreau să te umpli de frică și de ură și să mă omori. În primul rând trebuie să-ți fie teamă de mine.

Apoi să mă urăști, iar în final să mă ucizi.

— De ce să mă facă Nakata asta? Nakata nu a omoât niciodată un om și nici nu se pricepe la așa ceva.

— Știu asta foarte bine. N-ai omoât în viața ta pe nimeni și nici n-ai vrut vreodată să faci asta. Nici nu te pricepi la așa ceva. Dar să știi că există locuri în care logica asta nu funcționează. Sunt situații în care nimeni nu se gândește la ce te pricepi și la ce nu. E un lucru pe care trebuie să-l înțelegi. Așa e războiul, de exemplu. Știi ce e războiul, nu?

— Da. Și când s-a născut Nakata, a fost un război mare.

Așa am auzit.

— Când începe războiul, ești recrutat în armată. Pleci pe front cu pușca pe umăr și împuști soldații inamici. Trebuie să omori mulți oameni. Nu interesează pe nimeni dacă îți place sau nu să ucizi. E ceva ce trebuie faci, altfel tu însuși ești omorât.

Johnnie Walker și-a îndreptat degetul arătător spre pieptul lui Nakata.

— Pac! Istoria omenirii într-un cuvânt.

— Domnul prefect l-ar lua pe Nakata soldat și i-ar ordona să omoare oameni?

— Da, așa și i-ar ordona, să omori.

Nakata a încercat să cugete asupra acestor lucruri, dar nu reușea să își adune gândurile. De ce să îi ordone domnul prefect să omoare oameni?

— Prin urmare, uite cum trebuie să vezi lucrurile: acesta este un război, iar dumneata ești soldat. Trebuie să hotărăști pe loc dacă eu omor pisicile sau mă omori dumneata pe mine. Trebuie să faci această alegere aici și acum. Din punctul dumitale de vedere este o alegere nerezonabilă, dar te rog să te gândești că toate alegerile de pe lumea asta sunt așa.

Johnnie Walker și-a dus mâna ușor la pălărie, de parcă ar fi vrut să se asigure că era la locul ei, pe cap.

— Salvarea dumitale – în cazul în care ai nevoie de așa ceva – este faptul că eu vreau din tot sufletul să mor. Te rog să mă omori. Nu e cazul să ai mustărări de conștiință, pentru că faci ceea ce îmi doresc eu, nu? Nu e ca și cum ai omoară pe cineva care nu vrea să moară. Din contră, s-ar putea numi chiar o faptă bună.

Nakata și-a șters cu mâna broboanele de sudoare care îi apăruseră pe frunte, la rădăcina părului.

— Dar Nakata nu poate deloc să facă așa ceva. Nici nu aș ști cum.

— Aha, spuse Johnnie Walker admirativ. Da, e și asta o dilemă. Cum să o faci, mai ales că este prima dată... Da, înțeleg perfect. Bine, am să te învăț eu o metodă. Când ucizi un om, șmecheria e să nu ezi. Îți stabilești clar ținta și acționezi rapid. Am aici un exemplu bun, chiar dacă nu este om. Îți poate folosi

ca material de referință.

Johnnie Walker s-a ridicat de pe scaun și a luat de sub birou o geantă mare de piele. A pus-o pe scaun, a deschis-o fluierând vesel și a scos din ea o pisică, de parcă începea un truc magic. Era un motan gri-urcat, pe care Nakata nu îl mai văzuse, de-abia ajuns la maturitate. Era inert, dar avea ochii deschiși. Părea să fie conștient. Fluierând mai departe, Johnnie Walker îl ținea cu amândouă mâinile, de parcă arăta oamenilor un pește proaspăt pescuit. Melodia pe care o fluiera era Heigh-ho! Cea pe care o cântă cei șapte pitici în Albă-ca-Zăpada.

— Am în geanta asta cinci pisici. Le-am adunat pe toate de pe terenul viran. De-abia le-am prins. Marfă proaspăt culeasă, venită direct de la sursă. Le-am injectat o substanță paralizantă. Nu sunt anesteziate. De-asta nu dorm și au toate simțurile treze. Pot să simtă durere. Doar că au mușchii relaxați și nu-și pot mișca labele. Nici nu-și pot întoarce capul. Am făcut asta ca să nu se zbată și să zgârie. O să iau acum un cuiț, o să-i spintec burta, o să-i scot inima pulsândă și o să-i tai capul. Am să fac totul în fața ta. O să sângereze puternic, iar durerea o să fie crâncenă. Și pe dumneata te-ar durea dacă ți-ar spinteca cineva pieptul și ți-ar scoate inima, nu? E la felși în cazul pisicilor, nu au cum să nu simtă durere. Să știi că mi-e milă de ele. Nu sunt un sadic fără sânge și fără lacrimi. Dar nu am încotro.

Trebuie să le doară. Asta este regula. Da, ală regulă. E plin de reguli pe aici.

Johnnie Walker îi făcu cu ochiul lui Nakata.

— Dar treaba e treabă. Misiunea e misiune. Am să le iau pe fiecare la rând și, la sfârșit, o să mă ocup de Goma. Încă mai ai ceva timp să te hotărăști dacă le omor eu pe ele sau mă omori dumneata pe mine.

Johnnie Walker a pus motanul inert pe birou, apoi a deschis un sertar și a scos cu ambele mâini un pachet mare și negru. A desfăcut pânza cu grijă și a aranjat obiectele dinăuntru pe birou. Un mic ferăstrău circular, bisturie de diverse mărimi, niște cuțite mari. Toate reflectau o lumină albă, de parcă tocmai ar fi fost ascuțite. Johnnie Walker a pipăit dragăstos fiecare lamă în parte și le-a înșirat pe birou.

Mai departe a scos dintr-un alt sertar câteva tăvițe de metal și le-a pus și pe acestea pe birou. Fiecare părea să aibă locul ei. A mai scos din sertar un sac de gunoi, mare și negru. În tot acest timp a continuat să fluiera Heigh-Ho!

— Toate lucrurile, domnule Nakata, au rânduiala lor. Nu poți privi prea mult înainte. Dacă privești prea mult în față, îți neglijezi picioarele și te împiedici. Pe de altă parte, nu poți nici să stai cu ochii doar pe picioare. Dacă nu te uți bine drept în față, te poți izbi de ceva. Prin urmare, trebuie să acționezi privind puțin înainte și urmând cu strictețe rânduiala. Asta este esențial în orice ai face.

Cu ochii îngustați, Johnnie Walker a mângâiat un timp motanul pe cap.

Și-a trecut apoi degetul arătător peste burta lui moale, a luat un bisturiu în mână dreaptă și lăsa nici un avertisment sau ezitare, l-a despiciat în linie dreaptă. Totul s-a petrecut într-o clipită. Burta i s-a desfăcut și dinăuntru i s-au revărsat organele mănjite în roșu. Motanul a dat să deschidă gura și să țipe, dar nu s-a auzit nimic. Pare să aibă limba amorțită. N-a putut nici să deschidă gura prea bine, însă ochii i s-au schimonosit de o durere cruntă. Nakata și-a imaginat cât de puternică era acea durere. Dintr-odată a început să țâșnească sânge, care s-a scurs pe mâinile lui Johnnie Walker și i-a improșcat vesta. Însă acesta nu i-a dat nici o atenție. Cu mișcări îndemânaticе, i-a desprins inima cu un bisturiu, fluierând netulburat. Și-a pus în palmă inima micuță, care încă mai pulsa, și a întins-o către Nakata.

— Uite, asta e inima! Încă mai mișcă. Privește!

După ce i-a arătat-o lui Nakata, Johnnie Walker și-a băgat-o în gură cu un gest plin de naturalețe și a început să o molfăie. A mestecat-o încet, savurându-i gustul, fără să spună nimic. O plăcere pură i se putea citi pe chip. Era ca un copil care mănâncă o prăjitură proaspăt scoasă din cuptor. Și-a șters cu dosul palmei urmele de sânge de la gură și s-a lins pe buze.

— Caldă și proaspătă. Încă mi se mai mișcă în gură.

Nakata îl privea impietrit, fără să spună nimic. Nu putea nici măcar să-și întoarcă privirea. A simțit că ceva începe să se miște în capul său. În cameră plutea miros de sânge proaspăt vărsat.

Fluierând mai departe Heigh-Ho! Johnnie Walker i-a tăiat capul pisicii cu ferăstrăul. Dinții ferăstrăului scrășneau despiciând osul. Se mișca cu îndemănare. Osul nu era gros și nu a durat prea mult, dar sunetul acela rezona straniu de greoi. Johnnie Walker a pus dragăstos capul retezat pe o

tăviță de metal, apoi l-a privit o vreme mijindu-și ochii, de parcă admira o operă de artă. S-a oprit puțin din fluierat și și-a scos cu unghia resturile de carne dintre dinți, pe care le-a băgat înapoi în gură și le-a mestecat tacticos. A înghițit cu zgomot, satisfăcut. A desfăcut apoi sacul de gunoi și a aruncat dezinvolt trupul fără cap și inimă al pisicii, ca pe o carapace goală, care nu-i mai era de nici un folos.

— Gata una! Zise el, ar ătându-i mâinile pline de sânge lui Nakata. E ceva de muncă, nu? E adevărat că am parte de o inimă proaspătă, dar uite în ce hal mă umplu de sânge!

'Mult mai de grabă m-ai m-ai va roși, /Făcând din verde roșii.

— Toate m-ai m-ai. "I Asta e din Macbeth. Nu e atât de grav <notă>

1 William Shakespeare, Macbeth. Traducere de Mihail Dragomirescu, ditura Literară a Casei Școalelor, București, 1925.

Ca în Macbeth, dar nota de plată de la curățătorie nu-i deloc de râs. La urma urmei, hainele mele sunt aparte. Mi-ar fi mult mai bine cu un halat chirurgical și mănuși, dar nu se poate. Altă regulă.

Nakata nu spunea nimic. Acel ceva continua să se miște în capul său. Mirosea a sânge, iar în urechi îi răsună Heigh-Ho!

Johnnie Walker a mai scos o pisică din geantă. O femelă albă, nu prea tânără, cu vârful cozii puțin strâmb. A m-ai m-ai și pe aceasta o vreme pe cap, apoi i-a trasat cu degetul pe buza o linie imaginară, de la gât până la rădăcina cozii. A luat bisturiul și a despicat-o la fel, dintr-o mișcare. Restul s-a repetat în același mod. Geamătul surd.

Convulsii. M-ai m-ai revărsate. Inima încă pulsând, întinsă lui Nakata, apoi băgată în gură. Mestecat tacticos. Zâmbetul satisfăcut. Gura ștersă cu dosul palmei. Fluieratul cântecului Heigh-Ho!

Nakata s-a cufundat în fotoliu și a închis ochii. Și-a cuprins capul cu mâinile și și-a apăsat tâmpilele cu degetele, înăuntrul său începea să se întâmpile ceva. Deruta puternică îi transforma trupul. Respira agitat și simțea o durere crâncenă în zona gâtului. Vederea i se schimba puternic.

— Domnule Nakata, zise vesel Johnnie Walker, nu e voie.

De-abia acum trecem la lucruri serioase. Asta a fost doar introul, încălzirea. Urmează să apară niște fețe cunoscute.

Hai, deschide bine ochii! Distracția de acum începe. Sper să apreciezi planul meu.

Fluierând mai departe, a scos următoarea pisică. Nakata a deschis ochii și s-a uitat la ea. Era Kawamura. Îl privea nemișcat pe Nakata. Acesta l-a privit și el, dar nu putea să se gândească la nimic. Nu putea nici să se ridice.

— Nu mai e nevoie să fac prezentările, dar le voi face, pentru că așa cere eticheta, zise Johnnie Walker. Acesta este domnul motan Kawamura. Dnsul este domnul Nakata.

Amândoi, încântați de cunoștință, presupun.

Johnnie Walker și-a ridicat pălăria cu un gest teatral, l-a salutat pe Nakata, apoi pe Kawamura.

— Mai întâi salutarile, însă odată terminate, începe despărțirea. Bună ziua, la revedere! În flori găsești furtună, în viață numai despărțire, spuse Johnnie Walker, mângâind cu vârful degetelor burta moale a motanului. Era o atingere blândă, drăgăstoasă. Dacă vrei să mă oprești, acum e momentul, domnule Nakata! Timpul trece și eu nu ezit. În dicționarul lui Johnnie Walker, renumitul ucigaș de pisici, nu există cuvântul „ezitare”.

Cu aceste cuvinte, i-a spintecat burta lui Kawamura fără să ezite. Țipătul motanului s-a auzit. Probabil că nu avea limba amorțită bine sau poate că Nakata era singurul care îi putea auzi țipătul. A fost atât de puternic, încât a simțit că îi îngheață măduva în oase. Nakata a închis ochii și și-a apucat capul în mâinile care îi tremurau cumplit.

— Nu e voie să închizi ochii, îi spuse Johnnie Walker răspicat. Și asta e tot o regulă. Nu ai voie să închizi ochii.

Oricum, lucrurile nu se îmbunătățesc și nici nu dispăre nimic. Din contră, o să fie și mai rău când o să-i deschizi.

Asta e lumea în care trăim! Hai, deschide ochii, nu fi laș!

Numai la șii își feresc ochii de realitate. Iar timpul trece și cât stai dumneata cu ochii închiși și urechile astupate.

Tic-tac, tic-tac!

Nakata a deschis ochii, Johnnie Walker s-a asigurat că îl vede și a mâncat mîmă lui Kawamura dându-se în spectacol, mestecând-o încet și cu multă poftă.

— Fragedă, caldă, ca ficatul de tipar proaspăt prins, spuse el și își băgă degetul arătător plin de sânge în gură, u linse, apoi îl scoase și îl ridică în aer. Ajunge să-l guști o dată ca să devii dependent. Nu mai poți să-l uți. Iar sângele hpicios e de nedescris.

Johnnie Walker a șters bisturiul bine cu o cârpă, apoi i-a tăiat capul lui Kawamura, fluierând la fel de vesel. Dinții Cărunți i-au retezat osul și sângele a sărit împrejur.

Domnule Johnnie Walker, vă implor! Nakata nu mai Poateîndura!

Acesta s-a oprit din fluierat. Și-a întrerupt activitatea și s-a scărpinat la o ureche.

— Nu se poate, domnule Nakata. Nu e voie să ți se facă rău. Îmi pare rău, dar nu pot să zic „da, am înțeles” și să mă opresc. După cum îți spuneam și mai devreme, asta e un război. Odată început, e greu să-l mai oprești. Dacă ai scos sabia din teacă, trebuie să verși sânge cu ea. Asta nu are de-a face cu logica, cu vreo teorie sau cu egoismul meu.

E o regulă. Dacă nu vrei să mai moară alte pisici, trebuie să mă ucizi. Te ridici și mă distrugi definitiv, cu toată ura.

Și asta imediat. Așa s-ar termina totul. Punct.

Fluierând, a terminat de tăiat capul motanului și i-a aruncat trupul în sacul de gunoi. Avea trei capete aliniate pe tăvițele de metal. Pe chipurile lor nu se citea nici o expresie, deși trecuseră prin chinuri cumplite. Erau stranii, goale, ca celelalte din congelator.

— Urmează o siameză!

Cu aceste cuvinte, Johnnie Walker a scos din sac o pisică siameză inertă. Evident, era Mimi.

— Am ajuns la Mi chiamano Mimi. Din opera lui Puccini.

Asta chiar are un aer de pisică elegantă, cochetă. Și mie îmi place Puccini. Muzica lui are ceva etern opus generației.

Este banală, dar nu învechită – o reușită deosebită pentru o operă de artă.

Johnnie Walker a fredonat din aria Mi chiamano Mimi.

— Să știi că această Mimi m-a chinuit ceva până am prins-o. E agilă, precaută și îi merge mintea. Nu s-a lăsat păcălită cu una, cu două. A fost cea mai păcătoasă dintre toate, însă în lumea asta mare nu există nici o pisică să poată scăpa din mâna onorabilului Johnnie Walker, reputat și neasemuitul ucigaș de pisici. Să știi că nu mă laud, doar îți explicam cât de greu mi-a fost să o înhaț. Și acum...

Voi! Siameza Mimi! Îmi plac la nebunie siamezele. Poate că nu știi, dar inima de siameză e o raritate. Are o savoare foarte delicată, ca o trufă. Stai liniștită, Mimi! N-ai de ce să te îngrijorezi. Johnnie Walker o să-ți facă favoarea de a-ți mânca inimioara ta caldă și drăguță. Vai, uite cum mai bate!

— Domnule Johnnie Walker, zise Nakata cu o voce sugrumată, vă rog! Vă implor să încetați! Dacă o să continuați

Nakata o să înceapă să se poarte ciudat. Nakata parcă nici nu mai e el însuși.

Johnnie Walker a pus-o pe Mimi pe birou și a trasat cu degetul o linie dreaptă pe burta ei.

— Nu mai ești tu însuși, spuse el calm, rostind cuvintele cu atenție. E extrem de important când oamenii nu mai sunt ei înșiși.

Johnnie Walker a luat un bisturiu nefolosit și i-a pipăit tăișul cu degetul. Apoi, ca să-l încerce parcă, și-a crestat pielea de pe dosul mâinii. În scurt timp, din rană a început să-i curgă sânge, care a picurat pe birou și peste Mimi.

Johnnie Walker a răs pe înfundate.

— Oamenii nu mai sunt ei înșiși, repetă el. Nu mai ești tu însuși. Asta era, domnule Nakata. E minunat. Este extrem de important. „Mi-e sufletul, ah! Plin de scorpioni”! – asta e altă replică din Macbeth.

Nakata s-a ridicat de pe scaun fără să spună vreun cuvânt. Nimeni nu putea să-l mai oprească, nici măcar el însuși. A înaintat cu pași mari și a înșfăcat fără ezitare de pe birou un cuțit mare, de forma celor pentru friptură. A strâns mânerul de lemn și a împănțat lama până la rădăcină în pieptul lui Johnnie Walker. I l-a înfipt prin vesta neagră, apoi l-a scos și l-a împănțat din nou cu toată puterea în alt loc. În urechi îi răsuna un zgomot puternic.

La început nu și-a dat seama că erau hohotele de râs ale lui Johnnie Walker. Avea cuțitul înfipt adânc în piept, sângele îi șiroia din rană, dar continua să râdă în hohote.

S-a pr ăbușit la pământ, răsând mai departe, amuzat Parcă la culme. Ha ha ha ha! Hohotele s-au transformat în cele din urmă în horcăieli și sângele a început să-i gâlgăie în gât, ca o țevă de canalizare desfundată. Convulsii puternice i-au străbătut întreg corpul și sângele i-a țâșnit cu Presiune din gură. Odată cu el, a scuipat și niște guguloaie negreinimile de pisică, pe care tocmai le mestecase.

Sângele a căzut pe birou și a împroșcat hainele de golf ale <notă>

1 Ibid.

Lui Nakata. Am ândoi erau plini de sânge, din cap până în picioare. La fel și Mimi, care zăcea pe birou.

Johnnie Walker s-a pr ăbușit mort la picioarele lui JNakata. A rămas într-o rână, ghemuit ca un copil căruia îi e frig, fărăîndoială, mort. Cu mâna stângă își apăsa gâtul iar pe dreapta o avea întinsă de parcă ar fi căutat ceva'

Convulsiile încetaseră, iar râsul se stinsese, dar pe buze mea 11 mai stăruia o umbră de zâmbet malițios. Arăta lipit acolo pentru eternitate. O baltă de sânge 'se întindea pe podeaua de lemn, iar pălăria îi căzuse și se rostogolise într-un colț. Johrmie Walker avea părul subțiat în creștet și i se zăreau pete de chelie. Fără pălărie, arăta mult mai bătrân și mai fragil.

Nakata a dat drumul cu țitului, iar metalul a lovit podeaua cu un zgomot puternic. În departare, s-a auzit ca și cum o uriașă roată zimțată ar fi călcat cu un dinte înainte.

INakata a r ămas mult timp în picioare, pironit lângă cadavru.

Iotul era nemi șcat în cameră; doar sângele continua să curgă liniștit, iar balta se mărea puțin câte puțin. La un moment datși-a revenit și a luat-o în brațe pe Mimi. I-a simțit în mâini căldura trupului inert. Era plină de sânge, dar nu părea răniță. Îl privea fix, vrând parcă să spună C6Vm t nU P-Utea din CaUZa medicamentelor.

Nakata a g ăsit-o pe Goma în geantă și a luat-o în mâna dreapta. O mai văzuse doar în fotografie, dar a simțit o nostalgie ca la rântâlnirea cu un vechi cunoscut.

— Goma! Zise el.

Nakata s-a a șezat pe fotoliu, cu cele două pisici în brațe.

Acasă, le-a spus el, dar n-a putut să se ridice.

Camele cel negru a ap ărut dintr-odată și s-a așezat lângă cadavrul lui Johnnie Walker. Nu-și mai amintea cu exactitate, dar se poate ă fi lins din balta de sânge. Își simțea capul greu. A inspirat adânc și a închis ochii. Mintea i s-a încetșat și s-a cufundat într-un întuneric adânc.

Capitolul 17

Este a treia sear ă pe care o petrec în cabană. Cu fiecare zi ce trece, mă obișnuiesc mai bine cu liniștea și cu întunericul profund. Nuîmi mai este teamă de noapte. Bag vreascuri în sobă, îmi trag un scaunîn fața ei și citesc. Când obosesc de citit, îmi golesc mintea și privesc flăcările din sobă. Nu mă satur de ele, oricât le-aș privi. Au tot felul de forme și de culori și se mișcă liber, de parcă ar fi vii. Se nasc, se întrepătrund, se despart și pier.

Când nu e înnorat, ies afaă și privesc cerul. Stelele nu îmi mai dau sentimentul de neputință. Am ajuns să le simt ca pe ceva foarte apropiat. Fiecare strălucește în propriul său fel. Recunosc câteva constelații și le urmăresc licărirea.

Din când în când, emit o lumină puternică, de parcă tocmai le-a venit o idee importantă. Luna e palidă și luminoasă, și dacă! Mi mijesc ochii, simt că aș putea să disting fiecare stâncă de pe suprafața ei. În asemenea momente nu pot să mă gândesc la nimic. Doar privesc cerul nemișcat, cu răsuflarea tăiată.

Acumulatorii de la walkman mi s-au terminat, dar faptul că am rămas fără muzică mă deranjează mai puțin decât mă așteptam. Găsesc peste tot alte lucruri care să-i țină locul. Ciripitul păsărilor, târâitul insectelor, susurul pârâului, foșnetul frunzelor, pașii necunoscuți care se plimbă pe acoperiș, ploaia. Și mai sunt și sunetele pe care le mai aud uneori și cărora nu le pot da un nume... Nu am observat până acum că pământul e plin de atâtea sunete naturale, proaspete, frumoase. Am trăit ignorându-le, fără să le observ, fără să le aud. Pentru a compensa, petrec ore întregi pe prispă, cu ochii închiși, încercând să trec neobservat și să detectez toate sunetele posibile.

Nici părădurea nu mă mai sperie ca la început. O respect și aproape că am ajuns să mă simt apropiat de ea. Desigur, nu mă aventurez decât pe potecile

din jurul cabanei. Nu pot să mă abat de la drum. Atăta vreme cât respect regulile, nu sunt în pericol. Pădurea mă primește în tăcere – sau mă ignoră – și îmi oferă o părticică din liniștea și splendoarea ei. Dar dacă m-aș abate de la reguli, fiarele tăcerii m-ar înhăța în ghearele lor ascuțite.

O iau adesea pe poteca bătorită și mă așez pe jos în micul luminș, scăldat în razele soarelui. Închid ochii strâns și primesc lumina soarelui. Ascult vântul cum trece peste vârful copacilor, fâlfăitul păsărilor și foșnetul ferigilor. Mirosul pătrunzător al plantelor mă învăluie. În asemenea clipe, scap din chinga gravitației și mă ridic puțin de tot deasupra pământului. Plutesc ușor în aer. Firește, nu durează la nesfârșit. Este o senzație efemeră, care dispare când deschid ochii și părăsesc pădurea, dar pentru mine este o experiență copleșitoare. Pot să plutesc în aer.

A plouat puternic de câteva ori, dar de fiecare dată s-a oprit repede. Vremea e schimbătoare în munți, la această altitudine. Dacă plouă, mă dezbrac și mă spăl cu săpun pe tot corpul. Când fac mișcare și transpir, scot tot de pe mine și mă întind la soare pe prispă. Stau pe scaun, absorbit în lectură și beau mult ceai. Când se înserează, mă așez în fața sobei și citesc. Manuale de istorie și de chimie, cărți despre folclor, mitologie, sociologie, psihologie, opere de Shakespeare. Decât să parcurg toată cartea, de la cap la coadă, încerc să citesc și să recitesc pasajele care par mai importante, până le înțeleg. Mi se pare o metodă sigură de a acumula tot felul de cunoștințe. Ar fi minunat să pot sta aici la nesfârșit. Raftul e plin de cărți pe care vreau să le citesc, iar mâncare mai am încă destulă. Îmi este foarte clar totuși că locul acesta este doar un punct de trecere. În curând va trebui să plec. Este incredibil de liniștit, de natural, e prea perfect. Nu îl merit acum. Este prea devreme – poate.

În cea de a patra zi, înainte de prânz, apare Oshima.

Mașina nu se aude. Vine pe drum, cu un rucsac mic în spate. Eu stau și picotesc la soare, pe prispă, în pielea goală și nu îi aud pașii. Probabil încearcă să-și ascundă sunetul pașilor, mai în glumă, mai în serios. Urcă pe prispă și mă atinge ușor pe cap. Sar speriat și caut un prosop să mă acopăr, dar nu am niciunul la îndemână.

— Stai liniștit. Și eu îmi petreceam mult timp aici tolănit la soare în pielea goală. E foarte plăcut să-ți expui la soare zonele care stau de obicei acoperite.

Dezbrăcat, așa, în fața lui Oshima, simt că mi se pune un nod în gât. Părul pubian, penisul, testiculele mele sunt luminate de raze. Arată foarte fragile și lipsite de apărare.

Habar nu am ce să fac. Acum nu mai am cum să mă agită să mă acopăr.

— Bună ziua. Ai venit pe jos?

— Vremea e superbă. Ar fi fost păcat să nu fac câțiva pași. Am lăsat mașina la poartă și am venit pe jos de acolo, îmi spune el, apoi ia prosopul de pe balustradă și mi-l întinde. Mi-l înfășor în jurul șalelor și, în sfârșit, mă simt mai liniștit.

Oshima fierbe apă și fredonând încetisor, scoate din rucsac făină, ouă și lapte, încinge o tigaie și face clătite. Pune pe ele unt și sirop. Scoate niște salată verde, roșii și ceapă. Cât timp prepară salata, măntuște cuțitul foarte atent. Măncăm de prânz.

— Cum au fost cele trei zile? Mă întreabă el, tăind o clătită.

Îi vorbesc despre cât de mult îmi place să stau aici, dar ceva îmi spune să nu suflu o vorbă despre aventura din Pădure.

— Mă bucur. Mă gândeam eu că o să-ți placă.

— Dar acum ne întoarcem în oraș, nu?

— Da, ne întoarcem.

Ne pregătim de plecare. Facem rapid curat prin cabană.

Spălăm vasele și le punem în dușabuc, curățăm soba. Aruncăm apa din rezervor și închidem butelia. Punem pe raftul cu alimente mâncarea care mai ține și aruncăm tot ce urmează să expire. Dăm cu mătura și ștergem cu o cârpă de praf masa și scaunele. Săpăm o groapă în spate și îngropăm gunoiul. Sacii de plastic îi mototolim și îi luăm cu noi.

Oshima încuie cabana, iar eu mă întorc și mai arunc o ultimă privire. Deși a fost atât de reală cu câteva clipe în urmă, acum îmi pare o plăsmuire. După doar câțiva pași, totul își pierde realismul. Chiar și eu, cel care eram acolo acum câteva clipe, îmi par ireal. Mergem o jumătate de oră până la locul în care a lăsat mașina. Coborâm pe drum, fără să spunem nimic. Oshima fredonează mai departe, iar eu mă pierd în gânduri.

Mașina sport verde ne așteaptă camuflată printre copaci.

Oshima închide porțile ca să nu intre vreun străin din greșeață (sau intenționat), înfășoară lanțul de două ori și încuie cu lacăt. Îmi fixează rucsacul pe suport, ca la venire.

Mașina are capota deschisă.

— Înapoi la oraș!

Încuviințez.

— E minunat să trăiești singur în mijlocul naturii, dar nu e ușor să faci asta mult timp, spune Oshima, purtându-și ochelarii de soare și centura de siguranță.

Mă așez lângă el și-mi pun centura.

— Teoretic, nu este imposibil și chiar sunt oameni care fac asta. Și totuși, într-un anumit sens, natura este un lucru nenatural. Liniștea poate fi amenințătoare. Ca să poți accepta pe de-a întregul această contradicție, ai nevoie de pregătire și de experiență. Prin urmare, deocamdată ne întoarcem în oraș, în mijlocul societății, al oamenilor.

Oshima apasă pedala de accelerație și mașina pornește la vale. De data aceasta, conduce relaxat, fără grabă, bucurându-se de priveliște și de atingerea vântului. Vântul îi flutură bretonul pe spate. În sfârșit, drumul dețărână se termină și începe un drum îngust, dar asfaltat. Apar case și câmpuri de orez.

— Apropos de contradicții, spune dintr-o dată Oshima. E ceva ce am simțit de când te-am întâlnit prima dată. Tu cauți ceva cu înfrigurare, dar în același timp, fugi de acest lucru cât te ții picioarele.

— Ce anume cauți?

Oshima își scutură capul și se uită încruntat în oglinda retrovizoare.

— Nu știu. Era doar o impresie.

Rămân tăcut.

— Am să-ți spun din experiență că, atunci când cineva caută ceva cu înfrigurare, nu reușește să găsească. Când fuge de un lucru cu toate puterile, atunci îi iese în cale.

Generalizând, desigur.

— Particularizând atunci, în cazul meu cum stau lucrurile? Presupunând că, după cum spunți, încerc să fug exact de ceea ce caut.

— E o întrebare complicată, spune Oshima zâmbind, apoi continuă după câteva clipe: îndrăznesc să spun că, atunci când îl cauți, lucrul respectiv nu îți va apărea sub forma pe care o cauți tu.

— O predicție cam sumbră.

— Cassandra.

— Cassandra?

— O tragedie greacă. Cassandra a fost o prezicătoare, o prințesă din Troia. Era fecioară la templu, iar Apollo a înzestrat-o cu darul de a prezice. Îi cere în schimb să aibă relații trupești cu el, dar ea refuză, el se înfurie și o blestemă. Zeii greci țin mai degrabă de mitologie decât de religie, adică au defecte, ca și oamenii. Sunt iuți la mânie, lascivi, geloși, uituci.

Oshima scoate din torpedo o cutiuță cu dropsuri de lămâie și ia unul. Îmi oferă și mie. Iau și eu unul și îl bag în gură.

— Ce fel de blestem?

— Blestemul pe care l-a aruncat asupra Cassandrei?

Încuviințez.

— Ca toate prezicerile ei să se adevărească, dar nimeni să nu o creadă. În plus, toate prezicerile ei erau sumbre – trădări, accidente, morți, prăbușirea țării. Prin urmare oamenii nu o credeau, ci o urau și o disprețuiau. Trebuie neapărat să citești tragediile lui Euripide și ale lui Eschil, dacă nu le-ai citit încă. Zugrăvesc foarte clar probleme esențiale cu care se confruntă și generația noastră. Cu khoros.

— Khoros?

— Corul care apăsărea în tragedia greacă. Stăteau în spatele scenei, explicau la unison situațiile, dădeau glas trăirilor personajelor și uneori încercau să îi influențeze.

Foarte convenabil. Mi-ar plăcea să am și eu un cor din asta în spate.

— Putești să faci preziceri?

— Nu. Din fericire sau din nefericire, nu pot. Dacă sun de parcă aș face numai prevestiri sumbre, e din cauză că sunt extrem de realist. Generalizez și gândesc deductiv, de aceea ce spun eu ajunge să sune așa. Motivul este că realitatea din jurul meu nu este altceva decât un conglomerat de prevestiri sumbre adevărate. Orice ziar ai deschide, în orice zi, dacă pui în balanță știrile bune cu cele proaste, e clar oricui în ce direcție se va înclina.

Se apropie o curbă și Oshima trece cu grijă într-o treaptă inferioară de viteză. Este o manevră atât de delicată, încât nu simt nimic când încetinește. Doar sunetul motorului se schimbă.

— Dar am o veste bună, spune el. Ne-am hotărât să te primim. Vei face parte din personalul bibliotecii Komura.

Cred că îndeplinești cerințele.

Îmi întorc privirea spre el.

— Vrești să spunei că o să lucrez la biblioteca Komura?

— Mai exact fie spus, vei face parte din ea. Acolo vei dormi, acolo vei trăi. La ora deschiderii, deschizi biblioteca, la ora închiderii, o închizi. Tu ai un trai regulat și pari în formă, așa că munca nu-ți va fi o corvoadă. Însă mie sau doamnei Saeki, care nu avem putere, ne e greu și dacă faci asta în locul nostru, ți-am fi recunoscători. Mai sunt și alte treburi zilnice, dar nu e nimic dificil. De exemplu, să-mi faci o cafea bună sau niscaiva cumpărături... Ți-am pregătit o cameră. E o anexă a bibliotecii și are și duș. Inițial, a fost cameră de oaspeți, dar la noi nu vine nimeni să rămână peste noapte și acum este complet nefolosită. O să stai acolo.

Dacă locuiești în bibliotecă, avantajul major este că poți citi cât îți place.

— De ce..., încep eu să spun, dar îmi pierd cuvintele.

— De ce facem asta? Motivul e foarte simplu. Eu te înțeleg pe tine, iar doamna Saeki pe mine. Eu te accept pe tine, iar doamna Saeki mă acceptă pe mine. Faptul că ești un băiat de cincisprezece ani, fugit de acasă, despre a cărui identitate nuștim nimic, nu este totuși o problemă majoră.

Până la urmă, ce zici despre a deveni o parte din bibliotecă?

Mă gândesc o vreme, apoi spun:

— Eu voiam să am un loc de dormit cu un acoperiș deasupra capului. Atâta tot. Mai departe de atât nu sunt în stare să mă gândesc acum. Nu înteleg prea bine ce înseamnă să devin parte din bibliotecă, dar vă sunt extrem de recunoscător dacă îmi dați voie să locuiesc acolo. Așa nici nu mai am nevoie să iau mereu trenul.

— Atunci rămâne stabilit. Te duc la bibliotecă și o să devii parte din ea. Intrăm pe șosea și lăsăm în urmă câteva orașe. Prin fața ochilor mi se

perindă un panou publicitar imens cu reclanș la credite de consum, o benzinărie exagerat decorată ca să atragă privirile, un restaurant cu ferestre mari de sticlă, un love hotel în forma unui castel occidental, un magazin falimentat cu casete video, din care a mai rămas doar firmamentul, o sală depachinko1 cu o parcare mare. McDonald's.

— Eleven, Lawson, Skylark, Denny's... Realitatea plină de zgomote ne înconjoară. Frâna pneumatică a unui tir, claxoane, gaz de scapament. Flăcările din sobă, licăritul stelelor, liniștea din pădure, pe care le-am avut lângă mine. Până nu demult, pierin depărtare. Nici nu mi le mai pot aminti prea bine.

— Sunt câteva lucruri pe care aș vrea să le știi despre doamna Saeki. Când era mică, mama mea a fost colegă de Școală cu ea și erau foarte apropiate. Din spusele mamei mele, se pare că a fost un copil foarte inteligent.

Avea note <notă>
I Joc de noroc foarte popular în Japonia.

Bune, se pricepea la scris, era as la sport și foarte bună la pian. Era cea mai bună la orice. În plus, era frumoasă.

Sigur, încă mai este frumoasă, încuviințez.

— Avea un iubit încă din școala primară, fiul cel mare al familiei Komura. Cei doi aveau aceeași vârstă și formau un cuplu frumos, ca Romeoși Julieta. Erau rude îndepărtate.

Locuiau aproape unul de celălalt și oriunde mergeau, orice făceau, erau împreună. Erau atrași unul de celălalt și, când au crescut, au început să se iubească ca femeie și bărbat.

Mama îmi spunea că erau cu adevărat un singur trup și un singur suflet.

Cât așteaptă la semafor, Oshima privește cerul. Se face verde, demarează și trece în fața unei cisterne.

— Îți amintești despre ce ți-am vorbit odată în bibliotecă?

Despre cum oamenii își caută cealaltă jumătate?

— Povestea despre oamenii de trei sexe, bărbat-bărbat, bărbat-femeie și femeie-femeie?

— Da, povestea lui Aristofan despre cum orbecăim prin viață, căutându-ne cu disperare cealaltă jumătate. Doamna Saeki și cu el nu au avut nevoie să se caute. Se găsiseră unul pe celălalt de la bun început.

— Au avut noroc.

— Au avut noroc, categoric. Până la un anumit punct.

Oshima își trece palma peste obraz verificând cât i-a crescut barba, dar pe chipul său nu se vede nici urmă de fir de păr. E neted ca porțelanul.

— Când a împlinit optsprezece ani, el s-a dus la facultate în Tokyo. Avea rezultate bune și își dorea să urmeze un studiu de specialitate. Voia să iasă în lume. Ea a rămas la Conservator, să urmeze pianul. Suntem într-o zonă conservatoare, iar ea provenea dintr-o familie conservatoare. Fiind unicul lor copil, părinții ei nu au vrut să o trimită la Tokyo.

Așa au ajuns cei doi să se despărțită pentru prima dată în viață. Parcă însuși Dumnezeu i-a despărțit cu secura.

Evident, cei doi își scriau în fiecare zi. „E important să trecem și prin așa ceva, să fim despărțiți”, îi scria el, „pentru că așa o să realizăm cât ne prețuim reciproc și câtă nevoie avem unul de celălalt”. Însă ea era de altă părere. Ea știa că relația lor era un lucru atât de sigur, încât nu era nevoie de astfel de teste. Era o legătură predestinată, una la un milion, imposibil de distrus. Eaștia asta, el, nu. Sau poate că o știa și el, dar nu putea să o accepte ca atare. Prin urmare, a plecat la Tokyo gândindu-se că, supunând-o acestui test, relația lor va deveni și mai sigură. Așa gândesc bărbații de cele mai multe ori.

La nouăsprezece ani, ea a scris o poezie, a compus o melodie și a cântat-o la pian. Melodia era melancolică, angelică, superbă, dar pe lângă ea, versurile erau simbolice, meditative, greu de înțeles. Contrastul era proaspăt. Cântecul dădea glas inimii ei care tânjea după iubitul aflat departe. Doamna Saeki l-a

interpretat de câteva ori în public. Era o fire timidă, dar îi plăcea să cânte și chiar a făcut parte dintr-o trupă de muzică folk în vremea studenției. Cineva care a ascultat cântecul a fost impresionat, a făcut o casetă demo și i-a trimis-o unei cunoștințe, director al unei case de discuri. Acestuia i-a plăcut pe loc și a chemat-o la studioul din Tokyo pentru a face o înregistrare.

S-a dus la Tokyo, pentru prima dată în viață, și s-a întâlnit cu iubitul ei. Între sesiunile de înregistrări, își găsea timp și pentru dragoste, ca înainte. Mama spunea că aveau relații sexuale încă de la vârsta de paisprezece ani. Au fost precoce și, așa cum se întâmplă deseori cu astfel de oameni, nu au reușit să se maturizeze cum trebuie. Rămăseseră ca de paisprezece, cincisprezece ani. Se strângeau puternic în brațe și realizau cât de tare aveau nevoie unul de celălalt.

Niciunul nu a fost vreodată atras de altcineva. Chiar și când erau despărțiți, între ei nu era loc de altcineva. Dar nu cumva te plictisesc cu povestea asta de dragoste ca de basm?

Clatin din cap.

— Ceva îmi spune că o să urmeze o schimbare majoră.

— Așa e. Răsturnarea de situație intră în alcătuirea oricărei povești. Lucrurile evoluează într-un mod neașteptat. Fericirea este de un singur fel, dar nefericirea e de o Varietate infinită. După cum spunea Tolstoi, fericirea este o alegorie, nefericirea, o poveste. Discul a fost pus în vânzare și a avut mare succes, un succes dramatic. S-a vândut într-un milion, două milioane de exemplare, nu știu cifra exactă. În orice caz, la vremea aceea era o cifră remarcabilă. Pe supracopertă apărea o fotografie cu ea, așezată la pian în studioul de înregistrări, zâmbind către obiectiv.

Neputând pregăti alt cântec, pe partea B a single-ului au pus același cântec, în varianta instrumentală, pian și orchestră. Interpretarea îi aparținea ei și era minunăta.

Asta se întâmpla prin 1970. Pe orice post de radio dădeai de acest cântec. Mama mi-a povestit totul. Eu nu aveam de unde să știu, pentru că nici nu mă născusem încă. În cele din urmă, a fost singurul ei cântec. Nu a scos nici un LP, nici un al doilea single.

— Mă întreb dacă știu cântecul.
— Ascult și mult radioul?

Clatin din cap. Nu ascult deloc radio.

— Atunci nu cred că l-ai auzit vreodată. N-ai avea șanse să-l auzi decât la un post de radio cu cântece vechi. Să știi că e un cântec superb. Îl am pe un CD și îl mai ascult uneori, când doamna Saeki nu e prin preajmă, desigur. Nu-i place deloc să se abordeze această temă. De fapt, nu-i place să se abordeze nici o temă legată de trecut.

— Cum se numește cântecul?

— Kafka pe malul mării.

— Kafka pe malul mării?

— Da, domnule Kafka Tamura. Acela și nume ca al tău.

O coincidență ciudată.

— Nu este numele meu adevărat. Tamura e adevărat, dar...

— Dar tu și l-ai ales, nu?

Încuviințez. Da, eu mi l-am ales și m-am hotărât de mult să-l adopt pentru noul eu.

— Cu atât mai important, adaugă Oshima.

Iubitul doamnei Saeki a murit la douăzeci de ani, pe când Kafka pe malul mării era în plină ascensiune. Facultatea pe care o frecventa era baricadată din cauza grevelor. S-a dus cu niște provizii pentru un prieten dinăuntru și a sărit peste baricade. Asta se întâmpla pe la ora zece noaptea. Studenții care ocupau clădirea l-au confundat cu unul dintre liderii adversi (semăna foarte mult cu acesta), l-au prins și l-au legat de un scaun, apoi l-au supus unui interogatoriu, sub acuzația că ar fi spion. A încercat să le explice că e vorba de o confuzie, dar de fiecare dată, aceștia l-au lovit cu bare de oțel și bastoane. S-a prăbușit pe podea și l-au lovit cu bocancii. Dimineața era mort. Avea capul spart, coaste rupte și plămâni perforați. Îl aruncaseră la marginea drumului ca pe un leș de câine. Două zile mai târziu, la cererea facultății, forțele de ordine au pătruns în perimetru și în câteva ore au înălțat baricadele și au arestat câțiva studenți sub acuzația de crimă. Aceștia și-au recunoscut faptele, au fost trimiși în instanță și, cum nu fusese o crimă premeditată, au fost găsiți vinovați de ucidere din culpă și condamnați la câțiva ani de închisoare.

Moartea lui a fost complet absurdă.

Ea n-a mai c ăntat niciodată. S-a încuiat în cameră și nu a mai vorbit cu nimeni. Nu a mai răspuns nici la telefon, nu a apărut nici la înmormântare. S-a retras de la Conservator.

După câteva luni, oamenii au observat că dispăruse din oraș. Nimeni nu știa unde s-a dus și ce făcea. Părinții ei nu suflau o vorbă despre asta. Poate că nici ei nu știau exact unde era. Se făcuse nevăzută, ca o dără de fum. Nici mama lui Oshima, care-i era cea mai bună prietenă, nu a reușit să afle nimic.

Se zvonea că încercase să se sinucidă prin pădurile de pe Muntele Fuji, dar că eșuase și era internată într-un spital de boli psihice. Un cunoscut de-al unui cunoscut spunea că o întâlnește din întâmplare în Tokyo și că avea o slujbă în domeniul editorial. Se zvonea și că s-ar fi măritat și că avea copii. În orice caz, toate erau doar niște zvonuri nefondate. Așa au trecut douăzeci de ani.

Cert este faptul că, oriunde ar fi fost și orice ar fi făcut, doamna Saeki nu avea probleme financiare. În contul bancar i-au intrat bani din drepturile de autor pentru Kafka pe ma, lul nării. Chiar și după impozitare, îi rămânea o sumă considerabilă. Când cântecul era difuzat la radio sau inclus pe CD-uri cu compilații de muzică veche, ea încasa o sumă, nu prea mare, dar suficientă cât să-i asigure un trai retras, independent, undeva, departe. În plus, provenea dintr-o familie înstărită și era unicul copil la părinți.

Douăzeci și cinci de ani mai târziu, doamna Saeki s-a întors pe neașteptate în Takamatsu. Motivul a fost înmormântarea mamei sale (cu cinci ani înainte, nu apăruse la înmormântarea tatălui său). A ținut o slujbă funerară simplă, iar în scurt timp a vândut casa în care se născuse și crescuse. Și-a cumpărat un apartament în oraș, într-o zonă liniștită și s-a stabilit acolo. Nu părea să mai aibă de gând să se mute în altă parte. După ceva timp, a purtat niște tratative cu familia Komura (fiul cel mare murise, iar actualul cap al familiei era fratele mai mic cu trei ani; doamna Saeki a discutat doar cu el, dar conținutul acestor discuții nu se cunoaște), în urma cărora a fost numită în funcția de directoare a bibliotecii Komura.

Doamna Saeki a rămas o femeie frumoasă, cu o siluetă subțire. Și-a păstrat aspectul îngrijit și intelectual pe care îl avea în poza de pe coperta discului, cu excepția zâmbetului senin. Mai zâmbeste și acum – și încă fermecător – dar e un surâs trecător, limitat. În jurul ei se înalță un zid nevăzut, care îi ține pe oameni la distanță. În fiecare dimineață, se urcă în Volkswagenul Golf gri și vine la bibliotecă, iar seara se întoarce din nou acasă, la volanul lui.

Deși s-a întors pe țărâmurile sale natale, nu comuniă deloc cu rudele sau cu vechii prieteni. Dacă se întâlnește cu ei din întâmplare, le vorbește politicos, despre lucruri obișnuite. Subiectele de conversație sunt însă limitate. Atunci când conversația se îndreaptă către evenimente din trecut

(mai ales în cazul în care acestea o includ și pe ea), schimbă imediat, dar cu naturalitate, subiectul. Se adresează întotdeauna amabil și politicos, dar fără curiozitatea sau însuflețirea obișnuită. Trăirile ei adevărate – presupunând că are – rămân mereu ascunse bine. Cu excepția situațiilor în care i se cere o

hotărâre pragmatică, nu își expune niciodată punctul de vedere. Nu vorbește din proprie inițiativă, mai mult ascultă și dă din cap. La un anumit punct, interlocutorul ei începe să se simtă neliniștit, având senzația că o face să piardă clipe liniștite cu vorbăria lui, că dă buzna încălțat în lumea ei frumos ordonaă. În majoritatea cazurilor, senzația reflectă realitatea.

În ciuda faptului că s-a întors, pentru oameni ea a continuat să fie o enigmă. A rămas o doamnă stilată, învăluită în mister. E greu să te apropii de ea. Până și familia Komura, angajatorii ei, o privesc cu respect și evită să se amestece în treburile sale.

Până la urmă, Oshima a devenit asistentul ei la bibliotecă. Pe atunci nu mergea nici la școală, nici nu avea o slujbă. Își petrecea timpul singur, închis în casă, citind mult și ascultând muzică. Cu excepția corespondenței prin e-mail, părea să nu aibă prieteni. Din cauza hemofiliei, făcea vizite la spitalul de specialitate, se plimba fără țintă în Mazda lui, mergea periodic la spitalul din Hiroshima, mai sâtea închis în cabana din Kochi, dar în rest nu părăsea orașul. Cu toate acestea, nu era nemulțumit de viața lui. Doamna Saeki s-a întâlnit într-o zi cu mama lui și întâmplarea a făcut să-l cunoască și pe el. L-a plăcut de la prima vedere. Și Oshima a plăcut-o și s-a arătat interesat să lucreze la bibliotecă. El pare să fie singurul cu care doamna Saeki vorbește și

interacționează zilnic.
— Ceva m-a făcut să cred că doamna Saeki s-a întors cu scopul de a lucra ca directoare la bibliotecă.

— Da, asta e și senzația mea. Cred că înmormântarea mamei sale a fost doar o ocazie bună să se întoarcă. A avut nevoie de multă convingere ca să revină într-un oraș bântuit de umbrele trecutului.

— De ce o fi fost atâ de importantă biblioteca?

— Un motiv ar fi că acolo a trăit iubitul ei. Locuia într-o anexă a actualei biblioteci, pe locul arhivei fostei familii

^oniura. Era fiul lor cel mare și avea în sânge patima Pentru lectură. În plus, avea o fire solitară, o altă caracteristică a acestei familii. De aceea, când a început gimnaziul, a cerut pentru el respectiva încăpere, separată de corpul central, dorință care i-a fost îndeplinită. Este de înțeles, având în vedere dragostea lor pentru cărți. „Deci vrei să trăiești înconjurat de cărți? Minunat!”, au spus ei.

Așadar, el ducea o viață izolată, netulburată de nimeni și mergea în corpul central doar la masă. Doamna Saeki îl vizita zilnic. Învățau împreună, ascultau muzică, discutau la nesfârșit și, probabil, dormeau îmbrățișați. Era micul lor paradis.

Oshima mă privește, cu ambele mâini sprijinite pe volan.

— Acolo urmează să stai tu, Kafka. Exact în aceeași cameră. După cum ți-am zis, a suferit câteva modificări când biblioteca a fost restaurată, dar e vorba de aceeași încăpere.

Rămân tăcut.

— Viața doamnei Saeki s-a oprit la douăzeci de ani, când a murit el. Poate chiar mai devreme, nu știu. Însă tu trebuie să înțelegi bine un lucru. Acel ceas îngropat în sufletul ei a rămas cu limbile înghețate undeva la vremea aceea. Desigur, în exterior, timpul a continuat să se scurgă și și-a lăsat amprenta asupra ei însă, pentru ea, timpul acesta nu are nici o semnificație.

— Nu are semnificație?

— Ca și cum nici nu ar exista.

— Vreți să spuneți că doamna Saeki trăiește în trecutul acela înghețat în timp?

— Exact. Nu vreau totuși să o vezi ca pe un cadavru ambulant. O să înțelegi tu când o vei cunoaște mai bine.

6shima își așază o mână pe genunchii mei. E un gest foarte natural.

— Kafka Tamura, vine la un moment dat în viață un punct din care nu te mai poți întoarce. Sunt puține cazuri, dar există și un punct dincolo de care nu mai poți avansa.

Când vine acest moment, de bine, de rău, nu putem decât să îl acceptăm ca atare, fără să protestăm. Așa supraviețuim.

Înainte să intrăm pe autostradă, Oshima oprește și ridică la loc capota, apoi pune din nou sonatele de Schubert.

— Ar mai fi un lucru pe care vreau să-l știți, și anume că, într-un anumit sens, doamna Saeki are inima frântă. Sigur, și tu, și eu suferim, mai mult sau mai puțin. Asta e cert. În cazul doamnei Saeki, suferința este mult mai personală, dincolo de sensul obișnuit. Aș putea chiar spune că sufletul ei funcționează altfel decât cel al omului de rând. Să nu îți închipui că asta o face periculoasă. Viața ei de zi cu zi este perfect normală, din câte știu eu, mai normală decât a oricui altcuiva. Este o persoană profundă, inteligentă și fermecătoare. Dacă apare ceva ciudat legat de ea, te rog să nu iei în seamă, atâtă tot.

— Ceva ciudat? Mă trezesc eu întrebând.

Oshima clatină din cap.

— Eu știu mult la doamna Saeki. O respect. Sunt sigur că și tu o să simți exact același lucru față de ea.

Nu este un răspuns direct la întrebarea mea, dar Oshima nu mai adaugă nimic. Schimbă viteza, apasă pedala de accelerație și depășește o camionetă înainte de-a intra într-un tunel.

Capitolul 18

Nakata dormea întins pe spate, printre niște tufișuri. Când s-a trezit, a deschis repede ochii. Era noapte. Nu se vedeau stele. Nu răsărise nici luna, dar cerul era luminos. Mirosea puternic a iarbă și se auzea târâitul insectelor. Părea să se afle chiar pe terenul viran pe care îl ținuse zilnic sub observație. Simțea pe față ceva aspru și cald. Și-a ridicat puțin capul și a văzut două pisici, una în stânga, cealaltă în dreapta lui, lingându-i cu înfrigurare obrazii. Erau Goma și Mimi. S-a ridicat încet în capul oaselor și le-a mângâiat.

— Nakata a dormit? Le întrebă el.

Pisicile au început să vocifereze, de parcă se plâneau de ceva, dar Nakata nu a reușit să deslușească nici un cuvânt.

Nu înțelegea nimic din ce îi spuneau. Nu auzea decât miorlăituri.

— Îmi cer scuze. Nakata nu reușește să priceapă ce spuneți.

S-a ridicat și și-a aruncat o privire ca să se asigure că nu era nimic în neregulă cu el. Nu-l durea nimic. Își mișca în voie mâinile și picioarele. Era întuneric și a durat ceva timp până i s-au obișnuit ochii, dar era clar că nu avea sânge nici pe mâini, nici pe haine. Hainele îi arătau la fel ca în momentul în care plecase de acasă, deloc șifonate.

Lângă el zăcea geanta de pânză în care avea termosul și cutia de mâncare. Șapca era îndesată în buzunarul de la pantaloni. Nakata nu mai înțelegea nimic.

Parcă adineauri luase în mână un cuțit mare și îl omorâse pe Johnnie Walker, „ucigașul de pisici”, pentru a le salva pe Mimi și pe Goma. Își amintea totul foarte clar.

Senzația aceea îi rămăsese întipărită în palme. Nu fusese un vis. Când îl înjunghiasse, sângele îl improșcase din cap până în picioare. Johnnie Walker se prăbușise pe podea și murise, încovrigat. Până acolo își amintea. După aceea se așezase pe fotoliu și căzuse în nesimțire. Când s-a trezit, era pe terenul viran,

printre tufisuri. Cum ajunsese până aici, când nici măcar nu știa drumul? În plus, nu avea nici urma de sânge pe el. Drept dovadă că nu fusese un vis, lângă el stăteau acum Mimi și Goma. Cu toate acestea, nu înțelegea nici o frântură din ce spuneau.

Nakata a oftat adânc. Nu reușea să gândească clar. Asta este, putea să se gândească mai târziu. Și-a pus traista pe umăr, a luat pisicile în brațe și a părăsit terenul viran.

Ajuns dincolo de gard, Mimi a început să se zvârcolească, în semn că voia să coboare. Nakata a lăsat-o pe pământ.

— Duduie Mimi, v-ă puteți întoarce singură acasă, nu?

Locuți foarte aproape.

Mimi și-a fluturat coada cu putere, parcă în semn de încuviințare.

— Nakata nu prea înțelege ce s-a întâmplat și nici de ce nu mai reușește să vorbească cu dumneavoastră. Însă am izbutit să o găsesc pe micuța Goma și am să merg acum să i-o înapoiez familiei Koizumi. Toate lumeâi așteaptă întoarcerea. Vă mulțumesc mult pentru tot.

Mimi a mieunat scurt, a scuturat din coadă și a dispărut rapid după un colț. Nu avea sânge pe blană, lucru pe care Nakata l-a consemnat în memorie.

Familia Koizumi a fost foarte plăcut surprinsă de întoarcerea pisicii. Era trecut de ora zece noaptea, dar copiii tocmai se spălau pe dinți. Soții Koizumi, care se uitau la News Station, bând ceai verde, i-au făcut lui Nakata o Primire călduroasă. Fetele în pijama s-au răpustit să ia Pisica în brațe. I-au pus repede în față lapte și mâncare Pentru pisici, iar Goma a început să mănânce cu poftă.

— Îmi cer scuze că vă deranjez la această oră târzie.

M-aș fi bucurat să fie mai devreme, dar nu a fost la latitudinea lui Nakata.

— Nu-i nimic. Nu v ă faceți nici o grijă, spuse doamna Koizumi.

— Nu conteaz ă ora. Pisica aceasta este ca un membru al familiei noastre. Mă bucur enorm că ați găsit-o. Nu vręți să intrați puțin, să bem un ceai împreună? Întrebă soțul.

— Nu, nu, am s ă mă retrag imediat. Am vrut doar să o aduc pe Goma fără o secundă întârziere.

Doamna Koizumi s-a retras într-un colț și a pregătit un plic cu onorariul, pe care soțul ei i l-a întins lui Nakata.

— Este o nimica toată, dar vă rog să-l primiți în semn de recunoștință că ați găsit-o pe Goma.

— Vă mulțumesc. Primesc cu plăcere, spuse Nakata luând plicul și plecându-și capul.

— V-a ți descurcat de minune să o găsiți în ciuda întunericului.

— Povestea este lung ă și Nakata nu se simte în stare de povestit. Nakata nu este prea deștept și nici nu se pricepe la dat explicații lungi.

— Vai, dar nici nu este nevoie. Am vrea să ne putem revarșa cumva față de dumneavoastră, spuse doamna Koizumi. Știți, mai avem niște vinete prăjite

și castraveți în oțet, este drept, rămase de la cină. N-ați vrea să le primiți, domnule Nakata?

— Ba da, cu plăcere. Vinetele prăjite și castraveții în oțet se numără printre felurile mele de mâncare preferate.

Nakata a băgat în traistă casoleta cu mâncare și plicul cu bani și a plecat. A luat-o spre gară cu pași rapizi și s-a oprit la o mică secție de poliție din apropierea centrului comercial. Înăuntru era un polițist tânăr, așezat la birou, care părea să completeze niște acte. Avea capul gol. Șapca zăcea într-un colț, pe birou.

Nakata a deschis ușa și a intrat.

— Bun ă seara! Mă scuzați că vă deranjez.

— Bun ă seara! Răspunse polițistul. Și-a ridicat capul din hârtii și l-a inspectat pe Nakata. Părea un bătrânel serios și inofensiv, venit probabil să ceară îndrumări.

Rămas în ușă, Nakata și-a scos pălăria și a îndesat-o în buzunar la pantaloni. Din cealalt a scos o batistă și și-a suflat nasul. A împăturit-o apoi și a pus-o la loc în buzunar.

— Cu ce v ă pot ajuta? Îl întrebă polițistul.

— Nakata tocmai a omor ăt un om.

Polițistul a scăpat din mână pixul pe birou și s-a uitat la Nakata cu gura căscată. Își pierduse graiul.

— Aăă..., ia loc acolo, spuse polițistul incredul, arătând spre scaunul din fața biroului. Și-a dus apoi mâna la brâu să verifice că pistolul, bastonul și cătușele erau la locul lor.

— Da, răspunse Nakata și se așeză. Și-a îndreptat spatele, și-a pus mâinile pe genunchi și l-a privit pe polițist drept în ochi.

— Deci... ai omorât un om.

— Da, l-am înjunghiat cu un cuțit. S-a întâmplat de curând, spuse Nakata răspicat.

Polițistul a scos o coală de hârtie, a aruncat o privire la ceasul de pe perete, a notat ora și a scris omor prin înjunghiere.

— Mai întâi numele și adresa.

— Mă numesc Satoru Nakatași adresa...

— Un moment. Cu ce caractere se scrie numele?

— Îmi cer mii de scuze, dar nu știu. Nakata nu știe să scrie și să citească.

Polițistul s-a încruntat.

— Nu știi să scrii și să citești deloc? Nici măcar propriul nume?

— Nu. Mi s-a spus că am știut până la vârsta de nouă ani, dar apoi am avut un accident și nu mai știu. Nakata nu e prea deștept.

Polițistul a oftat și a lăsat pixul din mână.

— Atunci nu pot să completez declarația. Dacă nu știi nici să-ți scrii numele...

— Îmi cer scuze.

— Nu ai pe nimeni? Familie?

— Sunt singur. Nu am familie. Nu am nici serviciu. Trăiesc din ajutorul pe care mi-l dă domnul prefect.

— E târziu, ar trebui să te duci acasă și să tragi un pui zdravăn de somn. Dacă îți mai amintești ceva, vino mâine și mai stăm de vorbă.

Polițistul ieșea în curând din tură și până atunci avea de gând să-și aranjeze toate actele. Îi promisese unui prieten să se întâlnească după terminarea serviciului la un bar din apropiere. Nu avea timp de un bătrân dus cu capul. Nakata însă a cătinat din cap, cu o privire severă.

— Nu, domnule polițist, Nakata vrea să spună tot acum, cât mai ține minte. Până mâine ar putea să uite lucruri importante. Nakata s-a dus pe terenul viran din 2-chome.

O căutam pe pisica Goma, la rugămintea doamnei Koizumi.

Acolo a apărut dintr-odată un câine mare și negru și m-a dus până la o casă cu poartă mare și o mașină neagră. Nu știu adresa. Nu cunosc acele împrejurimi, dar cred că e tot în sectorul Nakano. Acolo era domnul Johnnie Walker, un bărbat cu o pălărie neagră și înaltă, foarte ciudată. În frigiderul din bucătărie erau aliniat multe capete de pisici.

Cred că erau în jur de douăzeci. Omul prinde pisicile, le taie capul cu un ferăstrău și le mănâncă inima. Din sufletele lor face un fluier special și folosește fluierul acesta ca să adune suflete de oameni. Johnnie Walker l-a omorât pe domnul Kawamura chiar sub ochii lui Nakata. A omorât mai multe pisici. Le-a ăiat burta cu cuțitul. A vrut să le omoare și pe micuța Goma și pe duduia Mimiși atunci Nakata a luat un cuțit și l-a ucis pe Johnnie Walker.

Johnnie Walker mi-a cerut să îl omor, dar eu nu am vrut.

Nu, nu. Nakata nu a mai omorât niciodată un om. Nakata a vrut doar să-l oprească pe Johnnie Walker să nu mai omoare pisici. Dar corpul meu nu m-a ascultat, s-a mîșcat de unul singur. Nakata a luat un cui și l-a înfipt în pieptul lui Johnnie Walker o dată, de două ori, de trei ori. Johnnie Walker a căzut pe podea, plin de sânge și a murit. M-am umpluși eu de sânge. M-am așezat pe fotoliu și cred că am adormit. Când m-am trezit era noapte și eram pe terenul viran. Mimi și Goma erau lângă mine. Adineauri s-a întamplat. Am dus-o pe Goma la familia Koizumi, doamna mi-a dat vinete prajite și castraveți în oțet, apoi am venit imediat aici. M-am gândit că trebuie anunțat domnul prefect.

După ce a terminat de spus totul dintr-o răsuflare, Nakata a tras aer în piept. Nu mai vorbise niciodată atât de mult. Avea senzația că mintea i s-a golit cu totul.

— Vă rog să-i transmiteți asta domnului prefect.

Polțistul cel tânăr l-a ascultat pe Nakata cu o față uluită, fără să înțeleagă o iotă din ce îi spunea. Johnnie Walker?

Goma?

— Am înțeles. Am să-i transmit domnului prefect.

— Ce bine ar fi să nu îmi taie ajutorul...

Polțistul s-a încrunțat și s-a prefăcut că notează ceva.
— Am înțeles. S-a notat. „Persoana în cauză dorește să nu i se taie ajutorul.” Asta este tot?

— Da. Vă mulțumesc foarte mult, domnule polițist și îmi cer scuze pentru deranj. Vă rog să-i transmiteți domnului prefect saluări din partea mea.

— Am să-i transmit. Dumneata stai liniștit. Du-te acasă și odihnește-te, spuse polițistul și mai adăugă o ultimă observație. Apropo, spui că ai omorât un om și că te-ai umplut de sânge, dar n-ai nici o pălărie pe haine.

— Aveți dreptate. Sincer să fiu, și mie mi se pare foarte straniu. Nu pot să înțeleg. Nakata era plin de sânge, dar dintr-odată a dispărut. Este foarte straniu.

— Da, e straniu, răspunse polițistul, istovit după o zi lungă de muncă.

Nakata a deschis ușa și a dat să iasă, când s-a oprit și s-a întors.

— Nu vă supărați, domnule polițist, mâine seară o să vă aflați cumva prin zonă?

— Da, răspunse acesta pe un ton precaut. O să fiu aici, la muncă, și mâine seară. De ce?

— Ar fi bine să luați o umbrelă la dumneavoastră, chiar dacă o să fie senin.

Polțistul a încuviințat și s-a întors către ceasul de pe Perete. Colegul său trebuia să telefoneze dintr-un minut în altul.

— Am înțeles. O să-mi iau umbrela la mine.

— O să plouă cu pești din cer, mulți pești. Cred că sârdele, dar s-ar putea să fie și câțiva stavrizi.

— *Sardele și stavrizi? Spuse polițistul râzând. Atunci mai bine întorc umbrela pe dos, îi adun și îi pun în oțet.*

— *Stavrizii în oțet sunt unul din felurile mele preferate de mâncare, spuse Nakata cu o față serioasă. Dar mâine la vremea aceea, probabil că n-o să mai fiu aici.*

Când a doua zi au început să curgă din cer sardele și stavrizi în acel colț al sectorului Nakano, polițistul cel tânăr s-a făcut livid la față. Un număr de aproximativ două mii de pești au căzut dintre nori fără nici o avertizare. Majoritatea s-au zdrobit la impactul cu solul, dar au rămas și unii vii, care se zvârcoleau pe străzile centrului comercial. Peștii păreau proaspeți și emanau miros de mare. S-au păvălit cu zgomot peste oameni, mașini și acoperișuri, dar cum ni păreau să cadă de la o înălțime prea mare, din fericire, nimeni nu a suferit răni grave. Șocul psihic a fost mai puternic. O cantitate mare de pești, căzută din cer ca grindina. Era o priveliște apocaliptică.

Politia a întreprins o investigație, dar nu a reușit să explice de unde și cum ajunsese peștii în aer. Pițele de pește sau bărcile de pescuit nu raportaseră dispariția unei cantități uriașe de sardele și stavrizi. Nici un avion sau elicopter nu survolase zona la acea oră. Nu se raportase formarea vreunui vârtej de apă și nici nu părea să fie o glumă proastă. Amploarea era prea mare

ca să fie o farsă. La cererea poliției, direcția sanitară a sectorului Nakano a cules mostre și le-a supus analizei, dar nu a descoperit nimic anormal. Erau sardele și stavrizi din cale afaiă de obișnuți. Erau proaspeți și apetisanți. Politia a patrulet totuși cu o mașină cu portavoce prin care spuneau că, având în vedere proveniența necunoscută a peștilor, există posibilitatea să conțină substanțe periculoase și îi sfătuiau pe oameni să nu îi consume.

S-au îmbulzit și carurile de televiziune, deoarece era un subiect cu priză în mass-media. Reporterii au împânzit străzile comerciale și au transmis în toată țara știrea acestui incident extrem de bizar. Ridicau peștii în lopată și-i arătau.

Au transmis și mărturia unei gospodine lovită în cap de sardele și stavrizi. Aripioara dorsală a unui stavrid îi tăiasse obrazul. „Tot e bine că au fost sardele și stavrizi. Dacă erau toni, ar fi fost cumplit”, a spus ea, presându-și obrazul cu o batisă. Era o observație foarte potrivită în context, dar telespectatorii au izbucnit în râs. Se găsisse și un reporter mai curajos care prăjise câțiva pești chiar acolo și îi mânca în fața camerei de luat vederi. „Proaspăt și potrivit de gras.

Păcat că nu am și niște ridiche rasă cu orez cald.”

Polițistul cel tânăr nu știa ce să facă. Bătrânul acela – oare cum zisese că îl cheamă?

— *A prevestit că azi, spre seară, o să plouă din cer cu pești. Sardele și stavrizi. E exact cum a spus el... Dar eu l-am luat în râs și nu mi-am notat nici numele, nici adresa lui. Oare ar trebui să-l înștiințez pe șef? Cred că asta trebuie să fac. Totuși la ce folosește dacă mă apuc acum să spun? Nimeni nu a*

fost grav rănit și nu există nici o dovadă de infracțiune. Doar au căzut niște pești din cer.

Oare șeful m-ar crede dacă i-aș spune că ieri a venit un bătrân la postul de poliție și a prezis că o să plouă cu sardele și stavrizi? Nu și-ar închipui că am luat-o razna?

Ar umfla toată povestea și ar râde de mine toată secția?

Și mai este un lucru: bătrânul a declarat că a comis o crimă. Adică a venit să se predea, iar eu nu l-am luat în seamă. Nici măcar nu am consemnat faptul în agenda de lucru. Este o încălcare a regulamentului, care se sancționează. Dar povestea lui era prea aiurită. Nici un alt polițist în locul meu nu l-ar fi luat în serios. Toată ziua e un iureș aici și se adună un munte de hârtoage de făcut. Lumea e plină de indivizi duși cu pluta și parcă toți s-au vorbit să dea năvală la postul de poliție și să îndruge verzi și uscate.

E imposibil să-l iei pe fiecare în parte și să stai de el.

Pe de altă parte, de vreme ce prevestirea că o să plouă cu pești (poveste în sine mai mult decât aiurită) s-a adevărat, atunci nu mai pot să consider drept scorneală nici povestea Ca ar fi omorât pe cineva – Johnnie Walker, a zis – cu un cuțit. Dacă e adevărat, atunci e cumplit! La urma urmei, am săsat un om care a venit să-și mărturisească o crimă să Plece acasă fără măcar să

întocmesc un raport.

Au apărut mașinile de gunoi și au strâns peștii împrăștiați pe străzi, iar polițistul cel tânăr a dirijat circulația.

Accesul către centrul comercial a fost blocat, astfel încât mașinile să nu mai poată intra. Pe străzi se lipiseră solzi care nu se desprindeau nici sub jeturile de apă de la furtun.

O vreme drumurile au rămas alunecoase și câteva femei au derapat cu bicicleta și au căzut. Mirosul de pește era stăruitor, iar pisicile din zonă au forfotit toată noaptea. Polițistul a fost atât de ocupat cu aceste treburi, încât nici n-a avut timp să se mai gândească la bătrânul cel enigmatic.

A doua zi după ploaia de pești, când într-o zonă rezidențială din apropiere a fost descoperit un bărbat omorât prin înjunghiere, polițistul a simțit că-i fuge pământul de sub picioare. Victima era un sculptor de renume și fusese găsit mort de menajera care venea o dată la două zile. Era dezbrăcat complet și zăcea pe podea într-o baltă de sânge.

Decesul survenise în cursul serii, cu două zile înainte, iar arma crimei era un cuțit găsit în bucătărie. Ce mi-a spus bătrânul era adevărat, se gândi polițistul. Măi, să fie! Am dat de naiba! Ar fi trebuit să contactez sediul și să vină să-l ridice într-o mașină de poliție. Și-a recunoscut crima, deci ar fi trebuit să-l predau superiorilor și să-i las pe ei să decidă dacă e nebun sau nu. Mi-aș fi îndeplinit întru totul îndatoririle de serviciu. Dar n-am făcut asta și acum, că s-a ajuns aici, n-am decât să-mi țin gura mai departe, se hotărî el.

La vremea aceea, Nakata părăsise deja orașul.

Capitolul 19

Este luni și biblioteca e închisă. În general, e destul de liniștită, dar în zilele libere devine extrem de liniștită. Pare a fi un loc uitat de timp. Sau un loc ce-și ține răsuflarea, pentru ca timpul să nu îl poată dibui.

Pe coridorul din fața sălii de lectură, după ce treci de un semn cu „Accesul interzis cu excepția personalului”, e o chiuvetă pentru angajați și un loc în care îți poți prepara sau încălzi ceva de băut. E și un cuptor cu microunde. La capătul lui dai de ușa de la camera de oaspeți, care cuprinde o baie mică și o debara. Are un pat de o persoană și o noptieră pe care se află o veioză și un ceas deșteptător. Mai e mobilată cu un birou simplu cu o veioză, o canapea în stil vechi cu husă albă și un scrin. Într-un colț e un frigider micuț, de o persoană, iar deasupra lui un duș-pior pentru vase și alimente. Pentru preparat ceva rapid, se poate folosi chiuveta de afară. În baie găesc săpun, șampon, un uscător de păr și prosoape. Camera este dotată cu tot ce-i trebuie unei persoane pentru o perioadă scurtă. Pe fereastra dinspre vest se văd copacii din grădină. Se înserează și soarele care se apropie de apus strălucește printre crengile cedrilor.

— Când nu am chef să mai bat drumul până acasă, mai dorm aici. În rest, nu folosește nimeni camera asta, spune Oshima. Din câte știu eu, doamna Saeki nu o folosește deloc.

Ceea ce înseamnă că poți să stai liniștit, că nu te deranjează nimeni. Las rucsacul pe podea și dau roata cu privirea prin camera.

— Ai cear șafuri pregătite și tot ce-ți trebuie în frigider.

Lapte, fructe, legume, unt, șuncă, brânză etc. Nu ai cum să gătești chestii complicate, dar poți să-ți faci sendvișuri sau salate. Dacă vrei o masă serioasă, poți să comanzi sau să mănânci în oraș. Rufele trebuie să ți le speli singur, în baie.

Sper că nu uit nimic.

— Doamna Saeki unde lucrează de obicei?

— Ai văzut biroul de la etaj când ai făcut turul bibliotecii, nu? Spune Oshima arătând spre tavan. Stă mereu acolo și scrie. Când lipsesc eu, coboară și îmi ține locul la recepție.

Dacă nu are treabă pe la parter, e mereu acolo.

Încuviințez.

— Vin mâine dimineață înainte de zece și îți arăt ce e de făcut. Până atunci odihnește-te bine.

— Mulțumesc pentru tot.

— My pleasure, răspunde el în engleză.

După ce pleacă, îmi aranjez lucrurile din rucsac. Bag câteva haine în scrin, pun cămășile și jachetele pe umerase, îmi aranjez carnețele și instrumentele de scris pe birou, articolele de baie, în baie și rucsacul în debara.

Camera nu este decorată cu nimic în afara unei picturi în ulei, fixată pe perete. E un desen foarte realist, înfățișând un băiat pe malul mării. Nu e rău deloc. Ar putea fi opera unui pictor cunoscut. Băiatul are vreo doisprezece ani.

Poartă o pălărie albă de soare și e așezat pe un micșezlong, își ține un cot sprijinit pe brațul șezlongului și bărbia în palmă. Are pe chip o expresie abătută, dar cumva triumfătoare. Lângă el e un ciobănesc german negru, cu o atitudine protectoare. În fundal se vede marea. Mai apar și alte siluete, dar sunt foarte mici și nu li se distinge chipul. În larg se vede o insulă. Deasupra mării plutesc câțiva nori care arată ca niște pumni încleștați. Este un peisaj de vară.

Mă așez pe scaunul de la birou și îl privesc un timp. Am senzația că aud vuietul valurilor și că disting în nări mirosul mării.

Băiatul pictat ar putea fi cel care a locuit aici pe vremuri, cel pe care l-a iubit doamna Saeki, de o vârstă cu ea. Băiatul care s-a trezit prins în răfuiala din timpul mișcărilor studentești de acum douăzeci de ani și a fost omorât fără rost.

N-am cum să mă asigur, dar el pare să fie. Și peisajul cu malul mării pare să fie din zonă. Dacă am dreptate, înseamnă că tabloul înfățișează o scenă de acum patruzeci de ani.

Patruzeci de ani – o întreagă eternitate. Încerc să mă închipui peste patruzeci de ani, dar este ca și cum aș încerca să-mi imaginez cum arăta capătul universului.

A doua zi, Oshima vine și îmi arată ce trebuie făcut când se deschide biblioteca. Se descurcă, se deschid ferestrele și se aerisește, se da cu aspiratorul, se șterg mesele de praf, se schimbă apa din vase, se aprind luminile, când e nevoie, se udă grădina, iar la ora convenită se deschide poarta din față.

La închidere, se face cam același lucru, invers. Se zăvorăsc ferestrele, se șterg din nou mesele, se sting luminile și se închide poarta.

— Ne e nimic de furat aici și poate că nu e nevoie să avem atâta grijă la încuiat, dar nici mie, nici doamnei Saeki nu ne plac lucrurile lăsate la întâmplare. Preferăm să ținem totul pe cât posibil de organizat. Aceasta este casa noastră și o tratăm cu respect. Aș vrea să faci și tu la fel.

Încuviințez.

Mai departe, Oshima îmi arată ce să fac la recepție, cum să-i îndrum pe vizitatori.

— Ar fi bine să stai o vreme lângă mine și să vezi cum se procedează. Nu e nimic complicat. Dacă apare vreo problemă, o chemi pe doamna Saeki și se descurcă dânsa mai departe.

Doamna Saeki ajunge înainte de ora unsprezece. Recunosc imediat huretul caracteristic al motorului Volkswagenului Golf pe care îl conduce. Parchează mașina, intră prin spate și ne salută.

— Bună!

— Bună dimineața, răspundem eu și Oshima.

Acestea sunt singurele cuvinte pe care le schimbăm cu ea. Poartă o rochie bleumarin cu mânecă scurtă și ține în

o iană o jachetă de stofă. Are o geantă de umăr. Nu poartă nici un fel de bijuterii și este foarte puțin fardată. Cu toate acestea, are ceva care te orbește.

Îmi aruncă o privire, dă să spună ceva, dar se răzgândește. Schițează un zâmbet, apoi urcă scările în tăcere.

— Stai liniștit, îmi spune Oshima. Știe tot despre tine și nu e nici o problemă. Doar că nu e genul de om care să stea la taclale. Aâta tot.

La unsprezece deschidem biblioteca, dar nu intră nimeni imediat. Oshima îmi arată cum să folosesc computerul pentru căutări în baza de date. Este un IBM, un model foarte desîntâlnit în biblioteci și sunt deja obișnuit cu ele. Ma apoi mă învață cum să aranjez fișele. Sosesc zilnic prin poștă câteva publicații noi și completarea de mână a fișelor este una dintre însărcinări.

La unsprezece și jumătate apar două femei, amândouă în blugi de aceeași culoare și croială. Una e mai scundă, are părul scurt, ca o înotătoare, iar cealaltă are părul împletit în coadă. Ambele poartă pantofi sport, una Nike, iar cealaltă, Asics. Cea înaltă pare să aibă vreo patruzeci de ani, iar cea scundă, treizeci. Prima poartă o cămașă în carouri și ochelari, iar cealaltă, o bluză albă. Au în spate câte un rucsăcel și pe chip niște expresii întunecate ca cerul plumburiu. Nu spun mai nimic. Oshima le ia bagajele și ele își scot câte un carnețel și un pix cu un aer morocănos.

Inspectează fiecare raft în parte și răsfoiesc cu înfrigurare fișele, notând câte ceva din când în când. Nu citesc nici o carte. Nici măcar nu se așază. Arată mai degrabă a inspectori de la biroul de taxe și impozite care verifică inventarul, decât a cititoare. Nu avem nici cea mai vagă idee cine sunt și ce caută aici. Oshima îmi aruncă o privire cu subînțeles și ridică din umeri. Nu prevestesc nimic bun.

La prânz, cât timp Oshima mănâncă în grădină, îi țin locul la recepție.

— Aș avea o întrebare, mă abordează femeia cea înaltă.

Are o voce țeapănă, ca o pâine uitată într-un dulap.

— Desigur. Despre ce este vorba?

Femeia se încrunță și se uită la mine ca la un tablou stâmb.

— Tu nu ești elev de liceu, ceva?

— Ba da. Fac practică aici.

— Fii drăguț și cheamă pe cineva cu care să pot discuta ceva.

Mă duc în grădină și îl chem pe Oshima. Înghite ce are în gură cu niște cafea, se scutură de firimiturile de pâine și vine.

— Cu ce vă pot ajuta? Se adresează el amiabil.

— Facem parte dintr-o organizație care analizează, din perspectiva femeilor, dotarea, ușurința folosirii și egalitatea accesului în cadrul instituțiilor publice de cultură de pe întreg cuprinsul Japoniei. În decurs de un an, vom vizita toate unitățile, vom inspecta toate facilitățile și la sfârșit vom publica rezultatele într-un raport. Sunt implicate multe femei în această acțiune. Noi suntem responsabile cu această zonă.

— Îmi permiteți să vă întreb care este numele organizației?

Femeia scoate o carte de vizită și i-o înmânează. Oshima o studiază cu atenție, fără să-și schimbe expresia feței, o pune apoi pe birou și își ridică

privirea către ea cu un zâmbet desăvârșit, atât de fermecător, încât ar fi făcut orice femeie normală să roșească. Aceasta însă nu clintește nici o sprânceană.

— Începând cu concluziile, din păcate, am observat în această bibliotecă anumite puncte problematice.

— Vreți să spuneți din perspectiva femeilor, nu? Întrebă Oshima.

— Da, din perspectiva femeilor, răspunde ea și tușește.

Am dori să aflăm care este părerea consiliului de administrație vizavi de aceste chestiuni.

— Mă tem că nu avem o structură de organizare atât de niare. Ați putea discuta cu mine, dacă nu vă deranjează.

— În primul rând, aici nu există toaletă specială pentru femei. Am dreptate?

— Așa este. În biblioteca noastră nu există toaletă pentru femei. Este comună.

— Cu toate că este o unitate privată, fiind deschisă publicului, în principiu ar trebui să aibă toalete separate pe sexe, nu-i așa?

— În principiu, sublinie Oshima, vrând parcă să confirme spusele femeii.

— Da. Toaletele publice pot prilejui diverse tipuri de hărțuire. Din studii reiese că majoritatea femeilor le vine foarte greu să folosească toaletele comune.

Acesta este, foarte clar, un semn de neglijență față de femeile care vizitează această unitate.

— Neglijență, spune Oshima și pe chip îi apare o expresie de parcă a băut din greșeală ceva amar. Se simte că nu prea îi place cum sună acest cuvânt.

— Este o trecere cu vederea intenționată.

— Trecere cu vederea intenționată, repetă el și reflectă apoi câteva clipe asupra exprimării necioplite.

— Ce părere aveți despre acest aspect? Întrebă femeia cu o ușoară iritare în glas.

— După cum veți înțelege dacă priviți în jur, biblioteca noastră este foarte mică. Din păcate, nu dispunem de spațiu suficient pentru a avea toalete separate. Nici nu încap discuție că ar fi de dorit să fie separate pe sexe, dar momentan nu am primit plângeri din partea vizitatorilor. Din fericire sau din nefericire, biblioteca noastră nu este prea aglomerată. Dacă dumneavoastră doriți să investigați mai departe această problemă a toaletelor separate, v-aș sugera să mergeți la sediul Boeing din Seattle și să ridicați problema toaletelor de la bordul aeronavelor lor. Sunt cu mult mai mari decât biblioteca noastră, mult mai aglomerate, din câte știu eu, toate toaletele lor sunt comune.

Femeia cea înaltă se încrunță și îl scrutează cu privirea pe Oshima. Când și-a mijit ochii, pomății i-au ieșit în relief și ochelarii i s-au înnățat.

— Noi nu investigăm aici mijloacele de transport. Ce legătură au aeronavele cu discuția noastră?

— Toaleta comună dintr-o aeronavă și toaleta comună dintr-o bibliotecă nu dau naștere, în principiu, la aceleași probleme?

— Noi investigăm facilitățile din cadrul instituțiilor publice. Nu am venit aici ca să discutăm despre principii. Pe chipul lui Oshima flutură un zâmbet extrem de amabil-

— A, da? Eram convins că tocmai despre principii discutam.

Femeia își dă seama că undeva, a făcut o greșeală.

Obrajii i se colorează ușor, dar nu datorită sex-appealului lui Oshima. Încearcă să-și recapete postura.

— În fine, problema aeronavelor nu are nici o legătură cu cazul de față. Vă rog să nu mai divagați de la dialogul nostru cu chestiuni lipsite de legătură.

— Am înțeles. Am să las la o parte avioanele. Ne vom limita la probleme terestre.

Femeia îl săgetează cu privirea. Inspiră adânc și continuă:

— Aș mai avea o întrebare, legată de gruparea scriitorilor în funcție de sex.

— Așa este. Indexarea aceasta a fost făcută de predecesorii noștri. Avem de gând să o refacem, dar până acum nu am reușit.

— Nu avem nimic de obiectat în privința acestui lucru.

Oshima își înclină ușor capul într-o parte.

— Problema este că, în toate domeniile, autorii de sex masculin sunt puși înaintea femeilor. Din punctul nostru de vedere, acesta este un tratament discriminatoriu, care încalcă principiul egalității între sexe.

Oshima ia cartea de vizită, mai citește o dată ce scrie pe ea, apoi o pune din nou pe birou.

— Doamnă Soga, spune el, când se striga catalogul la Școală, erați probabil înaintea doamnei Tanakași după doamna Sekine. Ați avut ceva de obiectat? Ați protestat că vreți să fiți strigată invers? Se supără litera G din alfabet Pentru că vine după F? Se revoltă pagina șaiszeci și opt dintr-o carte pentru că vine după șaiszeci și șapte?

— Este cu totul altceva, spune femeia, ridicând vocea, divagați intenționat de la subiect.

La auzul acestor cuvinte, femeia scundă care își ia notițe în fața rafturilor, vine cu pași rapizi.

— Divaghez intenționat de la subiect”, repetă Oshima de parcă ar sublinia cuvintele, literă cu literă.

— Susțineți că nu este așa?

— Red herring, răspunde Oshima.

Femeia cu numele de Soga rămâne tăcută, cu gura ușor căscată.

— Există în engleză expresia red herring. Se referă la ceva care este foarte interesant, dar care se abate de la tema unei discuții. Hering roșu. De unde vine această expresie, nu știu însă.

— Heringi sau stavrizi, nu contează, dumneavoastră încercați să vă eschivați de la subiect.

— Mai precis, schimb analogia. Aristotel spune că este una dintre cele mai eficiente metode oratorice. Cetățenii din vechea Atena se amuzau zilnic cu

astfel de trucuri inteligente. Mare păcat că pe vremea aceea, în Atena, în definiția cuvântului „cefățean” nu erau incluse și femeile.

— Vă bateți joc de noi cumva?

Oshima clatină din cap.

— Ce vreau eu să spun este următorul lucru: dacă aveți timp să veniți la o mică bibliotecă particulară dintr-un mic oraș, să adulmecați primprejur și să căutați hibe la toaletă și la fișe, înseamnă că ați putea găsi multe alte metode mai eficiente de asigurare a drepturilor femeilor din întreaga țară. Noi facem tot ce ne stă în putință ca această bibliotecă modestă să fie pe cât se poate de folos oamenilor de aici.

Punem la dispoziția iubitorilor de cărți o colecție de volume de excepție. Ne străduim să oferim un serviciu cât mai uman. Poate că dumneavoastră nu știți, dar colecția noastră de materiale de studiu asupra poeziei din perioada Taisho și până la mijlocul perioadei Showa se bucură de un înalt prestigiu la nivelul întregii țări. Desigur, există și o serie de neajunsuri. Există și limitări. Însă noi facem absolut tot ce ne stă în putere. În loc să vă uitați la lucrurile pe care nu le putem face, mai bine ați acorda atenție lucrurilor pe care le-am realizat. Nu asta înseamnă corectitudine?

Femeia înaltă se uită la cea scundă, iar cea scundă la cea înaltă.

Femeia scundă deschide atunci gura pentru prima dată.

Are o voce ascuțită.

— Afirmațiile dumneavoastră nu sunt decât o încercare deplorabilă de a fugi de responsabilitate, de a evita subiectul problemei. În realitate, ca să apelez la un termen convenabil, doar vreți să vă justificați într-un mod superficial. Dacă îmi permiteți să spun, sunteți un exemplar istoric, patetic, de masculinitate.

— Exemplar istoric, patetic”, repetă Oshima admirativ.

Din tonul său, se pare că i-a plăcut mult expresia.

— Cu alte cuvinte, sunteți un bărbat get-beget, un misogin tipic, adaugă femeia înaltă, fără a-și mai ascunde iritarea din voce.

— Bărbat get-beget, repetă din nou Oshima.

Femeia scundă continuă să îl ignore.

— Invocând niște preconceptii și logica masculină de doi bani creată pentru a le menține, coborâți întregul gen femeiesc la cetățeni de rang inferior și le furați și limitați drepturile care li se cuvin. O faceți mai degrabă inconștient decât intenționat, dar așa vina este cu atât mai mare. Rămâneți insensibili la suferința altora și vă protejați interesele voastre de bărbați. Nu încercați nici o clipă să vedeți în ce măsură inconștiența voastră le provoacă rău femeilor sau societății. Problema toaletei sau a fișelor sunt, desigur, chestiuni minore, însă fără asemenea detalii, nu există unitate. De la ele trebuie să pornim pentru a putea înlătura această mantie de indiferență care învăluie societatea.

Acestea sunt principiile mișcării noastre.

— Și așa gândește orice femeie de neam, adaugă inexpresiv femeia înaltă.

— Cum oare o femeie de neam ar face altfel decât mine văzând nenorocirile [...]? Kl Cele două femei rămân mute ca niște aisberguri.

— Electra lui Sofocle. O piesă minunată! Am citit-o de nenumărate ori. În treacă-tă fie spus, termenul „gen” este folosit pentru a indica genul gramatical, iar în cazul diferențierii între femei și bărbați, mai corect este cuvântul <noia>

— Sofocle, *Antigona. Electra*. Traducere de N. Carandino, Editura Eminescu, București, 1974.

„sex”. Ați utilizat incorect cuvântul „gen”. Este doar o mică observație de ordin lingvistic.

Se așterne o tăcere înghețată.

— În orice caz, ceea ce susțineți este fundamental greșit, spune Oshima liniștit, dar răspicat. Eu nu sunt un exemplar istoric, patetic, de masculinitate, un bărbat get-beget.

— Ne-ați putea explica în termeni simpli de ce este fundamental greșit? Întrebă femeia scundă pe un ton agresiv.

— Fără eschivări sau etalare de cunoștințe, adaugă cea scundă.

— Am înțeles. Voi explica simplu și direct, fără eschivări sau etalare de cunoștințe.

— Vă rugăm, spune femeia înaltă. Cealaltă dă scurt din cap, în semn de aprobare. În primul și în primul rând, eu nu sunt bărbat.

Toți rămânem amuțiți. Înghit în sec și îl privesc pe Oshima.

— Sunt femeie, spune el.

— Vă rugăm să lăsați glumele, spune femeia scundă după ce respiră o dată, dar mai mult pentru că cineva trebuia să spună ceva în acel moment, nefiind convinsă.

Oshima scoate portofelul din buzunarul de la pantaloni, ia din el permisul de conducere din plastic și i-l înmânează.

Femeia citește ce scrie, se încruntă și i-l dă celeilalte. Aceasta îl citește și ea, ezită puțin și se întuneacă la față de parcă ar fi tras o carte proastă de joc, apoi i-l înapoiază lui Oshima.

— Vrei să-l vezi și tu? Mă întreabă el.

Clatin din cap fără să spun nimic. Oshima pune permisul înapoi în portofel și portofelul în buzunar. Se reazemă apoi cu mâinile de birou.

— După cum vedeți, din punct de vedere biologic și legal sunt, incontestabil, femeie. Din acest motiv, afirmațiile dumneavoastră sunt fundamental greșite. Nu mă pot încadra în definiția de „bărbat get-beget, misogin tipic”.

— Dar..., dă să spună femeia înaltă și se oprește.

Cealaltă își aranjează gulerul cu mâna dreaptă, cu buzele lipite.

— Trupul meu e constituit ca femeie, dar mental sunt în totalitate bărbat, continuă Oshima. Din punct de vedere emoțional, trăiesc ca un bărbat. Prin urmare, formula pe care ați folosit-o, de „exemplar istoric”, poate fi corectă.

Poate că sunt un misogin notoriu. Doar că, deși am această constituție, nu sunt lesbiană. Preferințele mele sexuale se îndreaptă către bărbați. Cu alte cuvinte, deși sunt femeie, sunt homosexual. Nu mi-am folosit niciodată vaginul; pentru raporturile sexuale folosesc anusul. Îmi simt clitorisul, dar nu și sfârcurile. Nu am menstruație. Deci ce anume discriminez? Îmi poate spune cineva?

Noi trei rămânem din nou fără cuvinte. Se aude o tuse ușoară, care răsună nepotrivit. Ceasul de pe perete bate cu un ticăit sec.

— Îmi cer scuze, dar eu tocmai luam masa de prânz, spune Oshima zâmbitor. Măneam niște rulouri de spanac cu ton. Eram la jumătatea mesei când am fost chemat. Dacă le las prea mult afară, ar putea să mi le mănânce pisicile din vecini. Sunt foarte multe pisici în zonă pentru că vine lumea și aruncă pisoi în pădurea de pini de la malul mării.

Dacă îmi permiteți, aș vrea să mă întorc la masă. Vă rog să vă simțiți ca acasă. Biblioteca noastră este deschisă pentru toți cetățenii. Puteți să faceți ce doriți, atâta vreme cât respectați regulile bibliotecii și nu îi deranjați pe ceilalți vizitatori. Puteți să răfoți ce doriți și cât doriți. Sunteți libere să scrieți orice în raport. Pe noi nu afectează în nici un fel, indiferent ce ați scrie. Până acum am făcut totul așa cum am crezut noi de cuviință, fără sprijinul sau instrucțiunile nimănui și avem de gând să facem același lucru și în continuare.

După ce pleacă Oshima, cele două femei schimbă o privire; apoi se uită amândouă la mine. Își închipuie probabil că sunt iubitul lui Oshima. Eu aranjez fișele fără să spun uimic. Șușotesc între ele în dreptul rafturilor, apoi își strâng lucrurile ca să plece. Au niște expresii înțepenite. Le înmânez rucsăcele și nici măcar nu îmi mulțumesc.

După un timp, Oshima se întoarce și îmi dă două rulouri de spanac. Arată ca niște tortilla verzi umplute cu legume și ton, acoperite cu sos alb. Le mănânc pe post de masă de prânz. Fierb apă și îmi fac și un ceai Earl Grey.

— Tot ce am spus mai devreme e adevărat, îmi zice Oshima după ce mă întorc de la masă.

— Deci la asta v-ați referit când mi-ați spus că sunteți o persoană ciudată?

— N-o spuneam ca să mă laud, dar sper că ești de acord că nu exageram deloc, nu?

Încuviințez.

Oshima rămâne.

— Din punct de vedere al sexului, sunt femeie, însă nu am sânii mari și nici menstruație. Dar nu am nici penis, testicule sau barbă. Pe scurt, n-am nimic. Sunt pe cât se poate de aerisit. Probabil că nu ai cum să înțelegi ce înseamnă asta.

— Probabil.

— Uneori, nici eu nu mai înțeleg. Până la urmă ce sunt?

Eu ce sunt?

Clatin din cap.

— *Dacă e pe așa, nici eu nu prea știu ce sunt.*

— *Clasica criză de identitate, încuviințez.*

— *Dar cel puțin tu ai o idee, cât de cât. Eu n-am.*

— *Să știți că eu vă plac orice ați fi, spun eu.*

Este prima dată în viața mea când declar așa ceva. Mă înroșesc la față.

— *Îți mulțumesc, spune el punându-mi o mână pe umăr.*

Este foarte clar că sunt puțin altfel față de toată lumea, dar în fond sunt tot om. Aș vrea să înțelegi asta. Nu sunt un monstru, ci un om obișnuit. Simt și mă comport la fel ca oricine altcineva. Însă, uneori, percep această mică diferență ca pe un abis. Desigur, în privința acestui lucru, chiar n-ara ce să fac.

Oshima ia de pe birou creionul lung și ascuțit și îl privește. Creionul arată ca o prelungire a sa.

— *M-am gândit că ar trebui să-ți dezvălui acest lucru cât mai repede posibil. Preferam să auzi totul direct, din gura mea, decât de la altcineva. Azi mi s-a părut o ocazie bună.*

Nu pot să spun că a fost o experiență prea plăcută, nu?

Încuviințez.

— *Fiind așa cum sunt, să știi că am fost supus la nenunțate*

discriminări, în nenunțate feluri. Numai cei care au trecut prin așa ceva pot înțelege ce înseamnă discriminarea și cât de adânc te poate rani. Sufărința este diferită pentru fiecare în parte și lasă propria ei cicatrice. Cred că și eu îmi doresc corectitudine și imparțialitate la fel de mult ca oricare altul. Dar și mai sătul sunt de oamenii lipsiți de imaginație, de acei „oameni găunoși” ai lui T. S. Eliot. Sunt oameni care își umplu acea parte găunoasă, lipsită de imaginație, cu paie reci și merg mai departe fără măcar să bage de seamă și care încearcă să-și impună insensibilitatea asupra celorlalți aruncând cuvinte goale. Pe scurt, oameni precum cele două de mai devreme.

Oshima oftează și învârtă creionul între degete.

— *Homosexual, lesbiană, heterosexual, feminisă, porc fascist, comunist, Hare Krishna, pentru mine nu contează.*

Nu mă interesează ce steag arborează. Ce nu pot eu să suport sunt acești indivizi goi. Când sunt pus în fața lor, simt că nu mai pot să rabd și spun lucruri de la care ar trebui să mă abțin. Mai devreme ar fi trebuit să le las în pace și să nu mă afecteze ce spuneau. Sau aș fi putut să o chem pe doamna Saeki și să las totul în seama ei. S-ar fi descurcat cu ele zâmbind. Dar nu pot. Spun și fac lucruri de care nu e nevoie. Nu mă pot abține. Este unul dintre punctele mele slabe. Și știi de ce e un punct atât de slab?

— *Pentru că, dacă ați sta să luați în serios fiecare om fără imaginație, nu v-ar ajunge o viață întreagă.*

— *Exact, spune Oshima și își apasă ușor tâmpla cu guma de la creion. Chiar așa e. Uite, Kafka Tamura, ține minte un lucru. Cei care l-au omoât pe iubitul din copilărie al doamnei Saeki erau astfel de indivizi. Intoleranța, mintea îngustă, lipsa de imaginație. Teoriile absurde, limbajul de lemn, idealurile*

uzurpate, sistemul înțepenit. Acestea sunt lucrurile de care mă tem cu adevărat. Le detest și îmi este groază de ele. Ce e bine și ce e rău – sigur, e și asta o Problemă foarte importantă, dar o astfel de eroare de judecată, în cele mai multe cazuri, nu e ireparabilă. O poți îndrepta, atâta vreme cât ai curajul să recunoști că ai greșit.

Însă mintea îngustă, lipsa de imaginație, intoleranța sunt ca niște parazii. Își schimbă gazda, își schimbă forma și se perpetuează la nesfârșit.

Sunt fără speranță și nu am de gând să le permit să intre aici.

Oshima arată cu creionul spre rafturile de cărți, dar se referă la întreaga bibliotecă.

— Aș vrea să pot râde în voie de lucrurile astea și să le las să treacă pe lângă mine.

Capitolul 20

Când șoferul camionului frigorific l-a lăsat pe Nakata în parcare din zona de servicii Fujigawa de pe autostrada Tomei, era deja trecut de ora opt seara. Nakata și-a luat Traista și umbrela și a coborât de pe scaunul înalt de lângă șofer.

— Sper să găsești altă mașină de aici, îi zise șoferul scoțând capul pe geam. Întrebă în jur și trebuie să dai măcar de una.

— Vă mulțumesc mult. L-ați ajutat enorm pe Nakata.
— Ai grijă, îi zise șoferul; apoi ridică mâna și plecă.

Fu-ji-ga-wa, spusese șoferul. Nakata nu avea nici cea mai vagă idee unde este Fujigawa. Știa doar că ieșise din Tokyo și că se îndrepta către vest, puțin câte puțin. O știa instinctiv, chiar dacă nu avea busolă și nu putea să citească hărți. De aici trebuia să ia altă mașină care mergea spre vest.

Îl se făcuse foame și s-a hotărât să mănânce un ramen.

S-a gândit că ar fi mai bine să nu se atingă acum de onigiri și de ciocolata din geantă, ci să le păstreze în caz de urgență. Neputând să citească, i-a luat mult timp până a înțeles care era sistemul. Înainte să intre în restaurant, trebuia să cumpere un tichet de masă. Acestea erau puse în vânzare la un automat și Nakata s-a văzut nevoit să ceară ajutor. „Am vederea foarte slabă și nu văd să citesc”, a spus el și atunci o femeie între două vârste a băgat în locul lui banii în aparat, a apăsat butonul și i-a înmănat restul. Nakata învățase din experiență că e mai bine să ascundă faptul că <notă>

Îl tip de supă cu tălți chinezești.

Nu știa să citească, pentru că, dacă o spunea, uneori lumea se uita la el ca la o arătare.

Și-a pus apoi geanta pe umăr, și-a luat umbrela și a intrat în vorbă cu oamenii din jur care aduceau a șoferi de camion. „Eu mă îndrept către vest, puteți să mă luați și pe mine cu mașina?” întreba el înjur. Oamenii îl priveau, se uitau la cum era îmbrăcat, apoi clătinau din cap. Era ciudat să vezi un bătrân făcând autostopul și ei se fereau instinctiv de tot ce era ciudat. Îi răspundeau că le pare rău, dar firma la care lucrează le interzice să ia persoane străine în mașină.

Durase destul de mult să ajungă din Nakano pe autostradă. Nakata nu mai ieșise niciodată din cartierul său și nu știa nici unde se află intrarea pe autostrada Tomei.

Pentru autobuzele orașenești, dacă avea nevoie, putea folosi permisul special, dar cu metroul sau trenul, unde trebuia să cumpere bilet, nu mersese niciodată singur.

Îndesase în geantă niște schimburi, articole de baie și ceva de mâncare, pusese cu grijă în borseta de brâu banii ascunși sub rogojină, își luase umbrela cea mare și la ora zece dimineața ieșise din casă. „Nu vă supărați, cum aș putea să ajung până la autostrada Tomei?” îl întrebă el pe șoferul autobuzului, dar acesta îl luase în râs.

— Autobuzul acesta nu merge decât până la stația Shinjuku. Autobuzele orașenești nu circulă pe autostradă.

Trebuie să iei un expres.

— De unde aș putea lua un expres care circulă pe autostrada Tomei?

— De la stația Tokyo, spuse șoferul. Mergi acum până la Shinjuku, iei trenul până la stația Tokyo, îți cumperi de acolo un bilet cu loc și te urci în expres. Așa ajungi pe autostrada Tomei.

Nakata nu a prea înțeles, dar a mers cu acel autobuz până la stația Shinjuku. Acolo a descoperit un oraș urias. Erau atât de mulți oameni pe stradă, încât de-abia putea să meargă. Erau o groază de trenuri și Nakata nu avea nici cea mai vagă idee pe care trebuia să-l ia ca să ajungă la stația Tokyo. Evident, nu putea să se ghideze după indicatoare.

Le-a cerut îndrumări câtorva oameni, dar explicațiile lor erau prea rapide și prea complicate, pline de substantive proprii pe care nu le mai auzise niciodată și pe care nu reușea să le țină minte. E ca și cum aș vorbi cu domnul Kawamura, și-a zis Nakata în sinea lui. O variantă era să întrebe la o secție de poliție, dar îi era teamă să nu fie luat drept un bătrân senil și să fie reținut (lucru care i se mai întâmplase o dată). Învârtindu-se prin jurul gării, a simțit că i se face rău de la aerul poluat și de la gălăgie. A apucat-o pe o străduță mai puțin populată și a ajuns la un mic parc amenajat în mijlocul unui complex de zgărie-nori, unde s-a așezat pe o bancă.

Nakata a stat acolo mult timp, complet pierdut. Din când în când mai spunea câte ceva ca pentru sine și își freca cu palma părul tuns scurt. În parc nu era nici o pisică. A apărut un corb care a început să răscolească prin coșurile de gunoi. Nakata și-a ridicat de câteva ori privirea spre cer ca să vadă pe unde era soarele. Din cauza gazelor de eșapament, cerul avea o culoare stranie.

La ora prânzului, oamenii care lucrau în clădirile apropiate au ieșit în parc să mănânce. Nakata a mâncat și el chiflele cu gem de fasole pe care și le luase la pachet și a băut ceai din termos. Pe banca de lângă el stăteau două tinere și Nakata le-a întrebat cum să ajungă la autostrada Tomei. Cele două i-au spus același lucru ca șoferul de autobuz, și anume să ia un tren de pe linia Chuo până la stația Tokyo, iar de acolo un expres.

— Am încercat să fac asta, dar nu am reușit, le spuse el smcer. Nakata nu a mai ieșit până acum din sectorul Nakano. Nu știu cum să iau trenul, pot să merg doar cu autobuzul. Nu știu să citesc și nu pot să-mi cumpăr bilet.

Am ajuns până aici cu autobuzul, dar nu izbutesc să merg mai departe.

Fetele au fost uimite la auzul acestor cuvinte. Nu știe să citească? Pe de altă parte, părea să fie un bătrânel inofensiv, Zâmbea și era îmbrăcat îngrijit. Umbrela cea mare era cam nelalocul ei, având în vedere că vremea era frumoasă, dar nu arăta a boschetar. Avea trăsături plăcute și o privire luminoasă.

— Dumneata chiar n-ai mai ieșit niciodată din sectorul Nakano? Îl întrebă bruneta.

— Nu, niciodată. Dacă mă pierd, nu m-ar căuta nimeni.

— Și nu știi să citești, zise fata vopsită șaten.

— Nu, nu știu deloc să citesc. Cunosc numerele mai simple, dar nu știu să socotesc.

— Atunci e greu să iei trenul.

— Da, este foarte greu, pentru că nu pot să-mi cumpăr bilet.

— Dacă am avea timp, te-am duce până la gară și te-am urca în tren, dar în curând trebuie să ne întoarcem la lucru.

Ne pare rău, dar chiar nu avem timp să ajungem până la gară.

— Val, vă rog, nu vă cereți scuze. O să se descurce Nakata cumva și singur.

— Auzi, zise bruneta, nu zicea Togeguchi de la vânzări că se duce azi la Yokohama?

— Da, așa a zis. Cred că putem să-l rugăm pe el. E cam taciturn, dar nu-i băiat rău, răspunse șatena.

— Dacă nu știi să citești, mai bine faci autostopul, îl sfătui bruneta.

— Autostopul?

— Adică să rogi un șofer să te ia cu mașina. De obicei tirurile te iau, mașinile mici nu prea.

— Tiruri și mașini mici... Nakata nuștie asemenea lucruri complicate.

— Ei, dacă încerci, te descurci dumneata cumva. Am făcut și eu autostopul pe vremea studenției. Șoferii de camion au fost toți foarte amabili.

— Chiar așa, până unde vrei să ajungi pe autostradă?

— Nu știu.

— Nu știi?

— Nu. Odată ajuns acolo, o să-mi dau eu seama. Deocamdată o iau spre vest pe autostrada Tomei. Mai departe o să mă gândesc la vremea aceea. În orice caz, trebuie s-o apuc spre vest.

Fetele au schimbat o privire, dar felul în care vorbea Nakata avea ceva foarte convingător. L-au plăcut pe acest bătrânel. După ce au terminat de mâncat, au aruncat resturile la coș și s-au ridicat.

— Vino după noi. Cred că putem să te ajutăm cumva, spuse bruneta.

Nakata le-a urmat și au intrat într-o clădire uriașă din apropiere. Nu mai fusese niciodată într-o clădire atât de mare. Fetele i-au spus să se așeze pe o bancă de la recepție și, după ce au schimbat câteva cuvinte cu femeia de acolo, l-au rugat să le aștepte puțin și au dispărut într-unui din nenumăratele lifturi aliniate în hol. Nakata stătea cu umbrela strânsă în mână și cu geanta în brațe. Prin fața lui treceau bărbați și femei care se întorceau din pauza de masă. Și aceasta era o priveliște cum nu mai văzuse nicicând. Cu toții erau îmbrăcați frumos, de parcă se vorbiseră.

Aveau cravată la gât, genți sclipitoare sau pantofi cu toc.

Toți se îndreptau cu pași rapizi în aceeași direcție. Nakata nu avea nici cea mai vagă idee ce puteau face atâția oameni adunați acolo.

În cele din urmă, cele două fete au apărut însoțite de un bărbat înalt și subțirel, cu cămașă albă și cravată în dungii, pe care i l-au prezentat.

— Acesta este Togeguchi și tocmai se pregătește să plece spre Yokohama. A zis că te ia cu el. O să te lase în parcare la Kohoku și de acolo trebuie să găsești altă mașină. În orice caz, dacă spui că mergi spre vest și găsești pe cineva să te ia, când opriți pe undeva, fă-i cinste șoferului cu ceva de mâncare, ca mulțumire, îl sfătui șatena.

— Ai bani destui pentru masă? Întrebă bruneta.

*— Da, Nakata are bani destui.
— Uite, Togeguchi, domnul Nakata e o cunoștință de-a Noastră. Te rog să fii amabil cu dansul.*

— Dacă și voi o să fiți cu mine..., zise tânărul timid.

— Mai vedem, răspunse bruneta.

La plecare, cele două i-au dat lui Nakata niște onigiri și o ciocolată.

— E un mic cadou de despărțire. Să ai ce mânca dacă îți se face foame, îi spuseră ele.

— Vă mulțumesc din suflet. Nu cred că am cum să vă răsplătesc pentru cât ați fost de amabile. O să mă rog să aveți parte numai de lucruri bune.

— Sper să-ți fie ascultate rugăciunile, spuse șatena și bruneta chicoti.

Togeguchi l-a urcat pe Nakata într-o Toyota Hiace și a intrat pe autostrada Târnei. Drumul era aglomerat și au avut mult timp să stea de vorbă. Șoferul era sfios și la început nu prea a deschis gura, dar odată ce s-a obișnuit cu prezența lui Nakata, a monopolizat toată conversația. Avea multe de povestit și a simțit că poate să-i vorbească deschis bătrânului, pentru că nu avea să îl mai întâlnească vreodată. I-a spus că se despărțise cu câteva luni în urmă de logodnica sa, că ea își găsisese pe altcineva cu care se vedea de multă vreme, fără știrea lui; că nu se înțelegea deloc cu șeful lui și se gândea chiar să-și dea demisia; că părinții lui divorțaseră pe când era în gimnaziu și mama lui se recăsătorise foarte repede, cu un terchea-berchea; că îi împrumutase unui bun prieten o sumă mare de bani, iar acesta nu dădea vreun semn că ar avea de gând să i-i dea înapoi; că studenții din apartamentul vecin țineau muzica tare până noaptea târziu și din cauza lor nu putea să doarmă.

Nakata îl asculta cu atenție, dădea din cap din când în când și își mai exprima câte o părere. Când mașina a intrat în parcare, Nakata știa tot ce era de știut despre acest tânăr. Erau multe lucruri pe care nu le înțelesese prea bine, dar, în mare, și-a dat seama că Togeguchi era un tânăr nefericit care își dorea o viață împlinită, dar care dădea mereu de necaz.

— Vă mulțumesc mult că m-ați adus până aici. Mi-ați fost de mare ajutor.

— Mă bucur că am făcut drumul împreună, domnule Nakata. Mulțumită dumneavoastră, m-am mai răcorit puțin. Mi-a făcut bine să pot vorbi cu cineva, pentru că până acum n-am reușit să vorbesc cu nimeni. Sper că nu v-am supărat prea mult cu toate problemele mele.

— Nici vorbă. Mă bucur că am stat de vorbă cu dumneavoastră, domnule Togeguchi. Nu m-ați supărat cu nimic.

Sunt convins că de acum încolo veți avea parte de lucruri bune.

Tânărul a scos o cartelă de telefon din portofel și i-a dat-o lui Nakata.

— V-o dau dumneavoastră. Este făcută de firma la care lucrez. Îmi pare rău că nu vă pot oferi altceva drept cadou la despărțire.

— Vă mulțumesc, spuse Nakata, luă cartela de telefon și o puse cu grijă în portofel. El nu dădea niciodată telefon și nici nu știa cum se folosește

cartela, dar s-a gândit că nu e frumos să refuze.
Acesta se întâmplă la ora trei după-amiaza.

A durat o oră întreagă până să găsească un șofer de camion care să-l ducă la Fujigawa. Șoferul conducea un camion frigorific în care transporta pește proaspăt. Era trecut de patruzeci de ani și era mare de statură. Avea burtă și brațe groase, ca niște bușteni.

— Nu te deranjează dacă putea pește?

— Lui Nakata îi place peștele.

— Ești cam ciudat, îi zise șoferul râzând.

— Da, mi s-a mai spus.

— Mie îmi plac oamenii ciudați. La lumea în care trăim, mai degrabă nu poți avea încredere în tipii care arată și trăiesc normal.

— Da?

— Da, da. Asta e opinia mea.

— Nakata nu are prea multe opinii. Pot spune totuși că îmi place tiparul.

— E și asta o opinie, că îți place tiparul.

— Tiparul poate să fie o opinie?

— Da. A spune că îți place tiparul e o opinie excelentă.

În acest ritm au ținut-o până la Fujigawa. Peșoferul îl chema Hagita.

— Nea Nakata, matale ce crezi că o să se aleagă de lumea asta? Îl întrebă șoferul.

— Îmi cer mii de scuze, dar Nakata nu e prea deștept și nu știe nimic despre asemenea lucruri.

— A avea o opinie și a nu fi deștept sunt două lucruri diferite.

— Dar, domnule Hagita, dacă nu ești deștept, nu ești în stare să gândești.

— Dar dumneata ai zis că îți place tiparul, nu?

— Da, tiparul este unul dintre felurile de mâncare preferate ale lui Nakata.

— Asta este o relație.

— Poftim?

— Îți place orezul cu pui și ou?

— Da, și acesta este unul dintre preferatele mele.

— O nouă relație. Dacă aduni mai multe relații, apare sensul. Cu cât aduni mai multe, cu atât sensul devine mai profund. Poate să fie tipar, orez cu pui și ou, meniu fix cu pește prăjit, orice. Înțelegi?

— Nu înțeleg prea bine. Vă referiți la lucruri legate de mâncare?

— Nu e vorba doar de mâncare. E valabil și pentru trenuri sau împărat.

— Nakata nu poate călători cu trenul.

— Foarte bine. Ce vreau eu să spun e că atât cât trăiește omul, se nasc înțelesuri între toate lucrurile din jurul său, oricare ar fi ele. Esențial este dacă ele apar în mod natural sau nu. Nu mă refer la a fi deștept sau nu, ci doar la lucrurile pe care le vezi sau nu cu propriii tăi ochi.

— Dumneavoastră sunteți foarte deștept.

Hagita răsăse în gura mare.

— Vezi, asta spuneam, că nu are legătură cu deșteptăciunea. Eu nu știu cine știe ce deștept. Pur și simplu am propriul meu mod de gândire și de aceea toată lumea mă consideră enervant și mă ia la rost. Dacă încerci să gândești cu capul tău, îi calci imediat pe nervi pe ceilalți.

— Nakata încă nu prea pricepe, dar parcă era o legătura între faptul că îmi place tiparul și faptul că îmi place orezul cu pui și ou.

— Pe scurt, da. Între dumneata ca persoană și lucrurile cu care interacționezi se creează legături. La fel, apare o legătură și între tipar și orez. Dacă lărgim schema asta de conexiuni, se nasc în mod natural legături și între dumneata și capitaliști sau între dumneata și proletariat.

— Pro...'

— Proletariat, spuse Hagita desprinzându-și palmele uriașe de pe volan și arătându-i-le lui Nakata, căruia i s-au părut cât niște mânuși de baseball. Oamenii care muncesc din greu, cu sudoarea frunții, alcătuiesc proletariatul. Cei care, spre deosebire de ei, stau pe scaun, aruncă cu ordine în stânga și-n dreapta fără să se miște din loc și câștigă de o sută de ori mai bine decât mine sunt capitaliștii.

— Nakata nu știe nimic despre capitaliști. Nakata e sărac și nu cunoaște oameni importanți, doar pe domnul prefect din Tokyo. Domnul prefect este și dănsul capitalist?

— Păi, da. În general, prefecții sunt un fel de câini de pază ai capitalismului.

— *Domnul prefect este c âine? Întrebă Nakata amintindu-și de dulăul negru care îl dusese la Johnnie Walker și suprapunându-l peste imaginea prefectului.*

— *Colc ăie lumea de câini din ăștia. Sunt niște potăi.*

— *Po-t ăi?*

— *Da, potaie, pot ăi.*

— *Și există cumva și pisici capitaliste?*

Hagita izbucni într-un hohot de râs.

— *Nea Nakata, tare ciudat mai e ști! Îmi placi la nebunie.*

Auzi, pisici capitaliste! O opinie cu totul și cu totul uniă.

— *Domnule Hagita?*

— *Da?*

— *Nakata e s ărac și în fiecare lună primea un ajutor de la domnul prefect. A fost cumva un lucru rău?*

— *Cât primeai?*

Nakata i-a spus și acesta a clătinat din cap, șocat.

— *E imposibil s ă te descurci în ziua de azi doar cu aăta.*

— *Nici vorb ă. Nakata nu folosește mulți bani. Pe lângă aJutor, căutam pisicile dispărute de prin vecini și primeam bani în schimb.*

— *Aha, detectiv de pisici profesionist? Zise Hagita impresionat. Am dat-o naibii! Chiar ești un om cu totul aparte.*

— *Sincer s ă fiu, eu pot să vorbesc cu pisicile, se destăinui Nakata dintr-odață. Înțeleg ce vorbesc și așa izbutesc să dau de urma celor rățăcite.*

Hagita încuviință.

— *Înțeleg. Pe matale chiar te cred în stare de așa ceva.*

Nu mă miră.

— *Dar de ceva timp nu mai pot s ă vorbesc cu dănsule și mă întreb de ce.*

— *Nea Nakata, lumea se schimb ă de la o zi la alta. Vine dimineața, dar lumea nu mai e aceeași de ieri. Dumneata nu mai ești același Nakata de ieri. Înțelegi?*

— *Da.*

— *Se schimb ă și relațiile – cine e capitalist și cine proletar, cine e de dreapta și cine de stânga. Revoluția informației, bursa de valori, bunurile lichide, restructurarea profesională, firmele multinaționale – ce e bine și ce e rău?*

Linia de demarca ție a ajuns să dispară. Poate că și din cauza asta nu mai poți să vorbești cu pisicile.

— *Nakata nu știe decât care este diferența între stânga și dreapta. Adică, aceasta este stânga, iar aceasta dreapta, nu?*

— *Exact, încuviință Hagita. E foarte bine.*

Cei doi s-au oprit la un restaurant dintr-o zon ă de servicii și au luat masa. Hagita a comandat două porții de tipar și a achitat el nota. Nakata a insistat să plătească el, în semn de mulțumire că l-a luat cu mașina, dar Hagita a scuturat din cap.

— Nu, nu. Eu nu sunt bogat, dar nici atât de rupt încât să te las să-mi faci cinste din pomana pe care ți-o dă prefectul.

— Vă mulțumesc și vă sunt recunoscător, acceptă Nakata.

S-a învârtit o oră întreagă printre șoferi, întrebând în stânga și în dreapta, dar nu a găsit pe nimeni să îl ia. Cu toate acestea, Nakata nici nu s-a impacientat și nici nu s-a pleoștit. Pentru el, timpul se scurgea într-un ritm foarte lent. Sau nu se scurgea deloc.

Ca să-și mai schimbe starea de spirit, a ieșit să se plimbe puțin. Cerul era senin, iar luna se vedea foarte clar. S-a învârtit prin parcare, ciocănind cu vârful umbrelei în asfalt.

Camioanele uriașe se odihneau în liniște, ca nenumărate animale aliniate umăr la umăr. Unele aveau vreo douăzeci de roți, înalte cât un stat de om. Nakata s-a lăsat un timp furat de aceasă priveliște. Atât de multe mașini și atât de mari, străbăteau drumurile la ora aceasta târzie? Oare ce transportau pe platforme? Nakata nu reușea să-și imagineze. Oare dacă ar putea desluși fiecare literă înscrisă pe containere ar afla ce se află înăuntru?

După o vreme a zărit spre capătul parcării, unde siluetele mașinilor se împuținau, un grup de vreo zece motociclete.

Lângă ele erau câțiva tineri care strigau ceva la unison.

Stăteau în cerc, în jurul a ceva. Curios, Nakata s-a decis să meargă până acolo. Poate că găsiseră vreun lucru ciudat.

Apropiindu-se, a văzut că tinerii se strânseseră în jurul cuiva, pe care îl băteau și îl loveau cu picioarele. Majoritatea erau neînarmați, dar unul dintre ei avea un lanț. Mai era unul care ținea în mână un baston negru, ca cele din dotarea poliștilor. Mai toți erau vopșți șaten sau blond. Purtau cămăși cu mânecă scurtă descheiate, tricouri sau maiouri, iar câțiva aveau tatuaje pe umăr. Cel căzut, pe care îl băteau, era tot un tânăr, care arăta la fel ca ei. Când Nakata s-a apropiat, ciocănind cu umbrela în asfalt, câțiva s-au întors și l-au fulgerat cu privirea, dar văzând că era doar un bătrânel inofensiv, și-au lăsat garda.

— Tataie, hai, fugi de-aici! Îi zise unul.

Nakata a continuat să se apropie, netulburat. Tânărului căzut părea să-i curgă sânge din gură.

— Îi curge sânge. Din asta se moare, spuse el.

Luați prin surprindere, o vreme niciunul nu a spus nimic.

— Măi, tataie, ia vezi că te caftesc și pe tine de te las lat, zise până la urmă cel cu lanțul. Ce mi-e unul, ce-mi sunt doi.

— Nu e voie să omori fără motiv, răspunse Nakata.

— Nu e voie să omori fără motiv, îl imită unul dintre ei și ceilalți izbucniră în râs.

— Avem noi motivele noastre și nu-i treaba ta dacă îl omoram sau nu. Hai; ia-ți umbrela aia tâmpită și cară-te până nu vine ploaia, se băgă un altul.

Băiatul de pe jos a început să se miște și un individ tuns chilug l-a lovit cu putere în coaste cu bocancii grei.

Nakata a închis ochii. Simțea cum înăuntrul său ceva începe încet să clocotească, lucru pe care nu îl putea înfrâna.

L-a trecut un val u șor de greață. Amintirea momentului în care l-a înjunghiat pe Johnnie Walker a rânviat dintr-odată în mintea sa. Simțea încă în mâini senzația lăsată de cuțitul pe care i l-a împănțat în piept. Relație, își zise Nakata.

Oare și aceasta este una dintre relațiile despre care vorbea domnul Hagita? Tipar = cuțit = Johnnie Walker. Vocile băieților se auzeau distorsionat și nu mai putea să le distingă una de alta. Vuietul năncetat al anvelopelor de pe autostradă se suprapunea peste ele, creând un amalgam straniu. Inima i s-a contractat puternic și a pompat sânge până în toate ungherele trupului său. Noaptea îl învăluia.

Nakata și-a ridicat privirea către cer, și-a deschis alene umbrela și a ridicat-o deasupra capului. S-a retras apoi câțiva pași. Văzându-l, băieții au început să râdă.

— Meseria ș, tataie ăsta, zise unul. Chiar și-a deschis umbrela!

Râsul lor nu a durat mult însă, pentru că din cer au început să cadă niște lucruri lunecoase, care s-au lipit de pământ, la picioarele lor, cu un plescăit straniu. Băieții au încetat să-și mai lovească prada încolțită și și-au ridicat pe rând privirea către cer. Nu se vedea nici un nor, dar lucrurile acelea, cădeau de undeva din cer, rând pe rând, mai întâi razleț, apoi din ce în ce mai multe, până s-au transformat într-un adevărat potop. Erau negre și lungi de vreo trei centimetri. În lumina felinarelor din parcare, ațtau ca o zăpadă neagră și strălucitoare. Fulgii aceștia întunecați se așterneau pe umerii, brațele și gâtul lor și rămăneau lipite acolo. Au încercat să le scuture cu mâna, dar nu se desprindeau.

— Lipitori! Strig ă unul dintre ei.

Ca la un semnal, băieții au rupt-o la fugă spre toaletă, urlând la unison. Unul s-a izbit de o mașină care dădea să parcheze, dar nu s-a lovit prea grav, deoarece mașina mergea încet. Tânărul blond a căzut, s-a ridicat, a izbit cu putere în capotă cu palma și a zbierat o înjurătură către șofer. A zbughit-o apoi spre toaletă, târându-și un picior.

Lipitorile au mai căzut un timp cu putere, apoi s-au împuținat și s-au oprit. Nakata și-a închis umbrela, a scuturat-o și s-a dus să vadă ce face băiatul întins pe jos. În jurul lui colcăiau grămezi întregi de lipitori și nu s-a putut apropia prea mult. Era acoperit de lipitori și, mijindu-și ochii, a văzut că avea arcada spartă și sângera. Părea să-i lipsească și câțiva dinți. Nakata nu putea face nimic. Nu-i rămănea decât să cheme pe cineva. S-a întors în restaurant și a înștiințat un angajat că în parcare se afla un tânăr rănit.

— Chema țu poliția, altfel ar putea să moară, i-a spus el.

Puțin mai târziu, a reușit să găsească un camionagiu care să-l ia până în Kobe. Era un tânăr de vreo douăzeci și ceva de ani, cu o față adormită. Avea părul prins în coadă, cercel în ureche, o șapcă de baseball cu Chunichi Dragons pe cap și fuma singur într-un colț, citind o revistă de benzi desenate.

Purta o cămașă hawaiiană țipătoare și o pereche mare de pantofi Nike. Nu era prea înalt. Scruma țigara fără să ezite în supa rămasă în castron. L-a privit serios pe Nakata, apoi a încuviințat fără chef: „Bine, te iau. Semeni cu bunicul meu. Și la cum arăți, și la cum vorbești, așa, mai Pe lângă... La sfârșit, bunică-miu se senilizase de tot. A murit acum ceva timp.”

Tânărul i-a spus că avea să ajungă în Kobe până dimineața. Transporta mobilier pe care urma să-l livreze la un depozit de acolo. Către ieșirea din parcare, au văzut că avusese loc un accident. Se mobilizaseră câteva mașini de Poliție. Girofarurile roșii erau în funcțiune, iar poliștii dirijau accesul în și dinspre parcare cu bastoane fosforescente. Situația nu era gravă, dar mai multe mașini se tamponaseră în lanț. O furgonetă avea aripa înfundată, iar o altă mașină avea stopurile sparte. Șoferul a scos capul pe geam și a schimbat câteva cuvinte cu poliștul, apoi a închis geamul.

— Cică au căzut din cer grămezi întregi de lipitori, zise el indiferent. Le-au strivit mașinile, drumul a devenit alunecos și șoferii au pierdut controlul volanului. Zice că să conduc cu grijă. Pe lângă asta, a trecut pe aici și o bandă de motocicliști de prin zonă și au bătut pe cineva. Lipitori și motocicliști, ce mai combinație! Măcar le dau de lucru și poliștilor.

Tânărul s-a îndreptat cu atenție către ieșire, reducând viteza, dar mașina tot a derapat de câteva ori. A ținut bine volanul de fiecare dată și a redresat-o. — Mai, să fie! Chiar au căzut o grămadă. E groaznic de alunecos. Lipitorile sunt foarte sârboase. Ți s-a întâmplat vreodată să se lipească o lipitoare de dumneata?

— Nu, din câte îmi amintesc, n-am pățit niciodată așa ceva.

— Eu am crescut în zonă de munte, în Gifu, și am pățit-o de nu știu câte ori. Odată chiar mă plimbam prin pădure și a picat una de sus. Dacă intri în gărlă, ți se lipesc de picioare. Așa că știi o groază despre lipitori. Dacă se lipesc de tine, greu le mai dai jos. Mai ales alea mari sunt puternice și când tragi de ele, se desprind cu tot cu piele și-ți lasă urmă. Trebuie să le arzi ca să pice. Oribil. Se lipesc de tine și-ți sug sângele, dup-aia se fac așa, moi. Sârbos, nu?

— Da, negre șit.

— Da' lipitorile nu pică din cer în mijlocul unei parări de la marginea autostrăzii, că nu sunt ploaie. N-am mai auzit niciodată o asemenea aberație. Aștia de pe-aici nu știu o boabă despre ele. Lipitorile nu pică din cer! Păi, nu? Nakata nu i-a răspuns nimic.

— Acum vreo câteva ani, a fost o invazie de miriapode prin Yamanashi. Și atunci, la fel, derapau mașinile, groaznic. Așa era de alunecos pe jos și au fost multe accidente de circulație. S-au oprit și trenurile, că nu mai puteau să meargă pe șine. Dar alea n-au picat din cer, au apărut de prin pământ. Așa mai înțelegi, nu?

— Și Nakata a fost cândva în Yamanashi. Pe timpul războiului.

— Ce?! Ce război?

Capitolul 21

Sculptorul Koichi Tamura înjunghiat mortal Găsit în birou, într-o baltă de sânge Sculptorul de renume mondial Koichi Tamura (5x ani) a fost găsit mort în reședința sa din Nogata, sectorul Nakano lkyo, de către menajeră, în după-amiaza zilei de 30'

Domnul Tamura era întins pe podea, complet gol, într-o balta de sânge. Urmele de luptă indică faptul că este vorba despre o crimă. Lângă trupul victimei a fost găsită arma crimei, un cuțit de bucătărie luat din casă.

Ora presupusă a decesului, anunțată de poliție, este în noaptea zilei de 28. Domnul Tamura locuia singur și prin urmare trupul său a fost descoperit abia două zile mai târziu. Victima a fost înjunghiată adânc în piept de mai multe ori cu un cuțit ascuțit pentru tăiat carne și a decedat pe loc în urma sângerărilor masive provenite din multiple leziuni la inimă și plămâni. Coastele rupte indică o luptă violentă. Raportul poliției nu menționează încă nimic referitor la amprente sau alte probe de la locul crimei Nu există nici un martor ocular.

Există ipoteza unei răzbunări personale, deoarece casa nu a fost răscolită, iar portofelul și alte obiecte de valoare aflate în apropiere, nu au fost atinse. Domiciliul domnului Tamura era într-un cartier liniștit de pe raza sectorului iNakano, însă, la momentul crimei, vecinii nu au auzit nimic suspect și nu și-au putut ascunde uimirea la aflarea vestii Victima ducea o viață retrasă, nu interacționa cu vecinii și nimeni din jur nu a observat nimic neobișnuit la momentul producerii crimei.

Domnul Tamura locuia împreună cu fiul său (15 ani), dar din spusele menajerei reiese că acesta dispăruse de acasă cu zece zile în urmă. Băiatul a lipsit și de la ore iar în prezent este căutat de poliție.

Pe lângă reședința sa, domnul Tamura mai deținea în orașul Musashmo un birou-atelier, iar secretara sa a declarat că lucrul a decurs în mod obișnuit până în ziua precedentă crimei. În ziua crimei, a încercat de mai multe ori să-l contacteze acasă în legătură cu o anumită problemă, dar de fiecare dată a intrat robotul telefonic.

Domnul Tamura s-a născut în Kokubunji, Tokyo. A urmat departamentul de sculptură din cadrul Institutului de Arte din lkyo și a produs, încă din vremea studenției o serie de opere cu un puternic caracter individual, considerate un nou val în lumea sculpturii. Tema de bază a creațiilor sale era exprimarea inconștientului uman, iar stilul său srcinal, care depășește tiparele, i-a adus un înalt renume mondial, feeria de mare amploare „Labirintul”, care cuprinde cele mai cunoscute opere ale sale, explorează frumusețea și inspirația găsite în forma labirintului, cu o nesăvilită putere de imaginație. În prezent preda la un institut de arte iar cu ooi ani înainte, la expoziția organizată la Muzeul de Artă Modernă din New York...

** * **

Aici mă opresc din citit ziarul. Mai sunt două fotografii, una cu poarta de acasă și cealaltă cu chipul tatălui meu, mai înănr. Ambele îi dau paginii un aspect sumbru. Împăturesc ziarul în patru și îl pun pe masă. Stau pe pat fără

să spun nimic și îmi apăs ochii cu degetele. În urechi îmi răsună încontinuu un sunet înfundat, pe o frecvență fixă.

— Îmi scutur capul de câteva ori, dar nu reușesc să scap de el.

Sunt în cameră. E ora șapte. Tocmai am închis biblioteca împreună cu Oshima. Doamna Saeki s-a urcat în Volkswagenul Golf și a plecat ceva mai devreme. În bibliotecă am mai rămas doar noi doi. Zgomotul acela enervant continuă să-mi sune în urechi.

— E ziarul de alaltieri. Articolul a apărut când erai tu la cabană. După ce l-am citit, mi-am zis că, cine știe, poate acest Koichi Tamura este tatăl tău. Sunt mai multe circumstanțe care se potrivesc la fix. Ar fi trebuit să ți-l arăt de ieri, dar m-am gândit că ar fi bine să te las să te acomodezi aici mai înainte.

— Încuviințez. Încă îmi mai apăs ochii. Oshima să pe scaunul rotativ de la birou, picior peste picior, și mă privește. Nu spune nimic.

— Nu eu l-am omorât!

— Bine înțeles. În ziua aceea ai stat aici până seara și ai citit. Nu aveai când să te întorci în Tokyo, să-ți omori tatăl, apoi să vii înapoi în Takamatsu.

— Însă eu nu sunt atât de sigur. Fac un calcul rapid în minte și descopăr că tata a fost ucis chiar în ziua în care m-am umplut de sânge pe tricou.

— Totuși, din câte spune articolul, poliția te caută. Probabil în calitate de martor principal.

— Înțeleg. — Ar fi mai simplu să mergi acum la poliție și să le dovedești că ai un alibi decât să te ascunzi și să fugi dintr-un loc în altul. Pot să depun mărturie pentru tine.

— Dar dacă fac asta, mă vor duce înapoi la Tokyo.

— Da, așa cred. La urma urmei, ai o vârstă la care trebuie să urmezi învățământul obligatoriu. Nu poți să te duci unde vrei, de unul singur. În principiu, ție îți trebuie un tutore.

— Clatin din cap.

— N-am chef să dau nimănui nici o explicație. Nu vreau să mă întorc nici la Tokyo, nici la școală.

Oshima mă privește drept în ochi, fără să spună nimic

— Este hotărârea ta, spune el liniștit, într-un târziu. Ai dreptul de a trăi așa cum vrei. Nu contează dacă ai cincisprezece sau cincizeci și unu de ani. Din păcate însă, aceasta nu este și părerea generală a societății. În plus, dacă spui „nu vreau să dau nici o explicație, lăsați-mă în pace!”, dacă alegi calea aceasta, ar însemna ca de acum încolo să fugi mereu de poliție și de societate și ai duce o viață foarte grea.

— Ai cincisprezece ani și mai ai muți ani înainte. Te simți în stare de așa ceva?

— Nu spun nimic. Oshima ia ziarul și recitește articolul.

— Articolul susține că în afară de tine, tatăl tău nu mai avea nici o rudă.

— *Mai sunt mama și sora mea, dar au plecat acum mult timp de acasă și nu știu nimic de ele. Și chiar dacă aș ști unde sunt, tot nu s-ar duce la înmormântare.*

— *Atunci, în lipsa ta, cine rămâne să se ocupe de tot?*

Mă refer la înmormântare, la problemele administrative.

— *După cum spune ziarul, e secretara de la birou și se va ocupa ea de toată partea aceasta. Știe cum merg treburile, așa că se descurcă ea cumva dacă rămâne totul în seama ei. Eu nu vreau nimic moștenire de la tata, poate să facă ce vrea și cu casa, și cu toată averea.*

Tot ce am moștenire de la tata sunt genele mele. Așa consider eu.

— *Dacă impresia mea este corectă, moartea tațului tău Aici nu te întristează, nici nu-ți provoacă păreri de rău.*

— *Îmi pare rău de ce s-a întâmplat. La urma urmei, e tațal meu, de care sunt legat prin sânge. Dar, sincer să fiu, mai degrabă îmi pare rău că nu am murit mai devreme. Știu că e oribil să vorbesc așa despre un om mort...*

Oshima clatină din cap.

— *Nu-i nimic. Tocmai în asemenea momente ai tot dreptul să fii sincer.*

— *Atunci, eu...*

Vocea mea nu are gravitatea necesară. Cuvintele pe care vreau să le rostesc nu își găsesc destinația și sunt înghițite în gol. Oshima se ridică de pe scaun și se așază lângă mine.

— *În jurul meu se întâmplă tot felul de lucruri. Pe unele am ales eu, pe altele, nu, dar nu prea mai reușesc să le disting unele de altele. Adică, până și lucrurile pe care cred că le-am ales eu însumi par să fi fost menite să se întâmple dinainte ca eu să fac alegerea. Am senzația că pur și simplu urmez o cale hotărâtă dinainte de altcineva. Oricât aș judeca singur, oricât m-aș strădui, e complet inutil. Parcă din contră, cu cât mă chinui mai mult, cu atât mă îndepărtez de mine însumi și de calea mea. E ceva cumplit pentru mine sau, nu știu, mai degrabă înfricoșător. Când mă gândesc la asta, simt că mă trec toți florii.*

Oshima își pune mâna pe umărul meu. Îi simt căldura palmei.

— *Să zicem că așa e, chiar dacă alegerile și eforturile tale sunt destinate să nu ducă la nimic, tu ești totuși tu însuși și nimic altceva. Mergi mai departe ca tine însuși, nu te îngrijora.*

Îmi ridic privirea spre el. Felul în care vorbește este straniu de convingător.

— *De ce credeți asta?*

— *Pentru că e ironia la mijloc.*

— *Ironia?*

Oshima se uită adânc în ochii mei.

— *Uite, Kafka, ceea ce simți tu acum este leitmotivul multor tragedii grecești. Nu oamenii își aleg destinul, ci: destinul îi alege pe oameni. Acesta este modul de a privi lumea care stă la baza tragediilor grecești. Acest tragism – definit de Aristotel – este provocat în mod ironic, nu de defectele persoanei în*

cauză, ci de virtuțile sale. Înțelegi ce spun? Oamenii sunt trași în vârtoarea tragediei nu de defectele, ci de calitățile lor. Oedip rege a lui Sofocle este un exemplu elocvent. În cazul regelui Oedip, tragedia este provocată nu de lene sau prostie, ci de curajul și onestitatea lui. De aici se naște, inevitabil, ironia.

— Dar este o situație fără ieșire.

— Depinde de la caz la caz. Uneori nu există cale de ieșire. Însă ironia îți dă profunzime, te ajută să crești. Este calea către o salvare mai înaltă, în care poți găsi dorințe universale. Acesta este motivul pentru care numeroși oameni citesc și în ziua de azi tragedie greacă și pentru care este considerată o artă arhetipală. S-ar putea să mă repet, dar totul pe lume este metaforă. Nimeni nu își ucide tatăl și se culcă cu propria sa mamă, nu? Cu alte cuvinte, primim ironia prin intermediul acestui procedeu, al metaforei. Și ne dezvoltăm.

Eu tac, adâncit în propriile mele gânduri.

— Cine mai știe că ești în Takamatsu?

— Am plănuit totul singurși am venit singur, răspund eu, clatinând din cap. Nu am spus nimănui. Nu cred că știe nimeni.

— Atunci poți să stai o vreme ascuns aici. Nu mai lucrezi la recepție. Nu cred că poliția va putea să-ți dea de urmă.

În plus, dacă e ceva, poți să te duci înapoi la cabară, în Kochi.

— ~~Îmi privesc pe Oshima și spun:~~ Dacă a nu v-aș fi întâlnit pe dumneavoastră, n-aș fi avut încotro s-o apuc acum, complet singur și fără nimeni care să-mi dea o mână de ajutor.

Oshima zâmbește. Își ridică mâna de pe umărul meu și o privește.

— Ei, nici vorbă. Dacă nu ai fi dat de mine, ai fi găsit tu altă cale. Asta e senzația mea. Ceva îmi spune că așa s-ar fi întâmplat.

Oshima se ridică și aduce un alt ziar de pe birou.

— Apropo, cu o zi înainte, a apărut acest articol. Este micuț, dar l-am ținut minte pentru că mi s-a părut foarte interesant. Poate că este o simplă coincidență, dar este vorba de ceva ce s-a întâmplat foarte aproape de casa ta, îmi spune el și îmi întinde ziarul.

Plouă cu pești!

Două mii de sardine și stavrizi cad într-un centru comercial din Nakano în seara zilei de 29, în jurul orei șase, aproximativ două P4i de sardine și stavrizi căzuți din cer în Nogata, sectorul Nakano, i-au înspăimântat pe locuitori. Două doamne care își făceau cumpărăturile în centrul comercial au suferit răni ușoare la față din pricina peștilor, dar nu s-au înregistrat alte victime. La ora aceea, cerul era senin, fără urmă de nori și nu bătea nici vântul. Mulți dintre pești erau încă vii și se zvârcoleau pe străzi...

*

Citesc acel articol scurt și îi înapoiez ziarul lui Oshima.

Reporterul a emis câteva ipoteze cu privire la cauzele incidentului, dar niciuna nu este convingătoare. Poliția ia în calcul și posibilitatea unui furt sau a unei farse. Centrul de meteorologie declară că nu s-au semnalat condiții meteorologice care să favorizeze producerea unui astfel de fenomen. Purtătorul

de cuvânt al Ministerului Apelor și Pădurilor nu avea deocamdată nimic de comentat.

— Îți spune ceva povestea asta? Mă întrebă Oshima.

Clatin din cap. Chiar nu îmi spune nimic.

— La o zi după ce tatăl tău a fost omorât, în apropiere a plouat cu două mii de pești. Probabil e o coincidență, nu?

— Da.

— În ziar mai era un articol care se spunea că în aceeași zi, în cursul nopții, în zona de servicii Fujigawa de pe autostrada Târnei, a căzut din cer o cantitate enormă de lipitori, pe o arie foarte restrânsă. Din cauza lor s-au produs câteva tamponări ușoare. Se pare că lipitorile erau foarte mari. Nimeni nu e în stare să explice fenomenul. Vântul nu bătea, era o noapte cu cer senin. Nici asta nu îți spune nimic?

Clatin din nou din cap.

— Așadar, în lume se întâmplă o mulțime de lucruri inexplicabile, spune Oshima și împătorește ziarul. Desigur, între ele e posibil să nu existe nici o legătură. Pot fi simple coincidențe. Dar, cumva, nu-mi dau pace. E ceva cu ele.

— Poate că este tot o metaforă.

— Mda, poate. Dar ce fel de metaforă sunt niște sardine, stavrizi și lipitori care cad din cer?

Rămânem un timp tăcuți. Într-un final, reușesc să rostesc niște cuvinte cărora multă vreme nu am fost în stare să le dau grai.

— Știi, cu mulți ani în urmă, tata mi-a făcut o prezicere.

— O prezicere?

— N-am mai spus nimic anul ăsta pentru că mi-am zis că nimeni nu m-ar crede, oricât de serios aș vorbi.

Oshima tace, însă tăcerea lui îmi dă curaj.

— Este mai degrabă ca un blestem, pe care tata mi-l a repetat de nenumărate ori și parcă mi-l a încrustat cu dalta în minte, literă cu literă.

Trag adânc aer în piept și îmi reconfirm ceea ce am de spus. Ce fac e inutil, deoarece am totul în minte. Este mereu acolo. Însă trebuie să cântăresc din nou gravitatea acelor cuvinte.

— „Într-o bună zi, o să-ți ucizi tatăl și o să te culci cu mama ta.”

Odată ce o spun, odată ce pun totul în cuvinte, simt cum înăuntrul meu se cascadează un gol, în care inima îmi bate cu ecouri seci, metalice. Oshima mă privește mult timp, cu o expresie neschimbată.

— Într-o bună zi, o să-ți ucizi tatăl și o să te culci cu mama ta, astați-a spus tatăl tău?

Dau din cap de mai multe ori.

— Este exact prezicerea care i-a fost făcută lui Oedip.

Presupun că știai asta deja, nu?

Încuviințez.

— Dar asta nu e tot. Mai e ceva în plus. Eu mai am o soră, cu șase ani mai mare și tata a zis că o să mă culc și cu ea.

— Asta îți-a prezis ție tatăl tău?

— Da. Pe atunci eram încă elev în clasele primare și nu știam ce înseamnă a te culca cu cineva. Am aflat de-abia câțiva ani mai târziu. Oshima nu spune nimic.

— Tata mi-a zis că, oricât m-aș strădui, nu am cum să scap de acest destin, că prezicerea este îngropată în genele mele, ca un mecanism cu ceas, și că orice aș face, nu am cum să o schimb. O să-mi omor tatăl și o să mă culc cu mania și cu sora mea.

Oshima rămâne cufundat în tăcere. Pare că analizează hecare cuvânt în parte, încercând să găsească un indiciu, ceva.

— Ce i-o fi venit tatălui tău să-ți prezică ceva atât de cumplit? Spune el într-un final.

— Nu știu. Nu mi-a dat nici o explicație, îi răspund eu, clatinând din cap. Poate că a vrut să se răzbune pe mama și pe sora mea pentru că l-au părăsit. Poate voia să le pedepsească, prin intermediul meu.

— Chiar dacă așa îți făcea ție rău.

— Da. Pentru tata, eu nu eram decât o lucrare, o sculptură de-a lui, pe care avea toată libertatea să o strice sau să îi facă rău.

— Dacă e așa, mi se pare un fel foarte strâmb de a gândi.

— Știi, în locul în care am crescut eu totul era strâmb. Atât de strâmb, încât până și lucrurile drepte păreau deformatе. De mult timp am realizat asta, dar pe atunci eram doar un copil și nu aveam alt loc în care să mă duc.

— Am văzut câteva din operele tatălui tău. A fost un sculptor strălucit, foarte talentat. Original, provocator, integru, puternic. Lucrările sale sunt cu adevărat niște capodopere.

— Așa o fi, dar toate resturile rămase în urma lor le-a împrășcat în jur ca pe un venin. I-a murdărit și i-a rănit pe toți oamenii din jurul său. Nu știu dacă o făcea intenționat.

Poate că nu se putea abține. Poate că așa era el făcut. În orice caz, din acest punct de vedere, cred că tata avea legături cu ceva neobișnuit. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Cred că da. Ceva dincolo de granița binelui sau a răului, pe care cred că îl pot numi sursa puterii sale.

— Iar eu am moștenit jumătate din genele sale. Poate că și mama m-a părăsit tocmai din cauza asta. M-a aruncat pentru că sunt născut din această sursă sinistă, pângărit și stricat.

Oshima se gândeste, apăsându-și tâmplile cu vârful degetelor, apoi mă privește mijindu-și ochii.

— Nu este posibil ca el să nu fie tatăl tău biologic?

Clatin din cap.

— Acum câțiva ani am făcut o analiză. Am mers cu el la spital, ne-au luat sânge și au făcut un test genetic. Din punct de vedere biologic, suntem sută la sută tată și fiu. Mi-a arătat și buletinul cu rezultatul.

— Foarte prevăzător.

— Da, a vrut să se asigure că știi asta, că sunt o creație de-a lui. E ca și cum i-aș purta semnătura.

Oshima își ține mai departe degetele la tâmplă.

— Dar prezicerea tatălui tău nu s-a adeverit. Nu tu l-ai omorât. La acel moment erai în Takamatsu. Altcineva a fost în Tokyo și l-a omorât, nu?

Îmi desfac palmele fără să spun nimic și le privesc. Palmele care în noaptea aceea adâncă erau mânjite de sânge negru.

— Sincer să fiu, eu nu sunt foarte sigur de asta.

Îi dezvălui totul lui Oshima. Îi spun că în seara aceea, după ce am plecat de la bibliotecă, mi-am pierdut cunoștința timp de câteva ore, iar când m-am trezit, în pădurea din curtea unui templu, aveam tricoul plin de sânge. Că m-am spălat de sânge la toaleta de la templu. Că îmi lipsește complet amintirea acelor ore. Ca să nu mă lungesc prea mult, omit faptul că am rămas la Sakura peste noapte.

Oshima mă mai întreabă câte ceva, confirmă mici amănunte și reține totul. Dar nu îmi spune ce crede.

— Nu am nici cea mai vagă idee de unde m-am umplut de sânge sau al cui era sângele acela. Dar lăsând la o parte metafora, e posibil să-l fi omorât

chiar eu, cu mâinile mele.
Asta este senzația mea. Sigur, nu m-am întors la Tokyo în acea zi. După cum ați spus, am fost tot timpul aici, în Takamatsu. Asta e cert. Dar „în vis începe responsabilitatea”, nu?

— Versurile lui Yeats.

— Poate că l-am omorât pe tata prin intermediul visului.

Am pătruns într-un circuit special și l-am omorât.

— O fi valabil pentru tine, dar nici poliția, nici nimeni altcineva nu te va urmări pentru responsabilitățile tale Poetice. Orice ar fi, un om nu poate fi în două locuri deodată.

Este un fapt dovedit științific de Einstein, recunoscut și de lege.

— Dar acum eu nu vorbesc despre știință sau lege.

— Kafka Tamura, ce spui tu nu este decât o ipoteză, și una chiar foarte îndrăzneată și suprarrealistă. Sună a roman științifico-fantastic.

— Sigur că este doar o ipoteză. Da, știi asta. Sunt convins că nu ar crede nimeni o poveste atât de aiurită. Dar tata spunea mereu că știința nu progresează atunci când nu ai contraargumente la o ipoteză, că ipotezele sunt câmpul de bătaie al creierelor. Îi plăcea să spună asta mereu. Iar acum, nu îmi vine în minte nici un contraargument care să-mi infirme ipoteza.

Oshima tace. Nici eu nu mai știu ce să spun.

— În orice caz, acesta este motivul pentru care ai bătut atâta cale până în Shikoku, ca să scapi de blestemul tatălui tău.

Încuviințez și arăt cu degetul spre ziarul împăturit.

— Dar se pare că n-am reușit să scap.

Nu îți pune speranțele în distanță, spune tânărul numit Corbul.

— Cert este că ai nevoie de o ascunzătoare, spune Oshima. Mai mult de atât nu pot nici eu să spun.

Realizez că sunt cumplit de obosit. Dintr-odăă îmi vine greu să-mi mai susțin trupul. Mă las pe pieptul lui Oshima, care stă lângă mine. Mă strânge în brațe și eu îmi lipesc fața de pieptul său plat.

— Eu chiar nu vreau să fac așa ceva! Nu voiam să-l omor pe tata. Nu vreau să mă culc cu mama și cu sora mea.

— Normal, spune el, trecându-și degetele prin părul meu scurt. Nici nu încap vorbă.

— Nici măcar în vis.

— Sau metaforă, spune Oshima. Sau alegorie, sau analogie.

— Dacă vrei, rămân cu tine peste noapte, spune el puțin mai târziu. Pot să mă culc pe scaun.

Refuz și îi spun că ar fi mai bine să rămân singur.

Oshima își dă bretonul pe spate și, după câteva clipe de ezitare, spune:

— Știu că sunt o femeie homosexuală cu tulburări de identitate sexuală, și dacă asta te îngrijorează cumva...

— Nici vorbă. În nici un caz. Doar că aș vrea să stau singur în noaptea asta și să mă gândesc. S-au întâmplat multe lucruri deodăă. Atâta tot.

Oshima scrie un număr de telefon pe o foaie de carnet el. — Dacă în timpul nopții simți nevoia să vorbești cu cineva, nu ezita să mă suni la numărul ăsta. Oricum am un somn foarte ușor.

Îi mulțumesc.

În noaptea aceea văd o fantomă.

Capitolul 22

Camionul în care se urcase Nakata a intrat în Kobe pe la ora cinci dimineața. Se făcuse lumină de-a binelea, dar depozitul era încă închis și șoferul nu putea făsa încărcătura. S-au hoărât să oprească pe o șosea din apropierea portului și să tragă un pui de somn. Tânărul s-a întins pe locul din spate și a adormit cu sforâieli. Nakata se mai trezea din cauza sforăitului, dar somnul dulce îl fura repede la loc. Insomnia era un fenomen pe care Nakata nu îl resimțise niciodată.

Cu puțin înainte de ora opt, tânărul s-a trezit și a căscat din răputeri.

— Auzi, nene, ție nu ție foame? Îl întrebă el, bărbierindu-se în oglinda retrovizoare cu un aparat de ras electric.

— Da, și lui Nakata i s-a făcut puțin foame.

— Atunci hai să mergem aici aproape să mâncăm ceva.

Nakata dormise mai tot timpul drumului de la Fujigawa până în Kobe. Tânărul ascultase un program de radio de noapte și condusese fără să scoată o vorbă, fredonând din când în când câte un cântec. Nakata nu mai auzise niciodată niciunul din cântecele acelea. Erau probabil în japoneză, dar el nu reușise să deslușească versurile, ci doar mici frânturi de cuvinte. Scosese din traistă ciocolata și onigiri pe care le primise cu o zi înainte de la cele două fete și le împărțise cu tânărul.

Ca să se țină treaz, tânăruț fumase încontinuu și până să ajungă în Kobe, hainele lui Nakata erau îmbibate de miros de tutun.

Nakata și-a luat geanta și umbrela și a coborât din mașină.

— Poți să le lași înăuntru. E foarte aproape și ne întorcem imediat cum terminăm de mâncat.

— Aveți dreptate, dar Nakata nu se simte liniștit fără ele.

— Hm, puțini tânăruț și-l privi cu atenție. Ei, treaba matală! Faci cum vrei, că nu eu le car după mine.

— Vă mulțumesc.

— Pe mine mă cheamă Hoshino. Exact ca pe managerul de la Chunichi Dragons. Dar nu suntem rude.

— Îmi pare bine de cunoștință, domnule Hoshino. Eu sunt Nakata.

— Da, știam deja.

Cu un aer familiarizat cu zona, tânăruț a pornit din loc cu pași mari. Nakata aproape că alerga ca să se țină după el. Au intrat într-o cârciumioară de pe o străduță dosnică, plină cu șoferi și hamali de prin port. Nimeni nu purta cravată. Mușteriii își mâncau micul dejun în tăcere, cu fețe serioase, de parcă se realimentau cu combustibil. În cârciumă răsunau clinchetul vaselor, vocea chelneriței care lua comanda și a prezentatoarei de știri de la NHK.

Tânăruț a arătat cu degetul spre meniul lipit pe perete.

— Poți să comanzi ce-ți place. Locul asta e super-bun și ieftin.

— Da, spuse Nakata și își ridică privirea spre meniu, dar își aminti imediat că nu știe să citească.

— Îmi cer mii de scuze, domnule Hoshino, dar Nakata nu este prea deștept și nu știe să citească.

— Hm! Exclamă Hoshino impresionat. Nu știi să citești?

Asta e cam ciudat în zilele noastre. Bine, eu îmi iau niște pește prăjit și omletă, vrei și dumneata la fel?

— Da, lui Nakata îi place și peștele prăjit, și omleta.

— Mă bucur.

— Îmi place și tiparul.

— Da, și mie. Dar nu poți să mănânci tipar de dimineață.

— Așa este. În plus, aseară, un anume domn Hagita mi-a făcut cinste cu tipar.

— Mă bucur. Două meniuri fixe cu pește prăjit plus omletă, două persoane! Unul cu porție mare de orez, îi strigă el chelneriței.

— Meniu cu pește, omletă, două persoane. Un orez mare!

Strigă aceasta, la rândul ei.

— E greu să nu știi să citești, nu?

— Da, uneori dau de necaz. Atâta vreme cât sunt în Tokyo, în sectorul Nakano, nu mi-e greu, dar acum e foarte complicat.

— Păi, da, Kobe e departe de Nakano.

— Așa este. Și nu știu nici care este nordul sau sudul.

Știu doar dreapta și stânga. Cu atât, risc să mă rățăcesc și nu pot nici să cumpăr bilete.

— Dar te-ai descurcat să ajungi până aici.

— Așa este. Peste tot am întâlnit oameni foarte amabili.

Dumneavoastră sunteți unul dintre ei. Nici nu vă pot spune cât vă sunt de recunoscător.

— N-am ce zice, e nasol să nu știi să citești. Până și bunicul meu, care era cam ramolit, știa să citească.

— Da, Nakata nu este prea de ștept.

— Toate rudele matale sunt la fel?

— Nu, nu. Am doi frați mai mici. Cel mare este șef de de-par-ta-ment la o firmă, Itochu, iar celălalt lucrează într-o instituție care se cheamă MIC.

— Pe bune? Zise tânăru admirativ. Uau, ce oameni deștepți! Înseamnă că doar dumneata ești puțin mai ciudat.

— Da. Nakata a avut un accident și nu mai e deștept. De aceea mi se atrage mereu atenția să nu îi supăr pe frații, nepoatele și nepoții mei și să nu ies prea mult din casă.

— Asta fiindcă nu dă bine pentru ei să se afișeze cu unul ca dumneata.

— Nakata nu prea înțelege lucrurile complicate, dar oricum, atât vreme cât eram în sectorul Nakano, reușeam să nu mă rățăcesc. Domnul prefect mă ajuta și mă înțelegeam bine și cu pisicile. O dată pe lună mă tundeam și din când în când mâneam tipar. Dar după ce a apărut domnul Johnnie Walker, nu am putut să mai rămân în sectorul Nakano.

— Johnnie Walker?

— Da. Este un domn care poartă cizme, o pălărie neagră, înaltă și veston. Are în mână un baston. Adună pisici și le scoate sufletul.

— Bine, bine, zise Hoshino. Nu prea-mi place vorba lungă. În fine, mai pe scurt, dumneata ai plecat din Nakano.

— Da, Nakata a plecat din sectorul Nakano.

— Și acum încotro?

— Încă nu știu. Ce am aflat odată ajuns aici e că mai departe trebuie să traversez un pod, un pod mare, care se află în apropiere.

— Adică să mergi în Shikoku?

— Îmi cer mii de scuze, domnule Hoshino, dar Nakata nu știe geografie. Dacă treci podul ajungi în Shikoku?

— Da. Podurile mai mari de pe aici duc în Shikoku. Sunt trei, unul din Kobe, care ajunge la Insula Awajși și merge până în Tokushima. Al doilea pleacă de jos, din Kurashiki și ține până la Sakaide. Ultimul leagă Onomichi de Imabari.

Ajungea doar unul, dar s-au amestecat politicienii și până la urmă au făcut trei.

Tânărul a vărsat niște apă pe masa din pal și a schițat cu degetul o hartă a Japoniei, adăugând apoi cele trei poduri care leagă Shikoku de Honshu.

— Sunt mari aceste poduri? Întrebă Nakata.

— Sunt babane, nu glumesc.

— Aha. În orice caz, Nakata o să traverseze pe unul dintre ele. Cred că pe cel mai apropiat. Mai departe mă gândesc după aceea.

— Să înțeleg că ai acolo niște cunoștințe, ceva?

— Nu, Nakata nu are nici o cunoștință.

— Doar treci podul în Shikoku și te duci undeva.

— Da. Exact cum spuneți.

— Dar nu știi unde anume.

— Nu, deloc. Cred că o să aflu când ajung acolo.

— Măi, să fie! Exclamă Hoshino, își netezi părul, își pipăi c^oada să se asigure că e la locul ei și își puse pe cap șapca cu Chunichi Dragons.

Sosi și mâncarea și cei doi mâncară în liniște.

— Bune ouăle, nu? Zise Hoshino.

— Da, sunt foarte gustoase, cu totul diferite de cele pe care le mâneam în Nakano.

— Asta e omletă de Kansai, nu porcărie de-aia uscată ca rumegușul din Tokyo.

Cei doi au mâncat în tăcere omleta, sardinele prăjite, supa miso cu scoici, napul murat, garnitura de spanac, algele și orezul, până la ultimul bob.

Nakata mesteca întotdeauna fiecare îmbucătură de exact treizeci și două de ori, drept pentru care a durat mult până a terminat.

— Te-ai săturat?

— Da, Nakata s-a săturat. Dumneavoastră?

— Da, și eu, clar. Parcă te simți mai fericit așa, după un mic dejun copios, nu?

— Da, Nakata se simte foarte fericit.

— Auzi, n-ai nevoie să faci treaba mare?

— Ba da, Nakata are nevoie.

— Atunci du-te, buda e acolo.

— Se poate?

— Eu mă duc mai încolo, în liniște. Poți să te duci înainte.

— Vă mulțumesc. Mă duc să fac treaba mare și mă întorc imediat.

— N-o spune în gura mare, că nu e nevoie să audă toată lumea! Ceilalți încă mai mănâncă.

— Așa este, îmi cer scuze. Știai, Nakata nu este prea deștept.

— Bine, bine. Hai, du-te mai repede!

— Vă deranjează dacă mă spal și pe dinți?

— Bine, spală-te și pe dinți. Fă ce vrei, că mai avem timp. Ai putea totuși să lași aici umbrela, nu? Că doar dai o fugă la toaletă.

— Da, las aici umbrela.

Când s-a întors, Hoshino achitase deja nota de plată.

— Doamnă Hoshino, am bani și pot să plătesc pentru micul dejun.

Tânărul clătină din cap.

— Stai liniștit, că nu e mare lucru. I-am rămas dator bunicului meu de pe vremea când eram mai zbanghiu.

— Dar eu nu sunt bunicul dumneavoastră.

— Asta e problema mea, nu-ți face griji. Mai bine lasă protestele și dă-mi voie să-ți fac cinste.

După câteva clipe de gândire, Nakata se hotărî să accepte.

— Vă mulțumesc. Sărut mâna pentru masă.

— E doar o omletă cu pește într-o cărciumă prăpădită. Nu-i nevoie să-mi mulțumești așa pompos.

— Domnule Hoshino, dar dacă stau să mă gândesc, mereu am primit ajutor și de când am plecat din Nakano, nu am cheltuit nici un ban.

— Asta e mare lucru, spuse Hoshino admirativ. E ceva!

La rugămintea lui Nakata, chelnerița i-a umplut termosul cu ceai cald. Acestal-a luat șil-a pus cu grijă în traistă.

Cei doi s-au întors în locul unde era parcat camionul.

— Ascultă, apropo de Shikoku...

— Da?

— Ce ai de gând să faci acolo?

— Nici Nakata nu știe prea bine.

— Dacă nu ai un scop anume, nu știi nici încotro s-o apuci exact. Deci până una, alta, mergi în Shikoku.

— Da. O să traversez un pod mare.

— Și după ce traversezi podul o să se mai clarifice lucrurile?

— Da, așa cred. Dar până nu traversez podul, nu am cum să-mi dau seama.

— Hm! Deci e important să treci podul.

— Da, este extrem de important să trec podul.

— Măi, să fie! Exclamă Hoshino, scărpinându-se în cap.

Tânărul a plecat să descarce mobila la depozit. Nakata s-a așezat pe o bancă, într-un părculeț din apropierea portului, așteptând să treacă timpul.

— Tataie, te rog să nu te miști de aici! I-a spus tânărul.

Ai aici și toaletă, și o cișmea. Ai tot ce-ți trebuie. Dacă pleci aiurea, poți să te rătăcești și n-o să mai știi să te întorci.

— Da, pentru că aici nu suntem în Nakano.

— Exact. Nu mai suntem în Nakano. Așa că stai cuminte.

Să nu te miști de-aici, da?

— Am înțeles. Nu mă mișc de aici.

— Așa. Eu las încărcătura și vin înapoi.

Nakata s-a conformat și nu s-a depărtat nici cu un pas de lângă bancă. Nu s-a dus nici la toaletă. Lui nu îi venea deloc greu să stea într-un loc și să piardă vremea. Din contră, se poate spune că era unul din punctele sale forte.

De pe bancă se zărea marea, pe care nu o mai văzuse de mult. Când era mic, mersese de mai multe ori la plajă împreună cu familia. Se îmbrăcase în costum de baie și se jucase în apă. Mersese și la adunat scoici. Însă amintirile

din vremea aceea erau foarte vagi, de parcă totul se petrecuse într-o altă lume. De atunci nu-și mai amintea să fi văzut marea.

După accidentul straniu de pe dealul din prefectura Yamanashi, s-a întors în Tokyo, însă după ce a ieșit din comă și și-a revenit fizic, nu a mai reușit să-și recupereze memoria sau capacitatea de a citi și a scrie. Nu mai putea să citească manualele și nici să dea examene. I s-au șters toate cunoștințele pe care le dobândise, iar capacitatea de a gândi abstract i s-a diminuat puternic. I s-a permis totuși să promoveze. Nu putea să înțeleagă nimic din ce i se preda la ore, dar stătea cuminte într-un colț. Dacă învățătoarea îl puneă să facă ceva, o asculta întocmai. Nu crea probleme nimănui. Prin urmare, profesorii uitau în general de existența lui. Era privit mai degrabă ca un musafir decât ca o povară.

Lumea a uitat repede că înainte de accident fusese un elev strălucit. Era exclus din toate evenimentele de la școală și nu mai putea să-și facă nici prieteni. Nakata însă nu puneă la suflet aceste lucruri. Dimpotrivă, fiind nebăgat în seamă, putea să se cufunde în voie în lumea lui. Ceea ce îl absorbea complet dintre toate activitățile de la școală era să vadă de animalele pe care le creșteau acolo (iepuri, capre), să îngrijească rândurile de flori și să facă curat prin clasă.

Se cufunda în aceste îndeletniciri, fără să se sature o clipă întotdeauna cu un zâmbet pe față. Nu doar cei de la școală, ci și cei de acasă uitau de existența sa. Când fiul lor mai mare și-a pierdut abilitatea de a citi și de a-și continua studiile, părinții săi, care prețuiau mult educația, și-au îndreptat grija asupra fraților mai mici, ignorându-l cu desăvârșire. Cum era imposibil să continue cu gimnaziul la școală de sector, după ce a terminat clasele primare, l-au lăsat în grija unor rude din Nagano, locul de baștină al mamei sale. Acolo a mers la o școală cu profil agricol. Neputând să citească, manualele îi dădeau mult de furcă, însă practica agricolă era tocmai pe gustul său. Dacă nu ar fi fost atât de brutalizat la școală, poate că ar fi urmat calea agriculturii, însă colegii săi nu ratau nici o ocazie să-l bată pe Nakata, intrusul venit de la oraș. Rănile sale deveneau din ce în ce mai grave (atunci i-a fost distrus lobul urechii) și bunicii au hotărât să nu îl mai trimită la școală. De atunci a crescut ajutând la treburile casei. Fiind un copil serios și foarte ascultător, aceștia îl îndrăgeau mult.

Tot în perioada aceea, Nakata a învățat să vorbească cu pisicile. Bunicii lui aveau mai multe pisici pe lângă casă și Nakata s-a împrietenit cu ele la cataramă. La început înțelegea mici frânturi, dar și-a cultivat încet și cu multă răbdare această abilitate, ca și cum ar fi învățat o limbă străină, și până la urmă a ajuns să poată purta conversații lungi cu ele. Cum prindea o clipă liberă, se așeza pe prispă și stăteau la taclale. Pisicile l-au învățat tot felul de lucruri despre lume și despre natură. De fapt, mai toate cunoștințele de bază despre mersul lumii și le însușise de la pisici.

La vârsta de cincisprezece ani, a început să lucreze ca tâmplar la o firmă producătoare de mobilă din apropiere.

Această firmă era de fapt o tâmplărie în care se lucra mobilă rustică, iar scaunele, mesele și dulapurile pe care le făceau acolo, le trimiteau la Tokyo. Nakata a îndrăgit pe loc munca de tâmplar. Avea mâini pricepute și lucra minuțios, fără să sară peste părțile mărunte și supărătoare, fără să piardă vremea stând la vorbă și fără să se plângă de nimic, motiv Pentru care patronul-a îndrăgit. Nu se pricepea la citit schițe sau la făcut calcule, dar altfel se descurca de minune cu orice. Odată ce învăța toți pașii care trebuiau parcursi, repeta neobosit același lucru, la nesfârșit. După doi ani de ucenicie, a fost avansat la normă întreagă de lucru.

Așa a trăit până după ce a împlinit vârsta de cincizeci de ani. Nu a avut nici un accident și nu s-a îmbolnăvit niciodată. Nu bea, nu fuma, nu sătea până noaptea fărziu și nu mânca în exces. Nu se uita la televizor, iar de la radio asculta doar programul matinal de gimnastică. Zi după zi continua să facă mobilă. Intre timp i-au muritși bunicii, și părinții. Lumea din jurul său era amabilă cu el, dar nu avea nici un prieten apropiat. Pur și simplu așa stăteau lucrurile, în zece minute de discutat cu el, oamenii epuizau toate subiectele de conversație.

Lui Nakata nu i se p ărea că duce o viață tristă sau nefericită. Nu avea deloc apetit sexual și nici nu simțea nevoia de a fi cu cineva. Știa că era diferit de ceilalți.

Observase că umbra pe care corpul său o proiecta pe pământ era mai subțire decât a celorlalți (nimeni altcineva nu mai observase acest lucru). Pisicile erau singurele care îl înțelegeau, în zilele libere, mergea în parcul din apropiere și stătea până seara pe o bancă, de vorbă cu ele. Straniu, dar cu ele nu se epuizau niciodată subiectele de conversație.

Când Nakata a împlinit cincizeci și doi de ani, patronul firmei a murit și, la scurt timp, tâmplăria s-a închis. Mobila aceea rustică, în nuanțe închise, nu se mai vindea ca odinioară. Muncitorii îmbătrâniseră, iar tinerii nu erau interesați de această muncă manuală tradițională. În jurul tâmplăriei, care înainte era în mijlocul unui câmp, s-au construit case și primeau un potop de plângeri din cauza zgomotului și a fumului rezultat din arderea resturilor de lemn. Fiul patronului, care aveain oraș o firmă de contabilitate, nu a vrut să preia tâmplăria și, imediat ce tatăl său a murit, a închis-o și a vândut-o unei agenții imobiliare.

Aceasta a demolat atelierul, a cur ățat pământul și & vândut-o mai departe unui antreprenor care a construit un bloc de locuințe cu șase etaje. Apartamentele s-au epuizat chiar în ziua în care au fost scoase la vânzare.

Așa și-a pierdut Nakata locul de muncă. Firma a avut niște datorii de achitat, motiv pentru care s-a ales cu o pensie de nimic. Alt loc de muncă nu a mai găsit. Un bărbat de peste cincizeci de ani, analfabet, calificat doar ca tâmplar de mobilă rustică nu are nici o șansă să se reangajeze.

Nakata lucrase timp de treizeci și șapte de ani, fără să își ia nici o zi liberă, drept pentru care strânsese o sumă frumoșică în contul de la poșta locală. Cheltuielile sale zilnice erau aproape nule, așa că economiile îi puteau

ajunge să-și ducă bătrânețile fără să mai muncească. De acest cont se ocupa un văr binevoitor, funcționar la primărie, care era un om sufletist, dar puțin cam nechibzuit. A fost înșelat de un broker să se amestece într-o investiție cu un complex turistic de schi și s-a ales cu niște datorii uriașe. Chiar la vremea când Nakata a rămas fără loc de muncă, acesta și-a luat familia și a dispărut, urmărit fiind de un grup violent de creditori. Nimeni nu știa unde plecase, nici dacă mai era sau nu în viață.

Când Nakata s-a dus la poștă, însoțit de o cunoștință, ca să vadă situația contului, a mai găsit în el doar câteva zeci de mii de yenii. Pensia, care îi fusese virată doar cu puțin timp în urmă, dispăruse și ea. Nu se poate spune decât că fusese extrem de ghinionist, rămânând și fără serviciu, și fără un ban în același timp. Rudele sale îl compătiveau, dar toți avuseseră mai mult sau mai puțin de suferit de pe urma aceluia văr. Rămăseseră cu împrumuturi nereturnate sau fuseseră trecuți ca garanți pentru el și nu puteau să îl ajute.

În cele din urmă, fratele mijlociu care trăia în Tokyo-l-a luat pe Nakata în grija sa. Avea în Nakano o clădire cu garsoniere (moștenită de la părinți) și i-a oferit o cameră.

Tot el administra banii lăsați moștenire lui Nakata – o sumă nu prea mare – și a aranjat să primească și un ajutor Pentru persoanele cu handicap

psihic. Cam aceasta a fost „grija” fratelui său în ciuda faptului că era analfabet, Nakata vedea singur de toate treburile zilnice și, alături de timp cat cheltuielile pentru casă și masă erau acoperite, se descurca fără ajutorul nimănui.

Frații lui Nakata nu țineau deloc legătura cu el. De văzut, s-au văzut doar la început. Nakata ștuse oricum timp de treizeci de ani departe de ei, iar mediile în care trăiau erau foarte diferite. Nu simțea o apropiere frățască față de ei și chiar dacă ar fi simțit, ei erau prinși cu treburile lor și nu aveau timp să se ocupe de un frate mai mare, handicapat mintal.

Chiar dacă rudele sale de sânge îl tratau cu indiferență, lui Nakata nu îi venea greu. Era obișnuit să fie singur și se simțea mai degrabă încordat atunci când cineva era amabil cu el sau se arăta îngrijorat. Nu s-a infuriat nici pentru că vărul său îi pierduse economiile de-o viață. Desigur, era conștient că „dăduse de necaz”, dar nu se simțea descurajat.

El nu înțelegea ce era acela un „complex turistic” sau o „investiție” și nici măcar ce însemna să contractezi un împrumut. Nakata trăia în mijlocul unui vocabular extrem de limitat.

Suma maximă de bani pe care putea să o conștientizeze era de cinci mii de yenii. Orice depășea această sumă, o sută de mii, un milion, zece milioane, pentru el era totuna, și anume „muși bani”. Avea economii, dar nu le văzuse niciodată. De fiecare dată i se comunica o cifră care reprezenta „suma existentă în contul de economii”. Cu alte cuvinte, doar un concept abstract. Prin urmare, când toți acești bani au dispărut subit, el nu a realizat exact ce anume pierduse.

Prin urmare, Nakata ducea un trai liniștit în garsoniera oferită de fratele său, primind ajutor de la stat, folosinduși permisul „special” ca să ia autobuzul și vorbind cu pisicile din parc. Acea porțiune din Nakano a devenit noua lui lume.

Și-a stabilit perimetrul în care se putea mișca în voie, așa cum fac pisicile sau câinii, și pe care nu îl părăsea decât în situații excepționale. Atâta vreme cât era acolo, putea să trăiască liniștit, zi după zi, fără griji și fără supărări. Nu se simțea singur, nu își făcea probleme de viitor și nu avea parte de neajunsuri, ci se bucura de fiecare zi în parte. A dus această viață timp de mai bine de zece ani.

Până a apărut Johnnie Walker.

Nakata nu mai stătuse niciodată să privească marea mult timp. Nu avusese unde să o vadă nici în Nagano, nici în Nakano. În acel moment a realizat pentru prima oară cât de mult timp marea fusese pierdută pentru el. Nici nu se mai gândise vreodată la ea. Vrând parcă să-și confirme acest lucru, a dat de câteva ori din cap, ca pentru sine. Și-a scos pălăria și și-a frecat cu palma părul tuns scurt. Și-a pus apoi pălăria la loc și a privit din nou marea. Tot ce știa despre ea era că este foarte întinsă, că în ea trăiesc pești și că e sărată.

Așezat pe bancă, Nakata adulmecea vântul care bătea dinspre mare și privea pescărușii care străbăteau cerul în zbor și corăbii ancorate în larg. Nu se putea sătura de această priveliște. Din când în când, câte un pescăruș alb mai apărea în parc și poposea pe iarba crudă de vară.

Combinăția aceea de culori era minunată. Nakata a încercat să strige un pescăruș care se plimba prin iarbă, dar acesta doar i-a aruncat o privire rece, fără să-i răspundă. Nu și-a făcut apariția nici o pisică. Singurele animale care veneau în acel parc erau pescărușii și vrăbiile. Nakata își scosese termosul și bea niște ceai când a început să picure. Și-a deschis umbrela pe care o purta cu atâta grijă după el.

Înainte de ora douăsprezece, când a apărut Hoshino, ploaia se oprise deja. Nakata își închisese umbrela și stătea pe bancă în aceeași poziție, cu privirea spre mare. Tânărul lăsase camionul pe undeva și se întorsese cu taxiul.

— Scuză-mă că am întârziat atâta! Zise el, lăsând jos geanta de voiaj din vinii. Trebuia să termin mai devreme, dar au apărut tot felul de probleme. Când ai de făcut o livrare, peste tot se găsește câte unul cu gura mare, care să te frece la cap cu toate nimicurile.

— Nu mă deranjează câtuși de puțin. Am stat aici și am privit marea.

— Aha, zise tânărul și s-a uitat și el în direcția în care privea Nakata, dar nu se vedeau decât niște diguri prăpădite și marea plină de ulei.

— Nakata nu a văzut marea de mult timp.

— A, da?

— Ultima dată am văzut-o pe când eram elev în clasele primare. Am fost pe coastă, într-un loc numit Enoshima.

— Multă vreme de-atunci!
— La vremea aceea, Japonia era sub ocupație americană, iar țărmul de la Enoshima era plin de soldați americani.
— Dumnezeu rătăci de mine!
— Nu, nu rătăci.
— Ei, hai, zise tânărul, cum să fie Japonia sub ocupație americană?
— Nakata nu știe amănunte, dar americanii aveau niște avioane B-29 din care au aruncat multe bombe mari în Tokyo și de aceea Nakata s-a dus în prefectura Yamanashi.

Acolo m-am îmbolnăvit.

— Hm... În fine... Nu-mi place vorba lungă. Hai să plecăm, că s-a făcut mai târziu decât mă așteptam și dacă ne mai lungim mult, ne apucă noaptea.

— Unde mergem?

— Păi, în Shikoku. Trecem podul. Nu în Shikoku ziceai că mergi?

— Ba da, dar serviciul dumneavoastră...

— Lasă, lasă, că văd eu ce-oi face cu el. Chiar m-am cam cocoșat de muncă în ultima vreme și mă gândeam că e cazul să iau o pauză. Adevărul e că n-am mai fost niciodată în Shikoku și n-ar fi rău să ajung pe-acolo. Și dacă dumneata nu știi să citești, ți-ar fi mai ușor cu mine, ca să-ți iei bilete, de

exemplu. Sau te deranjez dacă vin?
— Nu, nu este absolut nici un deranj.

— Atunci aș rămâne. M-am interesat și de programul autobuzelor. Gata, mergem în Shikoku!

Capitolul 23 în noaptea aceea văd o fantomă.

Nu știu dacă „fantomă” este cuvântul corect. În orice caz, nu este un corp însușit. Îmi dau seama dintr-o privire că nu aparține acestei lumi.

Ceva mă face să mă trezesc și dau cu ochii de ea. Deși e miezul nopții, în cameră nu e întuneric. Lumina lunii pătrunde prin fereastră. Am tras draperiile înainte să mă culc, dar acum sunt desăcute larg. Silueta ei se profilează cu claritate în razele lunii, scăldată într-o lumină albă ca osul.

Fata este cam de o vârstă cu mine, cincisprezece sau șaisprezece ani. Sigur cincisprezece, judec eu. Între cincisprezece și șaisprezece ani este o diferență mare. Are un trup micuț și zvelt, stă dreaptă și nu pare deloc firavă. Are părul drept, până la umeri și bretonul îi cade pe frunte.

Poartă o rochie cloș, de un albastru pal, nici prea lungă, nici prea scurtă. Nu are nici ciorapi, nici pantofi în picioare. Toți nasturii de la rochie sunt încheiați cu grijă. Are un guler rotund și larg, care îi scoate în evidență gâtul frumos conturat.

E așezată la birou, cu bărbia în palmă și privește un Punct de pe perete. Stă și se gândește, dar nu la ceva Profund. Pare cufundată în niște amintiri calde, dintr-un trecut nu prea îndepărtat. Din când în când, pe buze îi flutură un zâmbet șters, dar este în umbră și nu reușesc să descifrez subtilitățile expresiei sale. Mă prefac că dorm Pentru că nu vreau să o deranjez, orice ar face ea acolo.

Respir încet și încerc să trec neobservat.

Îmi dau seama că este o fantomă. În primul rând, este prea frumoasă. Nu este frumoasă doar la chip, ci în întregime, prea desăvârșită ca să fie adevărată. Pare desprinsă dintr-un vis. Frumusețea ei pură trezește în mine ceva asemănător cu tristețea, un sentiment foarte firesc, dar neașteptat.

Stau ghemuit sub plapumă, cu răsuflarea tăiată. Ea rămâne nemișcată, cu bărbia sprijinită în palmă. Din când în când își mută puțin palma de pe bărbie, schimbându-și doar o idee poziția capului. Aceasta este singura mișcare din cameră. Pe fereastră se vede uriașul sânger înflorit strălucind liniștit în lumina lunii. Vântul nu bateși nici un sunet nu răzbate până la urechile mele. Am senzația că am murit fără să îmi dau seama, că sunt mort și mă scufund împreună cu ea spre fundul unui lac vulcanic.

Fata își ridică deodată bărbia din palmă și își sprijină mâinile pe genunchi. Doi genunchi mici și albi se văd în dreptul tivului rochiei. Își ia privirea de la perete, de parcă ar fi realizat ceva dintr-odată, se întoarce și se uită spre mine. Își duce mâna la frunte și își atinge bretonul. Degetele ei delicate zăbovesc câteva clipe pe frunte, încercând parcă să trezească o amintire. Mă privește. Inima îmi bate sec.

Este straniu, dar nu mă simt privit. Poate că nu se uită la mine, ci dincolo de mine.

Fundul lacului vulcanic în care ne scufundăm este învăluit în liniște. Vulcanul a încetat de mult să mai erupă.

Singurătatea se adună în valuri, ca rămolul. Lumina slabă care răzbate prin apă învăluie totul în alb, ca rămășițele unor amintiri îndepărtate. Pe fundul adânc nu se vede nici un semn de viață. Oare cât timp m-a privit – pe mine sau locul în care mă aflu? Îmi dau seama că am pierdut noțiunea timpului. Timpul se dilaă sau se contractă după nevoia inimii. Dar fata se ridică deodată de pe scaun și se îndreaptă către ușă cu pași stinși. Ușa nu se deschide, dar ea dispare fără zgomot îndărătul ei.

Rămân nemișcat sub plapumă, cu ochii întredeschisa fără să clintesc din loc. Poate se va întoarce, îmi spun eu.

Chiar vreau să se întoarcă. Însă, oricât aștept, ea nu mai vine. Ridic capul și privesc limbile fosforescente ale ceasului de la capul patului. Trei și douăzeci și cinci. Mă dau jos din pat și ating scaunul pe care a stat. Nu îl simt cald. Mă uit și pe pernă, poate a căzut vreun fir de păr pe ea, însă nu găsesc nimic. Mă așez pe scaun, îmi frec obrajii cu palmele de câteva ori și oftez adânc.

Nu mai pot să dorm. Trag draperiile și mă bag sub plapună, dar nu mă fură somnul. Îmi dau seama că sunt neobișnuit de puternic atras de această fată enigmatică.

Simt că ceva puternic se naște în inima mea, prinde rădăcini și crește. Inima mea fierbinte închisă în cutia toracică se contractă și se dilată independent de voința mea. Se dilată, se contractă.

Aprind din nou lumina și aștept zorii ridicat în pat. Nu sunt în stare nici să citesc, nici să ascult muzică. Nu pot să fac nimic. Nu-mi rămâne decât să

aștept treaz să vină dimineața. După ce începe să se lumineze de ziuă, reușesc să mai ațipesc puțin. Cred că am plâns în somn, pentru că găsesc perna umedă și rece când mă trezesc, dar nu știu de ce am vărsat acele lacrimi.

După ora nouă se aude motorul Mazdei, Oshima apare și ne pregătim să deschidem biblioteca. După ce terminăm, îi prepar o cafea. Îmi arată el cum să o fac. Rășnesc boabele, fierb apă într-un vas special, cu gura foarte îngustă, o las un pic să se liniștească, pun cafeaua într-un filtru de hârtie și torn apa încet. Oshima îmi adaugă la sfârșit doar un strop de zahăr. Lapte nu pune și susține că așa se servește cea mai bună cafea. Eu îmi fac un ceai Earl Grey. Oshima poartă o cămașă superbă maro, cu mânecă scurtă și pantaloni albi de in. Scoate din buzunar o batisă nou-nouță, își șterge ochelarii și mă privește.

— Arăți nedormit, îmi spune el.

— Aș avea o rugămintă.

— Da, spune.

— Aș vrea să ascult Kafka pe malul mării. Puteți să faceți rost de disc?

— Nu CD?

— Aș prefera un disc vechi, dacă se poate, pentru că vreau să-l ascult așa cum suna odinioară. Asta înseamnă că am nevoie și de un pick-up.

Oshima își duce degetele la tâmplă și se gândește.

— Când vei vorbi, cred că avem în debara un pick-up vechi, dar nu sunt sigur dacă mai merge.

Debaraua este o cămaruță cu fața la parcare, cu un luminator, foarte înalt. Este plină de tot felul de obiecte adunate de-a lungul timpului, puse claie peste grămadă – mobilă, vase, reviste, haine, tablouri, lucruri cu o oarecare valoare sau nimicuri.

— Cineva tot trebuie să facă ordine aici, dar nu s-a găsit nimeni suficient de curajos..., spune Oshima mohorât.

În încăperea aceea în care timpul pare să fi înghețat, descoperim un pick-up Sansui vechi. Aparatul în sine este foarte robust, dar cu siguranță au trecut vreo douăzeci și cinci de ani de când a fost scos din cutie. Este acoperit de un strat de praf alb. Întregul set e compus dintr-un amplificator, playerul automat și boxe. Alături de el descoperim și o colecție de LP-uri vechi. Beatles, Rolling Stones, Beach Boys, Simon & Garfunkel, Stevie Wonder – vreo treizeci de discuri, toate cu muzică la modă în anii șaiszeci. Iau unul și îl scot din copertă. Pare folosit cu grijă, pentru că nu are nici o zgârietură. Nici nu e mușcăit.

În debara e și o chitară, care are toate coardele. Într-un colț zace un vraf de reviste cu un nume de care nu am mai auzit niciodată. Mai e și o rachetă de tenis veche. Totul arată ca niște relicve dintr-un trecut nu prea îndepărtat.

— Discurile, chitara, racheta de tenis au fost probabil ale iubitelor doamnei Saeki, spune Oshima. Ți-am mai spus că locuia aici și văd că tot aici i-au depozitat și lucrurile.

Pick-up-ul pare să fie ceva mai nou.

Cărăm în cameră aparatul și colecția de discuri. Îl ștergem de praf, îl băgăm în priză, conectăm amplificatorul și apăsam butonul de pornire. Se

aprinde ledul verde de la amplificator și placa începe să se învârtă lin. După câteva clipe de ezitare, ledul care indică rotația se hotărăște să nu mai clipească. Verific acul să fie cât de cât bun și pun discul roșu cu Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Bând, al celor de la The Beatles. Cunoscutul intro se revarsă din boxe. Sunetul este mult mai limpede decât mă așteptam.

— O fi având țara noastră multe probleme, dar la tehnică e de tot respectul, spune Oshima admirativ. Se aude perfect, deși n-a mai fost folosit de foarte mult timp.

Stăm un timp și ascultăm Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Bând. Pare să fie cu totul alt cântec decât ce am mai auzit eu până acum pe CD.

— Ți-am găsit și aparat, dar s-ar putea să fie mai greu să dau de discul cu Kafka pe malul mării. Acum este o adevărată raritate. Am s-o întreb pe mama, s-ar putea să-l aibă ea. Dacă nu, poate știe pe cineva care îl are.

Încuviințez.

Oshima ridică degetul arătător, ca un profesor care își atenționează elevul.

— Dar, după cum ți-am mai spus, nu care cumva ai pui acest cântec atât de vreme cât doamna Saeki este aici. Sub nici o formă! Înțelegi, da?

Încuviințez.

— Exact ca în Casablanca, spune el și fredonează începutul de la As Time Goes By. Cântecul asta să nu-l pui, da?

— Am o întrebare, mă trezesc eu spunând. Este prin zonă vreo fată de cincisprezece ani care vine pe aici?

— Aici, adică la bibliotecă?

Încuviințez. Oshima își înclină puțin capul într-o parte și se gândește câteva clipe.

— Cel puțin din câte știu eu, nu e nici o fată de cincisprezece ani prin zonă, spune el, apoi mă scrutează cu Privirea de parcă s-ar uita pe fereastră într-o cameră. De ce mă întreb așa ceva?

— Pentru că am senzația că am zărit-o de curând.

— Ce înseamnă „de curând”?

— Aseară.

— Aseară ai văzut aici o fată de cincisprezece ani.

— Da.

— Ce fel de fată?

— Păi, obișnuită, răspund eu roșind puțin. Avea părul până la umeri și purta o rochie albastră.

— Era frumoasă?

Încuviințez.

— Poate că era o fantasmă plăsmuită de libidoul tău spune Oshima zâmbind. Se întâmplă multe lucruri stranii pe lumea asta. Nu cred că este nimic anormal pentru un bărbat de vârsta ta, sănătos, heterosexual.

Îmi amintesc când Oshima m-a văzut la munte în pielea goală și mă înroșesc și mai tare.

În pauza de prânz, îmi dă pe furis single-ul Kafka pe malul mării, pus într-un plic pătrat.

— Îl avea mama. Mai mult, are chiar vreo cinci exemplare. E foarte strângătoare. Nu e în stare să arunce nimic.

Asta e o trăsătură proastă de caracter, dar uite că acum ne-a fost de folos.

— Mul țumesc.

Mă întorc în cameră și scoț discul din plic. Arată ca nou, nefolosit nici măcar o dată și păstrat cu grijă. În primul rând mă uit la fotografia de pe copertă, cu doamna Saeki la vârsta de nouăsprezece ani. Este așezată în fața pianului, în studioul de înregistrări și se uită în obiectivul aparatului de fotografiat. Să cu capul puțin lăsat într-o parte, bărbia în palmă, se sprijină pe suportul pentru partitură, iar pe chip îi flutură un zâmbet timid, dar natural. Are buzele lipite, plăcut alungite, care formează câteva cute mici și fermecătoare în colțuri. Nu pare deloc fardată. Are bretonul prins cu o clamă din plastic, ca să nu îi vină în ochi. Urechea stângă se întrezărește pe jumătate printre șuvițele de păr.

Este îmbrăcată cu o rochie simplă, de un albastru deschis, cu mâneci scurte, lejeră. La mâna stângă are o brățară argintie, singurul accesoriu pe care îl poartă. Picioare frumoase, desculțe. Lângă scaunul de la pian zace aruncată o pereche de sandale delicate.

Arată de parcă ar simboliza ceva, un anume timp, un anume loc. O stare de spirit. E ca un spiriduș intrupat dintr-o fericită întâlnire întâmplătoare. Un aer de inocență, de naivitate ce nu poate fi niciând distrusă, plutește în jurul ei ca spori primăvara. Timpul a împietrit în această fotografie. Anul 1969 – un cadru de dinainte de a mă fi născut.

Mi-am dat seama de la bun început că fata care a venit așară în camera mea era doamna Saeki. Nici n-a încăput îndoială. Doar am vrut să confirm acest lucru.

În fotografie, doamna Saeki arată puțin mai matură decât la cincisprezece ani. Conturul feței – forțând o comparație – pare mai ascuțit. Neliniștea pare să fi dispărut de pe chipul ei. Însă, în mare, arată cam la fel ca la cincisprezece ani. Are același zâmbet pe care l-am văzut și eu așară, exact același fel de a-și ține bărbia în palmă și capul înclinat.

Evident, trăsăturile feței și aerul său au fost moștenite întocmai de doamna Saeki de acum. În expresiile și gesturile sale o regăsesc pe fata de nouăsprezece sau cincisprezece ani. Trăsăturile regulate ale feței, aerul său rupt de realitate le are și acum. Nici silueta nu i s-a schimbat aproape deloc.

Și asta mă bucură.

Totuși fotografia păstrează cu claritate ceva ce doamna Saeki ajunsă la maturitate a pierdut. Este ca unșuvoi de forță, dar nu ostentativ sau țipător, ci incolor și transparent ca apa cristalină care izvorăște în taină dintre stânci, o atracție pură, naturală, care îți ajunge drept în suflet. Forța aceea e ca o strălucire aparte, care se revarsă din tot corpul fetei de nouăsprezece ani,

așezată la pian. Doar privind acel zâmbet de pe buzele ei poți să regăsești frumoasa cale pe care sufletul său fericit a urmat-o. Este ca o dâră de lumină pe care o lasă licuriciul în beznă și care îți zăbovește pe retină.

Stau mult timp așezat pe pat, cu coperta cu fotografia ei în mână. Nu mă gândesc la nimic, doar las timpul să treacă.

Deschid ochii, mă duc în dreptul ferestrei și inspir adânc aerul de afară. Vântul care trece printre pini aduce cu el mirosul mării. Cea pe care am văzut-o aici aseară era doamna Saeki la cincisprezece ani, sunt absolut sigur. Adevărata doamnă Saeki este, desigur, în viață. Este o femeie de vreo cincizeci de ani, care duce o viață reală, într-o lume reală.

Chiar în acest moment stă la birou și lucrează în camera de la etaj. Dacă ies și urc scările, pot să mă întâlnesc cu ea. Pot și să vorbesc cu ea. Și totuși, eu am văzut aici „fantoma” ei.

Oshima a spus că un om nu poate fi în două locuri deodată, dar în unele cazuri acest lucru se poate întâmpla. Sunt ferm convins de asta. Oamenii se pot transforma în fantome, chiar în viață fiind.

Și încă un lucru foarte important: eu sunt atras de această „fantomă”. Sunt atras nu de doamna Saeki care este acum aici, ci de doamna Saeki de la cincisprezece ani, care nu este acum aici. Și încă tare, atât de tare, încât nu pot explica în cuvinte. Orice ar fi, acesta este un fapt real.

Tânără aceea poate că nu există în realitate, dar în mine pulsează o inimă reală, la fel de reală ca sângele de pe pieptul meu din acea seară.

Când se apropie ora închiderii, doamna Saeki coboară.

Tocurile sale se aud ca întotdeauna pe fiecare treaptă. Când o văd, mă încordez tot și îmi aud inima pulsând. O văd în ea pe fata de cincisprezece ani. Stă ghemuită și doarme înăuntrul ei, ca un mic animal care hibernează.

Doamna Saeki mă întreabă ceva, dar nu sunt în stare să răspund. Nici nu pricep prea bine întrebarea. Cuvintele sale îmi pătrund în urechi, fac timpanul să vibreze, iar vibrația se transmite în creier, care o transformă în limbaj, însă eu nu reușesc să descifrez legătura dintre cuvinte și sensul lor.

Mă fâstăcesc, mă înroșesc și bolborosesc ceva. Oshima răspunde în locul meu, iar eu încuviințez. Doamna Saeki zâbovește, ne spune la revedere și pleacă.

Din parcare se aude motorul Volkswagenului Golf. Se îndepărtează, apoi se stinge. Oshima rămâne și mă ajută să închid biblioteca.

— Nu cumva ești îndrăgostit? Spune el. Pari foarte cu capul în nori.

Nu știu ce să răspund, așa că tac. Apoi îl întreb:

— S-ar putea ca întrebarea mea să vi se pară ciudată, dar se poate ca un om să se transforme în fantomă cât este încă în viață?

Oshima se oprește din făcut ordine pe biroul de la recepție și mă privește.

— Este o întrebare foarte interesantă. Vorbești despre alcătuirea sufletească a omului din perspectivă literară, adică în sens metaforic, nu? Sau în sens realist?

— În sens realist.

— Presupun că fantomele există cu adevărat?

— Da.

Oshima își scoate ochelarii, îi șterge cu batista, apoi și-i pune la loc.

— Se numesc „spirite răătăcitoare”. Nu știu cum este în străinătate, dar în Japonia ele apar des în operele literare.

De exemplu, lumea din Povestea lui Genji este plină de astfel de spirite. În perioada Heian, sau cel puțin în concepția oamenilor din perioada Heian, în anumite situații, oamenii se transformau în spirite, fiind încă în viață, se deplasau în spațiu și își puteau duce la îndeplinire dorințele.

Ai citit Povestea lui Genji?

Clatin din cap.

— Poți s-o citești, avem câteva volume transpuse în limbă modernă chiar aici, în bibliotecă. De exemplu, doamna Rokujo, iubita lui Genji, răcinată de o gelozie cumplită la adresa doamnei Aoi, soția lui legală, se transformă într-un spirit malefic și o posedază. Noapte după noapte, o atacă în iatacul său și până la urmă o omoară. Aoi era însărcinată cu copilul lui Genji, iar vestea aceasta îi atrăsese toată pizma lui Rokujo. Genji a chemat călugării și s-au rugat, încercând să alunge spiritul malefic, dar răutatea ei era atât de mare, încât nu a fost chip să o înfăture.

Însă aspectul cel mai interesant al acestei povești este faptul că doamna Rokujo nu realizează nici o clipă că se transformase în spirit răătăcitor. Este chinuită de coșmaruri și când se trezește, descoperă în părul său lung și negru, un miros străin de susan, lucru care o nedumerește. Era de fapt susanul ars în timpul rugilor pentru Aoi. Fără să își dea seama, ea depășise bariera spațiului, alunecase prin tunelul adânc al subconștientului său, ajungând până în iatacul doamnei Aoi. Aceasta este una dintre părțile cele mai stranii și palpitate din Povestea lui Genji. Mai târziu, doamna Rokujo află ce făcuse fără să își dea seama și, îngrozită de karma sa, își taie părul și se călugărește.

Lumea grotescului este întunericul din propriul nostru suflet. Înainte ca Freud sau Jung să arunce lumină asupra subconștientului prin analizele lor, oamenii li se părea evidentă corelația dintre cele două forme de întuneric și o acceptau ca atare, fără să-și ridice întrebări. Nu era nici măcar o metaforă. Dacă o urmărim și mai în trecut, nu era nici măcar o corelație. Până ca Edison să inventeze becul, cea mai mare parte a lumii era cufundată, literalmente, într-o beznă adâncă. Între întunericul fizic, exterior, și cel al sufletului, interior, nu exista o linie de demarcație, ci se contopeau unul în celălalt, se legau direct. Așa.

Oshima își lipește perfect palmele.

— În vremea în care trăia Murasaki Shikibu, spiritele răătăcitoare erau, totodată, un fenomen grotesc, cât și o stare sufletească perfect firească și la îndemână. Cred că oamenilor de atunci le era imposibil să conceapă separat aceste două feluri de întuneric. Însă, în lumea în care trăim noi, lucrurile nu

mai stau așa. Întunericul lumii exterioare a dispărut complet, dar cel din suflet a rămas neschimbat.

Ceea ce noi numim ego sau conștient este în mare parte cufundat în întuneric, asemenea unui aisberg. În unele cazuri, această discrepanță produce în noi contradicții și derută.

— În jurul cabanei de la munte era un întuneric adevărat.

— Da, exact. Acolo încă mai există întunericul adevărat.

Uneori merg acolo doar ca să-l privesc.

— Cauzele pentru care oamenii se transformă în spirite răătăcitoare sunt întotdeauna astfel de sentimente negative?

— Nu am o bază suficientă pentru a putea trage această concluzie dar, din vagile mele cunoștințe, toate spiritele acestea au apărut din trăiri negative. Emoțiile puternice pe care le încearcă omul sunt în mare parte foarte individuale și negative. Spiritele răătăcitoare se intrupează spontan din aceste sentimente negative. Din păcate nu există cazuri de astfel de spirite apărute ca să aducă pacea pe pământ sau pentru a demonstra o anumită logică.

— Dar din dragoste?

Oshima se așază pe scaun și se gândește.

— Este o întrebare dificilă, la care nu prea știu să răspund. Tot ce pot să spun e că nu am dat niciodată peste un exemplu concret în acest sens. În închipuirile lui și ale ploii există povestirea Legământul crizantemei. Ai citit-o?

— Nu.

— Cartea a fost scrisă de Ueda Akinari pe la sfârșitul perioadei Edo și acțiunea se desfășoară în perioada războaielor interne, ceea ce îl face un autor cu înclinații spre vechi, spre nostalgic.

Doi samurai devin buni prieteni și se leagă frați de cruce prin jurământ. Aceasta este o relație foarte importantă pentru samurai, pentru că atunci când te legi printr-un astfel de jurământ, îți încredințezi viața celuiilalt. Ți dai viața pentru celălalt. Asta înseamnă frați de cruce.

Cei doi trăiau în ținuturi îndepărtate și serveau stăpâni diferiți. Când vor înflori crizantemele, am să vin negreșit să te văd, a spus unul dintre ei. Atunci mă pregătesc și te aștept, răspunde celălalt. Însă cel care urma să facă această vizită este amestecat în niște probleme de pe domeniu și e închis. Nu i se permitea să iasă afară. Nu i se permitea nici să trimită scrisori. Trece vara, toamna se adâncește și vine anotimpul în care înfloresc crizantemele, iar el nu poate să-și îndeplinească promisiunea făcută prietenului său.

Pentru un samurai, făgăduiala este cel mai important lucru, mai presus decât loialitatea sau viața. Prin urmare, acest samurai își face harakiri, se transformă în spirit și aleargă cale lungă până la casa prietenului său. Acolo cei doi stau de vorbă după pofta inimii în fața crizantemelor înflorite, apoi spiritul piere de pe fața pământului. Este o poveste foarte frumoasă.

— Dar, ca să devină spirit, a trebuit să moară.

— Așa e. Se pare că oamenii nu se pot preschimba în spirite rătăcitoare din loialitate, afețiune sau prietenie.

Trebuie neapărat să moară mai întâi. Doar o inimă rea face posibil acest lucru cât omul este încă în viață. Gândurile negative.

Rămân câteva clipe pe gânduri.

— Dar, cum zici și tu, poate că există și cazuri de spirite rătăcitoare născute din dragoste. Nu am aprofundat niciodată această problemă în detaliu.

Poate este posibil. Se spune că dragostea poate reclădi lumea, deci orice e posibil.

— Ați fost vreodată îndrăgostit?

Oshima mă privește uimit.

— Măi, măi, dar tu ce părere îți faci? Nu sunt nici stea de mare și nici arbust de piper! Îmi curge sânge prin vine.

Sigur că am fost îndrăgostit!

— Nu așa am vrut să sune, spun eu înroșindu-mă.

— Știu, îmi răspunde el și zâmbește.

După ce pleacă Oshima, mă întorc la mine în cameră, pornesc pick-upul și pun Kafka pe malul mării. Potrivesc turația la patruzeci și cinci de rotații și cobor acul. Ascult apoi cântecul, urmărind versurile de pe copertă.

Când ești la marginea lumii. Eu sunt într-un crater stins.
Iar în umbra usii sunt cuvinte ce și-au pierdut slovele.

Luna și aruncă razele peste o șopâră adormită, Peștișori cad din cer.

Dincolo de fereastră Sunt soldați cu suflete încremenite.

(refren)

Kafka stă pe un scaun pe malul mării, Cu gândul la pendulul ce mișcă lumea.

Când cercul inimii se închide, Umbra nemișcată a Sfinxului, Se preschimbă în cuțit și îți străpunge visul.

Degetele fetei înecate Cauță piatra de intrare.

Ridicându-și poalele veșmântului albastru îl privește pe Kafka pe malul mării.

Ascult discul de trei ori. Prima întrebare care îmi vine în minte este cum de un cântec cu asemenea versuri a ajuns un hit cu vânzări de peste un milion de exemplare? Cuvintele sunt, dacă nu de neînțeles, atunci extrem de simbolice, chiar cu o tentă suprarrealistă. În orice caz, nu sunt genul de versuri pe care să le poți fredona imediat ce le-ai auzit.

Dar ascultându-le de mai multe ori, încep, treptat, să sune familiar. Fiecare cuvânt în parte își găsește un loc în inima mea și rămâne acolo. Este o senzație stranie. Imagini dincolo de orice sens se ridică aidoma unor colaje de hârtie și încep să umble. Parcă ar fi un vis foarte profund.

Melodia este superbă. Frumoasă și simplă, însă în nici un caz banală. Vocea doamnei Saeki se armonizează perfect cu ea. Nu are volumul unui cântăreț profesionist și nici tehnică, însă îți pătrunde ușor în suflet, ca o ploaie

de primăvară ce spală pietrele unei alei din grădină. La început cântă acompaniată de pian, apoi intră coardele și oboiul.

Probabil și din motive legate de buget, mixajul este extrem de simplu chiar și pentru vremea aceea, dar, neîncărcându-l cu nimic, efectul pe care îl produce este mai degrabă de prospețime.

La refren se adaugă două acorduri stranii. Restul sunt foarte simple, obișnuite, dar acestea două sunt foarte surprinzătoare, srcinale. Nu le poți descifra imediat de la Prima ascultare. Dar când le-am auzit prima dată, am rămas o clipă nedumerit. Exagerând puțin, am avut chiar senzația ca sunt înjunghiat pe la spate. Sunetul atât de neașteptat nu-a zguduit inimași m-a neliniștit. A fost ca un curent rece de aer care se revarsă deodată dintr-o crăpătură. La terminarea refrenului, revine melodia frumoasă de la început care te poartă înapoi spre tărâmul armonieiși al famiharului. Nu se mai simte curentul. Cântecul se încheie, Pianul produce o ultimă notă, coardele păstrează ultimele acorduri, iar oboiulîncheie melodia, lăsând în urmă un ecou prelung.

Ascultându-l din nou, încep să înțeleg în linii mari motivul pentru care Kafka pe malul mării a cucerit inimile atâtor oameni. Este o combinație de talent și candoare izvorâtă dintr-un suflet dezinteresat. O combinație miraculos de desăvârșită. O tânără sfioasă de nouăsprezece ani, dintr-un orașel de

provincie scrie niște versuri despre iubitul ei aflat departe, îi compune un cântec la pian și îl cântă cu modestie. Îl scrie nu ca să fie ascultat de alții, ci pentru ea însăși, ca să-și mai încălzească puțin sufletul. Inocența sa răzbate în sufletul oamenilor, încet, dar sigur.

Îmi încropesc o cină frugală cu ce găsesc prin frigider, apoi pun din nou Kafka pe malul mării. Stau pe scaun cu ochii închiși și mi-o imaginez pe doamna Saeki la nouăsprezece ani cântând acest cântec în studioul de înregistrări, acompaniindu-se la pian. Mă gândesc la sentimentele pătimase pe care le avea în timp ce cânta, la cât de neașteptat au fost secerate printr-un act de violență absurdă.

Discul se termină, acul se ridică și brațul revine la locul lui.

Oare aici o fi scris doamna Saeki versurile de la Kafka pe malul mării? Aceasta este convingerea la care ajung ascultând discul de nenumărate ori. Iar Kafka pe malul mării este tânărul din pictura în ulei de pe perete. Mă așez pe scaun, îmi sprijin bărbia în palmă, așa cum a făcut ea aseară, și îmi întorc capul în același unghi. Privirea mea întâlnește tabloul. Nu cred că mă înșel. Doamna Saeki a stat în camera aceastași a scris versurile cântecului cu gândul la acest tânăr. Poate la ora cea mai târzie din noapte.

Mă opresc în dreptul peretelui și privesc din nou tabloul de aproape. Tânărul se uită în depărtare. Ochii săi reflectă o adâncime enigmatică. Pe petecul de cer spre care privește plutesc câțiva nori bine conturați. Norul cel mai mare aduce cu un sfinx ghemuit. Sfinxul îmi răscolesc eu amintirile – e cel pe care îl învinge tânărul Oedip rezolvând ghicitoarea.

Când realizează că a fost învins, monstrul se sinucide aruncându-se de pe o stâncă. Astfel Oedip ajunge regele Tebei și se căsătorește cu regina, care este propria sa mamă.

Apoi numele de Kafka – presupun că doamna Saeki a perceput singurătatea enigmatică ce plutește în jurul tânărului din tablou ca pe ceva legat de lumea din romanele lui Kafka și din acest motiv l-a numit așa. Un suflet singuratic ce rătăcește pe o plajă absurdă. Probabil că asta înseamnă Kafka.

În afară de partea cu numele și cu Sfinxul, mai sunt câteva versuri care se potrivesc cu situația în care mă aflu eu. „Peștișori cad din cer” este exact ce s-a întâmplat pe strada comercială din Nakano, când a plouat cu sardineși stavrizi. „Umbră nemșcată a Sfinxului/Se preschimță în cuțit/Și îți străpunge visul” pare să se refere la tatăl meu, înjunghiat. Copiez versurile într-un carnetel, rând cu rând, și le citesc de mai multe ori. Subliniez cu creionul părțile care mă interesează. Însă totul este atât de plin de conotații, încât mă simt complet pierdut.

Iar în umbra ușii Sunt cuvinte ce și-au pierdut slovele...

Degetele fetei înecate Cauță piatra de intrare...

Dincolo de fereastră Sunt soldați, cu suflete încremenite...

Astea ce naiba pot să însemne? Să fie niște simple coincidențe? Mă duc lângă fereastră și privesc grădina. Afară începe să se lase întunericul. Mă așez pe canapeaua din camera de lectură și deschid Povestea lui Genji, în traducerea lui Tanizaki. La ora zece mă bag în pat, sting veioza, închid ochii și o aștept pe doamna Saeki de cincisprezece ani să se întoarcă în această cameră.

Capitolul 24

Când autobuzul a ajuns la stația din Tokushima, se făcuse deja ora opt seara.

— Gata, suntem în Shikoku, nene Nakata.

— Da. Podul este extraordinar. Nakata nu a mai văzut niciodată un pod atât de mare.

Cei doi au coborât din autobuz și s-au așezat pe o bancă din stație, privind împrejurimile.

— Acum ai vreo revelație, ce să facem, unde să mergem?

Îl întrebă tânărul.

— Nu. Nakata încă nu știe nimic.

— Nasol.

Nakata se frecă un timp cu mâna pe cap, părând că se gândește.

— Domnule Hoshino?

— Ce e?

— Îmi cer mii de scuze, dar aș vrea să mă culc. Îmi este foarte somn. Îmi vine să adorm chiar aici.

— Stai așa! Zise tânărul în grabă. Nu te culca acum!

Uite, mă duc imediat să caut o cameră, așa că mai rezistă puțin.

— Da, Nakata încearcă să mai reziste puțin fără să adoarmă.

— Și cu masa ce faci?

— Nu îmi este foame. Îmi este doar somn.

Hoshino s-a interesat în grabă la un punct de informare turistică, a găsit un ryokan l nu prea scump cu mic dejun inclus și a verificat prin telefon dacă aveau camere libere.

<notă>

1. Han tradi țional japonez.

Fiind cam departe de sta ție, cei doi au luat un taxi până acolo. Cum au ajuns, camerista le-a desfăcut așternuturile.

Nakata s-a dezbrăcat, s-a băgat în futon fără să mai facă baie și în clipa următoare dormea liniștit.

— Nakata o să doarmă mult, așa că să nu vă alarmați, i-a spus lui Hoshino înainte să adoarmă.

— Eu nu te deranjez, dormi cât vrei, i-a răspuns el lui Nakata, care deja dormea buștean.

Hoshino a făcut o baie lungă, apoi a ieșit singur în oraș.

A hoinărit o vreme pe străzi, ca să ia pulsul locului, apoi a intra într-un restaurant de sushi, a băut o bere și a mâncat.

Nefiind prea rezistent la alcool, după o sticlă de mărime medie de bere era vesel și roșu în obraji. După aceea s-a dus la o saă de pachinko și a

cheltuit trei mii de yen într-o oră.

A stat tot timpul cu șapca sa cu Chunichi Dragons pe cap, drept pentru care mai muți oameni i-au aruncat priviri ciudate. Oi fi singurul din Tokushima care poartă șapcă cu Chunichi Dragons, și-a zis el.

Când s-a întors la ryokan, Nakata dormea dus în aceeași poziție în care îl văzuse înainte să plece. Lumina era aprinsă, dar nu părea să-l deranjeze câtuși de puțin. Ce relaxat e, îl admiră Hoshino. Și-a scos șapca, cămașa hawaiiană, pantalonii și s-a băgat în așternut doar în chiolși. A stins lumina, dar pentru că era într-un loc nou și se simțea agitat, nu reușea să adoarmă. Măi, măi, mai bine mă duceam la un bordel și trăgeam o partidă! Își zise el. Înșă, auzindu-i respirația regulată și liniștită a lui Nakata, a simțit că era complet nepotrivit să aibă asemenea gânduri. Nu-și dădea nici el prea bine seama de ce, dar îi era rușine că îi trecuse Prin minte ideea de bordel.

Stând pe întuneric, cu ochii în tavan, într-o cameră ieftină de ryokan din Tokushima, alături de un bătrân necunoscut, Hoshino a început să se simtă nesigur pe el. Acum ar fi trebuit să fie la volan, în drum spre Tokyo. La ora asta ar fi fost pe undeva lângă Nagoya. Nu îi dispăcea munca sa și chiar avea în Tokyo o fată pe care trebuia doar s-o sune și s-ar fi întâlnit cu el. Dar după ce terminase de livrat marfa, nănat de impuls, luase legătura cu un coleg din Kobe, care făcuse drumul înapoi la Tokyo în locul său.

Telefonase la firmă, își luase trei zile de concediu și venise apoi cu Nakata până în Shikoku, având la el doar o geană cu câteva schimburi și articole de baie.

De la bun început Nakata îi stărnise interesul deoarece arăta și vorbea ca bunicul său care se prăpădise. Totuși, după un timp, impresia de asemănare

cu bunicul său se disipase, iar acum Nakata în sine îl făcea curios. Felul său de a vorbi era bizar, la fel și ceea ce spunea, dar avea ceva fascinant care îl imboldea să vrea să știe încotro se îndrepta Nakata și ce urma să facă mai departe.

Hoshino se născuse într-o familie de fermieri, al treilea din șase frați, toți băieți. În școala generală fusese destul de cuminte dar, când începuse liceul industrial, intrase într-un anturaj rău și se ținu numai de prostii. De câteva ori a avut chiar probleme cu poliția. A reușit cumva să absolve, dar nu a izbutit să-și găsească un loc decent de muncă și, având și niscaiva probleme cu o fată, s-a văzut nevoit să se înroleze în Forțele de Apărare. Își dorea să conducă tancuri, însă a fost respins la examenul de calificare și, cât a fost în serviciul lor, a condus vehicule de transport de mare tonaj. După trei ani a părăsit Forțele de Apărare și s-a angajat la o firmă de transporturi, iar în următorii șase ani a condus tiruri.

Meseria de șofer de camion i se potrivea. Mecanica îi plăcuse dintotdeauna, iar când stătea cocoțat pe scaunul său înalt, cu mâinile pe volanul mare, se simțea ca în propriul său castel. Munca era grea, iar programul de lucru obositor, dar nu ar fi suportat să meargă dimineața de dimineața la un serviciu de doi bani, la o firmă de doi bani, unde șefii să stea

mereu cu ochii pe el. Dintotdeauna fusese cam scandalagiu. Era slab și mic de statură și nu părea forțos, dar avea putere. Odată ațâțat, își pierde autocontrolul, iar nebunia din privirile sale îl făcea pe agresor să se clatine. Și cât fusese în Forțele de Apărare, și ca șofer, se luase des la bătaie. Uneori câștigase, alteori pierduse, însă de curând înțeleșese că victoria sau înfrângerea nu duceau la nimic. Se mira și el că nu se alesese cu prea multe răni grave.

În vremea de nebunie din liceu, bunicul său era cel care venea mereu după el la poliție. Se pleca în fața polițiștilor și îl lua de acolo. La întoarcere, se opreau mereu la un restaurant și mâncau ceva bun. Nici în asemenea momente nu îi ținea vreo predică lui Hoshino. Părinții lui nu veniseră nici măcar o dată să îl ia. Erau săraci, de-abia dacă se descurcau și nu aveau timp să stea după cel de-al treilea băiat al lor, un neșabuit. Dacă nu era bunicul, eu ce m-aș fi făcut? Se întreba Hoshino uneori. Era singurul care îi observa existența și avea grijă de el.

Cu toate acestea, Hoshino nu îi mulțumise niciodată.

Nici nu știa cum să-și arate recunoștința și era oricum prea preocupat să supraviețuiască. La scurt timp după ce se înrolase în Forțele de Apărare, bunicul său murise de cancer. Spre sfârșit era senil și nici măcar nu îl mai recunoștea pe Hoshino. După moartea sa, nu se mai întorsese deloc la casa părintească.

Când s-a trezit a doua zi, la ora opt, Nakatâncă mai dormea dus, respirând la fel de regulat. Hoshino a coborât și a luat micul dejun alături de ceilalți clienți. Nu a fost o masă foarte îmbelșugată, dar supă miso și orezul s-au servit la discreție.

— Tovarășul dumneavoastră nu servește micul dejun? Îl întrebă camerista.

— Încă mai doarme dus. Nu pare să vrea mic dejun. Ați putea, vă rog, să mai lăsați așternuturile desfăcute un timp?

La prânz Nakata încă mai dormea și Hoshino s-a hotărât să prelungească șederea la ryokan cu o zi. A mers într-un restaurant unde a mâncat o porție de orez cu pui și ou.

După masă s-a plimbat puțin, apoi a intrat într-o cafenea, a băut o cafea, a fumat și a răsfoit câteva reviste de benzi

^senate puse la dispoziția clienților.

Când s-a întors, l-a găsit pe Nakata tot dormind. Era aproape două după-amiaza. Îngrijorat, tânărul i-a pus mâna pe frunte, dar nu a simțit nimic neobișnuit. Nu avea nici febră, nu era nici prea rece. Respira la fel de regulat și liniștit, iar în obraji avea o roșeață sănătoasă. Nu părea să aibă ceva. Doar dormea dus, nântors.

— E normal să doarmă așa de mult? Dacă este bolnav?

Întrebă îngrijorată camerista, care venise să vadă ce face.

— Era foarte obosit, răspunse Hoshino. Ar fi bine să-l lăsam să se odihnească în voie.

Bine. Dar n-am mai văzut niciodată pe cineva să doarmă atât de dus. Nakata nu s-a trezit nici până la ora cincei. Tânărul a mers la un restaurant și a mâncat o porție mare de curry cu carne de vită și o salată. S-a dus apoi la aceeași sală de pachinko, unde a stat o oră. De data aceasta, cu mai puțin de o mie de yen a reușit să câștige două cartușe de Marlboro. La nouă și jumătate s-a întors la ryokan și, spre uimirea lui, l-a găsit pe Nakata tot dormind.

A făcut un calcul și a văzut că dormea de mai bine de douăzeci și patru de ore. Îl avertizase că o să doarmă mult și să nu se îngrijoreze, dar era prea mult. Tânărul a simțit cum i se strânge inima. Dacă Nakata nu se mai trezea?

— Am dat de naiba! Zise el clătinând din cap.

Când s-a trezit însă a doua zi, la ora șapte, Nakata era deja în picioare și se uita pe fereastră.

— În sfârșit, te-ai trezit! Exclamă Hoshino ușurat.

— Da, m-am trezit de ceva timp. Nu știu cât timp am dormit, dar am senzația că mult. Parcă am renăscut.

— Mult" e puțin spus. Ai dormit de alaltăieri de la nouă, adică vreo treizeci și patru de ore încontinuu. Ce ești, Albă-ca-Zăpada?

— Lui Nakata îi este foame.

— Păi, cred și eu! N-ai mai mâncat de aproape două zile!

Cei doi au coborât și au luat micul dejun. Nakata aînfulecat atât de mult, încât a speriat-o pe cameristă.

— Dormiți mult, dar odaia trezit, mâncați pe măsură, cât pentru două zile! Remarcă ea.

— Da. Nakata trebuie să mănânce zdravăn.

— Sunteți foarte sănătos.

— Da. Nu știu să citesc, dar nu am nici o carie și nici nu am nevoie de ochelari. Nu a trebuit să merg niciodată la doctor. Umerii nu îmi înțepenesc și ies la toaletă în fiecare dimineață.

— Țasta e mare lucru, spuse femeia admirativ. Apropo, ce planuri aveți pentru astăzi?

— Ne îndreptăm către vest, anunță Nakata răspicat.

— Aha, deci spre vest. Adică spre Takamatsu, nu?

— Nakata nu este de ștept și nu știe geografie.

— În fine, deocamdată mergem la Takamatsu, da? Zise Hoshino. Mai vedem dup-aia ce facem.

— Da, deocamdată mergem la Takamatsu. Mai vedem după aceea ce facem.

— O călătorie cu totul aparte, bag de seamă, spuse camerista.

— Așa și este, răspunse Hoshino.

Când s-au întors în cameră, Nakata s-a dus imediat la toaletă. Intre timp, îmbrăcat în yukata¹, Hoshino s-a întins pe burta pe tatami și s-a uitat la știri. Nimic interesant.

Ancheta în cazul uciderii renumitului sculptor din Nakano nu avansase.

Nu existau martori și nu găsiseră nici un indiciu. Poliția era pe urmele fiului său de cincisprezece ani, fugit de acasă cu ceva timp înainte de crimă.

Măi, să fie! Altul de cincisprezece ani, își zise Hoshino.

De ce atâtea acte de violență în rândul tinerilor de cincisprezece ani în ultima vreme? La vârsta aceea, el furase o motocicletă dintr-o parcare și se plimbase cu ea fără să aibă permis, deci nu avea dreptul să zică nimic. Sigur, una e să „împrumuți” o motocicletă și alta e să-ți înjunghii tașul.

Poate că sunt eu norocos că am reușit să nu-l omor până acum. Că bătaie doar am mâncat destul de la el, își spuse el.

Tocmai când se terminau știrile, Nakata a ieșit de la toaletă.

— Domnule Hoshino, aș putea să vă întreb ceva?

<notă>

¹ Kimono lejer, de vară.

— Ce anume?

— Nu cumva vă dor șalele?

— Ba da, că sunt șofer de multă vreme. Nu e șofer de cursă lungă să nu-l doară șalele, cum nu e lansator la baseball să nu-l doară umerii. Dar ce-ți veni să întreb?

— La asta m-am gândit când v-am văzut spatele.

— Aha.

— Pot să vă ating puțin?

— De ce nu?

Nakata s-a urcat pe spina tânărilor, și-a pus mâinile puțin deasupra coloanei vertebrale și a rămas nemșcat, între timp, Hoshino se uita la un program de divertisment cu bârfe despre vedete. O actriță cunoscută se

logodise cu un scriitor mai tânăr și mai puțin cunoscut. Nu îl interesau asemenea povești, dar nu avea la ce altceva să se uite.

Venitul actriței era de zece ori mai mare decât al scriitorului, care nu era nici prea frumos și nu arăta nici prea deștept.

Hoshino clătină din cap.

— N-are cum să le meargă bine. E o greșeală, nu se poate.

— Domnule Hoshino, aveți oasele deplasate.

— Cred și eu, că deplasată e și viața pe care am dus mult timp.

— Dacă rămân așa, puteți păți ceva grav.

— Zău?

— O să vă dea dureri de cap, n-o să mai ieșiți la toaletă și o să vă înțepenească spatele.

— Aoleu, asta nu e bine!

— O să vă doară puțin, dar îmi permiteți?

— Da, sigur.

— De fapt, o să doară foarte tare.

— Eu de când m-am răscut, și acasă, și la școală, și în Forțele de Apărare am tot încasat-o. Nu vreau să mă laud, dar pot să număr pe degete zilele în care nu am luat bătaie.

Că doare, frige, mă mănâncă, mă gădila, e dulce sau sărat, ce mai contează acum? Ia ce vrei!

Nakata și-a încordat privirea, s-a concentrat și a căutat cu atenție poziția exactă în care să-și pună degetele mari pe coloana lui Hoshino. Odată fixat locul, a început să apese din ce în ce mai tare. A tras aer în piept și cu un țipăt scurt, ca de pasăre de iarnă, a apăsat cu toată puterea între os și mușchi. Durerea carel-a străbătut pe Hoshino a fost cumplită, dincolo de limitele imaginabilului. Un fulger uriaș i-a săgetat capul și totul a dispărut în ceață. I s-a tăiat respirația și a simțit că plonjează din vârful unui turn înalt până în străfundurile iadului. Nu a fost în stare să scoată nici măcar un geamăt.

Durerea cumplită l-a împiedicat să mai gândească. Toate gândurile sale se împrăștiaseră arse în toate direcțiile și toate simțurile sale se concentraseră în durere. Avea senzația că întregul său corp se desfăcuse în bucăți. Moartea însăși nu putea fi atât de nimicitoare. Nu putea nici să deschidă ochii. Rămăsese culcat pe burtă, la capătul puterilor, iar saliva i se prelingea din gură pe tatami. Ii curgeau și lacrimile. Starea aceea cumplită a durat aproape treizeci de secunde.

Într-un final, fânărul a tras aer în piept, s-a sprijinit în coate și s-a ridicat împleticindu-se. Tatami-ul se clătina amenințător, ca marea înainte de furtună.

— A durut, nu-i așa?

Hoshino și-a scuturat capul de câteva ori, de parcă voia să se asigure că încă mai trăiește.

— Ce durut?! Mă simt de parcă am fost jupuit, pus în frigare, mărunțit cu pisălogul și călcat în picioare de o cireada de tauri furioși! Ce naiba mi-ai făcut?

— Am pus oasele la locul lor. Deocamdată totul o să fie bine. Nu o să vă mai doară spatele și o să ieșiți la toaletă.

Când valul de durere s-a retras, tânărul a observat că își simțea spatele mai relaxat. Îi dispăruse acea senzație greoaie, de moleșeală, pe care o avea mereu. Avea capul hmpede în zona templelor și respira mai ușor. Ba chiar îi venea să se ducă la toaletă.

— Clar, mă simt mai bine pe aici, pe colo.

— Toate erau din cauza coloanei.

— Și totuși a durut groaznic, zise Hoshino oftând.

De la gara din Tokushima au luat un expres de pe linia JR către Takamatsu. Hoshino a plătit și cazarea, și biletele de tren. Nakata a insistat să-și achite singur totul, dar tânărul nici nu a vrut să audă.

— Dau eu acum și ne socotim noi mașincolo. Nu-mi place când oamenii mari se ceartă care să plătească.

— Da. Voi lăsa totul în seama dumneavoastră, pentru că nu prea mă descurc cu banii.

— În orice caz, mi-ai făcut shiatsu și mă simt excelent. Vreau să mă revanșez și eu cumva? De mult nu m-am mai simțit atât de bine. Parcă sunt un om nou.

— Mă bucur din tot sufletul. Nakata nuștie ce este acela shi-a-tsu, dar oasele sunt extrem de importante.

— Shiatsu, chiropraxie, osteopatie, nu știu nici eu cum să-i zic, dar să știi că ești foarte talentat. Dacă ai intra în afaceri, te-ai umple de bani, ți-o garantez. Ai strânge o mică avere numai de la colegii mei șoferi.

— Când v-am văzut spatele, mi-am dat seama că aveți oasele deplasate. Când văd ceva deplasat, îmi vine să-l pun la locul lui. Poate e din cauză că am lucrat mult timp ca tâmplar, dar când am în fața ochilor ceva strâmb, simt nevoia să îl îndrept. Așa este firea mea. Însă este prima dată când îndrept oase.

— Asta înseamnă să ai talent, zise tânărul admirativ.

— Înainte puteam să vorbesc cu pisicile.

— Serios?

— Dar de ceva timp îndoace nu mai reușesc. Cred că din cauza lui Johnnie Walker.

— Aha...

— După cum știți, Nakata nu este deștept și nu înțelege lucrurile complicate. Dar în ultima vreme s-au întâmplat multe lucruri complicate. De exemplu, a plouat cu pești și cu lipitori.

— Hm...

— Dar mă bucur foarte mult că v-am îndreptat spatele.

Dacă vă simțiți bine, și eu mă simt bine.

— Iar eu mă bucur enorm.

— *Ce bine!*
 — *Auzi, apropo de lipitorile alea de la Fujigawa...*
 — *Da, mi le amintesc foarte bine.*
 — *Ai avut cumva vreo legătură cu ele?*
 În mod straniu, Nakata a rămas pe gânduri câteva clipe.
 — *Nu știu nici eu prea bine, dar când am deschis umbrela, au început să cadă din cer.*
 — *Hm...*
 — *Orice ar fi, nu e bine să omori oameni, spuse Nakata când vârtos din cap.*
 — *Asta a așa e. Nu e bine să omori oameni, încuviință tânărul.*
 — *Nu, nu, răspunse Nakata dând din nou cu hoărâre din cap.*
 Cei doi au coborât la stația Takamatsu. Au intrat într-un restaurant de udon din gară și au mâncat de prânz. De la fereastră se vedeau câteva macarale uriașe din port, pe care poposiseră pescărușii. Nakata și-a mâncat porția de udon savuând fiecare pastă în parte.
 — *Udon-ul este delicios, spuse el.*
 — *Mă bucur că-ți place. Deci ce zici, e bun locul ăsta?*
 — *Da, Nakata crede că este un loc foarte bun.*
 — *Perfect. Și mai departe?*
 — *Caut piatra de intrare.*
 — *Piatra de intrare?*
 — *Da.*
 — *Hm... Pun pariu că și asta e poveste lungă.*
 Nakata și-a înclinat capul și a băut supă până la ultima picătură.
 — *Da, povestea este lungă. Este prea lungă și Nakata nu știe amănunte. Cred că, odată ajuns acolo, o să înțeleg.*
 — *Ca de obicei, o să știi când ajungi acolo.*
 — *Da, întocmai.*
 — *Și până nu ajungi acolo, nu știi.*
 — *Nu. Până nu ajunge acolo, Nakata nu știe nimic.*
 — *Bine, bine. Sincer să fiu, nu-mi place vorba lungă.*
 Peci, până una alta, trebuie să găsim această „piatră de intrare”.
 — *Da, întocmai.*
 — *Și pe unde e?*
 — *Nakata nu are nici cea mai vagă idee.*
 — *Nici nu știu de ce am mai întrebat, zise tânărul clătinând din cap.*

Capitolul 25

Ațipesc și mă trezesc de mai multe ori la rând. Vreau să prind clipa în care apare, dar realizez dintr-odată că e deja pe scaun, ca aseară. Ceasul de la capul patului arată că e puțin peste ora trei. Draperiile, pe care știu sigur că le-am tras înainte să mă culc, acum sunt date în lături. Exact ca aseară. Singurul lucru diferit este că nu strălucește luna.

Cerul e acoperit de nori gro și și poate chiar plouă puțin. În cameră este mai întuneric decât aseară. Doar lumina felinarelor din depărtare răzbate palidă printre copacii din grădină, îmi ia ceva timp până îmi obișnuiesc ochii cu întunericul.

Stă cu bărbia în palmă și privește tabloul de pe perete.

Poartă aceleași haine. Din cauza beznei, nu reșesc să-i disting chipul nici dacă îmi încordez privirea. Totuși silueta i se conturează surprinzător de clar, plutind în întuneric.

Nu ara nici urmă de dubiu că o am în fața ochilor pe doamna Saeki adolescentă.

Pare adâncită în gânduri sau poate e cufundaă într-un vis lungși adânc. Sau poate că ea însăși e visul lungși adânc al doamnei Saeki. Oricum, eu respir cât mai încet, pentru a nu strica echilibrul acestui loc. Nu fac nici o mișcare. Doar îmi mai arunc din când în când un ochi la ceas.

Timpul se scurge încet, dar constant, cu certitudine.

Deodată, inima începe să-mi bată puternic, cu un sunet sec asemenea unor ciocănituri repetate la ușă. Bătăile reverberează cu hotărâre în camera liniștită, cufundată în întuneric, și mă surprind atât de tare, încât aproape că sar din Pat.

Silueta ei, întunecată, tremură ușor. Își ridică privirea și ciulește urechile. Îmi aude bătăile inimii. Își înclină puțin capul într-o parte, ca un animal din pădure care își încordează auzul la un zgomot necunoscut, apoiși întoarce fața către patul meu. Însă îmi dau seama că privirea ei nu mă întâlnește. Eu nu fac parte din visul său. Suntem despărțiți de o graniță invizibilă care separă lumile noastre.

Într-un târziu, bătăile violente ale inimii mele se potolesc la fel de neașteptat cum au început. Respirația îmi revine la normal, iar ea nu mai ascultă cu atenție. Își întoarce privirea la „Kafka pe malul mării”. Își sprijină bărbia în palmă, iar inima îi fuge din nou către tânărul din tabloul cu peisajul de vară.

După vreo douăzeci de minute, fata pleacă. Descuță, se ridică de pe scaun, se îndreaptă în liniște spre ușă și dispăre prin ea fără să o deschidă, la fel ca aseară. Las un timp să treacă, apoi mă ridic din pat. Fără să aprind lumina, mă așez pe scaunul pe care a stat ea, îmi sprijin mâinile pe birou și mă las învăluit de urmele prezenței sale. Închid ochii, prind în căușul palmei tremurul inimii eșiși îl sorb într-a mea.

Îmi dau seama că noi doi avem un punct în comun.

Amândoi iubim pe cineva care a dispărut deja din lumea aceasta.

Puțin mai târziu adorm, dar somnul mi-e neliniștit. Trupul meu încearcă să adoarmă, iar mintea să rămână trează. Mă clatin între cele două stări ca un pendul. Însă nici nu apucă bine să se lumineze, că păsările încep să zboare vesel prin grădină, iar ciripitul lor mă trezește complet.

Îmi trag pe mine blugii, un tricou și o cămașă cu mânecă lungă și ies afară. Este de-abia trecut de ora cinci și încă nu se văd oameni pe stradă. Las

în urmă șirurile de case vechi, străbat păduricea de pini, plantată ca scut împotriva vântului, traversez un dig și ajung la malul mării. Nu simt nici o adiere de vânt. Cerul este acoperit de un strat de nori cenușii, dar nu sunt semne de ploaie. Este o dimineața liniștită. Norii absorb zgomotele de pe pământ ca o prelată antifonică.

Mă plimb pe o alee de-a lungul țărmului și îmi imaginez că și tânărul din tablou a stat peșezlongul său undeva pe plaja de aici, însă nu pot să fixez cu precizie locul. Peisajul din tablou e compus doar din nisip, orizont, cer și nori. Și o insulă. Însă insule sunt mai multe și nu-mi amintesc exact forma celei din tablou. Mă așez pe plajă și decupez cu degetul în aer conturul tabloului. Adaug și silueta tânărului așezat pe scaun. Un pesăruș alb traversează nehotărât văzduhul împietrit. Valuri mici se sparg regulat de țărm, trasează pe nisip curbe moi și se retrag, lăsând în urmă dăre de spumă.

Realizez că sunt gelos pe tânărul din tablou.

— Ești gelos pe tânărul din tablou, îmi șoptește în ureche tânărul numit Corbul.

Ești gelos pe un biet om care a fost confundat cu altcineva și ucis fără sens pe când de-abia împlinise douăzeci de ani – și de atunci au trecut vreo treizeci de ani. Ești atât de gelos, încât de-abia mai poți respira. Este prima

dată în viața ta când te încerci acest sentiment. Acum îți alegi bine ce înseamnă acest lucru. Ți arde inima ca un loc ce porjește câmpurile.

Nu ai mai fost niciodată învidios și nici nu ți-ai dorit vreodată să fii altcineva, însă acum te roade o invidie cumplită la adresa acestui tânăr. Dacă ai putea, ai vrea să fii în locul lui, chiar dacă știi dinainte că vei fi torturat și ucis cu lovituri de rangă. Ai vrea să fii el, să o iubești necondiționat pe doamna Saeki cea în carne și oase, de la cincisprezece până la douăzeci de ani, și să fii iubit de ea necondiționat. Vrei să vă îmbrățișați fără rețineră și să faceți dragoste la nesfârșit, să îi atingi fiecare particică din trup și ea să te atingă pe tot corpul. Iar după moartea ta, să rămâi înfierat în inima ei ca o poveste, ca o imagine.

Și vrei să fii iubit în amintiri, noapte de noapte.

Ești pus într-o situație foarte stranie. Iubești o fată care nu mai e de mult și ești gelos pe un tânăr care a murit. Cu toate acestea, ce simți acum este mai real și mai dureros decât orice altă trăire pe care ai avut-o vreodată. Și nu ai cale de scăpare, nici măcar șansa să găsești așa ceva. Rătăcești prin labirintul timpului, dar principala problemă este că nu vrei deloc să scapi din el, nu-i așa?

Oshima vine mai târziu decât ieri. Până să apară, am dat cu aspiratorul la parter și la etaj, am șters de praf pupitrele și scaunele, am deschis ferestrele și le-am spălat, am curățat baia, am golit coșurile de gunoi și am schimbat apa la flori.

Aprind luminile și deschid computerul. Mai rămâne doar să deschid poarta. Oshima inspectează totul și dă din cap mulțumit.

— Văd că prinzi repede și te miști și rapid.

Fierb apă și îi fac cafea. Ca și ieri, mie îmi fac un ceai negru Earl Grey. Afară a început să plouă torențial. Se aud și tunete în depărtare. Deși nu e nici ora prânzului, e întineric ca noaptea.

— *Aș avea o rugămintă.*

— *Despre ce e vorba?*

— *Ați putea să-mi faceți rost de partitura de la Kafka pe malul mării? Oshima cade câteva clipe pe gânduri.*

— *E posibil s-o găsim pe internet, în catalogul unei edituri care publică așa ceva și s-o putem descărca în schimbul unei sume de bani. O să caut mai târziu.*

— *Mulțumesc.*

Oshima se așază la un capăt al biroului, își pune în cafea un cub minuscul de zahăr și amestecă bine cu lingurița.

— *Ți-a plăcut cântecul?*

— *Foarte mult.*

— *Și mie îmi place. Este frumos și unic. Bland, dar are ceva adânc. Spune multe despre autoarea sa.*

— *Versurile sunt însă destul de simbolice.*

— *Poezia și simbolismul au fost din vremuri străvechi două lucruri inseparabile. Ca piratul și romul.*

— *Credeți că doamna Saeki știa exact ce înseamnă acele cuvinte?*

Oshima își înalță capul, ciulește urechea la un tunet îndepărtat, cântărește distanța de la care se aude și ma privește. Apoi clatină din cap.

— *Nu neapărat. Simbolismul și semnificația sunt două lucruri diferite. Poate că ea a sărit peste anumite procese prolixе, cum ar fi înțelesul și logica, și a reușit să găsească exact cuvintele potrivite. Poți prinde cuvintele în vis așa cum ai prinde un fluture din zbor, apuându-i cu blândețe aripile. Adevărații artiști sunt cei care eludează prolixul.*

— *Vreți să spuneți că poate doamna Saeki a găsit acele cuvinte într-un alt spațiu, ca de exemplu, într-un vis?*

— *Un poem strălucit asta este, mai mult sau mai puțin.*

Dacă versurile sale nu reușesc să găsească un tunel profetic între el și cititor, înseamnă că nu își îndeplinește funcția poetică.

— *Dar multe poezii pretind că izbutesc.*

— *Exact. Nu e greu să faci asta, odată ce ai prins șmecheria. Dacă folosești cuvinte care par simbolice, dai aspectul unui poem.*

— *Dar în versurile din Kafka pe malul mării se simte ceva serios, presant.*

— *Da, și eu cred la fel. Cuvintele sale nu sunt de suprafață, în mintea mea, versurile și melodia se contopesc perfect și nu mai pot să iau poemul în formă pură și să-i discern independent puterea de convingere, spune Oshima și clatină ușor din cap. În orice caz, doamna Saeki era plină de talent și avea simț muzical. Era și suficient de isteată să prindă ocazia atunci când i se ivera. Dacă nu s-ar fi întâmplat acel incident regretabil și ea nu s-ar fi retras din viață, și-ar*

fi etalat acest talent și mai liber. Mare păcat de ce s-a întâmplat, din mai multe puncte de vedere.

— Și oare unde s-a dus tot acest talent?

— Unde s-a dus talentul doamnei Saeki după ce i-a murit iubitul? Mă întreabă Oshima privindu-mă.

Încuviințez.

— Dacă talentul este ca un fel de energie naturală, atunci nu își găsește o cale de ieșire?

— Nu știu, răspunde Oshima. Nu se poate prezice încotro se îndreaptă talentul. Uneori, pur și simplu dispare complet.

Sau poate că se prelinge în pământ, ca o apă subterană și curge mai departe cine știe unde.

— Poate că doamna Saeki și-a concentrat această putere și a folosit-o la altceva, nu la muzică.

— Altceva? Își apropie Oshima sprâncenele cu interes.

Ca de exemplu ce?

Rămân fără cuvinte.

— Nu știu, doar așa mi s-a părut. De exemplu, în ceva nematerializat.

— Nematerializat?

— Adică, ceva nevăzut de alții, menit doar pentru sine.

Nu știu dacă să-i spun o „acțiune interioară”.

Oshima își duce mâna la frunte și își dă bretonul pe spate. Șuvițele de păr îi se răsfrâng printre degetele delicate.

— Un punct de vedere foarte interesant. Ce-i drept, după ce a părăsit orașul e posibil să-și fi canalizat talentul, puterea, în ceva nematerializat, după cum spui tu. Dar a fost disparea timp de douăzeci și cinci de ani și nu ai cum să afli unde a fost și ce a făcut decât de la ea.

După câteva clipe de ezitare, spun dintr-odată:

— Pot să pun o întrebare foarte prostească?

— Foarte prostească?

Mă înroșesc la față.

— Aberantă.

— Da, sigur. Nu-mi displac neapărat lucrurile aberante, foarte prostești.

— Nu-mi vine nici mie să cred că spun așa ceva, dar...

Oshima își înclină ușor capul.

— Credeți că este posibil ca doamna Saeki să fie mama mea?

Oshima tace. Stă rezemat de birou și își caută îndelung cuvintele, timp în care eu doar ascult ticăitul ceasului.

— Pe scurt, ceea ce spui tu e că la douăzeci de ani, disperată, doamna Saeki a plecat din Takamatsu să trăiască undeva ascunsă, timp în care poate a întâlnit chiar pe Koichi Tamura, tatăl tău, s-au căsătorit, te-ai născut tu, iar patru ani mai târziu ceva s-a întâmplat, te-a abandonat și a plecat, după care a urmat o perioadă învăluită în mister, ca apoi să se întoarcă în Shikoku, pe țărmurile natale.

— Da.

— Nu pot să spun că nu există această posibilitate. Sau cel puțin deocamdată nu există dovezi care să-ți infirme ipoteza. O mare parte din viața ei este o enigmă. Sunt zvonuri că ar fi trăit în Tokyo. În plus, e cam de-o vârstă cu tatăl tău. Însă în Takamatsu s-a întors singură. Sigur, dacă ar avea o fiică, se poate să locuiască singură în altă parte. Câți ani ziceai că are sora ta?

— Douăzeci și unu.

— Ca mine, spune Oshima. Dar eu sigur nu sunt sora ta. Am și părinți, și un frate. Toți legați prin sânge și prea buni pentru mine. Oshima își încrucișează brațele și mă privește un timp.

— Am și eu o întrebare pentru tine, spune el. Te-ai uitat vreodată în registrul de familie? Așa afli imediat și numele, și vârsta mamei tale.

— Sigur că m-am uitat.

— Și ce nume era trecut la mama ta?

— Niciunul.

— Nici un nume? Întreabă el mirat. Cum e posibil?

— Nu știu, dar nu e era. Serios. Din registrul de familie reiese că nu am nici mamă, nici soră. Suntem treceți doar eu și tata. Ceea ce înseamnă că, legal, eu sunt un copil nelegitim. Pe scurt, un bastard.

— Dar, în realitate ai avut și mamă și soră.
— Da, până la patru ani am avut și mamă și soră. Am fost o familie de patru oameni, care trăiau împreună. Îmi amintesc foarte clar, nu este o închipuire! Imediat după ce am împlinit patru ani, ele două au plecat.

Scot din portofel fotografia cu mine și cu sora mea jucându-ne pe malul mării. Oshima o privește un timp, apoi mi-o înapoiază zâmbind.

— Kafka pe malul mării”, spune el.

Încuviințez și pun fotografia la loc în portofel. Vântul dansează, iar stropii de ploaie lovesc în geam. Lumina din tavan ne proiectează umbrele pe podea. În lumea reflectată, cele două umbre par să poarte o discuție tainică, rău prevestitoare.

— Nu mai știi cum arăta mama ta? Dacă ați trăit împreună până la vârsta de patru ani, atunci poate măști mai amintești măcar puțin chipul ei.

Clatin din cap.

— Nu, nu mi-o amintesc. Nu știu de ce, dar în amintirile mele doar partea cu chipul ei este întunecată, acoperită de umbră.

Oshima meditează câteva clipe.

— Vrei să îmi explici mai amănunțit de ce crezi că doamna Saeki ar putea să fie mama ta?

— Nu, ajunge. Mai bine lăsăm povestea asta. Sigur mă gândesc eu prea departe.

— Poți să-mi spui absolut orice îți trece prin minte și stabilim noi mai apoi dacă te gândești prea departe sau nu.

Umbra lui Oshima se mișcă în tandem cu el. Mișcările umbrei par puțin mai ample decât ale lui.

— Între mine și doamna Saeki există surprinzător de multe coincidențe, care se potrivesc perfect, ca piesele dintr-un puzzle. Mi-am dat seama când am ascultat Kafka pe malul mării. În primul rând, am ajuns la biblioteca aceasta parcă mânat de destin. În linie dreaptă, din Nakano până în Takamatsu. E foarte ciudat, nu?

— Da, sună ca o tragedie greacă.

— În plus, o iubesc.

— Pe doamna Saeki?

— Da, poate.

— Poate? Întreabă Oshima încruntându-se. Poate pe doamna Saeki o iubești sau poate o iubești pe doamna Saeki?

Mă înroșesc tot.

— Nu prea sunt în stare să explic. Totul e foarte încâlcit și încă nu înțeleg o mulțime de lucruri.

— Dar poate o iubești poate pe doamna Saeki?

— Da. Foarte tare.

— Poate, dar foarte tare.

Încuviințez.

— În același timp, rămâne și posibilitatea ca ea să fie mama ta.

Încuviințez din nou.
— Pentru un tânăr de cincisprezece ani căruia nici nu i-au dat tullele, duci prea multe în cârcă, spune Oshima sorbind cu atenție o gură de cafea și punând ceașca la loc pe farfurioară. Nu spun că asta nu e bine, doar că totul are un punct critic.

Rămân tăcut.

Oshima își duce degetele la tâmplă și se gândește. Își împreunează apoi mâinile pe piept.

— Mai bine îți fac rost cât mai repede de partitura de la Kafka pe malul mării. Mai departe mă descurc singur aici, așa că poți să te duci la tine în cameră dacă vrei.

La ora prânzului îi iau locul lui Oshima la birou. Din cauza ploii în bibliotecă sunt mai puțini oameni ca de obicei.

Când se întoarce din pauză, îmi dă un plic mare cu partitura cântecului, scoasă la imprimanță.

— Ce lume comodă! Spune el.

— Mulțumesc.

— N-ai vrea să duci tu niște cafea sus? Că o faci foarte bună.

Prepar cafea proaspătă, o pun pe o tavă și o duc la etaj, în biroul doamnei Saeki. E fără zahăr și fără lapte. Ca de obicei, ușa e larg deschisă. Ea stă la birou și scrie. Când las ceașca pe birou, se uită la mine și zâmbește. Pune apoi capacul la stilouși îl lasă pe hârtii.

— Te-ai mai obișnuit aici?

— Puțin câte puțin.

— Ai un pic de timp?

— Da.

— Atunci ia un loc, îmi spune ea arătând spre un scaun de lemn de lângă birou. Hai să stăm puțin de vorbă!

Încep din nou tunetele. Sunt încă departe, dar par să se apropie treptat. Mă așez pe scaun.

— Chiar așa, câți ani ai? Șaisprezece?

— Cincisprezece, de-abia împlinți.

— Ai fugit de acasă, nu?

— Da.

— Ai avut vreun motiv anume să fugi?

Clatin din cap. Ce ai putea să-mi spui?

Doamna Saeki ridică ceașca și ia o gură de cafea, așteptându-mi răspunsul.

— Aveam senzația că acolo aș fi fost rănit iremediabil.

— Rănit? Spune doamna Saeki încordându-și privirea.

— Da.

Așteaptă puțin timp, apoi spune:

— Mi se pare ciudat că un băiat de vârsta ta să folosească un asemenea cuvânt. Ai putea chiar să-mi spui că îmi ațâță interesul... Mai concret, la ce te referi prin „rănit”?

Îmi caut cuvintele. Mă uit după tânărul numit Corbul, dar nu se vede pe niciăieri. Îmi caut singur cuvintele. Durează mult, dar doamna Saeki așteaptă răbdătoare. Un fulger brăzdează cerul și puțin mai târziu se aude și tunetul în depărtare.

— Adică să mă fi preschimbât în ceva ce nu trebuia.

Doamna Saeki mă privește cu interes.

— Dar atât de curând există timpul, oricine este rănit și se schimbă, mai devreme sau mai târziu, nu?

— Oricât ai fi de rănit, ai nevoie de un loc în care să poți reveni.

— Un loc în care să poți reveni?

— Adică un loc în care să merite să te întorci.

Doamna Saeki mă privește drept în față.

Mă înroșesc, dar îmi fac curaj și ridic capul. Este îmbrăcată cu o rochie bleumarin cu mânecă scurtă. Se pare că are o mulțime de rochii în nuanțe de albastru. Ca accesorii, poartă doar un lanțisor de argint și un ceas mic de mână cu curea neagră, din piele. O caut în ea pe adolescenta de cincisprezece ani și o găsesc numaidecât. Stă ascunsă în pădurea sufletului ei, ca într-un trompe l’oeil, și doarme profund. Dar dacă îmi încordez privirea, îi disting silueta.

Inima îmi pulsează din nou cu sunete seci. Cineva îmi bate în inimă un cui lung cu un ciocan.

— De-abia ai împlinit cincisprezece ani, dar vorbești foarte cumpătat. Nu știu ce să răspund, așa că tac.

— Și eu, când aveam cincisprezece ani, voiam să plec într-o altă lume, spune ea zâmbind. Undeva unde să nu mă găsească nimeni. Într-un loc în care timpul nu trece.

— Dar în lumea noastră nu există un asemenea loc.

— Așa e. De aceea trăiesc mai departe într-o lume în care lucrurile se năruie, inimile se schimbă la nesfârșit, iar timpul trece fără încetare, spune ea și tace câteva clipe, parcă pentru a sugera scurgerea timpului. Dar la cincisprezece ani eram convinsă că există un astfel de loc și credeam că pot găsi intrarea în acea lume.

— Vă simțeați singură pe atunci?

— Într-un fel, da. Nu eram singură, dar mă simțeam cumplit de singură pentru că știam că nu aveam să fiu niciodată mai fericită ca atunci. O știam clar și de aceea îmi doream să pătrund, așa cum eram, într-un spațiu lipsit de timp.

— Eu aș vrea să cresc mai repede.

Doamna Saeki se trage puțîn în spate și îmi cercetează expresia feței.

— Tu ești mai puternic decât mine și ai spirit de independență. Eu pe atunci aveam doar iluzia fugii de realitate, pe când tu dai piept cu ea, o înfrunți. E o mare diferență.

Eu nu sunt puternic și nici nu am spirit de independență. Doar mă împing la realitate cu forța înainte. Nu spun însă nimic.

— Îmi aduci aminte de un băiat de cincisprezece ani, de demult.

— Seamănă cu mine? Întreb eu.

— Tu ești mai înalt și mai bine făcut, dar cred că semănați. Nu se înțelegea cu ceilalți băieți de vârsta lui, stătea mereu singur, închis în cameră și citea sau asculta muzică.

— Când vorbea despre ceva serios, îi apăreau cute între sprâncene, ca ție. Și tu citești mult, nu?

Dau din cap că da.

Doamna Saeki se uită la ceas.

— Mulțumesc pentru cafea.

Mă ridic și dau să ies din cameră. Doamna Saeki ia stiloul negru, îi scoate încet capacul și se pregătește să se reapeuce de scris. Un fulger brăzdează din nou cerul, aruncând în încăpere o lumină stranie. Puțin mai târziu se aude tunetul. Intervalul pare să se fi micșorat.

— Tamura!

Mă opresc în prag și mă întorc.

— Mi-am adus dintr-odată aminte că pe vremuri am scris o carte despre fulgere.

Nu spun nimic. O carte despre fulgere?

— Am căutat în toată țara oameni care au supraviețuit după ce au fost fulgerați și i-am intervievat, pe durata mai multor ani. Am strâns multe interviuri și toate poveștile erau foarte interesante. O editură mică mi-a publicat cartea, dar nu s-a vândut deloc. Nu ofeream nici o concluzie și nimeni

nu voia să citească o carte fără concluzii. Mie mi se părea foarte firească lipsa ei.

Ciocănelul bate repetat într-unui din sertarele capului meu, cu încăpățănare. Încerc să îmi amintesc ceva foarte important, dar nu știu ce. Doamna Saeki se reapucă de scris, iar eu renunț și mă întorc în cameră.

Potopul ține o oră întreagă. Tunetele sunt atât de puternice, încât toate geamurile din bibliotecă par la un pas de a se face țândări. Când fulgeră, vitraliul de pe palier aruncă pe pereții albi o lumină fantomatică. Pe la două însă, ploaia se oprește și razele soarelui se revarsă printre nori, de parcă lumea și-a găsit, în cele din urmă, pacea. În lumina blândă a soarelui, doar stropii de ploaie reverberează la nesfârșit. Se lasă și inserarea și mă pregătesc să închid.

Doamna Saeki își ia rămas bun și pleacă. Se aude motorul Volkswagenului Golf și mi-o imaginez la volan, învârtind cheia în contact. Îi spun lui Oshima că mă descurc singur cu ce mai e de făcut. Se spală pe față și pe mâini fredonând o arie dintr-o operă și pleacă. Motorul Mazdei se aude îndepărtându-se, apoi dispare, iar eu rămân singur în bibliotecă mai liniștită ca de obicei.

Mă întorc în cameră și mă uit pe partitura cântecului, scoasă la imprimantă de Oshima. După cum mi-am imaginat, acordurile sunt foarte simple. Doar la refren sunt două note foarte complicate. Mă duc în sala de lectură, mă așez la pian și încerc să le cânt. Digația este incredibil de complicată. Exersez de câteva ori ca să-mi obișnuiesc degetele și reușesc cumva să produc acele sunete. La început, notele sură greșit și mă întreb dacă nu o fi o eroare de tipar. Sau poate că nu e acordat pianul. Dar ascultând cele două note cu atenție de mai multe ori, alternativ, realizez că ele sunt însăși temelia cântecului Kafka pe malul mării. Ele îi dau adâncimea pe care un cântec pop obișnuit nu o are. Dar oare cum i-au venit doamnei Saeki aceste acorduri atât de neobișnuite?

Mă întorc în cameră, fierb apă în cana electrică și îmi fac un ceai. După aceea pun la pick-up discurile aduse din debara. Bob Dylan cu *Blonde on Blonde*, The Beatles cu *The White Album*, Otis Redding cu *The Dock of the Bay*, Stan Getz cu *Getz/Gilberto*. Toate au fost la modă în a doua jumătate a anilor șaizeci. Tânărul care stătea aici – cu doamna Saeki lângă el – pune discurile la pick-up, lăsa acul și asculta muzica revărsându-se din boxe, așa cum fac eu acum. Am senzația că muzica poartă întreaga cameră, cu tot cu mine, spre un alt timp și într-o lume în care eu nici nu mă născusem. Încerc să rederulez în minte cât mai fidel conversația pe care am purtat-o cu doamna Saeki azi la prânz, în biroul ei.

„Dar la cincisprezece ani eram convins ă că există un asemenea loc și credeam că pot găsi intrarea în acea lume.”

Vocea ei îmi răsună în urechi. În capul meu, cineva ciocane din nou la ușă, cu insistență.

„Intrare”?

Scot discul cu Getz/Gilberto și pun Kafka pe malul mării.

Las acul. Ea începe să cânte.

Degetele fetei înecate Cauă piatra de intrare.

Ridicându-și poalele veșmântului albastru îl privește pe Kafka pe malul mării.

Fata care mă vizitează a reușit să găsească „piatra de intrare”. A rămas în altă lume, împietrită la cincisprezece ani, iar când se înnoptează vine aici, în cameră. Poartă o rochie albastră deschis și îl privește pe Kafka pe malul mării.

Dintr-odată îmi amintesc: tata povestea cândva că a fost lovit de fulger. Nu am auzit-o direct de la el, ci am citit într-un interviu dintr-o revistă. S-a întâmplat pe când era student la Arte și muncea cu jumătate de normă la un teren de golf, pe post de asistent pentru jucători. Într-o după-

— Amiază de iulie, pe când urma un jucător cărându-i crosele, cerul s-a înnorat deodată și a început un potop cu tunete și fulgere. Copacul sub care se adăposteau a fost trăsnet. S-a despicat chiar în două, iar jucătorul pe care îl însoțea și-a pierdut viața, dar tata a scăpat pentru că a avut o presimțire și a fugit de sub copac chiar înainte să cadă fulgerul. Afc suferit arsuri ușoare, i s-a părilit părul și și-a pierdut cunoștința în momentul în care șocul-a proiectat cu capul de o piatră. Rămăsese cu o cicatrice mică pe frunte. Asta mă chinuiam să-mi amintesc când m-am oprit la prânz în pragul ușii, ascultând-o pe

doamna Saeki vorbind despre fulgere.

Tata și-a început munca de sculptor după ce i s-au vindecat rănilor de pe urma trăsnetului.

Poate că l-a întâlnit pe tata când aduna materiale despre oameni fulgerați. Este posibil. Nu cred că sunt prea mulți oameni pe lume care au supraviețuit unui fulger.

Cu răsuflarea tăiată, aștept să vină noaptea. Norii se sparg și luna luminează copacii din grădină. Sunt prea multe coincidențe. O mulțime de lucruri încep să se concentreze cu repeziciune într-un singur loc.

Capitolul 26

Era deja după amiază târziu și trebuia să-și asigure un loc de dormit. Hoshino s-a dus la punctul de informare turistică din stația Takamatsu, unde i-au făcut rezervări la un ryokan. Nu era el prea sărit, dar se putea ajunge pe jos până la gară și cei doi nu s-au arătat nemulțumiți. Atâta vreme cât se puteau băga într-un futon și dormi, nu mai conta unde erau. Și aici aveau doar micul dejun inclus, fără cină. Acest lucru îi convenea mai ales lui Nakata, care risca să adoarmă în orice moment.

Odată ajuns în cameră, Nakata-a pus din nou pe Hoshino să se întindă pe jos, s-a urcat pe el și i-a inspectat minuțios cu degetele tot spatele, cu toate încheieturile și mușchii. De data aceasta nu a mai apăsător cu putere, ci doar a urmat conturul oaselor și a verificat elasticitatea mușchilor.

— E vreo problemă? Întrebă tânărul neliniștit, speriat să nu se pomenească din nou cu durerea aceea cumplită.

— Nu, totul este bine. Nu mai găsesc nimic nelalocul lui.

Oasele și-au revenit la forma corectă.

— Mă bucur. Sincer să fiu, n-aș vrea să mai pățesc iar așa ceva.

— Da. Îmi cer mii de scuze. Ați spus că nu vă deranjează durerea și de aceea Nakata a apăsător cu toată puterea.

— Asta a așa e. Am zis eu ce-am zis, dar să știi că toate lucrurile au o limită. Există bun-simț pe lume. În fine, nu pot să mă plâng, fiindcă mi-ai vindecat spatele, dar să știi că durerea aia a fost aparte. A fost cumplită, de neimaginat.

Parcă m-am făcut tot bucatule. Am simțit că am murit și am înviat la loc.

— Nakata a fost odată mort timp de trei săptămâni.

— Hm..., făcu tânăra și, întins pe burtă, luă o gură de ceai și molfăi niște alune cumpărate de la un non-stop. Zici că ai fost mort trei săptămâni?

— Da.

— Și unde ai fost în timpul ăsta?

— Nu îmi amintesc. Îmi vine a crede că eram undeva departe și făceam altceva. Inșă aveam mintea încețoșată și nu reușesc să-mi amintesc nimic. Apoi m-am întors aici, mi s-a stricat capul și n-am mai putut să scriu și să citesc.

— Ți-ai lăsat dincolo abilitatea de a scrie și a citi, pun pariu.

— Este posibil.

Cei doi au rămas un timp făcuți. Hoshino se hotărâse să creadă ca atare tot ce spunea bătrânul, oricât de dubios sau excentric ar fi sunat. Pe de altă parte, îl neliniștea gândul că, dacă ar investiga mai îndeaproape problema „am fost mort trei săptămâni”, s-ar trezi azvârlit într-o buimăceală fără scăpare. Prin urmare, s-a hotărât să schimbe subiectul, alegând o problemă mai realistă, de actualitate.

— Și ce-ai de gând să faci, acum că ai ajuns în Takamatsu?

— Nu știu, spuse Nakata. Nu prea știu ce să fac.

— Nu trebuia să căutăm „piatra de intrare”?

— Da, așa este. Nakata uitase cu desăvârșire. Trebuie să căutăm piatra, dar deocamdată nu am habar unde. Am mintea în ceață și nu vrea să se limpezească. Eu oricum nu sunt deștept și asta nu ajută deloc.

— Păi nu e bine.

— Nu, nu este bine.

— Dar dacă stăm degeaba, nu e nici palpitant și nici nu ajungem nicăieri.

— Aveți perfectă dreptate.

— Ce zic eu e să întrebăm și noi în stânga și-n dreapta dacă nu e vreo piatră din asta pe-aici.

— Dacă asta credeți, atunci așa să facem. Să întrebăm în stânga și în dreapta. Nu vreau să mă laud, dar pentru ca nu sunt deștept, m-am obișnuit să pun întrebări.

— În. Bunicul îmi spune mereu că să întrebi e o rușine de moment, să nu întrebi e o rușine de-o viață.

— Este foarte adevărat. Când mori, se duc cu tine toate lucrurile pe care le știi.

— Nu, nu cu sensul ăsta era, zise tânărul scărpinându-se în cap. În fine... Dar n-ai idee, măcar în mare, cam ce fel de piatră e, ce mărime, formă, culoare are sau la ce e bună?

Dacă nu știm nici atâta, atunci ce să întrebăm? „Nu vă supărați, există pe aici o piatră de intrare?” N-ar înțelege nimeni nimic și ne-ar lua drept scrântiți, nu?

— Da. Nakata nu este de ștept, dar nu este nici scrântit.

— Mda.

— Piatra pe care o caut este una specială. Nu e prea mare. Este albă la culoare și nu are miros. Nu prea știu la ce se folosește. Este rotundă, ca o prăjitură de orez.

Nakata descrie cu degetele un cerc de mărimea unui disc LP.

— Aha. Dacă e s-o vezi, o recunoști? Zici „uite, asta-i piatra”?

— Da. O recunosc dintr-o privire.

— O fi vreo piatră faimoasă, cu o poveste, o legendă?

Poate e expusă undeva, la un templu, într-un loc special?

— Nu știu, dar este posibil.

— Sau poate că o folosește cineva ca greutate la borcanul cu murături.

— Nu, nu se poate.

— De unde știi?

Pentru că nu oricine o poate urni din loc.

— Iar dumneata poți.

— Da, cred că da.

— Și dacă o miști ce se întâmplă?

Straniu, dar Nakata a căzut din nou pe gânduri. Cel puțin așa părea. Își freca vârtos cu palma creștetul acoperit cu păr alb, tuns scurt.

— Lucrul acesta nu îl știu. Tot ce știu este că cineva trebuie să facă asta cât mai repede.

Tânărul căzu pe gânduri.

— Și acel cineva ești dumneata, nu? În momentul de față.

— Da, întocmai.

— Piatra asta nu e de găsit decât în Takamatsu?

— Nu, nu. Poate fi oriunde. În acest moment se află aici.

Dacă era mai aproape, în Nakano, ar fi fost mai bine.

— Dar nu e periculos să te apuci să muți din loc o piatră specială ca asta?

— Ba da, domnule Hoshino. Este destul de periculos.

— Am dat de naiba, zise tânărul și, clătănând ușor din cap, își puse pe cap șapca cu Chunichi Dragons, apoi și scoase coada prin gaura de la spate. Parcă am fi într-un film cu Indiana Jones.

A doua zi dis-de-dimineață, cei doi s-au dus la punctul de informare turistică și au întrebat dacă nu cumva există vreo piatră renumită în Takamatsu sau prin împrejurimi.

— O piatră? Întrebă tânăra de la ghișeu, încruntându-se ușor. Era vădit încurcată de o asemenea întrebare de specialitate. Pregătirea ei cuprindea doar informații cu privire la destinațiile turistice obișnuite.

— Despre ce piatră este vorba?

— E cam atât de mare, zise tânărul descriind ca Nakata un cerc de mărimea unui disc LP. Se numește „piatra de intrare”.

— Piatra de intrare”.

— Da, acesta este numele său. Cred că este destul de cunoscută.

— Despre ce intrare este vorba?

— Dacă știu, nu vă mai deranjăm acum.

Fata s-a gândit câteva clipe, timp în care Hoshino i-a examinat fața. Nu era rea deloc, dar avea ochii puțin cam depărtați, ceea ce îi dădea aerul unui animal erbivor precaut. A dat câteva telefoane și a întrebat dacă știe cineva ceva despre o piatră de intrare, dar nu a aflat nimic folositor.

— Îmi pare rău, dar se pare că nimeni nu a auzit de o piatră cu acest nume.

— Deloc?

Fata clătină din cap.

— Îmi cer scuze că vă întreb, dar ați venit special de departe în căutarea acestei pietre? Mda. Mă rog, special sau nu, eu am venit de la Nagoya, iar dânsul taman de la Tokyo, din Nakano.

— Da, Nakata vine din orașul Tokyo, sectorul Nakano.

Am călătorit cu mai multe camioaneși chiar mi s-a făcut cinste cu tipar. Am ajuns până aici fără să cheltuiesc un ban.

— Da?

— În fine, dacă nimeni nu știe de ea, asta e. Nu e vina dumitale. Dar nu e nici o piatră cunoscută pe aici, nu neapărat cu numele ăsta? Vreuna de patrimoniu, cu o poveste, la care se roagă oamenii?

Fata îi aruncă o privire timidă lui Hoshino cu ochii ei depărtați, cercetându-i șapca cu Chunichi Dragons, coada, ochelarii de soare cu lentile verzi, cerceul și cămașa hawaiiană din vâscoză.

— Dacă îmi permiteți, v-aș sugera să vizitați biblioteca orașenească unde ați putea afla aceste informații. Eu nu știu prea multe despre pietre.

Nici la bibliotecă nu au avut mai mult succes. Nu au găsit nici o carte de specialitate despre pietrele din zona Takamatsu. Bibliotecara responsabilă cu îndrumările bibliografice le-a pus în față un maldăr de cărți de genul Tradiții din prefectura Kagawa, Legendele lui Kōka Daishi în Shikoku sau Istoria zonei Takamatsu, spunându-le să caute în ele, pentru că era posibil să găsească mențiuni despre Pietre. Oftând, Hoshino a stat și le-a răsfoit până pe seară.

În acest timp, Nakata s-a uitat pe un album cu poze intitulat Pietre renumite din Japonia, sorbind atent pagină cu pagină.

— Pentru că nu știu să citesc, este prima dată când vin la bibliotecă, spuse Nakata.

— Nu e lucru de laudă, dar eu știu să citesc și tot prima dată e când calc într-o bibliotecă, răspunse tânărul.

— Mi se pare un loc foarte distractiv.

— Mă bucur.

— Și în Nakano sunt biblioteci. De acum încolo, am de gând să mă duc. Cel mai important este că nu există taxă de intrare. Nu am știut că poți să mergi la bibliotecă chiar dacă nu știi să citești.

— Eu am un văr care s-a născut orb, dar care merge foarte des la cinema. Nu pricep deloc ce poate să-i placă.

— Da? Eu văd, dar nu am fost niciodată la cinema.

— Serios? Poți o să te duc o dată.

Bibliotecara s-a apropiat de masa la care stăteau cei doi și le-a atras atenția să nu mai vorbească atât de tare.

Amândoi au lăsat sporovăitul și s-au concentrat asupra cărților. Când a terminat cu Pietre renumite din Japonia, Nakata a dus-înapoi în raft și s-a cufundat în Piscile lumii.

Bombănind încontinuu, Hoshino a reușit să treacă o dată prin muntele de cărți. Din păcate nu conțineau prea multe referințe la pietre. Existau mai multe relații despre zidul de piatră al castelului Takamatsu, dar un bolovan

din acel zid ar fi fost prea mare, peste puterile lui Nakata. Și în cartea despre Kobo Daishi erau câteva legende legate de pietre. Se spunea că, aflat undeva într-un loc pustiu, a dat la o parte o piatră de sub care a țâșnit apă și pământul s-a transformat într-un câmp bogat. Într-un templu exista o renumită „piatră a binecuvântării cu copii”, însă era înaltă de un metru și în formă de falus, deci imposibil să fie cea pe care o căuta Nakata.

Cei doi au renunțat și au părăsit biblioteca. S-au dus într-un restaurant din apropiere și au mâncat câte un tendon. Hoshino a mai comandat și o porție de kakeudon

— A fost foarte interesant la bibliotecă, spuse Nakata.

Nu știam că în lume există atâtea feluri de pisici.

— Despre piatră nu am aflat nimic, dar asta e. Suntem de-abia la început. Să dormim bine la noapte și să sperăm mai multe de la ziua de mâine.

<notă>

1. Orez cu pește prăjit.

2. Paste groase în supă simplă.

A doua zi s-au întors la bibliotecă. Hoshino a ales din nou un teanc de cărți care promiteau să conțină referințe la pietre și le-a răsfoit de la cap la coadă. În viața lui nu citise atât de mult. Cu această ocazie, a ajuns să se familiarizeze binșor cu istoria regiunii Shikoku și a aflat că pietrele au fost obiectul venerației oamenilor încă din timpuri străvechi.

Cu toate acestea, nu a găsit nici un cuvânt despre „piatra de intrare”. Pe după-amiază a început să-l doară capul de la atâtea citit. Au părăsit biblioteca, s-au întins pe iarbă într-un parc și au privit norii multă vreme. Hoshino a fumat câteva țigări, iar Nakata a băut ceai din termos.

— Măine o să vină multe fulgere.
— Tot chemate de dumneata?
— Nu, Nakata nu cheamă fulgerele. Nu are o asemenea putere. Fulgerele vin de la dănsule.

— Mă bucur.

Ajunși la ryokan, Nakata a făcut baie, s-a băgat în futon și a adormit numaidecât. Hoshino s-a uitat la un meci de baseball cu sonorul dat încet, dar pentru că echipa Giants câștiga departajat în fata celor de la Hiroshima, a închis nemulțumit televizorul. Încă nu îi era somn și îl ardea gâtul după o bere, drept pentru care a ieșit în oraș. A intrat în prima berărie care i-a ieșit în cale și a cerut o halbă și inele de ceapă. S-a gândit să intre în vorbă cu fata de lângă el, dar a renunțat, zicându-și că nu era momentul de așa ceva.

A doua zi trebuia să reia căutatul pietrei.

Când a terminat berea, a ieșit, și-a pus șapca pe cap și s-a plimbat haihui. Orașul nu era prea interesant, dar senzația de a umbla alene printr-un loc necunoscut nu era tocmai rea. Lui oricum îi plăcea să se plimbe. Cu un Marlboro în colțul gurii și mâinile în buzunare, cutreiera stradă după stradă, alee după alee. Când nu fuma, fluiera.

Unele zone erau animate, altele cufundate în tăcere. Tână-

și însă mergea înainte, fără să schimbe pasul. Era tânăr, sănătos și liber și nimic nu îl speria.

Lăsând în urmă o stradă plină cu baruri karaoke și Patiserii (genul de localuri care își schimbă numele o dată la șase luni), a ajuns într-o zonă mai întunecată și fără trecători, când s-a auzit strigat din spate. „Hoshino, Hoshino!” a auzit el o voce chemându-l.

La început nu și-a dat seama că pe el îl striga. Nu îl cunoștea nimeni în Takamatsu și și-a închipuit că era vorba de un alt Hoshino. Nu avea un nume foarte răspândit, dar nici neobișnuit. A mers mai departe, fără să se uite înapoi.

Cu toate acestea, persoana respectivă a continuat să strige cu încăpățănare, în gura mare, de parcă l-ar fi urmărit. „Hoshino, Hoshino!”

Până la urmă, tânărul s-a oprit și s-a uitat înapoi. A văzut un bătrân mic de statură, îmbrăcat într-un costum alb. Avea părul cărunț, ochelari sobri pe nas, mustață și țacălie, albe și ele. Purta cămașă albă și papion negru. La chip arăta a japonez, dar era îmbrăcat ca un gentleman de la țară din sudul Americii. Avea cam un metru cincizeci și arăta mai degrabă a varianta în miniatură, la scară redusă, a unui om. Își ținea mâinile întinse, de parcă ar fi cărat o tavă.

— Hoshino! Strigă bătrânul cu o voce pătrunzătoare, cu reflexe metalice. Tânărul îl privea uluit.

— Tu...

— Da, sunt colonelul Sanders.

— Leit! Exclamă Hoshino.

— Nu leit. Chiar sunt colonelul Sanders.

— Ți-a cu puii prăjți?

Bătrânul încuviință solemn.
— În persoană.
— Da' de unde știi cum mă cheamă?
— Eu pe toți fanii Chunichi Dragons și strig „Hoshino”.
Dacă zici Giants, zici Nagashima, iar daă zici Chunichi, zici Hoshino,
nu?
— Dar pe mine chiar așă mă cheamă.
— Asta e o coincidență. Nu e vina mea, spuse colonelul Sanders arogant.
— Ai vreo treabă cu mine?
— Am o fată bună.
— Hm făcu fânărul. Am priceput. Agăți clienți. Și de-asta ești îmbrăcat
așa. ''
— Măi, băietele de câte ori să-ți spun că nu sunt deghizat?
Eu sunt colonelul Sanders. Te rog să lași confuziile!
— Bine, și dacă ești adevăratul colonel Sanders, atunci ce cauți pe o
străduța dosnică din Takamat (tm) L^ti clienți pentru fete? Un om cunoscut
TZ^ dumneata ar trebui să fie retras la vila lui, tolănit lângă piscina, plm de
bani doar de pe urma francăzelor
— Lumea asta e distorsionată, să știi.

— Da?
— Poate nu știi, dar de-asta e lumea noastră tridimensională, datorită
distorsiunii. Dacă vrei ca totul să fie drept, n-ai decât să te muți într-o lume
făcută cu echerul.
— Tataie, ce de ciudății mai ziciși dumneata, spuse tânărul admirativ.
E ceva! Văd că destinul îmi scoate în cale numai bătrâni ciudați. Dacă o mai țin
mult așa, o să încep să văd lumea cu alți ochi.
— Asta nu mă privește. Dar ia zi, vrei sau nu o fată?
— Despre ce e vorba? Un salon de masaj erotic?
— Cum adică salon de masaj erotic?
— Adică unde n-o fac pe bune. Lipa-lipa, frichi-frichi și te-au rezolvat.
Fără hăța-hăța.
— Nu, nu, zise colonelul Sanders dând enervat din cap.
Nici vorbă de așa ceva! Nu e doar cu lipa-lipa și frichi-frichi, e cu tot ce
vrei. Și hăța-hăța.
— Aha, deci e casă de toleranță.
— Ce casă?
— Tataie, te rog frumos să lași miștoul! Eu am venit aici cu cineva și
măine ne trezim devreme. Așa că nu-mi arde de nici o distracție nocturnă.
— Deci nu vrei o fată?
— În noaptea asta nu-mi trebuie nici fată, nici pui prăjit.
Gata, mă duc la culcare!
— Și crezi tu că o să poți să adormi așa ușor? Zise colonelul Sanders
insinuant. Când omul caută ceva și nu
^sește, nu prea poate să doarmă.

Hoshino se holbă la el cu gura căscată.

— Caută? Da' de unde știi că eu caut ceva?

— Ți-e scris pe toată fața. Ești un om foarte sincer și ți se citește totul pe chip. Ai capul ca un stavrid uscat și despicat, cu conținutul la vedere. Se vede tot.

Hoshino și-a frecat instinctiv obrazul cu mâna dreaptă, apoi și-a deschis palma și a privit-o, dar nu rămăsese nimic pe ea. „Scris pe toată fața”?

— Și nu cumva, zise colonelul Sanders ridicând un deget, obiectul pe care îl cauți tu e dur și rotund?

Hoshino se încrunță.

— Zău, cine naiba ești? De unde știi atâtea?

— Păi nu ți-am zis că ți se citește pe față? Chiar nu vrei să pricepi? Zise colonelul Sanders clătinându-și degetul. Că doar nu practic meseria asta degeaba de atâția ani. Și zici că nu vrei o față?

— Eu caut o piatră. Se numește „piatra de intrare”.

— Da, o știu foarte bine.

— Serios?

— Eu nu spun minciuni. Și nici nu glumesc. Dintotdeauna am fost un om serios și nefandosit.

— Da, și dumneata știi unde e piatra asta?

— Știu foarte bine unde e.

— N-ai putea să-mi spui și mie?

Colonelul Sanders își atinse cu degetul rama neagră de la ochelari și tuși o dată.

— Chiar nu vrei o fată?

— Dacă îmi spui unde e piatra, mă mai gândesc, zise Hoshino cu jumătate de gură.

— Bine. Urmează-mă!

Fără să aștepte un răspuns, colonelul Sanders o porni pe alee la pas rapid. Hoshino îl urmă în grabă.

— Hei, tataie! Colonele! Știi că n-am decât douăzeci și cinci de mii de yeni în portofel.

Bătrânul plescăi din limbă, continuând să meargă grăbit-

— E suficient. Cu banii ăștia îți iei o frumusețe zvăpăiata de nouăsprezece ani, care o să-ți ofere tacâmul complet Lipa-lipa, frichi-frichi, hâța-hâța, tot ce vrei. Ca bonus, după aceea îți spun și ce e cu piatra de intrare.

— Am dat-o naibii! Exclamă tânărul.

Capitolul 27

Am observat că a venit la două și patruzeci și șapte de minute. M-am uitat la ceasul de la capul patului și am consemnat ora. E mai devreme decât aseară. De data aceasta am stat treaz, așteptând să apară. În afară de clipit, nu am închis ochii nici măcar o dată. Cu toate acestea, nu am reușit să prind clipa

exactă în care a apărut. M-am trezit că e deja aici. Vine parcă strecurându-se prin punctul mort al miștii mele.

Poartă aceeași rochie albastră deschis. Cu bărbia sprijinită în palmă, admiră în tăcere „Kafka pe malul mării”, iar eu o privesc pe ea, nemișcat. Cele trei puncte, tabloul, ea și cu mine, formează un triunghi împietrit în mijlocul camerei.

Așa cum ea nu se satură de privit tabloul, eu nu mă satur s-o privesc pe ea. Triunghiul rămâne fix, fără să se clatine.

Inșă, în acel moment, se întâmplă ceva de neimaginat.

— Doamna Saeki? Mă trezesc eu spunând. Nu interționam să o strig, dar sentimentele mele mi-au abufnit din inimă, au curs pe alături și au prins glas. A fost doar o Șoaptă, dar a ajuns la urechea ei, năruind un colț al acestui triunghi imobil. Poate că asta îmi doream în adâncul meu.

Se uită spre mine, dar nu cu atenție, încordându-și Privirea. Doar își întoarce capul, cu bărbia încă în palmă, de parcă ar fi simțit un tremur ușor în aer. Nu știu dacă mă Poate vedea, dar aș vrea să-i fiu vizibil. Aș vrea să-mi observe prezența, să știe că trăiesc.

— Doamna Saeki f repete eu. Nu mai reușesc să-mi reprim imboldul puternic de a-i rosti numele. Risc să se sperie sau să devină precaută și să

plece. Ar putea să nu se mai întoarcă niciodată, și asta m-ar deprima, cumplit. Nu, nu e vorba de deprimare. Aș pierde totul, direcție, sens. Și totuși nu mă pot abține să-i rostesc numele. Rând după rând, limba și buzele mele formează automat numele ei, independent de voința mea.

Deja nu se mai uită la tablou, ci la mine. Cel puțin are privirea îndreptată asupra locului în care mă aflu eu. Nu reușesc să-i descifrez expresia feței. Norii alunecă pe cer, iar lumina lunii tremuă. Ar trebui să bată vântul, dar nu se aude.

— Doamna Saeki! O strig eu din nou, sub imboldul unei încordări puternice.

Își lasă capul din palmă și duce mâna dreaptă la gură, cerându-mi parcă să nu spun nimic. Dar sigur asta vrea să spună? De-aș putea să merg lângă ea și să privesc adânc în ochii ei, să citesc în ei ce gândește și ce simte acum!

De-aș putea înțelege ce a vrut să-mi transmită prin gesturile sale, ce a vrut să sugereze! Inșă întunericul nopții târzii înghite orice înțeles. Dintr-odată îmi vine greu să respir și închid ochii. În coșul pieptului simt un ghemotoc dur de aer, de parcă aș fi înghițit un nor de ploaie. Când deschid ochii, câteva secunde mai târziu, ea nu mai E. În urma ei rămâne doar scaunul gol. Umbrele norilor alunecă neobservate peste birou.

Mă dau jos din pat, mă duc la geam și privesc cerul nopții. Mă gândesc la timpul care nu se întoarce. Mă gândesc la râuri și lacuri, la păduri și izvoare, la ploaie și fulgere. La pietre, la umbre. Toate sunt în lăuntrul meu.

A doua zi, după prânz, apare la bibliotecă un polițist în civil. Eu eram închis în camera mea și nu am aflat. Timp de douăzeci de minute, polițistul îmi

pune întrebări lui Oshima, apoi pleacă. Oshima vine la mine în cameră și îmi povestește totul.

— Era un polițist de la secția locală. Întreba de tine, spune el și deschide frigiderul, ia o sticlă de Perrier, îi desface capacul, toarnă în pahar și bea.

— Cum de o fi știut să vină aici?

— Ai folosit telefonul mobil. Mobilul tatălui tău.

Încerc să-mi amintesc și încuviințez. În seara în care m-am trezit în pădurea din spatele templului cu tricoul plin de sânge, am sunat-o pe Sakura de pe telefonul mobil.

— Da, o singură dată.

— Au aflat din lista apelurilor că ești în Takamatsu. În mod normal, poliștii nu ți dau afătea detalii, dar am stat puțin la taclale și mi-a spus. Ce-i drept, dacă vreau să fiu fermecător, chiar sunt fermecător. Din una în alta, am aflat că după numărul apelat, nu au reușit să dea de posesorul telefonului. Probabil că era un mobil cu cartelă. În orice caz, aflând că ai fost în Takamatsu, poliștii au controlat toate unițiile de cazare. În scurt timp au aflat că un tânăr cu semnalmentele tale, pe nume Kafka Tamura, a stat la un hotel de afaceri din oraș care are un acord special încheiat cu YMCA, până pe douăzeci și opt mai, adică ziua în care a fost ucis tatăl tău.

Faptul că poliștii nu au reușit să ajungă la Sakura după numărul de telefon prinde foarte bine, pentru că nu mi permit să-i provoc și mai multe neplăceri.

— Managerul hotelului și-a amintit că a luat legătura cu biblioteca noastră. Mai ții minte când a sunat ca să afle dacă într-adevăr vii aici zi de zi?

Dau din cap că da.

— Așa a ajuns poliștii până aici.

Oshima ia o gură de Perrier.

— Bine înțeles că am mințit. I-am spus că după ziua de douăzeci și opt nu te-am mai văzut la bibliotecă. Că până atunci ai venit în fiecare zi, dar din ziua aceea nu ai mai apărut deloc.

— Riscați să intrați la apă dacă mințiți poliția.

— Dar dacă nu mințeam, tu intrai și mai rău la apă.

— Dar nu vreau să vă provoc neplăceri.

Oshima își îngustează ochii și zâmbește.

— Tu nu înțelegi. Deja îmi provoci neplăceri.

— Sigur că da, dar...

— Hai mai bine să lăsăm neplăcerile. E prea târziu oricum și nu ajungem nicăieri dacă vorbim despre ele.

Dau din cap fără să spun nimic.

— În orice caz, poliștii și-a lăsat cartea de vizită și m-a rugat să-l contactez imediat dacă mai apare pe aici.

— Sunt suspect?

Oshima clatină încet din cap.

— Nu, nu cred că ești suspect. Ești doar martorul principal în ancheta morții tatălui tău. Eu îți urmăresc cu atenție desfășurarea în ziare, dar se pare că nu avansează deloc, iar polițiștii au început să dea semne de neliniște. Nu au nici o amprentă, nici o probă, nici un martor ocular. Singurul fir care le mai rămâne ești tu și de-asta țin să te găsească.

Tatăl tău a fost o personalitate și tot cazul este dezbătut pe larg și în televiziune, și în presă. Poliția nu poate să stea cu mâinile în sân.

— Dar dacă se află că ai mințit și nu vrei să mai accepți ca martor, eu rămân fără alibi pentru ziua aceea. M-ar putea considera vinovat.

Oshima clatină din nou din cap.

— Kafka Tamura, polițiștii japonezi nu sunt atât de proști. Nu debordează ei de imaginație, dar cel puțin nu sunt incompetenți. Sunt convins că deja iau la puricat toate listele cu pasageri de pe cursele de avion dintre Shikoku și Tokyo. Poate nu știi, dar toate aeroporturile au camere de luat vederi instalate la punctele de îmbarcare și înregistrează fiecare pasager care vine sau pleacă. Acum sigur verifică dacă nu cumva te-ai întors la Tokyo în perioada aceea. În Japonia, managementul informației se face până la cel mai mic detaliu. De-asta poliția nu crede că tu ești făptașul. Dacă te credeau vinovat, nu trimiteau pe cineva de la secția locală, ci veneau direct de la poliția metropolitană din Tokyo. Treaba ar fi stat mult mai serios și nici eu n-aș fi putut să mă folosesc așa ușor. În momentul de față ei vor doar să audă din gura ta ce s-a întâmplat în preajma incidentului.

Dacă stau să mă gândesc, Oshima are perfectă dreptate.

— În orice caz, ar fi bine să stai ascuns o vreme. E foarte posibil ca polițiștii să supravegheze îndeaproape zona.

Aveam o copie după o poză cu tine, luată din registrul de clasă din gimnaziu și care nu prea semăna cu tine. Nu știi, arătai cumplit de enervat.

Este unica fotografie pe care am lăsat-o în urmă. M-am străduit dintotdeauna să evit să mi se facă poze, dar de cea cu clasa nu am reușit să scap.

— Polițistul zicea că la școală ai fost un fel de copil problemă. Ai avut niște ieșiri violente cu colegii de clasă și ai fost suspendat de trei ori.

— De două ori și nu am fost suspendat, ci consemnat la domiciliu, îmi spun eu, apoi inspir adânc și expir lent. Mi se mai întâmplă uneori.

— Să nu poți să te controlezi?

Încuviințez.

— Și rănești oamenii?

— Nu o fac intenționat. Uneori am senzația că mai e ceva înăuntrul meu și până apuc să mă dădălesc, am și lovit.

— Cât de rău?

— Nu provoc răni majore, spun eu ofând. Nu îmi las cu oase rupte sau dinți spărți, nimic atât de grav.

Oshima se așază pe pat, picior peste picior. Își dă bretonul pe spate. Poartă pantaloni albaștri de bumbac, adidași albi și un tricou polo negru.

— Văd că ai o mulțime de probleme cu care trebuie să te confrunți, spune el.

„Probleme cu care trebuie să mă confrunt.” Mă uit la el.

— Dumneavoastră aveți probleme de confruntat?

— De confruntat, de rezolvat, am una singură, spune el ridicându-și mâinile. Și anume să reușesc cumva să supraviețuiesc în corpul acesta, în acest receptacul plin de defecte.

E o problemă pe de o parte simplă, pe de o parte complicată.

În orice caz, chiar dacă lucrurile îmi ies bine, asta nu e nici o reușită remarcabilă. Nu vine nimeni să-mi strângă mâna călduros.

Stau câteva secunde și îmi mușc buzele.

— Și nu vă vine să părăsiți acest receptacul?

— Adică să ies din corpul meu?

Dau din cap că da.

— Concret sau simbolic?

— Nu contează.

Oshima își ține cu mâna bretonul dat pe spate, descoperindu-și fruntea albă sub care se ghicesc rotitele învârtindu-se cu viteză maximă.

— Asta ai vrea tu să faci? Îmi răspunde el cu o întrebare.

Trag aer adânc în piept.

Știu, adevărul adevărat este că mie nu îmi place deloc acest container fizic în care sunt închis. Nu mi-a plăcut niciodată. Mai mult, l-am urât dintotdeauna. Fața mea, mâinile, sângele, genele mele, tot ce am moștenit de la părinții mei mi se pare blestemat. Dacă aș putea, l-aș părăsi definitiv, așa cum mi-am părăsit casa.

Oshima mă privește și zâmbește.

— Tu ai un corp lucrat superb. Chipul tău este frumos, chiar dacă e moștenit de la altcineva. Bine, poate e puțin prea aparte ca să fie considerat frumos, dar nu e rău deloc.

Cel puțin mie îmi place. Capul îți merge bine. Ai un cocoșel splendid. Mi-ar plăcea să am și eu unul ca tine. De acum încolo o grămadă de fete se vor topi după tine. Chiar nu înțeleg ce te nemulțumește la corpul tău.

Mă înroșesc tot.

— În fine, presupun că nu asta era problema, spune Oshima. Dar să știi că nici eu nu mă dau în vânt după receptaculul meu fizic. E de la sine înțeles cu făcătura asta de doi bani. În plus, este extrem de incomod. Uite însă ce-mi spun eu în sine mea: dacă ne-am privi învelișul și miezul invers – adică dacă am lua învelișul drept miez și miezul drept înveliș – nu ne-am înțelege mai ușor sensul vieții noastre?

Îmi mai privesc o dată mâinile și mă gândesc la sângele cu care erau mânjite. Îmi amintesc cu claritate senzația aceea lipicioasă. Mă gândesc la miezul și la învelișul meu.

Miezul „eu”, îmbrăcat în învelișul „eu”. Însă în capul meu nu rămâne decât amintirea sângelui.

— Oare doamna Saeki are? Întreb eu.

— Ce anume?

— Probleme de confruntat.

— N-ai decît s-o întreb.

La ora două se urcă la doamna Saeki cu o tavă cu cafea. Stă așezată la birou, cu ușa deschisă. Ca întotdeauna, pe birou sunt câteva coli de hârtie și un stilou. Totuși stiloul are capacul pus. Stă cu mâinile pe birou și privește în gol.

Arată cam obosită. Fereastra din spatele ei e deschisă, iar vântul vâratăc flutura perdelele albe de dantelă. Imaginea este ca un superb tablou alegoric.

— Mulțumesc, îmi spune ea când pun cafeaua pe birou.

— Păreți obosită.

— Da, sunt obosită, spune ea dând din cap. Se vede că am îmbătrânit.

— Nici vorbă. Sunteți superbă ca întotdeauna, spun eu sincer.

— La ce ești de tânăr, te pricepi cum să iei femeile, remarcă ea zâmbind. Mă înroșesc.

Doamna Saeki îi indică un scaun. Același pe care am stat ieri, în exact același loc. Mă așez.

— Dar sunt obișnuită cu oboseala. Poate că tu încă nu ești.

— Nu cred că sunt.

— Nici eu nu eram, la cincisprezece ani, la ceașca de toartă și soarbe încet o gură de cafea.

— Tamura, ce se vede pe fereastră?

Mă uit pe geamul din spatele ei.

— Copacii, cerul și norii. Și o pasăre pe o creangă.

— O priveliște obișnuită, nu?

— Da.

— Dar dacă mâine nu ai mai putea s-o vezi, ar deveni foarte specială și prețioasă, nu?

— Așa cred.

— Vezi vreodată lucrurile din perspectiva asta?

— Da.

— Când? Mă întreabă ea surprinsă.

— Când iubesc.

Doamna Saeki schițează un zâmbet care îi plutește câteva clipe pe buze. Mă duce cu gândul la un strop de rouă rămasă într-o scobitură, într-o dimineață de vară.

— Deci iubești.

— Da.

— Iar chipul ei, întreaga ei ființă sunt speciale și prețioase pentru tine de fiecare dată când o vezi, zi după zi.

— Da, pentru că le pot pierde în orice clipă.

Doamna Saeki mă privește un timp. Pe chipul său nu se mai citește nici un zâmbet.

— *Imaginează-ți o pasăre care s-a oprit pe o creangă subțire, spune ea, iar crenguța se clatină cu putere în bătaia vântului. Odată cu ea, și câmpul vizual al păsării se clatină, nu?*

— *Încuviințez.*

— *Știi cum reușește pasărea să-și mențină stabil câmpul vizual?*

— *Nu știu, spun eu clatinând din cap.*

— *Își mișcă și ea capul în sus și în jos, odată cu creanga.*

Data viitoare când mai bate vântul tare, să te uiți la ele. Eu le văd mereu de aici, de la fereastră. Nu ți se pare obositoare o asemenea viață? Să îți miști încontinuu capul, odată cu creanga pe care te-ai oprit?

— *Ba da.*

— *Dar pașările sunt obișnuite. Pentru ele e un lucru foarte firesc, pe care îl fac inconștient și de aceea le este mai puțin greu decât ne imaginăm noi. Însă eu sunt om și uneori obolesc.*

— *V-a ți oprit undeva, pe o creangă?*

— *Într-un sens, da. Și uneori bate un vânt foarte puternic.*

Pune ceașca pe farfuriu și deschide stiloul. E vremea să mă retrag. Mă ridic de pe scaun.

— *Doamna Saeki, e ceva ce țin foarte mult să vă întreb, zic eu dintr-odată. Ceva personal?*

— *Personal și poate deplasat.*

— *Dar important?*

— *Da, foarte important pentru mine.*

Pune stiloul la loc pe birou. În ochi are o lumină neutră.

— *Bine. Întrebă-mă.*

— *Aveți cumva copii?*

Trage aer în piept și lasă câteva clipe să treacă. Expresia de pe chipul său dispare în depărtare, apoi revine, ca o paradă care se întoarce după ceva timp mărșăluind pe aceeași stradă.

— *De ce vrei să știu?*

— *E o problemă personală. Nu am întrebat doar într-o doară.*

Ia Mont Blanc-ul gros în mână și se uită la câtă cerneală mai are. Îl strânge în mână, apoi îl pune pe birou și mă privește.

— *Îmi pare rău, dar nu pot să-ți răspund nici cu da, nici cu nu. Cel puțin nu în momentul de față. Sunt și obosită, vântul bate cu putere...*

— *Îmi cer scuze, nu ar fi trebuit să vă întreb așa ceva, spun eu clatinând din cap.*

— *Stai liniștit. Nu ai greșit cu nimic, îmi răspunde ea blând. Mulțumesc pentru cafea. Faci o cafea delicioasă.*

Ies pe ușă și cobor scările. Mă duc în cameră la mine, mă așez pe pat și deschid o carte, dar nu reușesc să mă concentrez. Doar trec cu ochii peste șirul de litere. Parcă aș privi un tabel cu numere aleatoare. Las cartea, mă duc la fereastră și mă uit în grădină. Sunt mai multe păsări pe crengile copacilor, dar

nu bate vântul. Încep să nu mai știu dacă cea pe care o iubesc este adolescenta de cincisprezece ani sau doamna Saeki cea reală, trecută de cincizeci de ani.

Linia de demarcație dintre ele tremură, se subțiază și nu le mai disting bine. Sunt foarte derutate. Închid ochii și caut în mine o axă, ceva.

Dar așa e. Exact cum spune doamna Saeki. Chipul ei, toată ființa ei sunt speciale și prețioase pentru mine de fiecare dată când o văd, zi după zi.

Capitolul 28 în ciuda vârstei sale, colonelul Sanders era vioi și iute de picior, ca un atlet de masă forțat. În plus, părea să cunoască orașul ca pe propriul buzunar. A scurțat drumul urcând niște trepte întunecate și strecurându-se pieziș printre case.

A sărit un șanț și a potolit ferm un câine care fătra prin gard. Silueta sa în costum alb se deplasa cu repeziciune pe aleile dosnice, ca un spirit care își caută ținta. Hoshino de-abia reușea să se țină după el. Găfâia de nu mai putea și transpirase tot. Colonelul nu s-a întors o dată să vadă dacă tânărul îl urmează.

— Mai e mult? Strigă Hoshino din urmă, nerăbdător.

— Ești tânăr, ce tot spui acolo? Asta nici plimbare nu se cheamă, răspunse acesta, fără să se uite înapoi.

— Dar eu sunt clientul. Dacă mă pui să umblu atâta, obolesc și mi se taie pofta de orice.
— Ești jalnic. Și te mai crezi bărbat?! Dacă îți dispăre pofta din atâta lucru, la ce-o mai ai?

— Măi, să fie!

Colonelul Sanders a părăsit aleea, a traversat o stradă ignorând semaforul și a mai înaintat o bucată de drum. Au traversat un pod și au ajuns în fața unui templu. Era un templu mare, dar la ora aceea arzie, înăuntru nu se vedea nici țipenie de om. Colonelul a arătat cu degetul o bancă din fața corpului central și i-a făcut semn să se așeze. Lângă bancă era un felinar uriaș care lumina ca în miezul zilei. Tânărul s-a așezat, iar lângă el, și bătrânul.

— Doar n-o să mă pui să fac aici, nu? Îl întrebă el neliniștit.

— Nu spune tâmpenii! Ce suntem, căprioarele din Miyajima, care se țin de prostii prin curtea templelor? Ce părere ai tu despre mine? Spuse colonelul Sanders scoțând din buzunar un telefon mobil argintiu și formând un număr scurt, din trei cifre.

— Eu sunt, zise el când i s-a răspuns. La locul obișnuit.

Da, la templu. Am lângă mine un tânăr, Hoshino. Da...

Exact. Ca de obicei. Am înțeles. Hai, vino repede!

A închis telefonul și l-a băgat în buzunarul de la haină.

— Mereu chemi fetele la templu? Îl întrebă tânărul.

— E vreo problemă?

— Nu, nu-i nici o problemă, dar există alte locuri mai potrivite. Mai de bun-simț. Poți să fixezi întâlnirea într-o cafenea sau într-o cameră de hotel.

— Templele sunt mai liniștite. Și aerul e mai curat.

— Asta a așa e, dar nu prea mă simt în largul meu să aștept o fată în miezul nopții pe o bancă din curtea unui templu. Mi-e să nu mă farmece vreo vulpe.

— Ce tot vorbești acolo? Te rog să nu iei în râs Shikoku.

Takamatsu e un oraș reședință de județ, foarte respectabil.

Nu e nici o vulpe pe-aici.

— Am glumit cu vulpea, dar să știi că ar trebui să iei mai mult în calcul atmosfera, că doar lucrezi în domeniul divertismentului. Contează să crezi frumos atmosferă, să faci clientul să se simtă bine. Mă rog, poate că nu e treaba mea.

— Nu, nu e treaba ta, i-o tăie colonelul. Așa, apropo de piatră.

— Da, te ascult.

— Dar mai întâi hâța-hâța. Lăsăm vorbele după.

— Văd că e importantă hâța-hâța asta.

Colonelul Sanders dădu din cap de câteva ori cu gravitate, apoi își mângâie barba insinuant.

— Da. Da, e important să fie primul. E ca un ritual. Mai întâi hâța-hâța, apoi discutăm despre piatră. Sunt convins că o să-ți placă fata. Nu exagerez, e cea mai bună pe care o am. Sâni frumoși, piele catifelată, coapse voluptuoase,

herbinte și umedă, o adevărată mașină de făcut sex. Dacă ar fi să o compar cu o mașină, e ca un automobil de curse în pat, turbo-pășune, nu alta, înfrâng mâna în schimbător, iei strâns curba, țâșnești pe banda a doua și gonești direct către extaz!

— Ce figură ești, măi nene! Zise Hoshino admirativ.

— Păi de, doar cu asta mă hrănesc.

Un sfert de oră mai târziu a apărut și fata. După cum spusese colonelul Sanders, era foarte frumoasă, cu un corp superb. Purta o rochie scurtă, neagră, perfect mulară, pantofi negri cu toc, geantă de umăr neagră, lăcuită. Putea foarte bine să fie manechin. Avea pieptul mare, care se revărsa din decolteul adânc.

— Mulțumit? Îl întrebă colonelul Sanders.

Hoshino a dat din cap, cu o mutră buimacă. Nu era în stare să spună nimic.

— E o mașină de sex desăvârșită. Distracție plăcută!

Zise bătrânul zâmbind pentru prima dată și ciupindu-l pe Hoshino de fund.

Fata a părăsit curtea templului cu el și l-a dus la un love hotel din apropiere. A strâns apă în cadă, s-a dezbrăcat până la piele, apoi l-a dezbrăcat și pe Hoshino. L-a spălat, l-a lins și i-a oferit o felație artistică de cea mai înaltă clasă, nemaivăzută și nemaiauzită. Hoshino a ejaculat fără să apuce să se mai gândească la nimic.

— Măi, să fie! A fost nemaipomenit! Zise el, scufunându-se ușor în cadă.

— E doar începutul. Ce urmează e și mai grozav.

— Dar să știi că mi-a plăcut.

— Cât de tare?
— Atât de tare încât nu mă mai pot gândi nici la trecut, nici la viitor.
— Prezentul pur este avansul nesimțit al trecutului care înghite viitorul.
În fapt, întreaga percepție este deja memorie.”
Hoshino o privi cu gura aproape căscată.

— Asta ce e?

— Henri Bergson, zise ea, lingându-i urmele de spermă de pe penis.

Maeie i memoie.

— Ce zici?

— Materie și memorie. Ai citit-o?

— Nu cred, răspunse el după câteva clipe de gândire.

Cu excepția Manualului de operare a vehiculelor armate pe care îl obligaseră să îl citească pe când era la Forțele de Apărare (și a volumelor despre istoria regiunii Shikoku, ășfoite în cele două zile la bibliotecă), nu își amintea să fi citit vreă altă carte, în afară de benzi desenate.

— Tu ai citit-o?

— A trebuit s-o citesc pentru că specializarea mea la facultate e filosofia.

Se apropie și examenele.

— Aha, zise tânăra impresionat. Deci încerci doar să faci un ban în

plus?— Da. Trebuie să-mi plătesc taxele de școlarizare.

Fata l-a dus în pat, l-a mângâiat pe tot corpul cu degetele și cu limba, provocându-i din nou o erecție puternică, fermă și dreaptă ca turnul din Pisa în așteptarea carnavalului.

— Uite, ești gata din nou! Zise ea, trecând la următoarea serie de acțiuni. Ai vreă cerință specială? Ceva anume ce ai vrea să faci? Domnul Sanders mi-a spus să îți ofer tacâmul complet.

— Nu, nu îmi vine nimic în cap, dar, dacă vrei, poți să-mi dai niște citate din filosofie. Nu știu, am senzația că îmi mai întârzie ejacularea. Dacă o să continuăm așa, iar termin imediat.

— Așa e. E cam vechi, dar ce zici de Hegel?

— Nu contează. Alege ce-ți place.

— Atunci îți recomand Hegel. Vechi, dar bun.

— Perfect.

— Eu, sunt conștinutul relației și totodată cel care determină relația.”

— Hm...

— Hegel a definit „conștiința de sine”. El susținea că omul nu numai că percepe șinele și obiectul separat, dar își poate înțelege mai profund șinele proiectându-l asupra unui obiect intermediar. Aceasta este conștiința de sine.

— Nu pricep nimic.

— Adică ce fac eu cu tine acum. Pentru mine, eu sunt șinele, iar tu ești obiectul. Pentru tine e invers. Tu ești șinele, iar eu sunt obiectul. Interschimbăm șinele și obiectul, ne proiectăm reciproc și așa ne punem bazele conștiinței de sine, în mod voit. Asta mai simplu spus.

— Tot nu prea pricep, dar e încurajator.

— Asta era și ideea.

După ce au terminat, s-a despărțit de față și s-a întors la templu.

Colonelul Sanders îl aștepta pe aceeași bancă.

— Ai stat tot timpul aici și ai așteptat? Îl întrebă Hoshino.

Colonelul Sanders clătină din cap enervat.

— Ce tot spui acolo? Cum să stau înțepenit aici atâta vreme? Par eu să am atâta timp liber la dispoziție? Cât ai fost tu înățat la cer în pat, eu mi-am văzut de muncă și am bătut aleile doasnice. Mi s-a comunicat că ați terminat treaba și m-am grăbit să mă întorc aici. Cum a fost mașina mea de sex, bună, nu?

— Da, foarte bun ă. N-am nici un reproș. Am terminat de trei ori, în mod voit. Mă simt cu vreo două kile mai ușor.

— Foarte bine. Așa, piatra de care vorbeam.

— Da, asta e o chestiune foarte importantă.

— Adevărul e că se află chiar în pădurea acestui templu.

— Vorbim de „piatra de intrare”, da?

— Da, „piatra de intrare”.

— Nene, sigur nu-ți bați joc de mine?

La auzul acestor cuvinte, colonelul Sanders și-a ridicat capul hoțărât. — Tu ce faci, Pazi de mine? Te-am mințit eu cu ceva până acum? M-ai auzit vorbind în dodii? Am zis că-ți aduc o mașină de sex trăsnet, asta ți-am adus. Pentru o nimica toaă, cincisprezece mii de yen, ai făcut-o ca meseriașul de trei ori și tot te mai îndoiești de mine?

— Nu am zis că nu am încredere în dumneata, așa că nu e cazul să te superi. Mi s-a părut că prea te dădeai bine pe lângă mine și de-aia mă întrebam și eu. Păi, na, merg și eu liniștit pe stradă, când mă trezesc că mă strigă un om îmbrăcat ciudat care îmi promite să-mi vorbească despre piatră, după care mi-o pun cu o față superbă...

— De trei ori.

— De trei ori, în fine, nu contează. Și dup-aia aflu că piatra pe care o căutam e de fapt chiar aici, sub nasul meu!

Cum să nu rămân perplex?

— Da' greu de cap mai e și ti! Așa sunt revelațiile, zise colonelul Sanders plescând din limbă. Revelația este ceva ce transcende granța cotidianului. Ce ar mai fi viața fără ea? Cel mai important este să te muți de la rațiunea care observă la rațiunea care acționează. Înțelegi, măi, ce spun?

Cap sec de balenă aurită ce ești!

— Proiectarea și interschimbul între sine și obiect, răspunse Hoshino timid.

— Exact. Dacă ai priceput, e foarte bine. Asta era și ideea. Vino cu mine să vezi piatra cu ochii tăi. Hai, că ți-am făcut o superofertă!

Capitolul 29

O sun pe Sakura de la telefonul public din bibliotecă. Dacă stau să mă gândesc, nu am luat deloc legătura cu ea de când am rămas la ea peste noapte. I-am lăsat doar un bilețel și am plecat. Mi se pare foarte jenant. După ce am plecat de acolo, am venit la bibliotecă, Oshima m-a dus la cabană și câteva zile am stat singur acolo, în munți, unde nu aveam nici semnal la telefon. După aceea m-am întors la bibliotecă, am rămas să locuiesc și să muncesc aici și în fiecare noapte am văzut „spiritul” doamnei Saeki. Apoi m-am îndrăgostit cu disperare de fata aceea de cincisprezece ani. S-au ținut toate lanț. Dar asta nu este o scuză.

Îi telefonez pe la ora nouă seara. Răspunde după ce sună a șasea oară.

— Unde naiba ai fost? Mă ia Sakura în primire.

— În Takamatsu.

Un timp nu spune nimic, doar tace. În fundal se aude un post de muzică de la televizor.

— Am reușit să supraviețuiesc cumva, adaug eu.

După alte câteva clipe de tăcere, Sakura oftează resemnată.

— De ce ai șters-o așa, când nu eram eu acasă? Eram îngrijorată, în ziua aia chiar m-am întors mai repede acasă.

Făcusem și cumpărături în plus.

— Îmi pare rău, sincer, dar atunci a trebuit să plec. Eram foarte dezorientat și aveam nevoie să-mi revin, să stau liniștit și să mă gândesc. Când sunt cu tine, cum să zic-

— Te simți prea surescitat?

— Da. Eu nu mai știusem niciodată lângă o femeie și.-

— A, da?

— Iar parfumul unei femei, știi, tot restul...

— E greu când ești tânăr.

— Așa o fi. Sakura, ești prinsă la serviciu?

— Da, groaznic de prinsă. Mă rog, mi-am propus să muncesc și să pun niște bani deoparte.

Las o mică pauză, apoi spun:

— Știi, mă caută poliția.

Sakura tace o vreme, apoi mă întreabă cu o voce precaută:

— Are cumva legătură cu sângele ăla?

Mă hotărâsc să mint deocamdată.

— Nu, n-are legătură cu sângele. Mă caută pentru că am fugit de acasă.

Dacă mă găsec, mă trimit înapoi la Tokyo.

Asta e tot. M-am gândit că poate o să te contacteze. În noaptea în care am rămas la tine, te-am sunat de pe mobilul meu și au aflat de la operatorul de telefonie că sunt în Takamatsu. Au aflat și numărul tău de telefon.

— Da? Zise Sakura. Nu e nici o problemă, pentru că mobilul e cu cartelă și nu au cum să dea de proprietar.

Oricum l-am împrumutat de fapt de la prietenul meu, așa că n-au cum să afle nici cine sunt, nici unde sunt. Poți să stai liniștit.

— *Ce bine! Nu voiam să-ți mai provoc alte neplăceri.*
— *Ești atât de atent, că îmi dau lacrimile!*
— *Vorbeam serios!*
— *Da, știu, spune ea fără chef. Și acum unde stai, tinere fugit de acasă?*
— *La o cunoștință.*
— *Parcă nu aveai nici o cunoștință în oraș.*
Nu prea am cum să îi răspund. Cum să-i explic pe scurt tot ce s-a
întâmplat în ultimele zile?
— *E poveste lungă.*
— *Ai cam multe povești lungi.*
— *Așa e. Nu știu cum se face de se întâmplă așa mereu.*
— *E o tendință?*
— *Probabil. O să-ți povestesc odată, când o să avem timp.*
Nu e nici un secret. Doar că nu prea pot să-ți explic acum, la telefon.
— *Nu trebuie să-mi dai nici o explicație, dar sper că nu stai prin vreun*
loc dubios, nu?
— *Nu, în nici un caz. E perfect în regulă.*
Sakura oftează din nou.
— *Te înțeleg că ești independent, dar evită totuși să te certți cu legea, că*
nu te duce nicăieri. Ajungi doar să-o sfârșești de tânărar, ca Billy the Kid, înainte
să apuci să implinesti douăzeci de ani.
— *Billy the Kid a omorât douăzeci și unu de oameni și a murit la*
douăzeci și unu de ani, o corectez eu.
— *Hm... În fine. Așadar, ai vreo treabă cu mine?*
— *Voiam doar să-ți mulțumesc. Mă simțeam prost că am plecat fără să*
spun nimic după cât m-ai ajutat.
— *Da, am înțeles. Gata, nu-ți mai bate capul cu asta.*
— *Și mai voiam să îți aud vocea, adaug eu.*
— *Mă bucură să aud asta, dar cu ce te ajută vocea mea?*
— *Nu știu cum să spun... Poate sună ciudat, dar tu trăiești într-o lume*
reală, respiri aer real, folosești cuvinte reale. Când vorbesc cu tine, mă simt și
eu bine ancorat în lumea asta reală. Asta contează mult pentru mine.
— *Și oamenii din jurul tău nu sunt așa?*
— *Poate că nu.*
— *Stai să pricep: ești într-un loc rupt de realitate, alături de oameni rupți*
de realitate?
— *S-ar putea spune și așa, îi răspund eu după câteva clipe de gândire.*
— *Ascultă, Tamura. E viața ta și eu nu am nici un drept să mă amestec*
în ea dar, din câte îmi spui tu, aș zice că ar fi mai bine să pleci de acolo. Nu
știu ce fel de loc este, dar asta simt că ar trebui să faci. Ia-o ca pe o presimțire.
Așa că vino cât mai repede înapoi. Poți să stai la mine cât vrei.
— *Sakura, de ce ești atât de drăguță cu mine?*
— *Ce, ești prost?*
— *De ce?*

— Păi nu e clar că îmi place de tine? Sunt eu o fire mai capricioasă, dar să știi că nu aș face așa ceva pentru oricine.

De tine îmi place și de-aia merg până aici. Nu știu cum să zic, parcă ai fi cu adevărat frățiorul meu.

Rămân cu receptorul la ureche, fără să spun nimic. Preț de o clipă nu știu ce să fac. Simt că mă cuprinde o ușoară amețeață. De când m-am născut nimeni nu mi-a spus vreodată așa ceva.

— Alo!

— Te aud.

— Dac ă mă auzi, spune ceva!

Mă reculeg și trag aer adânc în piept.

— Aș vrea să pot. Crede-mă, chiar aș vrea, din tot sufletul, dar acum nu pot. Ți-am mai spus că nu pot să plec de aici. Un motiv ar fi că m-am îndrăgostit.

— De cineva complicat, care nu prea e real?

— Se poate spune și așa.

Sakura oftează ă din nou în receptor, din rărunchi.

— Știi, când un copil de vârsta ta se îndrăgostește, cu toată tendința lui de a fi nerealist, dacă și persoana respectivă e ruptă de realitate, lucrurile se complică foarte tare.

— Auzi, Tamura?

— Da?

— Dac ă e ceva, sună-mă. La orice oră, nu contează.

— Mersi.

Închid telefonul. Mă întorc apoi în cameră și pun la pick-up Kafka pe malul mării. Mă simt tras din nou în acel loc și în acel timp.

Simt o prezent ă și mă trezesc. În jur e întuneric. Ceasul de pe noptieră arată că e trecut de trei noaptea. Am adormit ftră să-mi dau seama. În lumina palidă care pătrunde pe fereastră de la felinarul din grădină, o văd pe ea. Să ca de obicei la birou și privește tabloul de pe perete, cu capul în Palmă, fără să facă o mișcare. Întins pe pat, îmi ascund răsufarea și mă uit la ea cu ochii întredeschși. Vântul ce

°ate dinspre mare face să fremete crengile sângerului.

La un moment dat, simt în aer ceva diferit. E ceva care tulbură armonia acestei mici lumi perfecte. Îmi încordez Privirea. Oare ce s-a schimbat? Vântul se întetește, iar sângele care îmi curge prin vene începe să fie straniu de greu. Ramurile sângerului trasează pe geam un labirint tulburător. În cele din urmă îmi dau seama. Aceasta nu este silueta fetei. Seamănă foarte mult. Sunt aproape la fel, dar nu perfect aidoma. Arată ca două imagini aproape identice în care, când le pui una peste cealaltă, anumite detalii nu se suprapun perfect. De exemplu, diferă tunsoarea. Difeă și îmbrăcămintea. Cel mai important, difeă senzația pe care mi-o lasă. Îmi scutur capul fără să vreau. Persoana aceea este încă aici. Se întâmplă ceva, ceva important. Fără să-mi dau seama, îmi

încleștez pumnii sub pătură, iar inima mea, pară nemalezistând, începe să bată cu putere, sec, într-un ritm haotic.

La acel sunet, silueta de pe scaun dă semne de mișcare, își schimbă ușor unghiul, ca un vapor care își modifică cursul. Își ridică bărbia din palmă și se uită spre mine. Văd că este doamna Saeki. Mi se taie respirația și nu pot nici măcar să expir. Este doamna Saeki din prezent. Cu alte cuvinte, doamna Saeki cea reală. Stă un timp și mă privește atentă, așa cum privește de obicei tabloul.

Mă gândesc la axa timpului. Trebuie să fi apărut o anomalie în ea, care face ca visul să se amestece cu realitatea, așa cum se amestecă apa mării cu apa unui râu. Mintea mea se zbate să înțeleagă, dar nu izbuteste.

Într-un final se ridică și vine încet spre mine. Pășește frumos, mai dreaptă ca de obicei. Este descuță. Podeaua scârțâie slab sub pașii ei. Se așază încet pe marginea patului și rămâne un timp nemșcată. Corpul său are consistență, greutate. Poartă o cămașă albă de mătase și o fustă bleumarin până la genunchi. Întinde mâna și îmi atinge fruntea, își trece degetele prin părul meu. Mâna ei este reală. Degetele sunt reale. Apoi se ridică și, în lumina palidă ce străbate din depărtare, începe să se dezbrace cu gesturi perfect naturale, firești. Nu se grăbește, dar nici nu zăbovește. Cu mișcări line, își desface nasturii de la cămașă unul câte unul, își scoate fusta, apoi lenjeria.

Hainele cad pe rând pe podea, fără zgomot. Materialul moale nu scoate nici un foșnet. Îmi dau seama că doarme. Are ochii deschiși, dar știu că doarme. Tot ce face, face în somn.

Rămasă goală, se urcă în patul îngust. Brațele ei albe se înfășoară în jurul meu. Îi simt pe gât răsuflarea fierbinte și părul pubian pe coapsă. Doamna Saeki crede probabil că sunt iubitul ei, mort cu mult timp în urmă, iar ea repetă acum un lucru care se întâmpla odinioară în această cameră.

Firesc, ca pe ceva extrem de natural, dormind. Visând.

Trebuie să o trezesc cumva. Confundă lucrurile. Trebuie să îi spun că e o mare nănțelegere la mijloc. Acesta nu este un vis, e realitatea. Însă totul se petrece mult prea repede și eu nu am puterea să o opresc. Mă simt cumplit de derutat.

Eu însumi sunt prins într-o distorsiune a timpului.

Tu însuși ești prins într-o distorsiune a timpului.

Visul ei îți învăluie mintea. Bând, cald, ca lichidul amniotic. Ți scoate tricoul și boxerii. Te sărută pe gât de nenumărate ori și îți apucă penisul în mână, deja în erecție și tare ca o piatră. Ți prinde ușor testiculele în palmă și, fără să rostească un cuvânt, îți conduce mâna către părul ei pubian. Sexul ei este fierbinte și umed. Își lipește buzele de pieptul tău și îți cuprinde sfârcurile. Degetele tale sunt sorbite înăuntrul ei.

De unde începe responsabilitatea ta? Te zbați să afli unde ești, îndepărtând nebuloasa din fața ochilor, încerci să înțelegi încotro te îndrepti, să prinzi axa corectă a timpului. Însă nu reușești să găsești linia de demarcație dintre vis și realitate. Nu o găsești nici Pe cea dintre fapt și posibilitate. Tot ce știi este că ești într-o situație foarte delicată. Delicată și, în aceeași timp,

periculoasă. Ești purtat mai departe, fără să poți identifica logica sau fundamentul profăției, ca un oraș de pe malul unui râu, măturat de apele sale involburate. Marcajele de pe marginea drumurilor sunt acum scufundate sub apă. Tot ce se mai vede sunt acoperișurile neștiute ale caselor.

Într-un final, doamna Saeki se urcă deasupra ta.

Își desface picioarele și îți lasă penisul întărit să o pătrundă. Tu nu poți să alegi nimic. Ea alege. Se mișcă și se încovoie de parcă ar trasa un desen.

Părul ei drept flutură pe umerii tăi fără zgomot, aidoma crengilor unei sălcii. Te simți înghițit într-un nămol moale. Întreaga lume este fierbinte, umedă și obscură, iar în ea, penisul tău este singurul lucru tare și strălucitor. Închizi ochii și visezi propriul tău vis. Trecerea timpului este foarte incertă. Vine fluxul, răsare luna. În scurt timp ejaculezi. Nu ai cum să te abții. Ejaculezi înăuntrul ei, puternic, de mai multe ori. Ea se încordează, strângându-ți toată sperma. Și totuși încă mai doarme, cu ochii deschiși. E într-o altă lume. Sperma ta e înghițită de o altă lume.

Trece mult timp. Nu pot să mă mișc. Sunt paralizat în întregime. Nu îmi dau seama dacă sunt paralizat cu adevărat sau poate pur și simplu nu vreau să mă mișc. Ea coboară de pe mine și se întinde alături. Apoi se ridică, își pune lenjeria, fusta și își încheie cămașa. Întinde ușor o mână și îmi atinge din nou părul. Face totul fără să rostească o vorbă. De fapt, de când a apărut aici în cameră, nu a scos încă un cuvânt. Tot ce am auzit e șârțaiul podelei și vulețul năncetat al vântului. Răsuflarea camerei și tremurii ferestrei. Acesta este coral ce cântă în spatele meu.

Dormind mai departe, traversează camera și iese. Doar întredeschide ușa și se strecoară prin ea ca un peștișor care visează. O închide fără zgomot. O petrec cu privirea din pat.

Sunt în continuare paralizat. Nu pot să mișc un deget. Am buzele strâns lipite, sigilate parcă. Cuvintele dorm într-o scorbură a timpului.

Neputând să mă mișc, îmi ciulesc urechile. Aștept să aud din parcare motorul Volkswagenului Golf, însă nu se aude nimic. Norii nocturni vin purtați de vânt și pleacă mai departe. Crengile sângerului freamătă ușor și mii de lame scânteiază în întuneric. Iar eu privesc la nesfârșit scaunul gol.

Capitolul 30

Cei doi au trecut prin micul gard viu și au intrat în păduricea templului. Colonelul Sanders a scos din buzunar o lanternă, cu care lumina poteca. Pădurea nu era mare, dar copacii erau vechi, mari, iar crengile lor stufoase se răsfireau întunecate deasupra capetelor lor. Dinspre pământ se ridica un miros puternic de iarbă.

Colonelul Sanders mergea în față, de data aceasta mai agale. Lumina drumul cu lanternași înainta precaut, pas cu pas. Hoshino îl urma.

— Parcă ar fi un test de curaj, se adresă tânărul spatelui alb al acestuia. Aaa! Fantoma!

— Mai potolește-te odată cu prostiile! Chiar nu poți să-ți ții gura? Îi zise colonelul Sanders fără să se uite înapoi.

— Bine, bine.

Oare ce face acum Nakata? Se întrebă tânărul. Probabil că doarme buștean, învelit în futon. E genul de om care doarme dus orice s-ar întâmpla. Expresia „a dormi tun” parcă s-ar fi inventat anume pentru el. Și oare ce visează el în tot acest timp? Hoshino nu reușea să-și imagineze.

— Mai e mult?

— Încă puțin.

— Auzi, tataie!

— Ce e?

— Chiar e ști colonelul Sanders?

— De fapt, nu, răspunse acesta tușind. Pentru moment, am luat înfățișarea lui.

— Mă gândeam eu! Și atunci cine ești cu adevărat?

— Nu am un nume.

— Și nu ți-e nasol fără nume?

— Nu. De fapt, nu am nici nume, nici formă.

— Adică ești un fel de bășină.

— Se poate spune și asta. Neavând formă, mă pot transforma în orice.

— Da?

— Pentru moment mi-am luat o înfățișare ușor de recunoscut, un simbol al capitalismului. Mi-ar fi plăcut să fiu Mickey Mouse, dar cei de la Disney sunt foarte stricți cu drepturile de folosire a imaginii personajelor lor și nu-mi arde de procese.

— Nici mie nu mi-ar fi plăcut să-mi ofere Mickey Mouse o femeie.

— Păi, nu.

— În plus, înfățișarea de colonelul Sanders ți se potrivește cu firea.

— Eu nu am fire. N-am nici emoții. „Nu-s nici zeu, nici Buddha: eu întruchipez doar un lucru neînsuflăit ale cărui răspunsuri nu-s asemenea celor omenești.”¹

— Asta ce mai e?

— Un rând din închipuirile lunii și ale ploii de Ueda Akinari. Nu cred că ai citit-o.

— Nu-i lucru de laudă, dar n-am citit-o.

— Apar aici și acum sub forma unui om, dar nu sunt nici zeu, nici Buddha. Inima mea bate altfel decât a oamenilor, pentru că nu am sentimente. Despre asta era vorba.

— Aha... Nu prea înțeleg eu, dar, în fine, dumneata nu ești nici om, nici zeu, nici Buddha.

— Dat fiind că eu sunt înainte de toate un obiect lipsit de simțire, nefiind nici Buddha, nici Dumnezeu, n-am obligația de a judeca în locul oamenilor ce e bine și ce-i rău.”

— Nu pricep.

— Pentru că nu sunt nici zeu, nici Buddha, nu e nevoie nici să judec binele și răul oamenilor. Nu acționez bazându-mă pe acest criteriu.

<notă>

1. Ueda Akinari, *închipuirile lunii și ale ploii. Traducere, prefața și note de Mirela Șaim, Editura Univers, București, 1984.*

2. *Ibid.*

— Adic ă *exiști dincolo de bine și de rău.*

— *Mă măgulești, dar nu, nu sunt dincolo de bine și de rău. Pur și simplu nu am nici o legătură cu ele. Nu știu ce anume e bine și ce anume e rău. Tot ce vreau este un singur lucru, și anume să îmi exercit funcția. Eu sunt foarte pragmatic, un obiect neutru, ca să zic așa.*

— *Cum adic ă să-ți exerciți funcția?*

— *Tu nu te-ai dus la școală?*

— *Ba da, am făcut și liceul, dar era unul industrial și eu oricum mai mult umblam cu motocicletă.*

— *Adic ă supraveghez ca lucrurile să își îndeplinească rolul lor de bază. Funcția mea este de a supraveghea corelarea dintre lumi, de a păzi ca lucrurile să decurgă în ordine.*

Am grijă ca dintr-o cauză să rezulte un efect și înțelesurile să nu se încurce. Ca prezentul să urmeze trecutului, iar viitorul să urmeze prezentului. Nu-i nimic dacă lucrurile se mai decalează puțin. Nimic nu este perfect. Atâta

vreme cât la final socotelile ies bine, eu nu o să mă leg de toate amănuntele. Eu las deseori loc aproximației. Spun „aproximație” așa, mai pe scurt. Dacă ar fi să folosesc termenul de specialitate, și anume, „abrevierea procesării senzoriale a informației continue”, povestea s-ar lungi și tu oricum n-ai pricepe. În fine, ce vreau să spun e că nu mă leg de fiecare mărunțiș în parte. Dar dacă nu ies socotelile, nu e bine. Devine o problemă de răspundere.

— *Nu prea înțeleg eu, dar cum se face că un om cu o funcție așa de importantă lucrează ca pește pe străzile dosnice din Takamatsu?*

— *Eu nu sunt om. De câte ori trebuie să-ți spun ca să pricepi?*

— *Bine, cum zici dumneata.*

— *Am făcut pe peștele ca să te aduc pe tine până aici.*

Vreau să-mi dai o mână de ajutor la ceva și m-am gândit, ca răsplată, să-ți ofer puțină distracție. Ia-o ca pe un ritual.

— *Să-ți dau o mână de ajutor?*

— *Ți-am zis mai devreme că eu nu am formă. Sunt un obiect conceptual, metafizic, în sensul pur al cuvântului.*

Pot lua orice formă, dar nu am consistență, iar pentru a înfăptui ceva concret, am nevoie de consistență.

— *Și în cazul de față, eu sunt acea consistență.*

— *Exact.*

Înaintând pe poteca întunecată, au ajuns la un mic altar așezat la baza unui stejar gros. Era un altar vechi și deteriorat, fără ofrande sau decorațiuni, abandonat în ploaie și uitat de lume. Colonelul Sanders l-a luminat cu lanterna.

— *Piatra e înăuntru. Deschide ușa.*

— Nu! Zise Hoshino clătinând din cap. Cum să mă apuc eu de nebun să deschid un altar! Sigur aş fi blestemat.

Mi-ar cădea nasul sau urechile.

— Stai liniştit. Dacă zic eu că e voie, poţi să-l deschizi.

Nu e nici un blestem şi n-o să-ţi cadă nici nasul şi nici urechile. Acum te-ai apucat să fii de modă veche!

— Atunci de ce nu-l deschizi dumneata? Eu nu vreau să mă amestec în aşa ceva.

— Măi, dar greu de cap mai eşti! Nu ți-am zis că eu n-am consistență? Eu nu sunt decât un concept abstract. Nu pot să fac nimic singur. Nu de-asta te-am adus pe tine special până aici? Nu pentru asta ți-am făcut reducere ca să ți-o pui de trei ori?

— De bine, a fost bine, ce să zic... Dar chiar nu-mi vine!

Bunicul meu mi-a băgat bine în cap de când eram mic să nu mă ating de temple.

— Uită-te la mine! Nu-mi servi mie morală de-asta de Gifu tocmai acum. N-am timp de aşa ceva!

Bombănind nănrerupt, Hoshino a deschis totuşi timid uşa altarului. Colonelul Sanders l-a luminat cu lanterna, înăuntru se vedea o piatră veche.

Era rotundă, ca o prăjitură de orez, aşa cum spusese Nakata, de mărimea unui LP, albă şi netedă.

— Deci asta e piatra, zise Hoshino.

— Da. Scoate-o!

— Stai puţin! Nu vreau să fur!

— Ei, las-o! N-o să-i observe nimeni dispariţia şi oricum nimănui n-o să-i pese.

— Dar piatra asta e a lui Dumnezeu, nu? Dacă mă apuc s-o iau, o să se supere pe mine.

Colonelul Sanders îl privea pe Hoshino cu braţele încrucişate.

— Şi cine e Dumnezeu?

La această întrebare, tânărul a căzut pe gânduri.

— Cum arată şi ce face? Îl pistonă mai departe colonelul Sanders.

— Eu nu prea ştiu lucrurile astea. Dar Dumnezeu e Dumnezeu! E peste tot, vede tot ce facem şi judecă ce e bine şi ce e rău.

— Sună la arbitru de fotbal.

— Se poate spune şi aşa.

— Deci acest Dumnezeu poartă pantaloni scurţi, are un fluier în gură şi măsoară minutele de prelungire.

— Eşti căpos, nene.

— Dumnezeul japonezilor şi cel al străinilor sunt rude sau inamici?

— De unde să ştiu eu?!

— Ascultă, Hoshino. Dumnezeu există doar în mintea oamenilor. Mai ales în Japonia, de bine, de rău, Dumnezeu este foarte versatil. Ca dovadă, când generalul Douglas MacArthur, comandantul forţelor americane de ocupaţie, i-a

spus împăratului „de acum încolo să nu mai fii Dumnezeu”, acesta i-a răspuns „am înțeles, sunt un om normal” și din

1946 a încetat să mai fie divin. Asta este Dumnezeul Japoniei – poate fi ajustat, potrivit. A fost îndeajuns ca un soldat american cu ochelari de soare și o pipă ieftină în colțul gurii să dea un ordin, și și-a schimbat întreaga ființă. Într-atât este de ultra-postmodern. Dacă crezi că există, există. Dacă Crezi că nu există, nu există. Așa că nu e cazul să-ți faci Probleme.

— Hm...

— Până una-alta, mai bine scoate piatra. Îmi asum eu întreaga răspundere. Nu sunt eu nici zeu, nici Buddha, dar Ceva leșturi tot am. O să am grija să nu fii blestemat.

— Chiar îți asumi dumneata răspunderea?

— Nu mă pune să repet!

Hoshino a întins mâinile și a ridicat piatra de parcă umbla cu o mină.

— E foarte grea.

— Așa sunt pietrele, grele. Nu sunt tofu.

— Nu, vreau să zic că e foarte grea, chiar pentru o piatră, zise Hoshino. Și ce fac cu ea?

— O iei cu tine și o pui la capul patului. Mai departe lucrurile or să

decurg de la sine.

— Adică să s-o'car până la ryokan?

— Dacă e prea grea, ia un taxi.

— Dar e voie să o duc de-aici, de capul meu?

— Hoshino, totul e în mișcare. Pământul și timpul și concepțiile, dragostea și viața și credința, dreptatea și răul, toate lucrurile sunt tranzitorii, în stare lichidă. Nimic nu rămâne într-un singur loc și sub o singură formă. Întregul univers este ca un serviciu uriaș de curierat rapid.

— Hm...

— Piatra e aici ca piatră doar pentru moment. Doar pentru că o ajuți puțin să se miște, nu înseamnă că se schimbă ceva.

— Totuși de ce este atât de importantă piatra asta? La cum arădă, nu pare să fie mare lucru de capul ei.

— Ca să mă exprim mai exact, piatra însăși nu are nici o însemnătate. În situația de față este nevoie de ceva și se întâmplă ca acel ceva să fie taman această piatră. Scriitorul rus Anton Cehov a spus-o foarte iscusit: „Dacă în poveste apare un pistol, cineva va trebui să tragă cu el.” înțelegi ce vrea să spună?

— Nu.

— Mda, mă așteptam eu să nu pricepi, dar am zis să te întreb din politețe.

— Vai, mulțumesc!

— Cehov vrea să spună că necesitatea este un concept independent, cu o structură diferită de logică, morală sau semnificație. Funcția sa se bazează într-un tot pe rolul său.

Ceea ce nu este necesar ca rol nu ar trebui să existe. Ceea ce este necesar ca rol trebuie să existe. Asta înseamnă dramaturgia. Se naște din relaționare, și nu din logică, morala sau semnificație. Cehov înțelegea foarte bine dramaturgia.

— *Eu nu înțeleg o boabă. E prea complicat!*

— *Piatra ta este pistolul lui Cehov cu care trebuie să se tragă. Din acest punct de vedere piatra este foarte importantă. Este o piatră specială, dar nu are nimic divin. Prin urmare, nu trebuie să te temi de blesteme.*

Hoshino se încrunță.

— *Zici că piatra asta e un pistol?*

— *Metaforic vorbind, pentru că nu o să tragă cu gloanțe în realitate. Stai liniștit.*

Colonelul Sanders scoase din buzunar o bucată mare de pânză specială de împachetat și i-o întinse lui Hoshino.

— *Uite, învește piatra în ea. E bine să n-o vadă lumea.*

— *Deci până la urmă tot hoț sunt.*

— *Poftim? Nu-i frumos ce zici. Nu ești hoț. Doar o iei cu împrumut o perioadă cu un scop foarte important.*

— *Bine, bine. Am priceput. Mi șc un lucru din necesitate, urmând regulile dramaturgiei.*
— *Întocmai, zise colonelul Sanders dând din cap. Văd că ai priceput foarte bine.*

Hoshino a învelit piatra în pânza bleumarin și s-a întors pe cărare cu ea în brațe. Bătrânul îi lumina pașii cu lanterna. Piatra era mult mai grea decât părea și a trebuit să se oprească de mai multe ori să-și tragă răsuflarea. Când au ieșit din pădure, au traversat rapid curtea luminată ca să nu fie văzuți și au ieșit în stradă. Colonelul Sanders a făcut semn unui taxi să oprească și Hoshino a urcat în el, cu piatra în brațe.

— *Deci s-o pun la capul patului?*

— *Da, e tot ce trebuie să faci. Să nu-ți vină idei! E important ca piatra să stea acolo.*

— *Cred că ar trebui să-ți mulțumesc. Că mi-ai arătat unde era.*

Colonelul Sanders zâmbi.

— *Nu-mi trebuie nici o mulțumire. Am făcut ce trebuia să fac. Doar mi-am exercitat funcția. Dar fata a fost bună, nu?*

— *Minunată!*

— *Asta contează.*

— *Dar fata era reală, da? Nu era vulpe sau ceva abstract sau mai știu eu ce complicație, nu?*

— *Stai liniștit, nu era nici vulpe, nici ceva abstract. Era o mașină de sex de-adevăratelea. Un adevărat vehicul al dragostei pe patru roți. M-am străduit ceva să o găsesc, să știu.*

— *Mă bucur!*

Era deja trecut de ora unu noaptea când Hoshino a pus piatra învelită în pânză lângă perna lui Nakata. S-a gândit că șansele să fie blestemat sunt mai mici dacă o pune lângă perna acestuia și nu a lui. După cum se aștepta, acesta dormea buștean. Tânărul a desfăcut pânza, lăsând piatra la vedere, apoi s-a schimbat în pijama, s-a strecurat în așternut și în clipa următoare dormea dus. A avut un vis scurt în care Dumnezeu, îmbrăcat în pantaloni scurți care îi dezveleau picioarele păroase, alerga pe un teren de fotbal, suflând din fluier.

Când Nakata a deschis ochii a doua zi înainte de ora cinci, privirea i-a căzut drept pe piatra de lângă pernă.

Capitolul 31

La ora unu, urc în biroul de la etaj cu cafea proaspătă. Ca de obicei, ușa e deschisă. Doamna Saeki stă la fereastră și se uită afară, cu o mână sprijinită pe pervaz. Pare cufundată în gânduri. Cu cealaltă mână învârte un nasture de la cămașă, probabil inconștient. Pe birou nu sunt nici coli de hârtie, nici stiloul. Las ceașca. Cerul e acoperit de un strat subțire de nori și nu se aude nici ciripitul păsărilor.

Când mă vede, doamna Saeki pleacă de la fereastră, se întoarce pe scaun și ia o gură de cafea. Îmi arată din nou scaunul și mă invită să mă așez. O privesc cum bea. Oare își amintește ceva din ce s-a întâmplat aseară? Nu-mi

dau seama. Pare să știe tot și în același timp să nu știe nimic. Îmi amintesc trupul ei gol și senzațiile lasate de fiecare particică a lui, dar nu mai sunt sigur că acel trup era al acestei doamne Saeki. Atunci eram perfect sigur.

Poartă o cămașă lucioasă, verde pal și o fustă bej, strâmtă. De sub guler se întrezărește un lăntișor de argint subțire. E foarte șic. Degetele ei lungi și subțiri stau împreunate pe birou, ca o superbă operă de artă.

— *Cum îți place prin părțile noastre? Întreabă ea.*

— *Vă referiți la Takamatsu?*

— *Da.*

— *Nu știu, pentru că încă nu am văzut mare lucru. Tot ce am văzut până acum a fost doar în trecere. Biblioteca, sala de fitness, gara, hotelul și cam atât.*

— *Ți se pare plictisitor?*

Clatin din cap.

— *Nu știu ce să zic. Eu, sincer să fiu, nici nu am avut timp să mă plictisesc, iar orașele oricum mi se par toate la fel... Dumneavoastră vi se pare plictisitor?*

Doamna Saeki ridică ușor din umeri.

— *Când eram tânără, așa mi se părea. Voiam să plec de aici, să mă duc într-un loc cu lucruri mai speciale, cu oameni mai interesanți.*

— *Oameni mai interesanți?*

— *Eram tânără, spune ea clatinând ușor din cap. Așa gândești când ești tânăr. Tu nu?*

— *Eu nu am luat-o niciodată așa. Nu m-am gândit că dacă aș pleca în altă parte, aș da de lucruri mai interesante.*

Eu doar am vrut să plec. Pur și simplu nu mai voiam să fiu acolo.

— *Acolo?*
— *În Nogata, sectorul Nakano, unde m-am născut și am crescut. La auzul numelui locului, are o străfulgerare în priviri. Nu sunt sigur totuși.*
— *Încotro s-o apuci, odată plecat de acolo, nu a fost o problemă prea mare, spune ea.*
— *Așa este. Asta nu a fost o problemă. Trebuia doar să plec neapărat de acolo.*
— *Își privește mâinile sprijinite pe birou. E o privire foarte obiectivă. Spune apoi încet:*
— *La fel mi-am zis și eu la douăzeci de ani, când am plecat. Că dacă nu plec de aici, o să mor. Eram convinsă că nu o să mai văd vreodată aceste locuri. Nici prin cap nu-mi trecea să mă întorc. Dar s-au întâmplat multe și până la urmă am fost nevoită să vin înapoi. Înapoi de unde am plecat.*
— *Doamna Saeki se întoarce cu spatele și se uită pe fereastră. Nuanța norilor care acoperă cerul e neschimbată.*
— *Vântul nu bate. Totul e neclintit, ca un decor de pe platourile de filmare.*
— *În viață se întâmplă lucruri de nănchipuit, spune ea.*
— *Vreți să spuneți că poate și eu mă voi întoarce cândva de unde am plecat?*
— *Asta nu știu. E ceva care ține de tine și poate că e încă foarte departe. Eu cred că locul în care te naști și cel în care mori sunt foarte importante. Desigur, nu poți alege locul în care te naști, dar pe cel în care mori poți, într-o oarecare măsură.*
— *Vorbește încet, cu fața către fereastra deschisă, de parcă s-ar adresa unei ființe imaginare de afară. Dintr-odată se întoarce spre mine.*
— *Oare de ce îți dezvălui ție aceste lucruri?*
— *Pentru că eu nu am nici o legătură cu aceste locuri și între noi e o diferență mare de vârstă.*
— *Da, probabil.*
— *Un timp se așterne tăcerea. Douăzeci, treizeci de secunde, timp în care fiecare se gândește probabil la altceva.*
— *Ia ceașca în mână și soarbe o gură de cafea.*
— *Știi, e ceva ce aș vrea să vă dezvălui și eu, spun dintr-odată.*
— *Se uită la mine și zâmbește.*
— *Aha, vrei să facem schimb de secrete?*
— *Ce am eu de spus nu este un secret. E doar o teorie.*
— *Teorie? Mă întreabă ea. Vrei să-mi dezvălui o teorie?*
— *Da.*
— *Sună interesant.*
— *Vine în continuarea a ce vorbeam mai devreme, spun eu. V-ați întors aici ca să muriți?*
— *Pe buze îi apare un zâmbet liniștit, ca luna palidă în zori.*

— Probabil că da. Dar asta nu se reflectă în viața de zi cu zi. Fac același lucru, fie că e pentru a trăi, fie pentru a muri.

— Vreți să muriți?

— Oare? Nu știu nici eu prea bine.

— Tatăl meu voia să moară.

— Tatăl tău a murit?

— Da, cu puțin timp în urmă. Cu foarte puțin timp în urmă.

— Și de ce a vrut să moară?

Trag adânc aer în piept.

— Multă vreme nu am înțeles care era motivul, dar acum știu. După ce am ajuns aici, am înțeles, în sfârșit.

— Ce anume?

— Eu cred că tata vă iubea, dar nu a reușit să vă aducă înapoi la el. De fapt, el nu a reușit niciodată să vă aibă cu adevărat și oștia. De aceea voia să moară. În plus, voia să fie omorât de mine, fiul său și al dumneavoastră deopotrivă, își dorea și ca eu să mă culc cu dumneavoastră și cu sora mea.

Aceasta este profeția sa, blestemul său, pe care l-a programat înăuntrul meu.

Doamna Saeki pune ceașca pe farfuriu cu un clinănit neutru. Mă privește drept în față. De fapt, nu se uită la mine, ci în gol.

— Oare îl cunosc pe tatăl tău?

— V-am spus, este doar o teorie, răspund eu, clătinând din cap.

— În teoria ta, eu sunt mama ta.

— Da. Ați trăit alături de tatăl meu, m-ați născut, apoi m-ați părăsit în vara în care de-abia împlinisem patru ani.

— Aceasta este teoria ta.

Încuviințez.

— De aceea m-ai întrebat ieri dacă am copii.

Dau din cap aprobator.

— Iar eu ți-am spus că nu pot să-ți răspund. Că nu pot să spun nici da, nici nu.

— Da.

— De aceea teoria ta încă mai funcționează.

— Da, funcționează, spun eu încuviințând din nou.

— Și... Cum a murit tatăl tău?

— A fost ucis.

— Dar nu de tine, nu?

— Nu, nu de mine. Nu de mama mea. Am și un alibi.

— Dar nu ești foarte sigur?

— Nu, nu sunt prea sigur, spun eu clătinând din cap.

Doamna Saeki ia din nou ceașca de cafea și bea o gura, dar fără poftă.

— Oare de ce a aruncat tatăl tău asupra ta un asemenea blestem?

— Poate voia să-și transfere propria voință asupra mea.

— Adică să mă vrei pe mine?

— Da.

Se uită în ceașca din mâna sa, apoi își ridică fața spre mine.

— Și... Mă vrei?

Dau din cap afirmativ o singură dată, scurt. Ea închide ochii. Îi privesc atent pleoapele închise și deslușesc prin ele întunericul pe care îl vede. În el se nasc diverse forme stranii. Apar și apoi dispar. Într-un sfârșit, deschide încet ochii.

— Conform teoriei tale, vrei să spui?

— Nu are nici o legătură cu teoria. Eu vă vreau și acest lucru e dincolo de orice teorie.

— Vrei să faci sex cu mine?

Încuviințez.

Doamna Saeki își mijește ochii de parcă s-ar uita la ceva orbitor.

— Ai făcut vreodată sex cu o femeie?

Dau din cap o dată. Aseară, cu tine, mă gândesc eu, dar nu pot să spun cu voce tare.

— Tamura, realizezi că tu ai cincisprezece ani, iar eu peste cincizeci?

Întrebă ea oftând.

— Problema nu este atât de simplă. Noi nu vorbim despre felul acesta de timp. Eu vă știu la cincisprezece ani. Eu m-am îndrăgostit de acea Saeki de

cincisprezece ani.
Nebuneste: Prin ea m-am îndrăgostit de dumneavoastră.

Fata aceea există încă în dumneavoastră. Doarme. Iar când dormiți, ea începe să se miște. Am văzut-o.

Doamna Saeki închide din nou ochii și observă că pleoapele îi tremură ușor.

— Eu vă iubesc și asta e ceea ce contează. Sunt convins că oștiți și dumneavoastră.

Inspiră adânc, de parcă s-ar fi ridicat la suprafața de pe fundul mării. Își caută cuvintele, dar nu le găsește.

— Scuză-mă, dar vrei să pleci, te rog? Aș vrea să rămân Puțin singură. Închide ușa când ieși.

Încuviințez, mă ridic de pe scaun și dau să plec, dar ceva mă face să mă întorc. Mă opresc în pragul ușii, mă întorc și traversez camera, îndreptându-mă către ea. Îmi pun mâna în părul ei. Printre şuvițele de păr, degetele mele îi ating urechea delicată. Nu mă pot abține. Doamna Saeki mă privește surprinsă, ezită, apoi își pune mâna peste a mea.

— În orice caz, tu, cu teoria ta, arunci o piatră spre o țintă foarte îndepărtată. Realizezi asta, nu?

— Da, însă metafora scurtează această distanță.

— Dar nici eu, nici tu nu suntem metafore.

— Bine înțeles. Dar prin metaforă putem reduce cu mult lucrurile care stau între noi.

Zâmbește din nou stins, cu capul încă ridicat spre mine.

— Asta este cea mai ciudată formulă de agățat pe care am auzit-o vreodată.

— Sunt cam multe lucruri ciudate, dar eu cred că încep să mă apropiu de adevăr.

— Realmente, de un adevăr metaforic? Sau metaforic, de un adevăr real? Sau poate funcționează complementar, reciproc?

— Oricum ar fi, simt că nu mai pot îndura toată tristețea de aici.

— Nici eu.

— De aceea v-ați întors aici și vreți să muriți.

— Nu vreau neapărat să mor, spune ea clătinând din cap. Vorbesc serios. Doar stau aici și aștept să vină moartea, cum stai pe bancă în gară și aștepti trenul.

— Și știți când trebuie să sosească trenul?

— Îmi dă drumul mâinii și își apasă pleoapele cu degetele.

— Tamura, eu mi-am irosit mult din viață. M-am irosit pe mine însămi. Nu am renunțat la viață atunci când ar fi trebuit să renunț. Știam că nu are nici un sens și totuși nu am reușit să o fac. Ca rezultat, am făcut numai lucruri lipsite de orice logică, pentru a umple acest timp. Așa m-am rănit pe mine și i-am rănit și pe alții, iar acum trebuie să plătesc. E ca un blestem. Cândva am avut ceva prea complet și de aceea, mai apoi nu mi-a mai rămas decât să mă disprețuiesc. Acesta este blestemul meu și atâta vreme cât sunt în viață, nu voi putea scăpa de el. De aceea nu îmi este teamă de moarte. Și ca să-ți răspund la întrebare, știu, aproximativ, când va veni vremea.

— Îi iau din nou mâna. Balanța tremură. Cu o singură apăsare ușoară se poate inclina în oricare parte. Trebuie să gândesc. Trebuie să judec. Trebuie să fac un pas înainte.

— Doamna Saeki, v-ați culcați cu mine?

— Chiar dacă, în teoria ta, sunt mama ta?

— Mie îmi pare că totul este în mișcare, că totul are un dublu înțeles.

— Dar poate că pentru mine este altfel, spune ea după câteva clipe de gândire. Poate că lucrurile nu sunt deloc în trepte. Poate e ori totul, ori nimic.

— Și știți ce anume este?

— Dă din cap afirmativ.

— Pot să vă întreb ceva?

— Ce anume?

— Unde ați găsit cele două note?

— Note?

— Din refrenul de la Kafka pe malul mării.

— Se uită la mine.

— Ți plac?

— Dau din cap că da.

— Le-am găsit într-o cameră foarte veche și îndepărtată, care pe atunci avea ușa deschisă, spune ea încet. Este foarte, foarte departe.

— Închide apoi ochii și se lasă furată de amintiri.

— Tamura, închide ușa când pleci, îmi spune ea, iar eu mă conformez.
După ce închidem biblioteca, Oshima mă duce cu mașina să mâncăm la un restaurant cu fructe de mare, aflat puțin mai departe. Prin fereastra largă se vede marea întunecată.

Mă gândesc la ființele care trăiesc în ea.

— E bine să mai ieși din când în când să mănânci ceva serios, hrănitor, spune el. Poliția nu pare să supravegheze locul ăsta, oricum. Deocamdată nu e cazul să ne împăclintăm. Mai bine ne mai schimbăm și noi starea de spirit.

Mâncăm câte o porție mare de salată, apoi comandăm o Paella, pe care o împărțim.

— Aș vrea să ajung în Spania.

— De ce acolo?

— Ca să particip la războiul civil.

— Războiul civil din Spania s-a terminat de mult.

— Știu. Lorca a murit, Hemingway a supraviețuit. Dar am și eu dreptul să merg în Spania și să particip la război.

— Metaforic vorbind.

— Bine înțeles, spune el încruntându-se. Cum să meargă la război un om de sex nedeterminat, bolnav de hemofilie, care aproape că nu a plecat niciodată

din Shikoku?
Ben Perrier și ne înfruptăm din mormanul de paella.

— A avansat cu ceva ancheta?

— Nu, se pare că mai deloc. Cu excepția câtorva articole în memoriam scilicet din paginile de artă, nimic prin ziare legat de incident. Poate că investigația s-a împotmolit. Din păcate, rata de arestări ale poliției japoneze este în scădere, ca bursa de valori. Dacă nu sunt în stare nici să găsească un băiat fugit de-acasă...

— Un tânăr de cincisprezece ani.

— Un tânăr fugar de cincisprezece ani, obsedat și cu porniri violente, completează el.

— Și despre „precipitațiile” acelea?

— Pauză totală, spune el clătinând din cap. De atunci nu a mai căzut nimic dubios din cer. Cu excepția fulgerelor cumplite de alaltăieri, cu rang de patrimoniu național.

— Deci s-au mai calmat lucrurile?

— Așa s-ar părea. Sau poate că suntem noi chiar în ochiul taifunului.

Dau aprobator din cap, apoi iau o scoică și îi mănânc conținutul cu furculița. Pun carapacea goașă în vasul special.

— Încă mai ești îndrăgostit?

Încuviințez.

— Dumneavoastră?

— Mă întrebi dacă sunt îndrăgostit?

Încuviințez.

— Adică pui o întrebare indiscretă despre latura romantică antisocială care colorează viața denaturată a unui homosexual cu probleme de identitate sexuală?

Încuviințez. Încuviințează și el.

— Am un partener, spune el și mănâncă o scoică încruntat. Nu este o dragoste furtunoasă ca într-o operă de Puccini.

E ceva, cum s'ă spun eu, neutru. Ne vedem rar. Însă ne înțelegem reciproc foarte bine.

— Vă înțelegeți reciproc?

— Când compunea, Haydn se îmbrăca întotdeauna la patru ace și își puneă perucă. Se și pudra chiar.

Îl privesc surprins pe Oshima.

— Haydn?

— Altfel nu putea s'ă compună.

— De ce?

— Nu știu de ce. Asta e o problemă care îl privește pe Haydn și pe peruca lui. Ceilalți nu au de unde să știe.

Probabil că nici nu există o explicație.

Încuviințez.

— Vi se întâmplă să vă gândiți la partenerul dumneavoastră când sunteți singur și să vă întristați?

— Bine înțeles. Mi se mai întâmplă. Când luna plânge, când păsările trec în zbor către miazăzi, când...

— De ce „bine înțeles”?

— Pentru că oricine, atunci când este îndrăgostit, caută acea parte care lipsește din el însuși. De aceea te întristezi, într-o anumită măsură, atunci când te gândești la persoana iubită. Te simți de parcă ai pași din nou într-o încăpere dragă, de mult pierdută. E normal. Nu e un sentiment inventat de tine, așa că nu încerca să-l patentezi, da?

Las furculița și îmi ridic privirea.

— O cameră veche, îndepărtată?

— Exact, spune Oshima și ridică furculița în aer. E o metaforă, desigur.

Puțin după ora nouă, doamna Saeki vine la mine în cameră. Stau pe scaun și citesc, când aud motorul Volkswagenului Golf oprindu-se în parcare, apoi portiera închizându-se și pantofi cu talpă de cauciuc traversând alene Parcare. În sfârșit, cineva ciocane la ușă. Deschid și o văd Pe doamna Saeki. De data aceasta nu doarme. Poartă o cămașă de bumbac cu dungă subțiri, o pereche de blugi subțiri și pantofi albi, comozi. E prima dată când o văd îmbrăcată în pantaloni.

— Ce cameră plină de nostalgie! Spune ea, apoi se oprește în fața tabloului și îl privește. Tablou drag!

— Locul din el este de prin împrejurimi? O întreb eu.

— Îți place?

Încuviințez.

— Cine l-a pictat?

— Un tânăr pictor care locuia în vara aceea la familia Komura. Nu era cunoscut, cel puțin nu atunci. Nu-i mai știu numele. Era un om bun, iar tabloul acesta mi se pare foarte reușit. Emană putere. Am stat și m-am uitat la el cât timp l-a pictat și, mai mult în glumă, veneam cu tot felul de cerințe. Ne înțelegeam foarte bine, eu și cu pictorul acela.

Asta se întâmpla cu multă vreme în urmă. Eu aveam doisprezece ani, iar băiatul din tablou, tot doisprezece ani.

— Pare să fie pe malul mării, undeva în apropiere.

— Hai să mergem! Spune ea. Facem o plimbare până acolo.

Mergem împreună pe țărm. Traversăm păduricea de pini și ne plimbăm pe plaja întunecată. Norii s-au risipit, iar luna înjumătățită luminează valurile care tresalt ușor și se sparg. Se așază pe plajă și mă așez și eu lângă ea. Nisipul încă mai păstrează o urmă de căldură. Caută unghiul și îmi indică un loc pe țărm.

— Acolo. Acela este locul pe care l-a pictat, din acest unghi. A adus șezlongul și i-a spus să se așeze pe el. Aici și-a pus șevaletul. Îmi amintesc perfect. Poziția insulei este aceeași ca în tablou, nu?

Mă uit în direcția indicată. Da, aceea este poziția insulei, dar oricât aș privi, nu pare să fie locul din tablou și spun și ei. S-a schimbat complet, îmi răspunde ea. La urma urmei, au trecut patruzeci de ani de atunci. Și pământul se modifică, în mod natural. Valurile, vântul, taifunurile alte rează linia țărmului. Împrăștie nisipul, aduc altul înapoi. Dar sigur acesta este locul. Îmi amintesc perfect acele clipe.

Mai târziu, în vara aceea, am avut prima menstruație.

Privim amândoi peisajul fără să spunem nimic. Norii își schimbă forma, împeștrind razele lunii. Vântul care străbate păduricea de pini sună ca o mulțime de oameni care mătură pământul. Iau un pumn de nisip și îl presar printre degete. Nisipul cade și, asemenea timpului pierdut, devine una cu restul. Repet mișcarea de nenumărate ori.

— La ce te gândești? Mă întreabă doamna Saeki.

— Să merg în Spania.

— Și ce să faci acolo?

— Să mănânc paella bună.

— Atât?

— Și să particip la războiul civil.

— Războiul civil s-a terminat cu mai bine de șaiszeci de ani în urmă.

— Știu. Lorca a murit, Hemingway a supraviețuit.

— Și totuși vrei să participi la el.

Încuviințez.

— Să arunc poduri în aer.

— Și să te îndrăgostești de Ingrid Bergman.

— Dar sunt în Takamatsu și sunt îndrăgostit de dumneavoastră.

— Asta n-are cum să meargă bine.

Îmi trec brațul în jurul umerilor săi.
Îți treci brațul în jurul umerilor săi.
Ea se sprijină de tine. Se scurge mult timp așa.
— Știi? Cu mult timp în urmă făceam exact același lucru.
În exact același loc.
— Știu, spui tu.
— De unde? Întrebă ea și te privește.
— Pentru că eram aici.
— Aruncai poduri în aer.
— Aruncam poduri în aer.
— Metaforic vorbind.
— Desigur.
O iei în brațe, o strângi la pieptul tău și îți lipești buzele de ale ei. Simți cum se înmoaie în brațele tale.
— Toți visăm, spune ea.
Toți visăm.
— De ce ai murit?
— A trebuit să mor, îi răspunzi tu.
Străbateți plaja și vă întoarceți la bibliotecă. Stingeți lumina, trageți draperiile și vă îmbrățișați în pat, fără să spuneți nimic. Se repetă exact ce s-a întâmplat aseară, cu două diferențe. După ce terminați, ea plânge. Își îngroapă fața în pernă și plânge mult, fără suspine. Nu știi ce să faci.
Îi atingi ușor umărul gol. Știi că trebuie să spui ceva, dar nu știi ce.
Cuvintele zac moarte într-un fald al timpului. Se adună pe fundul unui lac vulcanic. A doua diferență este că, atunci când pleacă, se aude mașina. Pornește motorul, îl oprește, stă un timp părănd că se gândește, îl pornește din nou și pleacă. Intervalul dintre prima pornire și a doua te întristează cumplit. Îți pătrunde în inimă ca ceața care se ridică din mare și rămâne acolo timp îndelungat. Apoi devine parte din tine.
În urma ei rămâne perna udă de lacrimi. Cu mâna pe ea, privești pe fereastră cum se luminează treptat cerul. Auzi din depărtare croncănitul unui corb. Pământul continuă să se învârtă alene, dar, indiferenți la toate acestea, oamenii trăiesc în lumea viselor.

Capitolul 32

Când s-a trezit, înainte de ora cinci, Nakata a văzut lângă pernă o piatră mare. Hoshino dormea dus alături, învelit în futon. Avea gura întredeschisă și părul ciufulit, iar șapca sa cu CMnichi Dragons se rostogolise lângă pernă. Pe chipul său se citea o hotărâre care parcă spunea „nu mă trezesc, orice-ar fi”. Nakata nu a fost surprins să vadă piatra și nu i s-a părut nici straniu. Minte sa s-a adaptat numaidecât la prezența ei, a acceptat-o ca atare și nu a început să se întrebe cum de apăruse acolo. Să stea și să considere relațiile cauză-efect era, în majoritatea cazurilor, peste puterile sale.

S-a așezat pe jos lângă pat și a privit piatra cu nesaț. În cele din urmă, a întins mâna și a atins-o de parcă ar fi fost o pisică mare care dormea încolăcită.

Mai întâi a atins-o timid cu vârful degetelor și, când s-a asigurat că totul era în regulă, a mângâiat-o îndrăzneț cu toată palma. Cât a stat cu mâna pe ea s-a gândit la ceva, sau cel puțin asta i se citea pe față. A pipăit-o pe toate părțile, de parcă citea o hartă, înregistrând fiecare denivelare. Apoi și-a dus dintr-odăună mâna la cap și a frecat părul scurt, ca și cum ar fi căutat o corelație între piatră și propriul său cap.

Într-un final, Nakata a scos un fel de oftat, s-a ridicat, a deschis fereastra și și-a scos capul afară. Tot ce se vedea era spatele clădirii învecinate. O clădire ponosită, în care oameni ponosiți își petreceau zilele ponosite, la serviciul lor Ponosit. Pe orice stradă din orașele mari există asemenea clădiri căzute în dizgrație. Charles Dickens i-ar putea face o descriere pe zece pagini. Norii care pluteau pe deasupra ei arătau ca niște cocoloașe de praf dintr-un sac de aspirator negolit de o veșnicie sau ca niște contradicții sociale născute pe urma celei de-a treia revoluții industriale, concentrate în diverse forme și azvârlite în văzduh. Stătea să plouă. Coborându-și privirea, Nakata a zărit o pisică neagră, slăbănoagă, patrulând pe gardul îngust dintre clădiri, cu coada în vânt.

— Astăzi o să fulgere, i-a strigat el, dar se pare că pisica nu l-a auzit. A continuat să pășească grațios, fără să-și întoarcă privirea sau să se oprească și a dispărut în umbra clădirii.

Nakata și-a luat punga cu articole de baie, s-a dus în baia comună de la capătul culoarului și s-a spălat pe față cu săpun, pe dinți și s-a bărbierit cu un brici. Fiecare activitate i-a luat mult timp. S-a spălat cu grijă pe față, fără să se grăbească, și-a periat cu grijă dinții, fără să se grăbească și s-a bărbierit cu grijă, fără să se grăbească. Și-a tăiat părul din nas cu forfecuța, și-a aranjat sprâncenele și s-a curățat în urechi. Lui oricum îi lua mult timp să facă orice, dar în dimineața aceea s-a mișcat și mai încet. Nimeni altcineva nu mai venise să se spele atât de devreme și mai dura până era gata micul dejun. Deocamdată nici Hoshino nu dădea semne să se trezească. Nederanjând pe nimeni, Nakata și-a făcut toaleta alene în oglindă, rememorând diversele pisici pe care le văzuse cu două zile în urmă în albumul de la bibliotecă. Neștiind să citească, nu a aflat ce rase erau, dar, în schimb, a reținut fiecare chip în parte.

„Există foarte multe feluri de pisici pe lume”, s-a gândit el, curățându-se în urechi cu un bețigaș. Cu ocazia acestei prime vizite din viața lui la bibliotecă, Nakata a realizat din plin cât de multe lucruri nu știa despre lume. Erau infinite.

Acest gând i-a provocat însă o vagă durere de cap. Infinitul înseamnă, evident, ceva fără limită. Nakata a renunțat să se mai gândească la el și s-a întors la felinele din albumul Pisicile lumii. Ce bine ar fi să pot vorbi cu fiecare dintre ele, își spuse el. În lume există nenumărate pisici care gândesc diferit și vorbesc diferit. „Oare cele străine vorbesc în limbi străine?”, s-a întrebat Nakata, însă și aceasta era o problemă complicată și îl pândea o nouă durere de cap.

Când a terminat cu spălatul, s-a dus la toaletă și și-a făcut treaba, care nu a durat la fel de mult. Și-a luat apoi pungași s-a întors în cameră. Hoshino dormea nântors.

Nakata i-a adunat c ămașa hawaiiană și blugii de pe jos, le-a netezit și le-a împăturit frumos. Le-a ăezat lângă futon-\parlui Hoshino, iar în vârful lor a pus șapca, ca pe un titlu dat unei colecții de concepte. Și-a scos yukata și s-a schimbat în cămașa și pantalonii săi obișnuți, apoi a tras adânc aer în piept, frecându-și mâinile.

S-a a ăezat din nou în fața pietrei și după ce a privit-o un timp, a întins mâna și a atins-o timid.

— Ast ăzi o să fulgere, spuse el nimănui anume.

Poate se adresase pietrei. A încuviințat apoi de câteva ori, ca pentru sine.

Tânărul s-a trezit când Nakata își făcea exercițiile de învioreare lângă fereastră. Fredona încet melodia pentru gimnastică pe care o știa de la radio și se mișca în ritmul ei. Hoshino și-a privit ceasul de mână, mijindu-și ochii.

De-abia trecuse de opt. A întors apoi capul și s-a asigurat că piatra era lângă patul lui Nakata. Părea mult mai mare și mai aspră decât pe întuneric.

— Deci n-a fost un vis, zise el.

— La ce v ă referiți? Întrebă Nakata.

— La piatr ă. Văd că e aici. N-am visat.
— Piatra există ă, răspunse Nakata, continuându-și exercițiile de învioreare.

Cuvintele sale au sunat ca o tez ă centrală din filosofia germană a secolului nouăsprezece.

— Auzi, e poveste lung ă cum se face că piatra e aici.

— Da, și Nakata și-a închipuit că este.

— In fine, zise Hoshino ridic ându-se în capul oaselor și ofțând din rărunchi. Ce mai contează, pe scurt, e aici.

— Piatra există ă. Este un lucru foarte important.

Hoshino a dat s ă spună ceva, dar și-a dat seama că era ^pt de foame.

— Tataie, toate ca toate, dar hai s ă mergem să mâncăm!

— Da, și lui Nakata îi este foame.

După ce au luat micul dejun, tânărul l-a întrebat, sorbindu-și ceaiul:

— Și mai departe ce faci cu piatra?

— Ce ar trebui s ă fac?

— Te rog frumos! Zise Hoshino cl ătinând din cap. Ai zis că e musai să găsim piatra, eu am făcut ce-am făcut și am dat aseară de ea, nu? Așa că nu te apuca tocmai acum să mă întrebi ce ar trebui să faci!

— Da, ave ți perfectă dreptate, dar adevărul este că Nakata încă nu știe ce să facă.

— Păi, am încurcat-o.

— Da, am încurcat-o, spuse Nakata, nepărând însă foarte afectat.

— Dac ă stai să te gândești, o să te dumirești ce-i de făcut?

— Nakata crede că da. Orice ar face, lui Nakata îi ia mai mult timp decât oricui altcuiva.

— Dar, ascultă, nea Nakata.

— Da, domnule Hoshino?

— Nu știu cine a botezat-o așa, dar de vreme ce se numește „piatra de intrare”, nu înseamnă că era odată o intrare spre ceva? Trebuie să aibă ea o poveste, ceva.

— Da, așa trebuie să fie.

— Dar nu știi despre ce intrare este vorba.

— Nu, încă nu știu. Cu pisicile am vorbit de multe ori, dar cu o piatră, niciodată.

— Cred că e cam greu să vorbești cu o piatră.

— Da, nu se compară cu o pisică.

— În orice caz, mie tot mi-e teamă să nu mă pricopsesc cu vreun blestem, că doar am luat-o fără voie din altarul de la templu. Când am luat-o e una, dar dacă o mai și zgândărim, s-ar putea să dăm de necaz. Colonelul Sanders a zis că nu e nici un blestem, dar parcă tot nu-mi vine să iau de bun tot ce-a zis el.

— Colonelul Sanders?

— Da, e vorba de un bătrân, cel de la Kentucky Fried Chicken. Îmbrăcat în costum alb, cu țacale, ochelari... Chiar nu-l știi?

— Îmi pare foarte rău, dar Nakata nu îl cunoaște pe acest domn.

— Deci n-ai auzit de Kentucky Fried Chicken! E cam ciudat, ce să zic. În fine, nenea ăsta e, de fapt, un concept abstract. Nu e nici om, nici zeu, nici Buddha. E concept abstract și prin urmare, nu are formă. Îi trebuia o înfățișare și de-aia arată tocmai așa.

Nakata a făcut o față încurcată și și-a frecat cu mâna părul alb, tuns scurt.

— Nakata nu înțelege ce spuneți.

— Sincer să fiu, nici eu nu prea înțeleg ce spun. Dar ideea e că nenea ăsta a apărut din senin și mi-a spus toate lucrurile astea. Ca să nu mai lungim povestea, concluzia e că, cu una, cu alta, m-a ajutat să găsesc piatra și eu am cărat-o până aici. Nu caut să mă compătimesți, dar să știi că m-am cam muncit toată noaptea. Așa că, sincer să fiu, aș vrea mai departe să îți-o pasez matală să te ocupi mai departe de ea.

— Da, Nakata se va ocupa de piatră.

— Bine. A mers repede.

— Domnule Hoshino?

— Ce e?

— În curând o să fulgere. Să așteptăm fulgerele.

— O să ajute la ceva cu piatra?

— Încă nu-mi dau seama prea bine, dar cred că da.

— Fulgerele... În fine! Sură interesant. Da, să le așteptăm și mai vedem atunci ce se mai întâmplă.

Întorși în cameră, Hoshino s-a așezat pe burtă pe tatami și a deschis televizorul. Pe toate canalele erau doar emisiuni de divertisment pentru gospodine. Nu avea nici un chef să se uite la așa ceva, dar, negăsind o altă modalitate de a-și pierde timpul, a început să urmărească un program, bombănind mereu la adresa conținutului.

Între timp, Nakata se așezase în fața pietrei, pe care o privea și pipăia. Din când în când mai îngâna câte ceva, ca pentru sine. Hoshino nu deslușea ce spunea, dar și-a imaginat că discuta cu ea.

La prânz au început fulgerele.

Înainte să înceapă ploaia, Hoshino a dat o fugă la un magazin, de unde s-a întors cu o plasă plină cu chifle dulci și lapte, pe care le-au mâncat de prânz. Când erau la masă, camerista a venit să facă curat, dar Hoshino i-a spus că nu era nevoie.

— Nu vrei să duci nițieri? Îi întrebă ea.

— Nu, avem treabă aici, răspunse Hoshino.

— Pentru ce vin fulgerele, adăugă Nakata.

— Aha, fulgerele, zise femeia și plecă din cameră cu suspiciune în privire, propunându-și să aibă cât mai puțin de-a face cu ei.

În cele din urmă s-a auzit un tunet surd în depărtare și, ca la semnal, a început să plouă. Tunetul a fost nedemn de remarcat, ca un pitic lenes care bate din picior pe o toba dar, în scurt timp, picăturile de ploaie s-au mărit și s-au transformat în potop, învăluind lumea în mirosul lor mohoât.

Când a început să tunde, cei doi s-au așezat de-o parte și de cealaltă a pietrei, ca niște indieni care își trec unul celuilalt pipa păcii. Nakata mângâia piatra mormăind ceva și frecându-și capul. Hoshino fuma un Marlboro și îl privea.

— Domnule Hoshino!

— Ce e?

— Puteți să stați un pic lângă mine?

— Da, sigur. Și dacă m-ai trimite de aici, tot nu mă duci nițieri pe ploaia asta.

— S-ar putea să se întâmple ceva straniu.

— Părerea mea sinceră e că deja se întâmplă numai lucruri stranii.

— Domnule Hoshino?

— Ce e?

— Mă întrebam, dintr-odată... Cine e, de fapt, Nakata?

Hoshino căzu pe gânduri.

— Tataie, asta e o problemă complicată și nu știu ce să-ți răspund acum, repede. Eu habar n-am cine sunt eu, darămite altul. Știu că nu e lucru de laudă, dar mie nu-mi place deloc să stau să cuget. Dar senzația mea e că ești un om de treabă. Ești cam sărit, dar se poate avea încredere în dumneata. Că doar de-asta amși venit cu matale până în Shikoku, nu? Nu prea-mi merge mie capul, dar am ochi să văd omul.

— Domnule Hoshino?

— Ce e?

— Nakata nu este doar prost, este și gol pe dinăuntru.

De-abia acum am înțeles. Sunt ca o bibliotecă fără nici o carte. Demult nu eram așa, înăuntru erau cărți. Multă vreme nu am putut să-mi aduc aminte, dar acum am reușit.

Da. Odiioar ă, Nakata era un om obșnuit, la fel ca toți ceilalți, dar la un moment dat s-a întâmplat ceva și Nakata a ajuns ca un vas gol.

— Stai așa, nu suntem noi cu țâji goi pe dinăuntru, mai mult sau mai puțin? Măncăm, ne căcăm, mergem la un serviciu de doi bani, prost plătit și, din când în când, ne-o punem. Ce altceva facem? Dar uite că viața poate să fie și interesantă, ca acum. Nu știi de ce, dar... Bunicul meu spunea mereu că lumea e interesantă tocmai pentru că lucrurile nu se întâmplă așa cum vrei. Și să știi că avea dreptate. Dacă Chunichi Dragons ar câștiga tot timpul, cine s-ar mai uita la baseball?

— L-a și iubit mult pe bunicul dumneavoastră.

— Enorm. Dacă n-ar fi fost el, nu știu ce s-ar fi ales de mine. Datorită lui mi-am dorit să fac ceva cu viața mea. Nu știu cum să zic, parcă m-a ajutat să mă leg de ceva. Așa am părăsit și banda de motocicliști și am intrat în Forțele de Apărare. M-am trezit apoi că nu mai făceam nici prostii.

— Dar Nakata nu are pe nimeni. Nu are nimic. Nu e legat de nimic. Nu știe nici să citească. Pana și umbra o are doar pe jumătate.

— Toți avem defecte.

— Domnule Hoshino?

— Ce e?

— Dacă Nakata ar fi fost normal, ar fi dus cu totul altă viață. Poate aș fi făcut facultatea, ca cei doi frați ai mei, aș h lucrat la o firmă, m-aș fi căsătorit, aș fi avut copii, aș fi condus o mașină mare și aș fi jucat golf în zilele libere. Dar Pentru că nu am fost normal, am tăit ca acest Nakata. E Pr^a târziu s-o mai iau de la capăt, asta mi-e clar. Însă aș Vrea să fiu și eu un Nakata normal, măcar pentru un timp, oricât de scurt. Sincer să fiu, niciodată nu mi-am dorit să fac ceva anume. Am făcut mereu ce mi s-a spus să fac, cât am putut de bine. Poate că așa m-am obșnuit, dar acum vreau să mă întorc la Nakata cel normal. Vreau să am propriile mele idei, propriul meu sens.

— Dacă ă asta îți dorești, zise Hoshino oftând, asta trebuie să faci. Revino la normal. N-am nici cea mai vagă idee cum ar fi acest Nakata întors la normal.

— Nici Nakata nu știe.

— Dar sper să fie bine. O să mă rog și eu din toate puterile să redevii un om normal.

— Înainte de asta, am câteva lucruri de rezolvat.

— La ce te referi?

— La domnul Johnnie Walker, de exemplu.

— Johnnie Walker? Da, parc ă ai mai pomenit de el. E vorba de tipul ăla cu whisky-ul?

— Da. M-am dus numaidec ât la poliție și le-am povestit totul despre Johnnie Walker, pentru că m-am gândit că trebuie înștiințat domnul prefect, însă nu m-au ascultat.

Prin urmare, trebuie să rezolv totul cu propriile-mi puteri.

Odată ce rezolv această problemă, vreau să fiu din nou un Nakata normal.

— Nu prea pricep eu bine, dar să înțeleg că ai nevoie de piatra asta.

— Da. Nakata trebuie să-și recupereze cealaltă jumătate de umbră. Tunetele deveniseră asurzitoare. Fulgerele împânzeau cerul, urmate imediat de bubuituri cumplite. Aerul fremăta, iar geamurile slăbite din țâțâni tremurau agitate. Noriîntunecați acopereau cerul ca un capac, iar în cameră era atât de întuneric, încât nici nu-și mai deslușeau expresia feței. Cu toate acestea, cei doi nu au aprins lumina. Stăteau mai departe față în față, cu piatra între ei. Afară, ploaia răpăia sufocant de tare. Fulgerele luminau scurt încăperea.

Un timp, nu au fost în stare să mai sufle nici o vorbă.

— Dar de ce trebuie să te ocupi de piatră? De ce trebuie neapărat să fii dumneata acela? Aîntrebat Hoshino când s-a potolit prima serie de tunete.

— Pentru că eu sunt cel care a intrat și a ieșit.

— Poftim?
Nakata a ieșit o dată de aici și s-a întors, pe vremea când în Japonia era un război mare. Din întâmplare, atunci s-a ridicat capacul și am ieșit. Apoi, tot din întâmplare, m-am întors. De aceea nu am mai fost normal și am rămas doar cu o jumătate de umbră. În schimb, am putut să vorbesc cu pisicile, deși acum nu mai pot, și probabil am făcut să plouă cu acele lucruri din cer.

— Te referi la lipitori?

— Da.

— Nu tocmai un lucru la îndemâna oricui.

— Nu, nu este la îndemâna oricui.

— Și ai putut face asta pentru că, demult, ai ieșit și ai intrat. În acest sens nu ești un om obișnuit.

— Întocmai. Nu am mai fost obișnuit. În schimb nu am mai putut să citesc. Nici n-am atins vreodată o femeie.

— Incredibil!

— Domnule Hoshino?

— Ce e?

— Mi-e teamă. V-am spus, sunt complet gol pe dinăuntru.

Știi ce înseamnă să fii complet gol?

— Probabil că nu, răspunse Hoshino clătinând din cap.

— Este ca o casă goală. Ca o casă goală, neîncuiată. Cine vrea să intre, poate să intre în voie. Îmi este foarte frică de asta. Eu pot să fac să plouă cu ceva din cer, dar de obicei nu știu cu ce anume urmează să plouă. Ce mă fac dacă data viitoare o să cadă din cer zece mii de cuțite sau bombe uriașe sau gaz toxic? Nu ar ajunge doar să cer scuze tuturor.

— Asta cam așa e. N-ar ajunge doar niște scuze. Și cu lipitorile a fost destul de rău, dacă s-ar apuca să plouă cu Ce zici dumneata, rău ar fi puțin spus.

— Johnnie Walker a intrat în mine și m-a obligat să fac ceva ce nu voiam. Johnnie Walker m-a folosit, iar eu nu

^ am putut opune. Nu am avut suficientă putere pentru că sunt găunos, nu am conștinut.

— De-aia vrei să fii iar normal, și ai conștinut.

— Întocmai. Nakata nu este deștept, dar pentru că tâmplăria era singurul lucru pe care putea să îl facă, asta a făcut, zi după zi. Mi-a plăcut foarte mult să fac mese și scaune, lucruri cu formă. În toți acei zeci de ani, nu mi-am dorit niciodată să revin la normal. În jurul meu nu a existat nimeni care să vrea să intre în mine. Nu mi-a fost niciodată teamă dar, de când a apărut Johnnie Walker, mi-a fost tot timpul frică.

— Și ce te-a pus să faci acest Johnnie Walker când a intrat în tine?

Un bubuit puternic a sfârșiat dintr-odată văzduhul. Căzuse un trăsnet în apropiere. Hoshino a simțit împunsături în timpane. Nakata mângâia mai departe piatra cu ambele mâini, ascultând cu atenție tunetul, cu capul ușor înclinat într-o parte.

— A curs sânge, care n-ar fi trebuit să curgă.

A curs sânge?

— Da, dar nu mi-a rămas pe mâini.

Hoshino a stat și s-a gândit, dar nu a reușit să înțeleagă ce voia să spună Nakata.

— În orice caz, odată ce deschizi piatra de intrare, lucrurile se vor așeza foarte natural la locul lor, nu? Așa cum se scurge apa la vale.

Nakata s-a gândit un timp, sau cel puțin asta părea să facă.

— S-ar putea să nu fie atât de simplu. Ce am eu de făcut e să gădesc piatra de intrare și să o deschid. Sincer să fiu, mai departe nu știu.

— Dar de ce e în Shikoku piatra asta?

— Piatra este oriunde, nu doar în Shikoku și nu trebuie neapărat să fie piatră.

— Nu pricep. Dacă poate să fie oriunde, atunci nu era bine să fie în Nakano? Ar fi scutit o groază de efort.

Nakata și-a frecat cu palma părul tuns scurt.

— Este o problemă complicată. Am tot ascultat piatra, dar încă nu reușesc să deslușesc prea bine tot ce spune dânsa. Ce cred însă este că și Nakata, și dumneavoastră a trebuit să ajungem până aici. A trebuit să traversăm un pod mare și să venim până aici. În Nakano nu s-ar fi putut.

— Pot să mai întreb ceva?

— Da. Ce anume?

— Dacă ai reușești să deschizi piatra, o să se întâmple ceva nemaipomenit? O să apară un spiriduș ca în Aladin și lampa fermecată sau vreun prinț transformat în broască și o să ne sărute pe gură sau o să ne înfulece mațienii?

— Se poate să se întâmple ceva sau să nu se întâmple nimic. Nu știu, pentru că nu am mai făcut asta niciodată.

Până n-o deschid, n-am cum să știu.

— Ar putea fi periculos?

— Da.

— Măi, să fie! Zise Hoshino scoțând un Marlboro din buzunar și aprinzându-l cu bricheta. Mereu îmi spunea bunicul, „problema ta e că te lipești de oameni pe care nu îi cunoști, fără să te gândești bine ce faci”. Așa am făcut de când eram mic. Lupul își schimbă părul, nu? În fine, asta e! Dacă tot am venit până în Shikoku și am găsit și piatra, e aberant să ne întoarcem acum fără să facem nimic.

Acceptăm ideea de pericol și deschidem piatra, nu? Vreau să văd cu ochii mei ce-o să se întâmple. O să am ce le povesti nepoților.

— Aș avea o rugămintă.

— Ce anume?

— Ați putea să ridicați piatra?

— Sigur.

— E mai grea dec ât atunci când ați adus-o.

— N-oi fi eu Arnold Schwarzenegger, dar uite ce brațe zdravene am! Când eram în Fontele de Apărare, am ieșit vicecampion la scandenberg pe unitate. În plus, mi-am vindecat și spatele.

Hoshino s-a ridicat, a apucat piatra cu ambele mâini și a dat s-o ridice. Nu s-a clintit.

— Clar s-a făcut mai grea, zise el oftând. Înainte am ridicat-o ca pe un fulg. Parcă ar fi bătută în cuie de podea.

— Da. Intrarea este foarte importantă și de aceea nu se mișcă ușor. Nici n-ar fi bine să se poată mișca ușor.

— Asta a așa e.

În acel moment mai multe săgeți de lumină au despiciat cerul în zigzag, una după alta, iar tunetele care au urmat au zguduit pământul din temelii. Parcă s-ar fi deschis băierile iadului, și-a zis Hoshino. Un ultim tăsnit a căzut foarte aproape, iar apoi s-a așternut o liniște densă, sufocantă.

Aerul stagna, încărcat de umezeală, cu iz de suspiciune și uneltire. Nenumărate urechi de felurite mărimi pluteau în văzduh, căutându-le parcă prezența celor doi. Ei rămăseseră înghețați, învăluți în bezna din miez de zi. În cele din urmă, a izbucnit o rafa de vânt, ploaia a început să bată din nou în geam și tunetele să bubuie, însă nu cu aceeași intensitate. Norii de furtună trecuseră deja peste oraș.

Hoshino și-a ridicat capul și s-a uitat în jur. Camera era straniu de rece, iar cei patru pereți deveniseră parcă și mai inexpresivi. Marlboroul abandonat în scrumieră se transformase în scrum. Tânărul a înghițit în sec, încercând să-și alunge liniștea apăsătoare din urechi.

— Nea Nakata!

— Ce este, domnule Hoshino?

— *Parc ă aș avea un vis urât.*

— *Atunci înseamnă că visăm același lucru.*

— *Măi, să fie! Zise tânărul și își scarpină lobul urechii cu un aer resemnat. Măi, să fie, ce-o să fie, o să fie o nebunie, în fine, asta e încurajator.*

Hoshino s-a ridicat și a încercat din nou să miște piatra.

A inspirat adânc, și-a concentrat întreaga putere în brațe și, cu un icnet, a urnit-o câțiva centimetri.

— *S-a mișcat doar un pic, spuse Nakata.*

— *Măcar m-am convins că nu e bătută în cuie de podea.*

Nu ajunge cât am mișcat-o, nu?

— *Nu. Trebuie răsturnată complet.*

— *Ca pe-o clătită.*

— *Întocmai, spuse Nakata dând din cap. Clătitele sunt preferatele lui Nakata.*

— *Mă bucur. Clătita la nevoie se cunoaște, cum s-ar zice.*

Atunci mai încerc o dată. Trebuie s-o întorc eu cumva.

Hoshino a închis ochii și s-a concentrat. Și-a adunat întreaga energie și a canalizat-o într-un singur loc. Acum ori niciodată! Își zise el. Asta e clipa decisivă. E singura șansă.

A apucat-o de unde a putut mai bine, și-a înțeles degetele și și-a reglat respirația. A inspirat adânc și, cu un icnet din fundul stomacului, a ridicat-o într-un unghi de patruzeci și cinci de grade. Aceasta era limita. A reușit cumva să o mențină în această poziție. A expirat, proptind mai departe piatra și durerea i-a săgetat prin tot corpul. Toate oasele, mușchii și nervii îi gemeau, dar nu putea să se oprească aici. A inspirat din nou adânc și a slobozit un urlat de atac, pe care însă nici nu l-a mai auzit. Nici nuștia ce spunea.

Cu ochii închiși, a reușit să stoarcă de undeva o putere peste limitele sale, pe care nu știa că o avea. S-a făcut tot palid din lipsă de oxigen. Simțea cum îi plesnesc nervii, unul după altul, cum îi sar siguranțele. Nu mai vedea nimic.

Nu mai auzea nimic. Nu mai putea să gândească nimic. Nu îi mai ajungea aerul. Cu toate acestea, Hoshino a izbutit să îndrepte piatra și, cu un urlat, a prăvălit-o pe partea cealaltă. După un anumit punct, piatra n-a mai opus rezistență și s-a prăbușit sub propria sa greutate, zguduind camera din temelii. Întreaga clădire a părut că se cutremură.

Șocul l-a aruncat pe spate. A rămas întins pe jos, găfâind puternic. Capul i se învârtea ca într-un vârtej de mâl. Nu cred că o să mai ridic în viața mea ceva atât de greu, și-a spus el. (El nu avea atunci de unde să știe, dar mai târziu avea să afle că fusese o predicție prea optimistă.)

— *Domnule Hoshino?*

— *Ce e?*

— *Mulțumită dumneavoastră, s-a deschis piatra de intrare.*

— *Păi, măi tataie!*

— *Ce este?*

Întins pe spate, cu ochii închiși, Hoshino a tras adânc aer în piept, apoi a expirat.

— *Dacă* ă nici acum nu se deschidea, însemna că m-am spetit degeaba.

Capitolul 33

Mă ocup de pregătirile pentru deschiderea bibliotecii înainte să sosească Oshima. Dau cu aspiratorul, șterg geamurile și praful de pe mese și scaune. Curăț balustrada scării cu spray de lustruit. Șterg vitraliul de pe palier. Mătur prin grădină, pornesc aerul condiționat în sala de lectură și deumidificatorul din arhivă. Prepar cafea și ascut creioanele. Biblioteca puștie dimineața are ceva care mă mișcă profund. Cuvintele și ideile se odihnesc aici în tăcere. Vreau să păstrez acest loc pe cât pot de frumos, curat și liniștit.

Uneori mă opresc și privesc cărțile amuțite, înșirate pe rafturi. Le ating cotorul cu mâna. La zece și jumătate se aude din parcare motorul Mazdei și apare și Oshima, cu Oj față ușor adormită. Până deschidem biblioteca, schimbăm câteva cuvinte.

— *Dacă* ă nu vă deranjează, aș vrea să ies puțin, îi spun eu după ce deschidem.

— *Încotro?*

— *Aș vrea să mă duc la sala de sport să fac puțină mișcare. Nu m-am mai antrenat serios de multă vreme.* Nu e vorba doar despre asta, desigur. Încerc s-o evit pe doamna Saeki, care trebuie să apară cândva înainte de prânz. Am nevoie de puțin timp să mă mai liniștesc înainte s-o întâlnesc.

Oshima mă privește, respiră o dată și încuviințează.

— *Să fii atent totuși. Nu vreau să fac pe cloșca cu tine dar, în situația în care ești, nu poți fi niciodată prea atent.*

— *Nici o problemă, am grijă.*

Îmi iau rucsacul și mă urc în tren, apoi iau autobuzul până la sală. Mă schimb în trening la vestiar, apoi îmi fac seria de exerciții ascultând Prince la walkman. La început, corpul meu scârțâie după atâta ne folosire, dar reușesc să-i vin de hac. Reacționează firesc protestând și împotrivindu-se greutății. Trebuie să-l îmblânzesc și să-l mențin sub control.

Inspir, țin și expir ascultând Little Red Corvette. Inspirație, pauză, expirație. Repet totul regulat. Îmi întind bine mușchii, până aproape de limită. Tricoul mi se face fleșcă de transpirație. Mă opresc de câteva ori să beau apă.

Folosesc aparatele în ordinea obișnuită și mă gândesc la doamna Saeki. La sexul cu ea. Încerc să nu mă mai gândesc, dar nu e deloc ușor. Mă concentrez asupra mușchilor și mă cufund în mișcările regulate. Aceleași aparate, aceleași greutăți, același număr de mișcări. În urechi îmi răsună *Sexy Motherfucker*. Încă mai simt o vagă durere în capătul penisului. Când am urinat, m-a durut uretra. Am glandul roșu. Penisul meu, proaspăt dezgolit din prepuț, este încă tânăr și sensibil. Mintea mea se zbate între un tumult de fantezii erotice, vocea hipnotică a lui Prince și citate răzlețe de prin cărți.

Fac un duș, mă schimb în lucruri curate, apoi iau autobuzul și apoi la gară. Mi se face foame, drept pentru care intru în primul restaurant din gară și infulec ceva. În timp ce mănânc, realizez că este același restaurant unde am intrat în ziua în care am ajuns la Takamatsu. Chiar așa, de cât timp sunt aici? A trecut o săptămână de când stau la bibliotecă. Trebuie să fie vreo trei săptămâni cu totul de când sunt în Shikoku. Pot să-mi scot jurnalul din rucsac și să aflu imediat, dar nu mă simt în stare să calculez zilele.

După ce termin de mâncat, beau un ceai și privesc trecătorii care mișună ocupați prin gară. Toți se îndreaptă spre un anumit loc. Dacă aș vrea, aș putea să fiu și eu unul dintre ei. Să arunc totul, să las totul în urmă, să merg într-un oraș necunoscut și să o iau din nou de la zero, cum aînțoarce o filă albă într-un caiet. Aș putea să mă duc în Hiroshima sau în Fukuoka. Nu sunt legat de nimic. Sunt suț la suț liber. Am în rucsac tot ce-mi trebuie să mă descurc pe moment, schimburi, articolele de baie, sacul de dormit. De banii luați din biroul lui tata aproape că nici nu m-am atins.

Dar știi foarte bine că nu pot pleca nicăieri.

„Dar știi și tu foarte bine că nu poți pleca nicăieri”, spune tânărul numit Corbul.

Ai strâns-o în brațe pe doamna Saeki și ai ejaculat înăuntrul ei, de mai multe ori, iar ea te-a primit, încă te mai doare penisul, încă mai păstrează atingerea vaginului ei. Este unul dintre locurile destinate ție. Te gândești apoi la bibliotecă. Te gândești la cărțile tăcute înșirate pe rafturi, în lumina diminții.

Te gândești la Oshima. Camera ta, „Kafka pe malul mării” atârnat pe perete, fata de cincisprezece ani care vine să-l vadă. Clatini din cap. Nu poți pleca de aici. Nu ești liber. Dar chiar vrei să fii liber?

Prin gară mă intersectez cu câțiva polițiști care patrulează, dar nici nu se uită la mine. Tineri bronzăți cu rucsacul în spate sunt peste tot. Sigur trec și eu drept unul dintre ei și mă pierd în mulțime. N-are de ce să-mi fie frică. Nu trebuie decât să mă port perfect natural și nimeni n-o să mă observe.

Mă urc în trenul mic, format din două vagoane, și mă întorc la bibliotecă.

— Bine ai venit! Mă întâmpină Oshima. Se uită apoi la rucsacul meu și îmi spune exasperat: Măi, măi, tu chiar tot timpul cari ditamai bagajul după tine? Parcă ai fi băiatul din benzile cu Charlie Brown, care cară mereu pătura după el!

Fierb apă și îmi fac un ceai. Ca de obicei, Oshima învârte între degete un creion lung, proaspăt ascuțit (oare cu creioanele micșorate ce se întâmplă?).

— Rucsacul acesta trebuie să fie pentru tine un simbol al independenței, îmi spune el.

— Posibil.

— Să ai un obiect care simbolizează independența te poate face mai fericit decât dacă ai avea independența însăși.

— Uneori.

— Uneori, repet ă el. Dacă ar exista concursul „cel mai scurt răspuns”, tu l-ai câștiga detașat.

— Poate.

— Poate, spune el exasperat. Kafka Tamura, poate că nu toată lumea vrea libertate, ci doar își închipuie că asta vrea.

Totul este o iluzie. Dacă ar și primi cu adevărat libertatea, majoritatea oamenilor n-ar ști ce să facă. Ține minte asta.

De fapt, oamenilor le place să nu fie liberi.

— Și dumneavoastră?

— Da. Și mie îmi place să nu fiu liber. Sigur, în anumite limite. Jean-Jacques Rousseau susține că civilizația a luat naștere atunci când oamenii au început să construiască garduri. O observație pătrunzătoare, nu? Așa este, întreaga civilizație este produsul îngrijirii libertății. Singura excepție sunt absolenții din Australia, a căror civilizație fără garduri s-a menținut până în secolul al șaptesprezecelea.

Aceia au fost oameni liberi din rădăcini. Puteau să meargă oriunde voiau, când voiau și să facă ce le plăcea. Viața lor însemna, literalmente, să meargă. Era o metaforă adâncă pentru a trăi. Când au venit britanicii și au făcut țarcurile pentru vite, aceștia nu au înțeles deloc ce puteau să însemne. Au fost considerați antisociați și periculoși și au fost alungați în pustietate, iar ei au plecat fără măcar să poată înțelege conceptul de gard. Așa că ar trebui să ai grijă, Kafka Tamura. În lumea asta supraviețuiesc cel mai bine cei capabili să ridice garduri înalte și rezistente. Dacă negi acest lucru, vei fi alungat în pustiu.

Mă întorc în cameră și îmi las bagajul, apoi prepar cafeaua la bucătărie și urc cu ea în biroul doamnei Saeki.

Pășesc cu atenție pe fiecare treaptă, cu tava de metal în mână. Scândura veche scârțâie ușor. Vitraliul de pe palier proiectează pe podea culorile sale vii. Străbat marea de culori.

Doamna Saeki stă și scrie la birou. Las ceașca de cafea.

Ni ridică privirea și mă invită să mă așez pe scaunul obișnuit. Poartă un tricou negru și pe deasupra o cămașă în culoarea cafelei cu lapte. Are bretonul prins pe spate și, în urechi, cerceuși cu perle.

Un timp, nu spune nimic, cu ochii ațintți la ce scria.

Expresia de pe chipul ei nu are nimic diferit față de obicei.

Pune capacul la stilou și îl așază peste colile de hârtie. Își desface palmele și se uită să nu se fi pătat de cerneală.

Razele soarelui de duminică pătrund prin fereastră. O voce răzbate din grădină.

— Oshima zicea că te-ai dus la sală, îmi spune ea privindu-mă drept în ochi.

— Da.

— Ce fel de exerciții faci?

— La aparate și greutate.

— Altceva?

Clatin din cap.

— *E un sport singuratic, nu?*

Încuviințez.

— *Văd că ești hotărât să te faci puternic.*

— *Nu poți supraviețui dacă nu ești puternic. Mai ales în cazul meu.*

— *Pentru că ești complet singur.*

— *Nimeni nu o să mă ajute. Cel puțin până acum nu m-a ajutat nimeni și a trebuit să mă descurc singur. Pentru asta trebuie să am forță. Sunt ca un corb rătăcit. De aceea mi-am și ales numele de „Kafka”. „Kafka” înseamnă „corb” în limba cehă.*

— *Aha, spuse doamna Saeki impresionat. Deci ești un corb.*

— *Da.*

Da, spune tânărul numit Corbul.

— *Însă acest mod de viață are și el limitele sale, nu? Nu poți transforma forța în pereți între care să te închizi. Forța este ceva care poate fi distrus de o forță și mai mare. Io principiu.*

— *Pentru că însăși forța se transformă în moralitate.*

Doamna Saeki zâmbește.

— *Prinzi foarte repede.*

— *Ceea ce vreau eu, forța pe care o vreau eu, nu este una prin care înving sau pierd. Nu îmi doresc niște pereți care să respingă o putere din exterior. Ce îmi doresc eu este o forță care să absoarbă această putere din afară și să-i reziste, o forță care să reziste în tăcere în fața nedreptății, a nenorocului, a tristeții sau a nănțelegerii.*

— *Trebuie să fie tipul de forță cel mai greu de obținut.*

— *Știu.*

Zâmbetul ei se adâncește cu o treaptă.

— *Pe toate le știi.*

— *Nici vorbă, spun eu clatinând din cap. Am doar cincisprezece ani și nu știu o mulțime de lucruri pe care ar trebui să le știu. De exemplu, nu știu nimic despre dumneavoastră.*

Doamna Saeki ia ceașca de cafea și bea o gură.

— *Nu trebuie să știi nimic despre mine. Adică nu există nici un lucru înăuntrul meu pe care trebuie neapărat să-l știi.*

— *Vă mai amintți de teoria mea?*

— *Sigur că da, dar aceea este teoria ta, nu a mea. Prin urmare, nu trebuie să-mi asum nici o răspundere față de ea, nu?*

— *Așa este. Cel care trebuie să dovedească o teorie este cel care a formulat acea teorie. Și aici am o întrebare.*

— *Ce anume?*

— *Ați scris cândva o carte despre oameni loviți de fulger, care a fost publicată, nu?*

— *Da.*

— *O mai aveți?*

Doamna Saeki clatin ă din cap.

— *Nu a ap ărut în multe exemplare și tirajul s-a epuizat acum mulă vreme. Dacă au mai rămas câteva în stoc, sigur au fost distruse. Eu însămi nu am nici un exemplar. Ți-am toai spus, pe nimeni nu interesează o carte cu interviuri cu oameni loviți de fulger.*

— *Dar pe dumneavoastr ă de ce v-a interesat subiectul?*

— *Știu și eu? Poate că am simțit ceva simbolic în el sau Poate că am vrut să mă țin ocupată și mi-am găsit un țel care să mă țină în mișcare. Nu îmi mai amintesc ce anumet l-a prilejuit. În orice caz, la un moment dat am început cercetările. Pe atunci mă ocupam cu scrisul și, cum nu mă confruntam cu probleme financiare și aveam tot timpul la dispoziție, am putut într-o oarecare măsură să fac ce-mi place. Activitatea în sine a fost foarte interesantă. Am întâlnit tot felul de oameni și am auzit nenumărate istorisiri.*

Dacă nu m-aș fi ocupat de acel proiect, cred că m-aș fi rupt de realitate și m-aș fi închis în mine.

— *Și tata, în tinerțe, a fost lovit de fulger, pe un teren de golf unde lucra ca asistent, dar a scăpat cu viață. Persoana cu care era a murit.*

— *Sunt foarte multe cazuri de oameni care au murit trăsniți pe terenuri de golf. Locul eîntins și deschis, nu ai unde să te refugiezi, iar crosele de golf*

atrăg fulgerele. Pe tatăl ău presupun c ă îl chema Tamura, nu?

— *Da. Cred c ă era cam de o vârstă cu dumneavoastră.*

Doamna Saeki clatin ă din cap.

— *Nu îmi amintesc de nimeni cu acest nume. Nu am intervievat pe nimeni cu numele de Tamura.*

Nu spun nimic.

— *Era o parte a teoriei, nu? C ă l-am cunoscut pe tatăl ău în timp ce scriam cartea și așa te-ai născut tu.*

— *Da.*

— *Atunci povestea s-a încheiat. Acel lucru nu s-a întâmplat, deci teoria ta nu este validă.*

— *Nu neap ărat.*

— *Nu neap ărat?*

— *Nu, pentru c ă nu cred tot ce îmi spuneți.*

— *De ce?*

— *De exemplu, c ând am menționat numele de Tamura, ăi spus imediat că nu ați cunoscut pe nimeni cu acest nume. Nici măcar n-ați stat să vă gândiți. Acum mai bine de douăzeci de ani ați intervievat o mulțime de oameni. Nu aveți cum să vă amintiți instantaneu dacă printre ei s-a numărat cineva cu acest nume.*

Doamna Saeki clatin ă din cap și mai bea o gură de cafea. Pe buze îi flutura un zâmbet foarte palid.

— *Păi, Tamura, eu..., începe ea să spună, dar se oprește, își caută cuvintele.*

Aștept să-și găsească cuvintele.

— Am senza ția că ceva începe să se schimbe în jurul meu, spune ea.

— Cum adică?

— Nu-mi dau seama exact, dar o simt. Presiunea atmosferică, rezonanța sunetelor, reflexia luminii, mișcarea corpurilor, trecerea timpului, toate se schimbă puțin câte puțin.

Sunt ca niște mici picături de schimbare, care se unesc într-un singur flux.

Doamna Saeki ia în mână stiloul negru Mont Blanc, îl privește și îl pune la loc. Se uită apoi drept în ochii mei.

— Cred că ce s-a întâmplat aseară în camera ta este una dintre aceste mișcări. Nu știu dacă ce am făcut a fost bine sau nu, dar în acel moment eram hotărâtă să nu mă forțez să judec nimic. Mi-am spus că, dacă există un flux, să mă las purtată de el.

— Pot să spun ce cred despre dumneavoastră?

— Da, sigur.

— Cred că ce încercați să faceți este să recuperați timpul pierdut.

— Poate, spune ea după câteva clipe de gândire. Dar cum de știi tu asta?

— Pentru că și eu fac, probabil, același lucru.

— Adică recuperezi timpul pierdut?

— Da. De când eram mic mi s-au furat neșumărate lucruri. Multe lucruri importante, pe care acum trebuie să le recuperez.

— Ca să poți trăi mai departe.

— Da. Trebuie să faci asta. Oamenii au nevoie de un loc la care să se poată întoarce și cred că mai e încă timp pentru asta. Poate. Și pentru mine, și pentru dumneavoastră.

Doamna Saeki închide ochii și își împreunează degetele Pe birou. Deschide apoi ochii cu un aer resemnat.

I – Cine ești tu? Și de unde știi atâtea lucruri, atât de bine?

Ar trebui să știi cine sunt, îi spui tu. Sunt Kafka pe malul mării. Sunt iubitul tău, sunt fiul tău. Sunt tânărul numit Corbul. Iar noi doi nu putem fi liberi.

Suntem în mijlocul unui vârtej uriaș. Uneori, ieșim în afara timpului. Undeva, am fost loviți de trăsnet. De un trăsnet nevăzut și neauzit.

În noaptea aceea vă îmbrățișați din nou. Auzi cum se umple golul dinăuntrul ei. E un freamăt surd, ca de nisip fin de pe plajă care se destramă în lumina lunii. Ascuți acel sunet cu respirația tăiată. Ești înăuntrul teoriei. Ești în afara teoriei. Ești înăuntrul teoriei. Ești în afara teoriei.

Inspiri, ții, expiri. Inspiri, ții, expiri. Prince cântă în capul tău fără încetare, ca o moluscă. Răsare luna și vine fluxul.

Apa mării se revarsă într-un râu. Ramurile sângerului foșnesc la fereastră. O strângi în brațe și ea își îngroapă capul în pieptul tău. Îi simți răsuflarea pe pieptul tău dezgolit.

Degetele sale aleargă de-a lungul mușchilor tăi. Îți linge apoi blând penisul înroșit, ca să-l vindece parcă. Ejaculezi din nou în gura ei. Înghite cu

grijă fiecare picătură. Îi săruți sexul și o atingi peste tot cu vârful limbii. Devii altcineva, altceva. Ești altundeva.

„Nu există nici un lucru înăuntrul meu pe care trebuie neapărat să-l știi”, spune ea. Până vine dimineața de luni, rămâneți îmbrățișați și ascultați cum se scurge timpul.

Capitolul 34

Norii uriași și de furtună au traversat lenes orașul, aruncând năncetat mănunchiuri de fulgere, de parcă ar fi pus la îndoială toate fațetele unei moralități pierdute și, în cele din urmă, s-au stins în vagi ecouri de mânie care răzbăteau dinspre cerul de est. Dintr-odată s-a oprit și potopul, iar în urma lui s-a așternut o tăcere stranie. Hoshino s-a ridicat de pe jos și a deschis fereastra, lăsând să intre aerul de afară. Norii grei dispăruseră, iar cerul era din nou acoperit de o peliculă subțire de nori palizi. Toate clădirile se udaseră de la ploaie, iar crăpăturile din pereții lor erau întunecate ca venele unui bătrân. Apa picura de pe liniile de curent, formând noi băltoace pe pământ. Păsările au apărut de prin ascunzătorile lor și au început să ciripească, vânaș insectele ieșite după ploaie.

Hoshino și-a răsucit gâtul de câteva ori, ca să vadă cum își mai simțea coloana, apoi s-a întins bine. S-a așezat lângă fereastră și, cu ochii la

privește de afară, a scos pachetul de Marlboro din buzunar și și-a aprins o țigară.

— După cât m-am chinuit să răstorn bolovanul și să deschid „piatra de intrare”, până la urmă nu s-a întâmplat nimic deosebit. N-a apărut nici o broască, nici un demon, nimic ciudat. Ceea ce e foarte bine, dar parcă am senzația că doar niște bubuituri și un decor pompos nu sunt de ajuns.

Nici un răspuns. Hoshino s-a întors și l-a văzut pe Nakata așezat în genunchi, puțin plecat înainte, cu mâinile hpite de podea și ochii închiși. Arăta ca o insectă slăbită.

— Ce e? Te simți bine?

— Îmi cer scuze, dar sunt foarte obosit. Nu prea mă simt bine. Aș vrea să mă întind puțin și să dorm.

Nakata era alb la față, de parcă tot sângele i se scursese din obraji. Avea ochii înfundați în orbite și degetele îi tremurau ușor. Arăta de parcă îmbătrânise foarte mult doar în câteva ore.

— Am înțeles. Întind imediat futon-ul ca să poți să te culci. Poți să dormi cât vrei, îi spuse Hoshino. Dar sigur n-ai nimic? Nu te doare burta, nu ți-e greață, nu ți țiuie urechile, nu vrei la toaletă, nimic? Să chem un doctor? Ai asigurare de sănătate?

— Da. Domnul prefect mi-a făcut asigurare de sănătate și o păstrez cu grijă în geantă.

— Foarte bine. Știi, nea Nakata, realizez că nu e cazul acum să mă leg de un asemenea mărunțiș, dar nu prefectul ți-a dat matale asigurarea de sănătate. E o asigurare națională de sănătate, deci e de la guvern. Uită deocamdată de

domnul prefect, îi spuse Hoshino, scoțând așternuturile din dulap și întinzându-le pe jos.

— Am înțeles. Asigurarea nu mi-a dat-o domnul prefect.

O să uit deocamdată de domnul prefect. În orice caz, domnule Hoshino, nu am nevoie de doctor. Dacă trag un pui zdravăn de somn, o să-mi revin.

— O să dormi iar așa de mult? Treizeci și șase de ore?

— Îmi pare nespus de rău, dar chiar nu știu, pentru că nu pot să hotărâsc și să programez dinainte cât am să dorm.

— Asta așa e. Nu poți să programezi dinainte cât ai să dormi. Bine, bine, dormi cât vrei. A fost o zi grea. Au fost și o mulțime de trăsnete, ai vorbit și cu piatra. Am deschis cumvași piatra de intrare. Nu ai parte de așa ceva în fiecare zi. Ți-ai pus și mintea la bătaie și ai obosit. Dormi cât îți pofteste inima, fără să te jenezi de nimeni. De restul se ocupă Hoshino. Hai, culcă-te liniștit!

— Vă mulțumesc din inimă și îmi pare rău pentru tot deranjul. Nici o mulțumire nu e suficientă. Fără dumneavoastră, Nakata ar fi fost pierdut. Aveți și munca dumneavoastră importantă.

— Ah, așa e, zise Hoshino puțin pleștit. La câte se întâmplaseră, uitase complet de serviciu. Asta cam așa e.

Trebuie să mă întorc și eu la muncă în curând. Sigur s-a făcut foc șeful.

Doar am dat un telefon și le-am spus că am treabă vreo două, trei zile și atât. O să-mi traga o săpună zdravăna când mă întorc.

Hoshino și-a mai aprins o țigară și a expirat fumul încet.

S-a întors apoi spre un corb cocoțat în vârful unui stâlp de curent și s-a strâmbat la el.

— În fine... Ce mă interesează pe mine ce zice șeful sau dacă scoate fum pe urechi? De nu știu câți ani am făcut și munca altora, am tras din greu, ca o furnică. Ascultă, Hoshino, n-avem oameni, nu dai tu o fugă diseară până la Hiroshima? Sigur, șefu', mă duc. Nu m-am pânș niciodată.

Ba, uite că mi-am stricat și spatele. Norocul meu că m-ai vindecat dumneata, altfel cineștie la ce s-ar fi ajuns. Am doar douăzeci și ceva de ani, merită să-mi stric sănătatea pentru o slujbă de nimic? Ce dacă îmi iau și eu o dată câteva zile libere? Dar știi, nea Nakata...

În acel moment a observat că Nakata dormea deja dus.

Stătea cu ochii strâns închiși, fața spre tavan, buzele lipite și respira liniștit pe nas. Lângă el era piatra, prăvălită în aceeași poziție.

— Chiar adoarme cât ai clipi, zise tânărul impresionat.

Rămas cu atâtă timp liber, Hoshino s-a uitat o vreme la televizorul din cameră, dar toate programele de după-amiază erau insuportabil de plictisitoare. Prin urmare, s-a hoărât să iasă. Rămăsese și fără lenjerie de schimb și trebuia să-și cumpere cât mai repede. Spălatul rufelor îi era mai nesuferit ca orice altceva. Decât să stea și să frece fiecare pereche de chiloți în parte, prefera să își cumpere altele noi, ieftine. S-a dus la recepție, a plătit cazarea și pentru a doua zi și i-a rugat să nu-l trezească pe Nakata, Pentru că era foarte obosit.

— Nu cred că l-ați putea trezi prea ușor, dar oricum..., Ie-a spus el.

Hoshino a hoin ărit o vreme prin oraș, inspirând aerul de după ploaie. Era îmbrăcat în cămașa hawaiiană, cu ochelarii de soare verzi Ray-Ban și șapca de baseball cu Chunichi Dragons. A ajuns la gară și și-a cumpărat un ziar de la un chioșc. A căutat în pagina de sport rezultatul meciului

(Chunichi Dragons pierduser ă în deplasare la Hiroshima), apoi ochii i-au căzut pe o reclamă la un film nou cu Jackie Chan în rolul principal și s-a hotărât să-l vadă. Momentul era numai bun. A întrebat un polițist unde găsește un cinematografsi a aflat că era foarte aproape de gară. Și-a cumpărat bilet, a intrat și s-a uitat la film, rotând alune prăjite în unt.

Când s-a terminat și a ieșit, se inserase deja. Foame nu prea îi era, dar cum nu știa ce altceva să facă, s-a hotărât să mănânce. A intrat într-un restaurant de sushi care i-a ieșit în cale și a comandat o porție de nigirizushi și o bere.

Se pare că acumulasese mai multă oboseală decât își dădea seama și nu a reușit să bea decât o jumătate de bere.

„Asta a șa e, până la urmă. La cât de grea a fost piatra, cred și eu că am obosit”, își spuse el. „Parcă aș fi bordeiul ăla pricâjit făcut de cel mai mare dintre cei trei purceluși.

Ajunge să sufle peste mine lupul cel rău, că mă zboară până în

Okayama.”
După ce a părăsit restaurantul, a intrafîntr-o sală de pachinko, unde a pierdut două mii de yeni cât ai clipi. Nu era deloc în formă. S-a lăsat păgubaș și a mai hoinărit o vreme prin oraș. În timp ce se plimba, și-a dat seama că încă nu-și cumpăraseră lenjerie. Nu pot să cred, nu tocmai de-asta ieșisem? Își spuse el. A intrat într-un magazin de reduceri de pe o stradă comercială și și-a cumpărat chiloți, tricouri albe și șosete. În sfârșit putea să arunce lucrurile murdare. Îi venea vremea și cămășii să o schimbe, dar după ce a aruncat un ochi prin câteva magazine, a ajuns la concluzia că este imposibil să găsească în Takamatsu una pe gustul său. Fie vară, fie iarnă, purta întotdeauna cămăși hawaiiene, dar asta nu însemna că se mulțumea cu orice.

A mai intrat într-o brutărie și a cumpărat niște pâine în caz că Nakata se trezea peste noapte și îi era foame. A luat și o cutie mică de suc de portocale. S-a dus apoi la bancă, a scos cincizeci de mii de yeni de la bancomat și i-a îndesat în portofel. S-a asigurat că mai avea încă destui bani în cont. În ultimii ani fusese atât de ocupat, încât nici nu avusese timp să-și cheltuiască salariul.

<notă>

1. Tip de sushi.

Afară se întunecase de-a binelea. Lui Hoshino i s-a făcut dintr-odăă pofță de cafea. S-a uitat în jur și a zărit firma unei cafenele într-o zonă mai retrasă din strada comercială.

Era genul de cafea de mod ă veche, cum nu prea mai vezi în ziua de azi. A intrat, s-a așezat pe un scaun moale și comod și a comandat o cafea. Din boxele englezești cu finisaj din lemn de nuc se revărsa muzică de cameră. În afara lui nu mai era nici un misteriu. Cufundându-se în scaun, Hoshino a

reușit să se relaxeze cum n-o mai făcuse de multă vreme. Totul era liniștit, natural și foarte primitiv. Cafeaua servită într-o ceașcă de calitate era tare și foarte bună. A închis ochii și, respirând încet, a ascultat ansamblul de pianși coarde. Nu mai ascultase deloc muzică clasică, dar această muzică îl calma și îl făcea să devină introspect.

Cu ochii închiși, cufundat în scaunul moale, tânărul s-a gândit la felși fel de lucruri. În mare parte a reflectat asupra propriei sale existențe. Însă, cu cât se gândea mai mult, cu atât se simțea mai lipsit de substanță, ca un simplu accesoriu fără sens.

Ce suporter infocat al echipei Chunichi Dragons am fost până acum! Dar ce înseamnă pentru mine Chunichi Dragons? Dacă îi înving pe cei de la Yomiuri Giants, eu ca om devin mai bun cu ceva? Nici vorbă. Atunci de ce am ținut până acum atât de tare cu ei, de parcă ar fi o parte din mine?

Nakata spune că e gol pe dinăuntru și poate că așa și e.

Dar atunci eu cum sunt? El a ajuns așa din pricina accidentului din copilărie. Eu n-am avut nici un accident. Dacă el e gol, atunci eu sunt mai mult decât gol. Cel puțin Nakata are ceva – ceva special, care m-a făcut să îl urmez până aici, Până în Shikoku. Exact ce anume e acel lucru, nu mi-e clar nici mie.

Hoshino a mai comandat o ceașcă de cafea.

— Vă place cafeaua noastră? Îl întreabă patronul încărunit. (Hoshino nu avea de unde să știe, dar acesta fusese,

^e fapt, un oficial din cadrul Ministerului Educației. După ce ieșise la pensie, se întorsese în Takamatsu, orașul său natal, și își deschisese o cafenea cu muzică clasică și cafea bună.)

— Este delicioasă. Are o aromă minunată.

— Prăjesc singur boabele. Le aleg bob cu bob.

— Atunci nici nu mă mir că-i atât de bună.

— Vă deranjează cumva muzica?

— Muzica? Nu, e foarte bună. În nici un caz nu mă deranjează. Cine cântă?

— Trioul Rubinstein, Heifetz și Feuermann. Pe vremuri li se spunea Million Dollar Trio. Sunt adevărați maștri, înregistrarea este veche, din 1941, dar are și acum aceeași strălucire.

— Așa este. Lucrurile bune nu se învechesc.

— Unii oameni preferă o versiune mai structurată, mai clasică, mai integră a. Arhiducelui, cum ar fi cea interpretată de Oistrach Trio.

— Mie îmi place asta. Are ceva... Cum să spun... Bland în ea.

— Vă mulțumesc, spuse proprietarul politicoș, în numele celor de la Million Dollar Trio. După ce s-a retras, Hoshino s-a întors la gândurile sale, savurând a doua ceașcă de cafea.

Dar îi sunt cât de cât de folos lui Nakata. Citesc în locul lui și i-am găsit și piatra. Nu e rău deloc să te simți de folos.

E prima dată în viață când mă simt așa. Mi-am lăsat slujba, am lăsat cale lungă până aici și sunt amestecat în tot felul de chestii bizare, dar nu regret nimic din ce s-a întâmplat.

Cum s-a zis, am senzația că sunt în locul care trebuie.

Când sunt alături de Nakata, nu mă mai chinuie întrebări despre cine sunt și ce e cu mine. Comparația ar putea fi un pic cam deplasată, dar cred că și tipii care au devenit discipolii lui Buddha sau ai lui Iisus Hristos s-au simțit la fel. „Când sunt alături de Buddha, uite ce bine mi-e!” – ceva de genul ăsta. Cred că mai întâi au trecut printr-o stare ca asta și apoi s-au apucat să vorbească despre chestii complicate precum credința sau adevărul.

Când eram mic, bunicul îmi povestea despre discipolii lui Buddha. Pe unul dintre ei îl chema Myoga. Nu-i mergea deloc capul. Era foarte tăntălau și nu reușea să țină minte perfect nici o sutră. Ceilați discipoli își băteau joc de el într-o bună zi, Buddha i-a spus așa: „Myoga, tu ești prost, nu trebuie să înveți sutrele. Stai în schimb la intrare și curăță pantofii tuturor.” Fiind un om foarte docil, Myoga nu i-a spus: „Măi, Buddha, ia mai du-te naibii! Nu vrei să te pup și-n dos?” Au trecut zece, douăzeci de ani în care a curățat sânguincios pantofii celorlați. Până când, într-o bună zi, a atins dintr-odăă iluminarea și a ajuns să se numere printre cei mai străluciți discipoli ai lui Buddha – cam

aceasta era povestea pe care și-o amintea Hoshino. Oținuse atât de bine minte pentru că se gândise că viața de nimic trebuie să fie să petreacă zece, douăzeci de ani curățând pantofi. Hai, mai dă-o încolo! Își spusese el. Totuși, în acel moment, povestea a avut un ecou diferit în sufletul său.

„Viața e de căcat oricum ai da-o”, își spuse el. Doar că nu știuse acest lucru când era mic.

Până s-a terminat Arhiducele, doar la asta s-a gândit.

Muzica îl ajutase să reflecteze.

— Auzi, nene, îi spuse el patronului înainte să plece.

Cum se cheamă muzica asta? Mi-ai zis mai devreme, dar am uitat.

— Arhiducele de Beethoven.

— Arhi-dulcele?

— Nu, nu arhidulce, arhi-duce. I l-a închinat arhiducelui austriac Rudolf. Nu este numele oficial al piesei, dar așa i se spune. Arhiducele Rudolf a fost fiul împăratului Leopold al doilea, deci făcea parte din familia imperială. Avea talent muzical, iar de la vârsta de șaisprezece ani a devenit discipolul lui Beethoven și a studiat pianul și teoria muzicală.

A ajuns să îl stimeze nespun pe Beethoven. Arhiducele însuși nu a înregistrat vreun succes deosebit ca pianist sau compozitor, dar mereu i-a întins o mână de ajutor lui Beethoven, atât de nepriceput să se descurce în lumea reală.

Dacă n-ar fi fost el, compozitorul ar fi urmat un drum plin de dificultăți.

— E nevoie și de oameni ca el în lumea asta.

— Așa este.

— *Dacă toți ar fi maștri, genii, lumea ar da de necaz. E nevoie și de cineva care să aibă grijă de una, de alta și să se ocupe de partea realistă a lucrurilor.*

— *Aveți perfectă dreptate. Dacă toți ar fi maștri, genii, lumea ar da de necaz.*

— *E o piesă foarte frumoasă.*

— *Este minunată. Nu te mai sature s-o ascuți. Dintre toate triourile pentru pian scrise de Beethoven, aceasta este cea mai strălucită, cea mai rafinată piesă. A compus-o la vârsta de patruzeci de ani și a fost ultima. A simțit, probabil, că atinsese cu ea apogeul acestui gen muzical.*

— *Da, cred că înțeleg. Toate au un apogeu.*

— *Mai poți ține pe la noi.*

— *Da, o să mai vin.*

Când s-a întors în cameră, pe Nakata l-a găsit dormind, după cum se aștepta. Era deja a doua oară când se întâmpla asta și nu s-a mai mirat. N-avea decât să doarmă cât voia.

Piatra era tot lângă perna sa, în aceeași poziție. Hoshino a pus lângă ea plasa cu pâine, apoi a făcut baie și și-a schimbat lenjeria. Lucrurile murdare le-a îndesat într-o pungă de hârtie și le-a aruncat la coș. S-a băgat în așternut și imediat l-a furat somnul.

S-a trezit a doua zi, înainte de nouă. Nakata continua să doarmă năntors, respirând liniștit și regulat. Hoshino a luat singur micul dejun și a rugat-o pe cameristă să nu-l trezească.

— *Nu e nevoie să strângeți așternuturile, i-a spus el.*

— *Dar e normal să doarmă atât de mult?*

— *Nu e nici o problemă, n-o să moară. Somnul îl ajută să se refacă. Îl cunosc foarte bine.*

*A cumpărat un ziar de la gară, s-a așezat pe o bancă și s-a uitat la programul de cinema. La cinematograful de lângă gară rula o retrospectivă Francois Truffaut. Numele nu îl mai auzise (nici nu și dădea seama dacă era bărbat sau femeie), dar erau două filme succesive, ceea ce însemna că avea cu ce și umple timpul până pe seară, drept, pentru care s-a hotărât să le vadă. Cele două filme erau *Cele 400 de lovituri* și *Trageți în pianist!* Iar spectatorii se puteau număra pe degete. Hoshino nu era un mare iubitor de filme.*

Mai dădea din când în când pe la cinematograful, dar opțiunile sale se limitau la kung fu sau achiune. De aceea, aceste filme de început ale lui Truffaut i s-au părut pline de secvențe greu de înțeles și, fiind mai vechi, se derulau într-un tempo foarte lent. Cu toate acestea, a fost captivat de atmosfera aparte, de tonul imaginilor, de descrierea psihologică sugestivă. Măcar nu se plictisea. La sfârșit, chiar și-a zis că poate o să mai vadă și alte filme ale acestui regizor.

A părăsit cinematograful, a luat-o spre strada comercială și a intrat în cafeneaua în care fusese cu o zi în urmă.

Patronul și-a amintit de el. Hoshino s-a așezat pe același scaun și a comandat o cafea. Din nou, era singurul mesteriu.

Din boxe se revărsa un concert de violoncel.

— Este concertul numărul unu al lui Haydn, cu Pierre Fournier la violoncel, i-a explicat patronul când i-a adus cafeaua.

— Sună foarte natural.

— Aveți perfectă dreptate. Pierre Fournier este unul dintre muzicienii față de care am cel mai înalt respect. E ca un vin de calitate. Are aromă, consistență, îți încălzește sângele și îți însuflă blând curaj. Eu întotdeauna îl numesc „maestrul Fournier”. Sigur, nău cunosc personal, însă dintotdeauna l-am perceput ca pe mentorul meu.

Ascultând acordurile armonioase și elegante ale violoncelului, Hoshino și-a amintit de copilărie, de vremea când mergea zi de zi la pescuit în râul din apropiere. Pe atunci, nu-mi băteam capul cu nimic, doar îmi vedeam de viața mea, se gândi el. Atăta vreme cât trăiam, eram ceva. Pur și simplu așa era. Însă lucrurile s-au schimbat fără să-mi dau seama. Trăind, am ajuns să nu mai fiu nimic. E o chestie foarte ciudată. Oamenii se nasc ca să trăiască, nu?

Și totuși, cu cât trăiesc mai mult, cu atât devin mai gol pe dinăuntru, iar de acum încolo o să devin probabil un om și mai gol, și mai lipsit de valoare.

Asta nu e bine. Nu e normal să fie așa. Oare pot face ceva să schimb cursul asta al lucrurilor?

— Auzi, nene! Îl strigă tânărul pe patron, care era la casa de marcat.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Dacă ai timp și nu te deranjează, vrei să stai un pic de vorbă cu mine? Aș vrea să știu mai multe despre autorul acestei piese, despre Haydn.

Patronul a venit și i-a vorbit cu însuflețire despre Haydn și muzica sa. Era un om destul de rezervat, dar când venea vorba de muzica clasică, se transforma într-un adevărat orator. I-a povestit despre cum Haydn a fost angajat toată viața ca muzician în slujba a diferiți monarhi și a compus cât i s-a ordonat, cât i s-a cerut, despre ce om realist, prietenos, sincer și modest era și despre cum era, în același timp, o persoană complexă, care purta înăuntru său un întineric liniștit.

— Într-un anumit sens, Haydn a fost un om plin de mister. Nimeni nu știe cu adevărat cât patos avea în el.

Având în vedere epoca feudală în care se născuse, a fost nevoit să se învâluie cu măiestrie într-o mantie de supunere și să afișeze zâmbet și eleganță, altfel ar fi fost călcat în picioare. Mulți oameni îl desconsideră în raport cu Bach sau Mozart, atât în ceea ce privește muzica sa, cât și stilul său de viață. Este adevărat că toată viața sa a fost inovativ într-o măsură moderată, dar în nici un caz avangardist.

Dacă ascuți însă cu toată atenția și cu toată inima, o să percepi jindul său ascuns după un eu modern. Pulsează mult în muzica sa, ca un ecou îndepărtat, plin de contradicții.

Ascultă, de pildă, acest acord. Este liniștit, dar vădește un spirit îndârjit și interiorizat, plin de o curiozitate mlădioasă, tinerească.

— *Ca filmele lui Francois Truffaut.*

— *Exact! Exclamă patronul și fără să se gândească, îl bătut pe Hoshino pe umăr. Este perfect adevărat. Același lucru răzbate și în operele lui Truffaut, un spirit îndârjit și interiorizat, plin de o curiozitate mlădioasă.*

După ce s-a terminat Haydn, tânărul a ascultat din nou Arhiducele în interpretarea trioului Rubinstein, Heifetz și Feuermann și s-a cufundat în meditație.

„O să merg cu Nakata cât pot de departe. Cui îi pasă de serviciu?” se hotără el.

Capitolul 35

La ora șapte dimineața, când sună telefonul, eu încă dorm.

Visez că sunt în cotloanele unei peșteri și caut ceva prin întuneric, aplecat, cu lanterna în mână. La un moment dat aud o voce strigându-mă dinspre intrare. Se aude stins, din depărtare. Răspund printr-un strigăt puternic, cu fața spre ieșire, dar persoana respectivă nu mă aude. Continuă să mă strige insistent. Mă ridic și mă îndrept spre ieșire. „Mai aveam puțin și găseam ce caut”, îmi spun eu, dar în același timp, în sinea mea mă simt liniștit.

În acel moment mă trezesc. Mă uit de jur-împrejur, încercând să mă adun. Îmi dau seama că sunea telefonul de la recepție. Lumina proaspătă a dimineții

pătrunde prin draperii. Doamna Saeki nu mai e lângă mine. Sunt singur în pat. În tricou și boxeri, mă dau jos din pat și mă duc la telefon. Mă mișc încet, dar telefonul continuă să sune.

— *Alo?*

— *Dormeai? Mă întrebă Oshima.*

— *Îh.*

— *Scuză-mă că te trezesc așa devreme tocmai în ziua liberă, dar au apărut niște probleme.*

— *Probleme?*

— *Îți explic mai târziu. Deocamdată nu te mișca de acolo, că vin și eu imediat. Până atunci, poți tu să-ți faci bagajele?*

Când ajung, vino imediat în parcare și urcă-te în mașină fără să scoți o vorbă. Ai priceput?

— *Da.*

Mă întorc în cameră și îmi strâng lucrurile. Nu e cazul să mă grăbesc, pentru că în cinci minute le adun pe toate.

Iau din baie rufele puse la uscat, azvârl în rucsac articolele de baie, cărțile și jurnalul și am terminat. Mă îmbrac și fac patul. Netezesc cearșaful, bat perna și întind frumos plapuma. Șterg toate urmele. Mă așez pe scaun și mă gândesc la doamna Saeki care a fost aici până acum câteva ore.

Înainte ca Mazda verde să intre în parcare douăzeci de minute mai târziu, iau un mic dejun frugal, compus din lapte și fulgi de porumb. Spăl vasele folosite și le pun la loc.

Mă spăl pe dinți și pe față. Îmi inspectez fața în oglindă.

Chiar atunci aud motorul mașinii.

Vremea era numai potrivit ă pentru o plimbare cu capota deschisă, dar acum este bine închisă. Cu rucsacul pe umăr, mă îndrept cu pași rapizi până la mașină și mă urc pe scaunul de lângă șofer. Ca data trecută, Oshima îmi fixează cu îndemănare rucsacul pe suportul din spate. Poartă ochelari de soare închiși, stil Armăni, tricou alb en coeur, cămașă de în în carouri, blugi albi și bascheți bleumarin joși, Converse All Star. Îmbracă minte lejeră de duminică, îmi întinde o șapcă bleumarin cu logoul The North Face.

— *Ziceai că ă ți-ai pierdut șapca, așa că ia-o pe asta. Ajuă să-ți ascundă fața.*

— *Mulțumesc, spun eu și mi-o pun pe cap. Oshima mă privește și dă aprobator din cap.*

— *Ochelari de soare parcă aveai.*

Scot din buzunar ochelarii Revo cu lentile bleu și mi-i pun pe nas.

— *Cool! Îmi zice Oshima, privindu-mă. Ia pune-ți șapca invers.*

Îl ascult și o întorc.

— *Bine! Arăți ca un rapper binecrescut.*

Oshima bagă într-a întâia, apasă ușor accelerația și ia piciorul de pe

ambreiaj.
— *Unde mergem?*

— *Tot acolo.*

— *În munți, în Kochi?*

— *Da. Avem iar drum lung în față, spune el și pornește casetofonul.*

Începe o piesă veselă de orchestră, de Mozart. Îmi suna cunoscut. Să fie serenada Cornul poștalionului?

— *Te-ai săturat deja de munte?*

— *Îmi place acolo! E liniște, pot să citesc mult.*

— *Mă bucur.*

— *Deci, care erau problemele?*

Oshima aruncă o privire serioasă în oglinda retrovizoare.

Se uită la mine, apoi drept în față.

— *În primul rând, m-a contactat din nou poliția. M-am trezit aseară cu un telefon acasă. De data asta păreau foarte puși pe treabă să dea de tine. S-au purtat cu totul altfel.*

— *Dar am alibi, nu?*

— *Sigur, ai un alibi de fier. Ziua respectivă ai petrecut-o în Shikoku. Nu puneau la îndoială lucrul acesta. Dar poate ai conspirat. E o posibilitate.*

— *Am conspirat?*

— *Da, poate ai avut un complice. Despre asta e vorba.*

Complice? Clatin din cap.

— *De unde le-o fi venit ideea asta?*

— *Polițiștii nu mi-au spus mare lucru. Când e vorba să pună întrebări, nu s-ar mai opri, dar sunt legați la gură dacă e să dea explicații. Așa că am stat*

toată noaptea și am adunat informații de pe internet. Știi că s-au deschis chiar câteva site-uri despre acest caz? Ești foarte cunoscut pe ele.

Ești prințul rățacitor care poartă cu el cheia.

Strâng ușor din umeri. „Prințul rățacitor”?

— *Din păcate, problema cu acest gen de informații este că nu știi niciodată cât e adevăr și de unde încep speculațiile. Totuși, dacă pui cap la cap mai multe surse, uite cum stă treaba: poliția este acum pe urmele unui bărbat de șaiszeci și ceva de ani. În noaptea în care a avut loc crima, individul respectiv s-a dus la o secție de poliție din zona centrului comercial din Nogata și a mărturisit că tocmai omorâse pe cineva, undeva în apropiere. A spus că l-a înjunghiat cu un cuțit. Dar s-a apucat să balmăjească tot felul de aiureli, iar tânărul polițist care era de serviciu l-a luat drept un bătrân dus cu capul și nu i-a acordat nici o atenție. L-a trimis acasă fără măcar să-l asculte cum trebuie. Când s-a descoperit crima, acesta și-a adus aminte de bătrân și și-a dat seama că făcuse o greșeală cumplită. Nu îl întrebese nici cum îl cheamă, nici unde locuiește. Dacă aflau șefii, o încurca serios. Prin urmare, a tăcut mâlc. Până la urmă, ceva s-a întâmplat – ce anume, nu știu – și adevărul a ieșit la lumină. Evident, polițistul a fost sancționat disciplinar și, bietul de el, se pare că n-o să o mai scoată în veci la capăt.*

Oshima schimbă viteza, depășește Toyota Tercel albă din față și revine rapid pe banda.

— *Poliția s-a făcut luntre și punte să descopere identitatea bărbatului. Prea multe despre trecutul lui nu se știu, dar se pare că este handicapat mintal. Nu este un handicap foarte grav, e doar puțin mai ciudat. Trăiește din ajutor de la rude și asistența socială. Locuiește singur, dar în apartamentul în care stătea nu mai e nimeni. Poliția i-a luat urmași se pare că se îndrepta spre Shikoku, făcând autostopul.*

Un șofer de autobuz de cursă lungă și-a amintit că l-a luat din Kobe. L-a ținut minte pentru că avea un stil aparte de a vorbi și spunea lucruri ciudate. Era împreună cu un tânăr de vreo douăzeci și ceva de ani. Cei doi au coborât la Tokushima. Au reușit să identifice și hotelul la care au stat acolo. Din spusele cameristei, se pare că au plecat spre Takamatsu. Traseul lor și al tău se suprapun perfect. Amândoi ați plecat din Nakano drept spre Takamatsu. E prea mult ca să fie o simplă coincidență. Evident, polițistii cred că e ceva la mijloc. De exemplu, că ați pus crima la cale împreună. De data asta au trimis poliția metropolitană, care scotocește acum tot orașul. M-am gândit că nu te mai puteai ascunde mult în bibliotecă și de-asta m-am hoărât să te duc în munți.

— *Un bătrân handicapat mintal care locuiește în Nakano?*

— *Îți spune ceva?*

Clatin din cap.

— *Absolut nimic.*

— *După adresă, se pare că locuia prin apropierea casei tale, cam la cincisprezece minute de mers pe jos.*

— În Nakano trăiesc o mulțime de oameni. Eu nu-știi nici măcar vecinii.

— Și asta nu e tot, spune Oshimași îmi aruncă o privire.

El a făcut să plouă cu sardine și stavrizi în centrul comercial din Nogata. Cel puțin asta i-a prezis polițistului că o să se întâmple cu o zi înainte, că o să cadă o mulțime de pești din cer.

— Uau!

— Da! În aceeași zi, pe seară, a plouat cu lipitori în zona de servicii Fujigawa de pe autostrada Tomei. Ți aduci aminte?

— Sigur.

— Evident, polițistii au observat această serie de incidente și au presupus că între întâmplările bizare și bătrânul enigmatic trebuie să existe o legătură. Au urmat cam același traseu.

Piesa de Mozart se încheie și începe alta.

Oshima își scutură de câteva ori capul, cu mâna încleștată pe volan.

— O întorsătură foarte stranie. Povestea a fost foarte ciudată de la început, dar devine din ce în ce mai ciudată.

Cine știe ce-o să mai fie? Un singur lucru e sigur, și anume că începe să se concentreze în jurul acestui loc. Traectoria ta și a bătrânului tind să se

intersecteze pe aici. Închid ochii și ascult huruitul motorului.

— Poate ar fi mai bine să plec în alt oraș. Orice s-ar întâmpla, nu pot să vă provoc și mai multe neazuri, nici dumneavoastră, nici doamnei Saeki.

— Și unde să te duci?

— Nu știu. Dacă mă duceți până la gară, de acolo mai văd eu, nu contează.

— Nu mi se pare o idee prea bună, spune Oshima ofând.

Prin gări sigur mișună polițistii în căutarea unui tânăr cool, de cincisprezece ani, înalt, cu un rucsac și o obsesie.

— Atunci m-ați putea duce departe, într-o gară care să nu fie supravegheată.

— E același lucru. Te-ar găsi oriunde.

Nu mai spun nimic.

— Uite care e treaba! Nu au emis un mandat de arestare Pe numele tău și nici nu ești un infractor dat în urmărire generală, da?

Încuviințez.

— În momentul de față ești încă liber. E treaba mea unde te duc, nu încalc nici o lege. Nici măcar nu știu care e numele tău adevărat, Kafka Tamura. Nu-ți face probleme din cauza mea. Uite, sunt un om foarte precaut. Nu mă încolțește nimeni prea ușor.

— Doamnă Oshima?

— Ce e?

— Eu nu am complotat cu nimeni. Dacă l-aș fi omorât pe tata, nu aș fi cerut ajutorul nimănui.

— Știu asta.

Oshima oprește la semafor și se uită în oglinda retrovizoare. Ia un drops cu lămâie și îmi oferă și mie. Iau unul și îl bag în gură.

— Și?

— Și ce?

— Ați spus „în primul rând” când vorbești despre motivul pentru care trebuie să mă ascund în munți. Dacă există un prim motiv, mă gândeam că trebuie să existe și un al doilea.

Oshima se uită la semafor. Încă nu s-a făcut verde.

— Al doilea motiv nu e mare lucru. În comparație cu primul.

— Spune-ți-mi-l totuși.

— E vorba de doamna Saeki, răspunde el. În sfârșit, se face verde și apasă pedala de accelerație. Te culci cu ea, nu?

Nu sunt în stare să răspund.

— Nu am nimic împotriva, stai liniștit. Mi-am dat seama pentru că am instincte bune. Așa tot. E o persoană minunată și, ca femeie, este fermecătoare. Este... O persoană aparte. Din toate punctele de vedere. Diferența de vârstă dintre voi e foarte mare, dar asta nu e neapărat o problemă. Te înțeleg de ce ești atras de ea. Vrei să te culci cu ea, foarte bine.

Vrea să se culce cu tine, foarte bine. E simplu. Eu n-am nimic împotriva. Dacă vouă vă convine, îmi convine și mie.

Oshima învârte dropsul în gură.

— Dar acum ar fi bine să stai o vreme departe unul de celălalt. Asta fără nici o legătură cu crima din Nakano.

— Atunci de ce?

— Ea e acum într-o situație foarte delicată.

— O situație delicată?

— Doamna Saeki..., începe el și își caută cuvintele. Simplu fie spus, moare. Știu asta. O simt încontinuu de ceva timp.

Îmi ridic ochelarii și mă uit la Oshima. Ține mâinile pe volan și privește drept în față. Tocmai am intrat pe autostrada către Kochi. În mod surprinzător, conduce cu viteză legală, pe banda întâi. O Toyota Supra trece văjâind pe lângă noi.

— Moare... Moare de o boală incurabilă? De cancer sau de leucemie?

Oshima clatină din cap.

— Poate că da, poate că nu. Nu știu absolut nimic despre starea ei de sănătate. Poate că e bolnavă, nu e imposibil, dar eu cred că e ceva legat de partea psihică. Cred că are de-a face cu voința de a trăi.

— Adică să-și fi pierdut voința de a trăi?

— Da. Și-a pierdut voința de a continua să trăiască.

— Crede-ți că vrea să se sinucidă?

— Nu, nu cred. Pur și simplu se îndreaptă încet și senin către moarte. Sau poate că moartea se îndreaptă către ea.

— Cum se îndreaptă trenul spre gară?

— Poate, spune el și își țuguiază buzele. Și acum, Kafka Tamura, ai apărut tu. Calm ca o zi senină și misterios precum Kafka. Ați fost atras unul de celălalt și – ca să folosesc expresia clasică – ati început o legătură.

— Și?

Oshima își desprinde o clipă mâinile de pe volan.

— Și asta e tot.

Clatin din cap.

— Credeți că eu sunt acel tren.

Multă vreme, Oshima nu spune nimic.

— Întocmai, recunoaște el într-un final. Exact asta cred.

— Că eu îi aduc moartea doamnei Saeki.

— Dar nu dau vina pe tine pentru asta. Dimpotrivă, mi se pare un lucru bun.

— Cum a așa?

Oshima nu răspunde, dar tăcerea lui îi spune că la asta trebuie să mă gândesc și singur. Sau că nici nu mai trebuie să mă gândesc.

Mă cufund în scaun și închid ochii. Las toată puterea să se scurgă din mine.

— Știi...

— Da?
— Habar n-am ce să fac. Nici nu mai știu încotro s-o apuc. Ce e bine și ce e rău? Ar trebui să merg mai departe sau să mă întorc?

Evident, Oshima nu-mi răspunde.

— Ce naiba să fac?

— Nimic.

— Absolut nimic?

— Tocmai de-asta te duc în munți.

— Și acolo ce să fac?

— Poți să asculți vântul. Eu asta fac mereu.

Mă gândesc la sfatul său.

Oshima întinde mâna și o pune blând peste a mea.

— Multe nu sunt din vina ta. Nici a mea. Nici a profeteiei, nici a blestemului. Nu e nici vina ADN-ului și nici a absurdității. Nici a structuralismului, nici a celei de-a treia revoluții industriale. Faptul că noi pierim, dispărem, e din cauză că lumea e construită pe pieire și pe pierdere. Viațile noastre nu sunt decât niște umbre ale acestui principiu de bază.

Vântul bate. Poate fi un vânt năprasnic sau o adiere ușoară, însă orice vânt piere, dispare. El nu e un obiect, ci doar un termen general care denotă mișcarea maselor de aer.

Asculță și vei înțelege metafora.

Îi strâng mâna. E moale și caldă, netedă, asexuată, fină și grațioasă.

— Deci ar fi bine să stau deocamdată departe de doamna Saeki?

— Da. Ar fi bine să stai o vreme departe de ea. Eu așa cred. Las-o singură. E un om deștept și puternic. A suferi* mult timp de singurătate și a trăit sub povara amintirilor Singuă, poate să ia niște hotărâri.

— Și anume că eu sunt un copil și o pacoste.

— Nu, spune el blând. Nici vorbă. Ai făcut ce a trebuit să faci, lucruri cu înțeles. Au avut sens pentru tine și au avut sens și pentru ea. Așa că lasă restul în seama ei. Poate o să-ți par rece, dar acum nu mai poți face nimic în privința ei. De acum o să stai în munți și o să-ți vezi de ale tale. E taman timpul.

— De ale mele?

— Ciule ște urechile, Kafka Tamura! Asculă! Cu atenție, ca o scoică.

Capitolul 36

După cum se aștepta, când s-a întors la ryokan, Nakata dormea dus. Punga cu pâine și suc de portocale zăcea lângă perna lui, neatinsă. Nici nu se întorsese pe partea cealaltă.

Probabil că nu se trezise deloc între timp. Hoshino s-a apucat să calculeze câte ore trecuseră. Se culcase cu o zi înainte, pe la două după-amiaza, prin urmare dormise treizeci de ore nănterupte. Chiar așa, azi ce zi o fi? Se întrebă el.

Pierduse deja șirul zilelor. Și-a scos agenda din geanta de voiaj și s-a uitat în ea. Deci am luat autobuzul din Kobe și sâmbata am ajuns în Tokushima, iar Nakata a dormit până luni. În Takamatsu am venit luni, joi a fost nebunia cu piatrași cu furtuna și în după-amiaza aia s-a culcat. A mai trecut o noapte, deci... Azi e vineri. Dacă e s-o iei așa, omul ăsta parcă a venit până în Shikoku doar ca să tragă la aghioase.

Din nou Hoshino a făcut baie, s-a mai uitat puțin la televizor și s-a băgat în pat. Nakata respira în continuare liniștit și regulat. Ce-o fi o fi, își zise el. N-are decât să doarmă cât îi trebuie. Ce sens are să-mi fac probleme? La zece și jumătate l-a furat și pe el somnul.

La cinci dimineața a început să-i sune mobilul din geantă. Hoshino s-a trezit imediat și a înșfăcat telefonul Nakata încă mai dormea dus aături.

— Alo?

— Hoshino? Se auzi o voce de bărbat.

— Colonelul Sanders?

— În persoană. Ești bine, sănătos?

— Sunt... Dar de unde ai dumneata numărul meu? Ca nu-ți l-am dat! Și oricum, aveam telefonul închis, că mi-e să nu mă caute de la serviciu. Deci cum ai reușit să suni?

Asta-i prea de tot. E complet aberant!

— Nu-ți-am zis că nu sunt nici zeu, nici Buddha și nici om? Eu sunt ceva aparte, sunt un concept. E floare la ureche să-ți fac mobilul să tărăie. Nu contează dacă e deschis sau nu. Așa că nu te mai mira ața de orice flecușet. Puteam foarte bine să vin direct acolo, dar sigur te speriai dacă deschideai ochii și mă găseai apărut ca din senin lângă pernă.

— Păi cred și eu că mă speriam!

— De-asta am preferat să te sun. Atâtea bune maniere am și eu.

— Mă bucur, zise Hoshino. Deci cu piatra ce fac? Am întors-o, Nakata și cu mine, și am reușit să deschidem intrarea. Erau niște tunete și fulgere cumplite, iar piatra grea de credeam că mor. Ăă... Încă nu ți-am povestit de Nakata. E cel cu care călătoresc eu și...

— Știi cine e Nakata. Nu e nevoie să-mi explici.

— Hm... În fine, după-aia Nakata s-a pus pe dormit, de zici c-a intrat în hibernare. Piatra e tot aici și cred că ar cam trebui s-o duc înapoi la templu. Mi-e teamă de blesteme, că am luat-o fără să cer voie.

— Măi, dar căpos mai ești! De câte ori să-ți zic până pricepi că nu e nici un blestem? Zise colonelul Sanders exasperat. Deocamdată ține-o acolo. Odată deschisă, trebuie închisă la loc. După ce o închideți, poți s-o duci înapoi, dar încă nu a venit momentul. Ai priceput? OK?

— OK. Ce-i deschis trebuie închis la loc. Ce-am luat, trebuie dus înapoi. Da, da, am priceput. Așa o să fac. Ascultă, eu mi-am propus să nu mă mai gândesc atâta. E ciudat, dar o să fac așa cum zici dumneata. Aseaă m-am iluminat. E o pierdere de timp să te gândești serios la chestii care nu sunt serioase.

— O concluzie inteligentă. Decât gânduri fără rost, mai bine tihnă.

— Frumos!

— Vorbe cu tine.

— Înfășă șapca și înșfacă șprafca.

— Asta ce mai e?

— Exercițiul de dicție. Inventie proprie.

— Și poți să-mi spui ce relevanță are în discuția noastră?

— Niciuna. Doar am vrut să-l zic.

— Uite ce e, te rog frumos să lași prostiile astea, că mă înnebunești! Nu suport asemenea ineptii!

— Scuze, zise Hoshino. Deci, ai vreo treabă cu mine? Că nu degeaba m-oi fi sunat la ora asta.

— Așa e, uitasem complet. Da, am să-ți spun ceva extrem de important: trebuie să plecați imediat de acolo. Nu e timp nici să mai stați de micul dejun. Trezește-l acum pe Nakata, ia piatra și urcați într-un taxi, dar nu de la ryokan. Oprăți unul pe stradă. Mergeți apoi la adresa pe care ți-o dau eu.

— Ai hârtie și creion la îndemână?

— Da, zise Hoshino și scoase din geantă agenda și un pix. Înarmat cu mătură și fâraș!

— Nu ți-am zis să lași glumele tâmpite? Urlă colonelul Sanders în receptor. E o chestiune foarte serioasă. Nu avem nici o clipă de pierdut!

— Bine, bine, am agenda și pix.

Colonelul Sanders i-a dictat adresa, Hoshino a notat-o și a repetat-o pentru confirmare.

— Takamatsu Heights, nr. 16-15, 3-chome, camera 308.

E bine?

— *Da. În fața ușii e un suport negru pentru umbrele, sub care găsești cheia. O iei și intrăți. Puteți să stați acolo cât vreți. Găsiți tot ce vă trebuie să vă descurcați deocamdată, fără să fie nevoie să ieșiți din casă.*

— *E apartamentul dumitale?*

— *Da, e al meu. Mă rog, e închiriat. Îl puteți folosi în voie. L-am pregătit special pentru voi.*

— *Auzi, nene?*

— *Ce e?*

— *Dumneata nu e ști nici zeu, nici Buddha și nici om. Și nu ai nici formă. Așa ziceai, nu?*

— *Exact.*

— *Deci nu e ști din lumea asta.*

— *Corect.*

— *Atunci cum de poți să închiriezi un apartament? Dacă nu ești om, înseamnă că n-ai certificat de naștere, buletin, adeverință de venit, ștampilă personală, certificat de înregistrare a ștampilei, n-ai nimic. Fără toate astea nu ai cum să închiriezi o casă. Ai făcut vreo mișculație, ceva? Ai transformat o frunză în certificat și ai înșelat omul? Să știi că nu vreau să mă amestec și mai mult în chestii dubioase.*

— *Tu chiar nu vrei să pricepi?! Exclamă colonelul Sanders plescând din limbă. Ești un nătărău! Ce-ai în cap, țărățe? Cum poți să fii atât de nerod? Ce frunză? Eu nu sunt un raton magic! Sunt un concept. Între un raton și un concept e o diferență uriașă. Ce-i cu tâmpenia asta? Ce crezi, că am stat să mă duc la agenția imobiliară și să fac toate actele alea idioate? „Vă rog frumos, n-ați putea să mai lăsați puțin din preț?” Mă vezi făcând așa ceva? Toate mărunțișurile astea lumești le las în grija secretarei. Se ocupă ea de toate actele de care am nevoie, nu era clar?*

— *Aha, deci dumneata ai o secretară.*

— *Bine înțeles! Drept cine mă iei? Gata cu prostiile! Sunt ocupat. E așa ciudat să am o secretară?*

— *Bine, bine, am priceput. Nu e cazul să te aprinzi atâta!*

— *Te tachinam și eu nițel. Auzi, dar de ce trebuie să plecăm așa în viteză? Măcar lasă-ne să ne luăm și noi micul dejun în liniște. Chiar mi-e foame. Oricum, Nakata doarme dus și nu cred că reușesc să-l trezesc cu una, cu două.*

— *Ascultă, Hoshino, chiar nu glumesc! Poliția vă caută peste tot. În dimineața asta, la prima oară, o să înceapă să scoțoască prin toate hotelurile și ryo^cm-urile din oraș.*

— *Au deja semnalmente voastre. Ajunge doar să întrebe și dau de voi imediat. Ce-i drept, nu prea aveți cum să treceți neobservați. Nu aveți nici un minut de pierdut!*

— *Poliția? Țipă Hoshino. Mai scutește-mă! Eu n-am făcut nimic rău. Am șterpelit eu niște motociclete când eram prin nceu, dar ca să mă plimb eu cu*

ele, nu ca să le vând. Și oricum le-am dus înapoi. De atunci n-am comis nici un fel

— *^e infracțiune. Mă rog, cu excepția pietrei de la templu, pe care oricum dumneata m-ai pus s-o iau.*

— *Piatra n-are nici o legătură, i-o reteză colonelul Sanders. Nimic nu pricepi! Mai lasă piatra odată! Poliția habar n-are de ea și chiar dacă ar avea, nu i-ar interesa. Cel puțin nu s-ar apuca să scotocească prin tot orașul cu noaptea în cap pentru atâta lucru. E vorba de ceva mult mai grav.*

— *Mult mai grav?*

— *Da, e motivul pentru care poliția îl urmărește pe Nakata.*

— *Stai puțin, că nu pricep. Nakata e omul cel mai inofensiv din lume. Ce poate să fie atât de grav? Despre ce infracțiune e vorba? Și ce legătură are Nakata?*

— *Nu am timp acum, la telefon, să-ți dau amănunte.*

— *Important e să ai grijă de Nakata și să fugi de acolo. Totul cade în sarcina ta. Ai priceput?*

— *Nu! Zise Hoshino clătinând din cap. Nu pricep absolut nimic. Nu devin complice dacă fac așa ceva?*

— *Poate că o să te interogheze, dar nu o să te considere complice. Totuși, nu e timp! Ia totul ca atare, taie din gură și fă cum îți se spune! — Ia mai lasă-mă! În să-ți spun că eu nu-l suport pe polițist. Îi urăsc. Sunt mai răi decât yakuza, mai răi decât Forțele de Apărare. Au niște metode împuțite. Se umflă în pene și nimic nu le face mai mare plăcere decât să-i chinuie pe cei slabi. Și când eram licean, și după ce m-am făcut șofer de camion, mi-au făcut o groază de figuri urâte. Așa că nu vreau să mă pun rău cu ei. N-ai nici o șansă în fața lor și după aia nu mai poți să scapi de ei. Înțelegi? Cum de m-am amestecat eu în chestia asta? Cred că...*

— *Legătura se întrerupse.*

— *Măi, măi, zise tânărul oftând și băgă telefonul înapoi în geantă. Încercă apoi să-l trezească pe Nakata.*

— *Hei, tataie! Tataie! E incendiu! Inundație! Cutremur!*

— *E revoluție! A venit Godzilla! Hai, trezește-te, te rog!*

— *Până a deschis Nakata ochii a trecut ceva timp.*

— *Nakata tocmai a terminat de rindeluit. Surcelele le-ai" folosit la aprins focul. Nu, pisicile nu fac baie. Nakata e cel care a făcut baie, spuse el din alt timp și din altă lună Hoshino l-a zgâlțâit de umăr, l-a ciupit de nas și l-a tras de urechi. În sfârșit, Nakata s-a dezmeticit.*

— *Sunteți domnul Hoshino?*

— *Da, eu sunt. Scuză-mă că te-am trezit.*

— *Nu-i nimic, oricum trebuia să mă trezesc în curând.*

— *Nu vă faceți nici o problemă. Am terminat și de aprins focul.*

— *Mă bucur. Chestia e că s-a întâmplat ceva cam nepăcut și trebuie s-o ștergem rapid de aici.*

— *Are legătură cu Johnnie Walker?*

— Nu știu detalii. Am aflat eu de la cineva care mi-a spus că trebuie să plecăm de aici. Ne caută poliția.

— Da?

— Da, asta mi-a spus. Dar care e treaba cu acest Johnnie Walker?

— Nu v-am spus încă?

— Nu, nu mi-ai zis.

— Aveam senzația că v-am spus.

— Nu, nu știu nimic esențial.

— Adevărul este că Nakata l-a omorât pe Johnnie Walker.

— Vorbești serios?

— Da, vorbesc foarte serios.

— Măi, să fie! Exclamă tânărul.

Hoshino și-a îndesat lucrurile în geantă și a învelit piatra în pânza de împachetat. Revenise la greutatea inițială.

Ușoară nu era, dar nici imposibil de cărat. Nakata și-a adunat și el lucrurile în traisă. Tânărul s-a dus la recepție și a anunțat că trebuie să plece în grabă, pentru că se iviseră niște treburi. Deoarece plătise în avans, încheierea socotelilor nu a durat mult. Nakata încă se mai împleticea pe picioare, dar era în stare să meargă.

— Oare cât am dormit?

— Păi..., zise Hoshino calculând în minte. Vreo patruzeci de ore.

— Mă simt bine odihnit.

— Păi dacă nici acum nu te simțezi odihnit, atunci somnul n-ar mai avea nici un sens. Foame nu ți-e?

— Ba da, mi-e foarte foame.

— Mai reziști un pic? Trebuie să plecăm cât mai repede de aici. De mâncare ne ocupăm după aia.

— Am înțeles. Nakata mai rezisă.

Sprijinindu-l, Hoshino a ieșit într-o arteră principală și a oprit un taxi. I-a arătat șoferului adresa primită de la colonelul Sanders. Șoferul a dat din cap și i-a dus până acolo. Drumul a durat douăzeci și cinci de minute. Au ieșit din oraș, au intrat pe un drum național și au ajuns într-un cartier rezidențial de periferie. Era o zonă selectă și liniștită, complet diferită față de zona gării în care era ryokan-ul.

Blocul era unul foarte obișnuit, dichisit, cu cinci etaje. În ciuda numelui de „Takamatsu Heights”, era ridicat pe un teren perfect neted și nici nu avea vreun parc în apropiere.

Cei doi au luat liftul până la etajul trei și Hoshino a găsit cheia sub suportul pentru umbrele. Era un apartament cu trei camere – două dormitoare, o sufragerie, bucătărie și baie. Totul era nou și curat lună. Mobila nu părea deloc folosită. Televizor cu diagonală mare, combină muzicală, canapea și fotolii, pat în fiecare dormitor, așternuturi pregătite, în bucătărie au găsit tot ce trebuia pentru gătit și un dulap plin cu veselă. Pe pereți erau agățate câteva

desene foarte reușite. Arăta ca un apartament de lux folosit de antreprenor ca model de prezentare pentru potențialii clienți.

— Nu-i rău deloc, zise Hoshino. E cam impersonal, dar curat lună.

— Este o locuință foarte frumoasă.

Frigiderul alb pal era burdușit cu alimente. Nakata a cercetat fiecare lucru în parte mormăind ceva, iar în cele din urmă a scos niște ouă, ardei și unt. A spălat ardeii, i-a tăiat mărunț și i-a călit. A spart ouăle într-un castron și le-a bătut cu bețele. A ales o tigaie de mărime potrivită și a preparat cu îndemănare două omlete cu ardei. A prăjit pâine și a așezat mâncarea pe masă. A fiert apă și a făcut și ceai-

— Te pricepi, zise Hoshino impresionat. E mare lucru.

— Trăiesc singur de mult timp și m-am obișnuit.

— Și eu stau singur, dar sunt zero la gătit.

— Nakata are mult timp liber și nimic altceva de făcut. Au mâncat omleta cu pâine, dar încă le mai era foame și Nakata a călit niște frunze de varză-de-câmp cu șuncă.

A mai prăjit apoi câte două felii de pâine. De-abia după ce le-au terminat și-au potolit și ei foamea.

S-au așezat pe canapea, la a doua ceașcă de ceai.

— Așadar, zise Hoshino. Dumneata ai omorât un om.

— Da, Nakata a omorât un om, a recunoscut el și i-a explicat în detaliu circumstanțele în care îl înjunghiase pe Johnnie Walker.

— Dumnezeu! Exclamă tânărul. E incredibil! Dar să știi că poți să le spui asta polițistilor cât vrei de sincer și deschis, că tot n-o să creadă o vorbă. Eu, ce să zic, acuma te cred, dar dacă auzeam așa ceva mai devreme, nici nu stăteam să te ascult.

— Nici lui Nakata nu-i este deloc clar.

— În orice caz, a fost omorât un om, și la asta nu doar te miri și gata.

Poliția face o anchetă serioasă și e pe urmele matală. Au ajunsși până în Shikoku.

— Și vă mai creez și dumneavoastră probleme.

— Nu te gândești să te predai?

— Nu, spuse Nakata pe un ton neobișnuit de ferm. Atunci am vrut, dar acum nu mai vreau, pentru că mai am și alte lucruri de făcut. Dacă mă predau acum, nu le mai pot duce până la capăt și ar însemna că am venit degeaba până aici.

— Trebuie închisă intrarea pe care ai deschis-o.

— Întocmai, domnule Hoshino. Lucrul deschis trebuie închis la loc. Și atunci Nakata o să redevină un Nakata obișnuit. Însă, înainte de asta, mai sunt câteva lucruri de făcut.

— Colonelul Sanders ne ajută foarte mult. Tot el mi-a spus și unde e piatra, iar acum ne-a găsit o ascunză toare.

De ce-o fi făcând toate astea? O fi vreo legătură între el și Johnnie Walker?

Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai confuz.

E inutil să încerc să găsesc o logică în ceva complet lipsit de sens, își spuse el.

— Decât gânduri fără rost, mai bine tihnă, zise el, încrucișându-și brațele.

— Domnule Hoshino!

— Ce e?

— Miroase a mare.

Hoshino a deschis ușa de la balcon, a ieșit și a inspirat adânc aerul pe nas. Nu a simțit însă nici un iz de mare. În depărtare se vedea doar o pădurice de pini, deasupra căreia pluteau câțiva nori albi, de vară timpurie.

— Nu simt nici un miros de mare.

Nakata a ieșit și el pe balcon și a adu-mecat aerul ca o veveriță.

— Miroase a mare. Acolo e! Zise el, arătând cu degetul spre păduricea de pini.

— Ai nas fin. Eu, cu sinuzita mea, nu-s bun de nimic.

— N-ați vrea să facem o plimbare până la mare?

Hoshino reflectă câteva clipe. Câțiva pași pe plajă nu strică, își spuse el.

— Bine, hai să mergem!

— Vă deranjează, dacă Nakata se duce mai întâi la W. C.?

— Păi nu ne grăbim, așa că ia-ți treaba liniștit.

Cât a stat Nakata în toaletă, Hoshino a inspectat toată casa. După cum îi spusese colonelul Sanders, aveau acolo tot ce le trebuia. În baie a găsit de la cremă de ras, periute de dinți, bețișoare pentru urechi și plasturi, până la unghieră. Aveau până și fier și masă de călcat.

„Și-o fi pus el secretara să se ocupe de toate detaliile astea, dar văd că a făcut totul meticolos. N-a trecut nimic cu vederea”, își spuse Hoshino.

A deschis dulapul și a găsit chiar și lenjerie de schimb.

Cămăși hawaiiene nu erau, doar unele obișnuite, în carouri și câteva tricouri polo. Toate erau noi, marca Tommy Hilfiger. „Și eu care credeam că e mai atent colonelulăsta Sanders”, bombăni Hoshino, fără să se adreseze nimănui.

„Că doar se vede din prima că sunt fan cămăși hawaiiene.

Eu fac și iarna în cămașă hawaiiană. Dacă tot s-a dat atâta peste cap, măcar una putea să-mi ia și el.”

Cum cea de pe el mirosea deja a transpirație, și-a tras pe el un tricou polo. Ca măsură îi venea perfect.

Cei doi au luat-o pe jos până la malul mării. Au trecut de păduricea de pini, au traversat un dig și au ajuns pe plajă. Marea era calmă. S-au așezat pe nisip, unul lângă celălalt, și au privit multă vreme în tăcere micile valuri care se ridicau ca niște cearșafuri și se spărgeau în șoaptă. În larg se zăreau câteva insule. Nefiind obișnuți să vadă marea, acum nu se mai saturau s-o privească.

— Domnule Hoshino?

— Ce e?

— Marea este un lucru tare frumos.

— Da. Te și liniștește.

— Oare de ce te liniștești când o privești?

— Probabil pentru că e foarte mare și n-are nimic la suprafață, spuse el, arătând cu degetul spre întinsul mării.

Uite, dacă acolo era un non-stop 7-Eleven, dincolo un magazin Seiyu, dincoace o sală de pachinko, iar pe acolo o reclamă la casa de amanet Yoshikawa, nu te-ai mai fi calmat atât de mult. E bine când nu ai nimic în față cât vezi cu ochii.

— Da. Probabil că aveți dreptate, spuse Nakata și căzu pe gânduri.
Domnule Hoshino?

— Ce e?

— Aș avea o întrebare.

— Da, spune.

— Ce este pe fundul mării?

— Pe fundul mării e lumea fundului mării, unde trăiesc pești și scoici și alge și alte de-astea. N-ai fost niciodată la acvariu?

— Nakata nu a fost niciodată într-un loc cu acest nume.

— În Matsumoto, unde a trăit Nakata mult timp, nu era acvariu. Majoritatea își iau oxigenul din apă. Așa reușesc să trăiască fără aer, nu ca noi. Unele sunt frumoase, altele delicioase, altele periculoase și multe scârboase. E greu să explici în cuvinte cum arată fundul mării unui om care nu l-a văzut niciodată, dar, în fine, e o lume cu totul diferită de asta. În adâncuri nici nu mai pătrunde lumina. Acolo trăiesc numai chestii din alea scârboase. Uite, când o să scăpăm cu bine din toată treaba asta, mergem împreună la un acvariu. Nici eu n-am mai fost de mult și oricum, e un loc foarte interesant. Sigur găsim măcar unul și în Takamatsu, că doar e aproape de mare.

— Da. Aș vrea să merg neapărat la acvariu.

— Apropo...

— Da, domnule Hoshino?

— Alaltăieri pe la prânz noi am ridicat piatra și am deschis intrarea, nu?

— Da. Domnul Hoshino și Nakata au deschis piatra de intrare. Așa este. După aceea, Nakata a dormit buștean.

— Ce vreau eu să știu e dacă s-a întâmplat ceva concret atunci când am deschis-o.

Nakata dădu șovăielnic din cap.

— Da, cred că s-a întâmplat ceva.

— Dar încă nu știi ce anume.

De data aceasta clătină hotărât din cap.

— Nu, nu știu încă.

— Și poate că... Se întâmplă ceva chiar în momentul ăsta?

— Cred că da. După cum ai spus și dumneavoastră, ceva e în curs de desfășurare. Nakata așteaptă să se termine.

— Iar când o să se termine, totul o să se rezolve fără probleme?

Nakata clătină din nou din cap cu hoțărâre.

— Nu știu asta, domnule Hoshino. Eu fac ce am de făcut.

Ce anume se întâmplă când fac aceste lucruri, nu știu. Sunt prost și nu sunt în stare să înțeleg. Nu știu ce o să fie.

— În orice caz, după ce se întâmplă ce se întâmplă, mai durează o vreme până apare o concluzie, ceva?

— Da, întocmai.

— Iar între timp nu trebuie să ne prindă poliția pentru că mai sunt lucruri de făcut.

— Exact, domnule Hoshino. Pe Nakata nu îl deranjează dacă se duce la domniile polițiste. Nakata face așa cum i spune domnul prefect. Dar nu chiar acum.

— Dacă indivizii ăia aud povestea ta aiuriă, o s-o arunce cât colo și o să scornească ei o depoziție cum trebuie. Adică o să inventeze ei ceva care să le convină. De exemplu, că ai intrat în casă ca să furi, ai dat peste cineva acolo și l-ai înjunghiat. O să o dea înapoi în ceva ușor de înțeles pentru toată lumea.

Lor nu le pasă de adevăr sau de dreptate. Pentru ei e floare la ureche să inventeze un infractor ca să le crească numărul de arestări. Iar pe dumneata te-ar arunca în închisoare sau într-un spital de nebuni de maximă securitate. Amândouă locurile sunt la fel de oribile. Probabil că n-ai mai ieși de acolo toată viață. N-ai bani nici să-ți angajezi un avocat serios și te-ai alege cu un prăpădit de avocat din oficiu. Parcă văd că așa o să se întâmple.

— Nakata nu înțelege lucruri atât de complicate.

— Voiam să știu de ce sunt în stare. Știu eu bine ce zic.

Crede-mă, eu nu vreau să am probleme cu poliția, că nu mă înțeleg deloc cu ei.

— Îmi cer scuze că vă creez atâtea necazuri.

Hoshino oftă din rărunchi.

— Știi, e o vorbă, „dacă ai luat otrava, ia toată farfuria”.

— Ce înseamnă?

— Dacă tot ai apucat să guști din otravă, poți foarte bine să mănânci toată farfuria.

— Dar omul moare dacă mănâncă o farfurie. Și nu face bine nici la dinți sau la gât.

— Asta așa e, zise tânărul inclinându-și capul într-o parte. De ce să te apuci să mănânci farfuria?

— Nakata e prost și nu înțelege, dar lăsând otrava la o parte, farfuria este prea tare s-o mesteci.

— Așa e. Nu știu, nici eu nu mă înțeleg. Nu-i lucru de mândrie, dar și eu sunt destul de prost. În fine, ce voiam eu să zic e că, dacă tot am venit până aici, o să am grijă de dumneata și de acum încolo, ca să scapi. Eu nu consider

că aJ făcut vreun lucru rău. Nu pot să te abandonez aici. Cum raniâne cu loialitatea lui Hoshino?

— Vă mulțumesc din inimă. Nici nu am cum să-mi exprim recunoștința. Însă voi abuza de bunătatea dumneavoastră cu încă o rugămintă.

— Da, spune.

— S-ar putea să avem nevoie de o mașină.

— Adică de la un car rentai?

— Nakata nu știe ce înseamnă acest lucru, dar orice fel de mașină este bună. Poate să fie mică sau mare, nu contează.

— Asta-i simplu. Mașinile sunt specialitatea mea. Nici o problemă, închiriez eu una. Deci mergem undeva?

— Da, cred că o să mergem undeva.

— Nea Nakata!

— Da, domnule Hoshino?

— Nu se plictisește omul alături de dumneata! Se întâmplă o mulțime de lucruri ciudate, dar atâta lucru pot să spun sigur. Lângă dumneata, nu mă plictisesc.

— Vă mulțumesc. Mă simt mai liniștit să aud aceste vorbe. Totuși...

— Ce e?'

— Sincer să fiu, nu știu ce înseamnă să te plictisești.

— Dumneata nu te-ai plictisit niciodată de nimic?'

— Nu, niciodată.

— Mda, îmi închipuiam eu.

Capitolul 37

Ne oprim într-un oraș mai măricel, luăm masa, mergem apoi la un supermarket, cumpărăm, ca data trecută, alimente și apă, o luăm pe drumul neasfaltat și ajungem la cabană. Este exact cum am lăsat-o cu o săptămână în urmă.

Deschid geamurile și aerisesc, apoi aranjez alimentele.

— Aș dormi un pic aici, spune Oshima și cască, acoperindu-și fața cu mâinile.

— Azi-noapte nu prea ați apucat să dormiți, nu?

Probabil e rupt de somn, pentru că face patul, se bagă în așternut, se întoarce cu fața la perete și adoarme cât ai clipi. Îi fac o cafea cu apă îmbuteliată și o torn într-un termos. Iau apoi două bidoane goale și mă duc la pârau să le umplu. Și pădurea arată la fel. Mirosul ierbii, ciripitul păsărilor, susurul pâraului, adierea vântului printre copaci, umbra frunzelor care freamătă. Norii care trec pe deasupra capului par foarte aproape. Mi-era dor de ele, pentru că le simt acum ca pe o parte din mine.

Cât doarme Oshima, mă așez pe un scaun pe prispă și citesc, bând câte o gură de ceai. E o carte despre campania lui Napoleon în Rusia, din 1812. În acest război de proporții și complet absurd, patru sute de mii de soldați francezi și-au pierdut viața pe pământul acela uriaș și necunoscut.

Luptele au fost crunte, desigur. Erau prea puțini doctori, medicamentele insuficiente, iar majoritatea soldaților grav răniți au murit în chinuri. O moarte cumplită. Însă și mai mulți au fost răpuși de foame și de frig, o moarte la fel de cruntă. Ascultând ciripitul păsărilor și sorbind ceaiul cald, îmi imaginez frontul rusesc, șfichiuit de viscol.

Parcurg cam o treime din carte, apoi o las și mă duc îngrijorat să văd ce face Oshima. Oricât de dus ar dormi, e prea multă liniște. Nu i se simte deloc prezența. Însă îl găsesc respirând liniștit sub pătură. Mă uit de aproape și văd cum îi urcă și coboară umerii încet. Rămân lângă pat și îi privesc o vreme umerii. În acel moment îmi amintesc dintr-odată că Oshima e femeie. Mă gândesc foarte rar la asta. De obicei îl percep ca pe un bărbat, exact ce vrea și el. Însă când doarme, pare să se întoarcă la a fi femeie.

Ies din nou pe prispă și-mi reiau lectura. Mintea mea se întoarce la străzile de la periferia Smolenskului, presărate cu cadavre înghețate.

Oshima se trezește după vreo două ore. Vine pe prispă și se uită dacă mașina e la locul ei. Mazda cea verde e acum complet albă de la praful adunat mergând pe drumul de țărână. Se întinde și se așază pe scaun, lângă mine.

— Anotimpul ploios de anul ăsta e cam uscat, spune el, frecându-se la ochi. Asta nu e bine. Dacă plouă prea puțin, la vară o să fie probleme cu apa în

Takamatsu Doamna Saeki știe unde sunt acum?

Oshima clatină din cap.

— Sincer să fiu, despre asta nu i-am pomenit nimic. Nu cred că știe nici că am o cabană aici. Mi-am zis că, dacă se poate, e mai bine să nu știe unele lucruri. Dacă nu le știe, nu e nevoită să le ascundă și ea și așa nu se mai implică în alte probleme.

Încuviințez. E exact ce speram.

— Deja s-a implicat prea mult.

— I-am spus că a murit tata de curând. Și că a fost ucis, dar nu că mă caută poliția.

— Eu cred că ceva tot bănuia ea, chiar dacă nu-i spunea vreunul dintre noi. E un om inteligent. Dacă eu aș apărea mâine dimineață la bibliotecă și aș spune „Tamura a avut niște treabă și a plecat o vreme. Mi-ar spune să vă transmit saluări”, nu cred că m-ar lua la întrebări. M-ar asculta și n-ar spune nimic, chiar dacă nu i-aș oferi mai multe explicații.

— Dar tu vrei s-o vezi, nu?

Tac. Nu știu cum să mă exprim, deși răspunsul mi-e clar.

— Mi-e milă de tine, dar, ți-am zis, e bine să stai o vreme departe unul de celălalt.

— Dar s-ar putea să n-o mai văd niciodată.

— E posibil, admite el după câteva clipe de gândire. Ce spun eu e de la sine înțeles, dar lucrurile nu se întâmplă până nu s-au întâmplat deja. Iar uneori nu sunt ce par a fi.

— Oare doamna Saeki ce simte?

— *In legătură cu ce? Mă întreabă Oshima îngustându-și ochii.*
— *Adică... Dacă și-ar da seama că nu o să mă mai vadă, ar simți față mine ceea ce simt și eu față de ea?*
Oshima zâmbește.
— *De ce mă întrebi pe mine una ca asta?*
— *Pentru că eu chiar nu-mi dau seama. E prima dată când iubesc și îmi doresc pe cineva așa. E prima dată când mă dorește cineva pe mine.*
— *Și ești pierdut și dezorientat?*
— *Sunt pierdut și dezorientat, încuviințez eu.*
— *Nu știi dacă aceste sentimente sincere și puternice pe care le ai față de ea le are și ea față de tine.*
Clatin din cap.
— *Doare prea rău să mă gândesc la asta.*
Oshima privește un timp pădurea, fără să spună nimic.
Păsările zboară din creangă în creangă. Își prinde mâinile la ceafă.
— *Înțeleg ce simți, spune el. Cu toate acestea, trebuie să te gândești și să judeci singur. Nimeni nu poate să gândească în locul tău. Pe scurt, asta e dragostea, Kafka Tamura.*
Tu ești cel care simte aceste lucruri minunate care îți taie respirația și tot tu ești cel care rățacește în întuneric. Trebuie să înduri totul cu propriul tău trup, cu propriul tău suflet.
La două și jumătate Oshima se pregătește de plecare.
— *Dacă faci economie, mâncarea ar trebui să-ți ajungă Cam o săptămână. Între timp o să mă întorc. Dacă nu pot cumva să vin, îl rog pe fratele meu să-ți aducă provizii, „oate să fie aici într-o oră. I-am spus că ești aici, așa că poți să stai liniștit. Ai înțeles?*
— *Am înțeles.*
— *După cum ți-am spus și data trecută, ai mare grijă când te avânți prin pădure. Dacă te rățacești, n-o să mai poți să te întorci.*
— *O să am grijă.*
— *Cu puțin înainte de începerea celui de-al Doilea Război Mondial, un detașament al armatei imperiale a făcut chiar în zona asta niște antrenamente în vederea luptelor din Siberia cu trupele sovietice. Ți-am mai povestit?*
— *Nu.*
— *Văd că uit ce e mai important! Spune el, lăstându-se cu degetul în tâmplă.*
— *Dar pădurile astea nu prea seamănă cu cele din Siberia.*
— *Așa e. Cele de aici sunt de foioase, iar în Siberia, de conifere. Armata însă nu a luat în seamă acest detaliu.*
Ideea era să mărsăluiească prin pădure în echipament complet și să facă antrenament de război.
Oshima toarnă o ceașcă de cafea din termos, adaugă puțin zahăr și bea cu poftă.

— La cererea armatei, străbunicul meu i-a lăsat să folosească muntele. Oricum nu îl folosea nimeni. Trupele au înaintat pe drumul pe care am venit și noi și s-au afundat în pădure. După câteva zile însă, la încheierea antrenamentului, când s-a făcut apelul, doi soldați lipseau. Disparuseră cu tot cu echipament, în timpul marșului. Erau doi tineri recruți. Binăntzeles, s-a organizat o căutare de amploare, dar nu au reușit să îi găsească.

Oshima mai bea o gură de cafea.

— Nu se știe nici până în ziua de azi dacă s-au rătăcit sau au dezertat. În orice caz, pădurea de pe-aici e foarte adâncă și nu găsești nimic de mâncare.

Încuviințez.

— Există o lume paralelă cu cea în care trăim noi. Poți să intri în ea într-o anumită măsură și să te întorci teafăr. Dacă ești atent. Dar, dacă depășești un anumit punct, nu mai poți să te întorci. Nu îți mai găsești calea înapoi. E un labirint. Știi de unde a apărut ideea de labirint?

Dau din cap că nu.

— Din câte se știe în prezent, conceptul de labirint a fost inventat de oamenii din vechea Mesopotamie. Scoteau intestinalele animalelor – și poate uneori pe ale oamenilor – și din forma lor preziceau viitorul. Admirau forma lor complexă.

Asadar, are ca bază intestinale. Ideea este că, înăuntrul tău principiul labirintului, care corespunde cu labirintul din afara ta.

— E o metaforă.

— Da, o metaforă reciprocă. Ceea ce există în afara ta este o proiecție a ceea ce există înăuntrul tău, iar ceea ce există înăuntrul tău este o proiecție a ceea ce există în afara ta. De aceea, dacă pășești în labirintul din afara ta, pășești și în labirintul preexistent în tine. Este un lucru foarte periculos în cele mai multe cazuri.

— Ca Hansel și Gretel.

— Da, ca Hansel și Gretel. Pădurea întinde curse și, oricât de atent ai fi și te-ai pregăti, tot vin niște păsări cu ochi ageri și îți mănâncă firimiturile de pâine.

— O să am grijă.

Oshima deschide capota mașinii și se așază la volan. Își pune ochelarii de soare pe nas și apucă schimbătorul de viteze. Huruitul familiar al motorului dispare în pădure. Își dă părul pe spate, îmi face scurt cu mâna și pleacă. Ridică în urmă un nor de praf, pe care vântul îl împrăștie.

Intru în cabană, mă întind în patul în care a stat Oshima și închid ochii. Dacă stau să mă gândesc, nici eu nu am prea dormit azi-noapte. Perna și așternutul încă mai păstrează prezența lui Oshima. Nu prezența sa, ci a somnului său. Mă cufund în ea. După o jumătate de oră de somn, mă trezește un zgomot puternic de afață, ca de creangă ruptă sub o greutate prea mare și căzută cu putere pe pământ. Mă ridic din pat, ies pe prispă și mă uit de jur-împrejur, dar atâta cât răzbate, privirea mea nu întâlnește nimic neobișnuit. A fost probabil unul din sunetele misterioase pe care pădurea le scoate din când

în când. Sau poate că am visat eu. Nu Sunt sigur unde anume este granița dintre ele.

Mă așez pe prispă și citesc până ce soarele ajunge către vest.

Prepar o masă simplă și mănânc singur, în tăcere. După ce strâng vasele, mă afund în canapeaua vecheși mă gândesc la doamna Saeki.

— Doamna Saeki e un om foarte inteligent, așa cum zicea și Oshima. În plus, are personalitate, spune tânărul numit Corbul.

Vine și se așază lângă mine, ca atunci, în biroul lui tata.

— Sunteți foarte diferiți.

Sunteți foarte diferiți. Doamna Saeki a trecut prin multe situații – situații nu prea obișnuite. Știe multe lucruri pe care tu nu le știi și a simțit emoții pe care tu încă nu le-ai simțit. Cât trăiește, omul învață să discearnă ce anume e mai important. Ea a luat multe decizii importanteși a văzut rezultatele lor cu ochii săi. Dar cu tine lucrurile nu stau așa, nu? La urma urmei, tu ești doar un copil cu o experiență limitată, într-o lume mică. Te-ai străduit să devii puternic și, în anumite părți, ai reușit. Asta e cert. Inșă în această lume nouă, în această conjunctură nouă, te simți pierdut, pentru că nu ai mai trecut niciodată prin așa ceva.

Te simți pierdut. Una din problemele pe care nu le înțelegi prea bine este dacă femeile au libido. Teoretic, ar trebui să aibă. De atâta lucru îți dai și tu seama. Cât despre felul în care apar aceste dorințe și cum se manifestă, inșă, nu ai nici cea mai vagă idee. Propriul tău libido îți e lesne de înțeles. Este foarte simplu, dar despre cel al femeilor, în speță al doamnei Saeki, nu știi absolut nimic. Simțea, ca și tine, o plăcută dorință carnală, când te îmbrățișa? Sau era cu totul altceva?

Cu cât te gândești mai mult, cu atât ești mai sătul să ai cincisprezece ani. Te simți chiar disperat. Dacă ai fi avut douăzeci sau măcar optsprezece, în nici un caz cincisprezece, sigur ai fi înțeles mai bine ce fel de om e, ce semnificație au cuvintele și gesturile ei și ai fi putut avea reacții mai corecte. Trăiești ceva minunat, cu care s-ar putea să nu te mai întâlnești vreodată. Cu toate acestea, nu ești în stare să înțelegi suficient această minunăție. Nerăbdarea te împinge spre disperare.

Îți imaginezi ce face ea acum. Este luni, deci biblioteca e închisă. Oare cum își petrece zilele libere? Ți-o imaginezi singură, acasă la ea. O vezi spălând rufe, gătind, făcând curat, mergând la cumpărături. Cu cât îți imaginezi mai multe, cu atât prezența ta aici îți se pare mai sufocantă. Vrei să te preschimbi într-un corb năfricat și să îți iei zborul din cabana aceasta. Să străbați cerul, să zbori peste munți, să te oprești la fereastra ei și să o privești la nesfârșit.

Poate doamna Saeki vine la bibliotecă și se oprește în fața ușii tale. Ciocane, dar nu primește nici un răspuns.

Ușa nu este încuiată. Descoperă că nu ești acolo. Vede că lipsesc și lucrurile tale. Patul e făcut cu grijă. Se întreabă unde ai plecat. Așteaptă o vreme să te întorci, timp în care se așază la birou, cu bărbia în palmă și privește „Kafka pe malul mării”. Poate că se gândește la acele momente din

trecut. Dar oricât te așteaptă, tu tot nu te întorci. Se lasă păgubașă și iese din cameră. Se duce în parcare, urcă în Volkswagenul Golf și pornește motorul. Nu vrei să plece așa. Vrei să fii acolo, să o strângi în brațe și să pătrunzi semnificația fiecărui gest al ei. Dar nu ești acolo. Ești singur, într-un loc izolat de restul lumii.

Te urci în pat, stingi luminași sperii ca doamna Saeki să apară aici, în cameră. Nu neapărat doamna Saeki cea reală, poate fi și fata de cincisprezece ani. Vrei să o vezi, sub orice formă s-ar arăta, spirit rățacitor sau fantasmă. Te rogi să fie lângă tine. Cândul acesta îți face capul să plesnească.

Simți că te dezmembrezi. Însă oricât te-ai ruga, ori cât ai aștepta, nu apare. Se aude doar o adiere la fereastră și din când în când, țipătul grav al unei păsări de noapte. Ți oprești respirația și scrutezi întunericul. Ascuți vântul și încerci să deslușești un înțeles în el, să prinzi în el o aluzie.

Însă în jurul tău nu sunt decât tonuri de întuneric. În cele din urmă renunți, închizi ochii și adormi.

Capitolul 38

Hoshino a căutat în Pagini aurii un centru de închiriat mașini, a ales unul potrivit și le-a telefonat.

— E bun și o berlină obișnuită, dar aș vrea să o țin două, trei zile. Aș prefera una nu prea mare, care să nu sară în ochi.

— Știi, firma noastră folosește autoturisme Mazda. Aș putea spune că niciuna dintre berlinele noastre nu sare în ochi. Putăi sta liniștit.

— Mă bucur.

— Ce spuneți de o Mazda Familia? Este o mașină robustă și foarte discretă, vă garantez.

— Da, e bun și.

Firma era în apropiere și Hoshino i-a spus că se duce într-o oră să o ia.

A luat un taxi până acolo, i-a arătat cartea de credit și permisul de conducere și a închiriat mașina, deocamdată pentru două zile. Mazda albă din parcare chiar trecea neobservată. O veritabilă realizare în domeniul anonimității. Doar ce îți întorceai ochii de la ea și uitai instantaneu cum așta.

În drum spre casă, la volanul ei, Hoshino a trecut pe la o librărie și a cumpărat o hartă a orașului Takamatsu și încă una cu drumurile din Shikoku. În apropiere a găsit un magazin de muzică și s-a oprit să caute un CD cu Arhiducele lui Beethoven. Secția de muzică clasică din acest magazin de la marginea drumului era destul de modestă și conținea un singur exemplar, în ediție ieftină. Din păcate, nu era în interpretarea celor de la Million Dollar Trio, dar Hoshino a plătit o mie de yeni și l-a cumpărat.

Când s-a întors în apartament, l-a găsit pe Nakata în bucătărie, preparând cu îndemănare o fiertură de ridiche albă și tofu prăjit. În casă plutea un miros plăcut.

— Pentru că am avut timp liber, am preparat câte ceva de mâncare, spuse el.

— Ce bine! În ultima vreme am mâncat doar la restaurant și chiar tânjeam după o masă bună, făcută în casă.

Apropo, am închiriat o mașină. Am lăsat-o în spate. O folosim în curând?

— Nu, de m-ai bine. Astăzi aș dori să mai schimb câteva cuvinte cu piatra.

— Foarte bine, e important să discutăm. Nu contează cu cine și despre ce, e mai bine să discuți decât să nu discuți.

Și eu, când conduc camionul, vorbesc destul de des cu motorul. Dacă ciulesc bine urechea, pot să aud tot felul de lucruri.

— Da, așa cred și eu. Nakata nu poate să vorbească cu motoarele, dar, cu oricine ar fi, important este să discuți.

— Cât de bine ai ajuns să te înțelegi cu piatra?

— Cred că destul de bine.

— Excelent! Apropo, dă-mi șansa este cumva supărată sau nemulțumită că am adus-o aici?

— Nu, în nici un caz. Din câte îmi dau seama, nu o interesează locul în care se află.

— Foarte bine, zise Hoshino răsufărând ușurat. Dacă ne mai blestema și piatra...

Până seara, tânărul și-a petrecut timpul ascultând Arhiducele. Această interpretare nu avea grandiozitatea și seninătatea celorlalte, ci era mai degrabă simplă și stabilă, dar nu era rea. Înțins pe canapea, asculta cu atenție pianul și coardele. Melodia frumoasă și profundă i se strecura în suflet, iar complexitatea subtilă a fugii îl tulbura.

Acum o săptămână n-aș fi înțeles nimic din muzica asta, își spuse el. Nici n-aș fi încercat să o înțeleg. Dar întâmplarea a făcut să nimeresc în cafeneaua aceea, să mă așez pe canapeaua comodă, să beau o cafea bună și, în plus, să asimilez fără efort această muzică. Pentru el, acest lucru avea mare însemnătate.

Ca să-și confirme puterea nou dobândită, Hoshino a ascultat CD-ul de mai multe ori. Discul mai conținea un trio pentru pian de același compozitor, intitulat Fantoma, care nu era nici el nou deloc, dar lui Hoshino îi plăcea mai mult Arhiducele. Avea mai multă profunzime. Între timp, Nakata stătea într-un colț și mormăia ceva către piatră. Din când în când, dădea din cap și își freca creștetul cu palma. Săteau amândoi în aceeași cameră, fiecare cufundat în treburile sale.

— Te deranjează muzica? Îl întreabă Hoshino.

— Nu, nu mă deranjează. Pentru mine, muzica este ca vântul.

— Hm... Ca vântul, zici?

La ora șase, Nakata a pregătit cina. A prăjit niște somon și a făcut o salată de legume. A umplut și câteva farfurioare cu fierturile de mai devreme. Hoshino a pornit televizorul și s-a uitat la știri, sperând să afle ceva despre ancheta în cazul de omucidere din Nakano în care Nakata era suspect, dar nu a existat nici un fel de referire la acest caz. Erau doar știri despre răpirea unei fetițe, represaliile din Israel și Palestina, un grav accident rutier pe o autostradă

din vestul Japoniei, o bandă de hoți de mașini, majoritatea străini, declarația sexistă a unui ministru și disponibilizările din cadrul unei mari firme din domeniul informaticii.

Nici o știre plăcută.

Cei doi s-au așezat la masă, față în față, și au mâncat.

— Delicios! Spuse Hoshino plin de admirație. Ai un adevărat talent la gătit.

— Vă mulțumesc. Este prima dată când cineva servește din mâncarea preparată de Nakata.

— Nu ai prieteni sau familie care să ia masa cu dumneata?

— Nu. Doar pisicile, dar dănașele mănâncă cu totul alte lucruri.

— Asta așă e. Oricum, să știi e că e foarte bun. Mai ales fierturile.

— Mă bucur nespun că vă place. Pentru că nu pot să cîtesc, fac uneori niște greșeli cumplite și îmi ies niște mîncăruri foarte rele. De aceea folosesc mereu aceleași ingrediente și le prepar mereu la fel. Dacă aș putea să cîtesc, aș găti și alte lucruri.

— Eu sunt foarte mulțumit și cu astea.

— Domnule Hoshino? Spuse Nakata pe un ton serios, îndreptându-și spatele.

— Ce e?

— Îmi închipui. Dar, uite, pe pliantul de la CD-ul ăsta scrie că Beethoven era surd. Beethoven a fost un compozitor strălucit, care, în tinerețe, era considerat cel mai bun pianist din Europa. Și-a câștigat o mare reputație și ca interpret.

Dar, la un moment dat a început să surzească, în urma unei boli. A ajuns să nu mai audă aproape deloc. E ceva cumplit pentru un compozitor. Înțelegi?

— Da, cred că da.

— Un compozitor care a surzit e ca un bucătar care și-a pierdut simțul gustului. Ca o broască fără membranele dintre degete sau un șofer de tir cu permisul suspendat. Așă ceva ar distruge pe oricine. Păi, nu? Dar Beethoven nu s-a lăsat descurajat. Mă rog, s-o fi deprimat el un pic, dar nu a cedat în fața nenorocului. A zis: tot înainte! A continuat să compună și a creat niște piese strălucite, chiar mai profunde. E mare lucru. Uite, Arhiducele, pe care tocmai l-am ascultat, l-a compus când nu prea mai auzea. Așă că da, e greu să nu poți să citești, dar asta nu e tot. Rămân atâtea lucruri pe care numai dumneata poți să le faci. Înspre astea trebuie să te uși. Uite, poți să vorbești cu o piatră, nu?

— Da, pot să vorbesc un pic cu dânsa. Iar înainte vorbeam cu pisicile.

— Cred că ești singurul pe lume în stare de așă ceva.

Oricâte cărți ar citi, un om obișnuit tot n-ar fi în stare să vorbească cu pietrele sau cu pisicile.

— Știi, în ultima vreme visez foarte mult și în vis știu să cîtesc și nu mai sunt nici prost. Sunt fericit, merg la bibliotecă și cîtesc multe cărți. E minunat!

Răsfoiesc carte după carte, dar la un moment dat cineva stinge lumina și se face beznă. Nu mai văd nimic. Nu mai pot să citesc.

Atunci mă trezesc. E minunat să poți citi, chiar și în vis.

— Hm... Eu știu să citesc, dar nu mă ating deloc de cărți.

Sucită mai e și lumea asta!

— Domnule Hoshino?

— Ce e?

— Ce zi este astăzi?

— Sâmbătă.

— Măine o să fie duminică?

— În mod normal, da.

— Pot să vă rog să conduceți mașina mâine dimineață?

— Sigur. Încotro?

— Nu știu. Mă voi gândi după ce ne urcăm în mașină.

— Poate n-o să mă crezi, dar eram sigur că asta o să-mi răspunzi.

Hoshino s-a trezit a doua zi, pe la șapte. Nakata era deja în picioare, în bucătărie și prepara micul dejun. Tânărul s-a dus la baie, s-a spălat pe față cu apă rece și s-a bărbierit cu aparatul de ras electric. Au mâncat orez cald, supă miso cu vinete, stavrid uscat și murături. Hoshino și-a mai pus o porție de orez.

După masă, cât a spălat Nakata vasele, Hoshino s-a uitat din nou la știri. De data aceasta au fost câteva cuvinte despre crimă din Nakano. „Au trecut zece zile de la crimă, dar nu a apărut încă nici un indiciu important”, anunța monoton prezentatoarea de la NHK. Pe ecran a apărut poarta splendidă a unei case. Zona era împrejmuțată cu bandă și în față era postat un polițist.

„Continuă căutarea băiatului de cincisprezece ani, dispărut chiar înaintea producerii incidentului, dar încă nu i s-a dat de urmă. Este căutat și bărbatul de șaiszeci de ani care locuia în apropiere și care, după săvârșirea crimei, a trecut pe la secția de poliție și a furnizat informații în legătură cu această crimă. Încă nu este clar dacă între aceste două persoane există vreo legătură. Deoarece casa nu a fost răscolită, poliția nu înlătură ipoteza unei răfuieli personale și acum investighează cercul de cunoștințe ale victimei. Ca recunoaștere a meritelor artistice ale domnului Tamura, Muzeul de Artă Modernă din Tokyo...”

— Nea Nakata! Strigă Hoshino.

— Da! Ce este?

— Îl știi cumva pe băiatul ăluia omorât din Nakano?

Cică are cînșpe ani.

— Nu, nu îl cunosc pe acest băiat. După cum v-am spus, Nakata nu știe decât de Johnnie Walker și de câine.

— Hm. Se pare că poliția îl caută și pe el. E singur, nu are nici frați, nici mamă. A fugit de acasă înainte de incident și acum e dat dispărut.

— Da?

— Nu prea înțeleg toată povestea asta. Dar poliția nu zice mai multe, dau informații cu târâita. Din ce mi-a zis colonelul Sanders, ei știu deja că ești în

Takamatsu și că împreună cu tine e un tip bine. Dar chestiile astea nu au ajuns în presă. Aștia se gândesc că, dacă apare în mass-media că suntem aici, am putea fugi în altă parte. Așa că se fac că nu știu nimic. Sunt niște indivizi de speță joasă.

La opt și jumătate, cei doi s-au urcat în Mazda Familia parca pe stradă. Nakata a făcut ceai și a umplut termosul.

Stătea liniștit pe scaunul din față, cu vechea lui pălărie mototolită pe cap și umbrela și geanta în brațe. Hoshino dăduse să-și pună pe cap șapca cu Chunichi Dragons, dar, privindu-se în oglinda din hol, și-a dat seama că poliția probabil știa deja că „bărbatul cel tânăr” purta o astfel de șapcă, ochelari Ray-Ban verzi și cămașă hawaiiară. Oamenii care să poarte șapcă cu Chunichi Dragons nu vezi deloc în zona asta și dacă își mai pune și ochelarii și cămașa, își compunea un aspect prea bătător la ochi. Colonelul Sanders se gândise atât de departe, încât îi pregătise un tricou polo bleumarin, nebătător la ochi, nu cămași hawaiene. Dat naibii individul! Hoshino s-a hotărât să își lase ochelarii și Șapca în casă.

— Unde să mergem? Întrebă el.

— Oriunde. Putem să ne învârtim prin centru.

— Oriunde?

— Da, unde doriți dumneavoastră. Nakata o să stea cu
chii pe geam.

— Hm..., mă gândesc Hoshino. Eu am tot condus, și cât am fost în Forțele de Apărare, și la firma de transport, așa că mă încred în șofatul meu. Dar de fiecare dată când am luat volanul în mână, am știut exact unde trebuie să merg și mă duceam într-acolo în linie dreaptă. Chestia asta mi-a intrat în sânge. Nu mi s-a spus niciodată doar să plec, treaba mea încotro o apuc. Așa că mă simt complet pierdut.

— Îmi cer mii de scuze.

— Ei, lasă, n-ai de ce să-ți ceri scuze. Hai că văd eu ce fac, zise Hoshino și puse CD-ul cu Arhiducele la CD-playerul din mașină. Eu mă învârt prin oraș, pe unde îmi place mie, iar dumneata stai cu ochii pe geam. E bine?

— Da, este foarte bine.

— Dacă găsești ce cauți, opresc, iar de acolo povestea o să ia o nouă întorsătură. Corect?

— Da, cred că este corect.

— Bine ar fi, spuse Hoshino și își întinse harta pe genunchi.

Cei doi s-au învârtit prin Takamatsu. Hoshino însemna cu markerul pe hartă porțiunile parcurse. După ce acopereau o bucată și se asigurau că bătuseră toate drumurile, treceau la o zonă nouă. Din când în când, opreau ca să bea ceai și să fumeze. Au ascultat Arhiducele fără încetare. La prânz, au intrat într-un restaurant și au mâncat orez cu curry.

— Până la urmă, ce anume cauți? Îl întrebă Hoshino după ce terminară de mâncat.

— Nu știu nici eu. Până nu...

— Îl văd, nu știu.

— Așa este.

Hoshino clătină din cap fără vlagă.

— Știu răspunsul dinainte. Am vrut doar să-l confirm.

— Domnule Hoshino?

— Ce e?

— S-ar putea să dureze mult timp până îl gădesc.

— Asta e. Facem și noi ce putem. Asta e barca în care ne-am suit.

— Mergem cu barca?

— Nu, deocamdată nu luăm nici o barcă.

La ora trei au intrat într-o cafenea și Hoshino a băut o cafea. Nakata s-a gândit ce s-a gândit și în cele din urmă a cerut lapte cu gheață. Tânărul era deja rupt de oboseală și nici nu mai era în stare să deschidă gura. Se săturase și de Arhiduce. Nu prea îi plăcea să se învârtă atâta printr-un singur loc. Era plictisitor, nu putea să bage viteză și trebuia să se străduiască să fie atent. Au trecut pe lângă câteva mașini de poliție, iar Hoshino a încercat să nu își ridice privirile. Evitau să treacă prin fața secțiilor de poliție.

Oricât de discretă ar fi o Mazda Familia, dacă îi vedeau de mai multe ori, riscu să îi ia la întrebări. În plus, trebuia să fie mai atent ca de obicei ca nu

cumva să se tamponeze cu vreo mașină. Cât conducea el, inspectând harta, Nakata sătea cu mâinile sprijinite pe geam ca un copil sau un cățel cuminte și privea nemișcat peisajul. Chiar părea să caute ceva foarte serios. Până la lăsarea serii, cei doi și-au văzut fiecare de ale lui, fără să vorbească.

„Ce anume cauți...”, cânta Hoshino din cântecul lui Yosui Inoue. Celelalte versuri nu și le mai amintea, drept pentru care inventa restul, căutând cuvinte care să se potrivească.

„Tot nu găsești?”

Se lasă și noaptea Vineși foamea Neînvolvăm de m-apucă amețelaa.”

Pe la șase s-au întors în apartament.

— Domnule Hoshino, să continuăm și mâine!

— Azi am acoperit o bucată destul de mare. Cred că mâine terminăm. Aș vrea să te întreb ceva.

— Da, ce este?

— Dacă nu găsim în Takamatsu ce căutăm, ce propui să facem?

Nakata se frecă cu palma pe creștet.

— Dacă nu găsim în Takamatsu ce căutăm, trebuie să lărgim aria.

— Aha. Și dacă tot nu găsim, ce facem?

— Dacă tot nu găsim, atunci mai lărgim un pic aria.

— Adică tot lărgim aria până găsim ce căutăm. Cum e și vorba aia, dacă un câine se plimbă, mai devreme sau mai târziu o să dea cu nasul de-un băț.

— Așa este, spuse Nakata. Dar nu înțeleg, de ce dă câinele cu nasul în băț? Dacă vede bățul în fața dânsului, poate să îl ocolească.

Hoshino își înclină capul într-o parte.

— Asta așa e. Nici n-am remarcat până acum. De ce să dea cu nasul în băț?

— Este foarte straniu.

— În fine, dacă o luăm așa, ne încurcăm de tot. Hai să lăsăm deocamdată câinele și bățul. Ce vreau eu să știu e până unde o să tot lărgim aria căutărilor. Dacă ne îndepărtăm prea mult, ajungem în prefectura vecină, în Ehime sau în Kochi. O să ne prindă toamna pe-aici.

— Se poate, dar să știți că Nakata trebuie să găsească acest lucru, c-o veni toamna, c-o veni iarnă. Sigur, n-o să puteți să mă ajutați la nesfârșit. Mai departe o să caute doar Nakata, umbând pe jos.

— Mai vedem noi..., bălmași tânărul. Poate dacă mai discuți puțin cu piatra, mai afli niște amănunte de la dansa.

Cam pe unde să căutăm, așa, în mare.

— Îmi cer scuze, dar piatra este cam tăcută.

— Aha, deci e tăcută... După cum arată, așa ai zice, ce-i drept. Nici să înnoate nu prea cred că-i place. În fine, să nu ne mai gândim la nimic. Hai să tragem un pui de somn zdravăn și continuăm mâine.

Ziua următoare a decurs exact la fel. Hoshino a acoperit jumătatea de vest a orașului. Harta se umpluse de linii galbene. Singura diferență consta în

numărul crescut de căscături ale lui Hoshino. Nakata stătea mai departe cu nasul aproape lipit de geam și căuta ceva cu o privire foarte serioasă. Nu au schimbat multe vorbe. Hoshino își ținea mâinile pe volan și ochii după polițiști, iar Nakata își continua căutarea neobosită. Însă tot nu găsea ce căuta.

— Astăzi este luni? Întrebă el.

— Da. Ieri a fost duminică, azi e luni, răspunse el și aproape de disperare, inventă o melodie și începu să cânte ce îi trecea prin cap.

„Dacă azi e luni, Măine va fi mați.

Furnicile muncesc mereu, Iar rândunelele sunt elegante.

Coșul e înalt, amurgul roșu.”

— Domnule Hoshino, îl strigă Nakata puțin mai târziu.

— Ce e?

— Niciodată să nu mă satur să privesc furnicile muncind.

— Da...

La prânz au intrat într-un restaurant și au mâncat specialitatea casei, orez cu tipar. Pe la trei au oprit la o cafenea, unde au băut cafea și, respectiv, ceai de alge. Până la ora șase, harta devenise complet galbenă, iar Mazda Familia parcursese cu anvelopele sale anonime toate drumurile din oraș. Dar tot nu găsiseră ce căutau.

„Ce anume cauți?” își cânta Hoshino cântecul cu o voce sleită.

„Tot n-ai găsit ce cauți?”

Că am bătut tot orașul și mă doare și funduul Nu ne întoarcem odată acasă?”

— Dacă o mai ținem mult așa, o să devin un adevărat cantautor.

— La ce vă referiți?

— *La nimic. Era doar o glumă inofensivă.*

Cei doi s-au lăsat păgubași, au părăsit orașul, au intrat Pe drumul național și se îndreptau spre casă, când, pierdut făgânduri, Hoshino a uitat să vireze la stânga la o intersecție. A încercat să găsească un loc să întoarcă, dar drumul era plin de curbe, a nimerit numai în sensuri unice și până la urmă s-a pierdut. S-au trezit intrând într-un cartier rezidențial necunoscut. Era o zonă elegantă, cu case împrejmuite de garduri înalte. Drumul era foarte liniștit și nu se vedea nici țipenie de om.

— *Ca distanță, n-ar trebui să fim foarte departe de casă, dar habar n-am unde suntem, zise Hoshino desfăcând harta.*

Parcase în dreptul unui teren viran, oprise motorul și trăsesese frâna de mână. A citit adresa de pe un stâlp de curent și o căuta pe hartă. Avea însă ochii foarte oboșiți și nu reușea să o găsească.

— *Domnule Hoshino?*

— *Ce e?*

— *Mă scuzați că vă întrerup, dar ce scrie pe poarta aceea?*

Hoshino își ridică privirea de pe hartă și se uită în direcția indicată de Nakata. În zidul înalt era o poartă în stil vechi, iar în dreptul ei, o firmă de lemn. Poarta neagră era perfect închisă.

— *Biblioteca Memorială Kamura. Ce-o fi căutând într-o zonă atât de liniștită? Și nici nu prea arată a bibliotecă, mai degrabă a vilă obișnuită.*

— *Biblioteca Me-mo-ri-a-lă Kā-mu-ra?*

— *Exact. Probabil că e o bibliotecă făcută în memoria unui anume Komura. Nu că așa avea habar cine ar putea fi individul.*

— *Domnule Hoshino?*

— *Ce e? Zise el că căutând mai departe pe hartă.*

— *Acolo este.*

— *E ce?*

— *Ce caută Nakata. Acolo este.*

Hoshino își ridică ochii din hartă și se uită la Nakata. Se uită apoi la bibliotecă, încruntându-se. Mai citi o dată ce scria pe firmă. Scoase pachetul de Marlboro, luă o țigară și o aprinse cu o brichetă din plastic. Trase fumul în piept apoi îl suflă afară prin fereastra deschisă.

— *Serios?*

— *Da, nu e nici o îndoială.*

— *Coincidența e o chestie care îți cam dă fiori.*

— *Aveți perfectă dreptate, încuviință Nakata.*

Capitolul 39

A doua zi în munți se scurge ca de obicei. Singura diferență dintre o zi și oricare alta este vremea. Dacă și vremea ar rămâne neschimbată, le-aș pierde repede șirul. Nu aș mai distinge ieri de azi sau azi de mâine. Timpul ar pluti ca un vapor în derivă pe marea întinsă.

Socotesc că azi e marți. Ca de obicei, doamna Saeki ofeă un tur al bibliotecii – desigur, dacă există doritori. Exact ca în ziua în care am pășit și eu

pe poarta bibliotecii memoriale Komura... Pantofii ei cu toc cui urcă scările, reverberând în încăperile liniștite. Ciorapii sclipitori, bluza albă-albă, stiloul Mont Blanc de pe birou. Zâmbetul liniștit, care aruncă o umbră prelungă de resemnare. Toate îmi par departe, de parcă nici nu ar mai fi reale.

Așezat pe canapea, adulmec mirosul materialului decolorat și mă gândesc la sexul cu doamna Saeki. Parcurg amintirile una câte una, rânviindu-le în minte. Se dezbracă încet. Vine în pat. Evident, am din nou erecție. Foarte puternică. Inșă nu mă mai doare ca până ieri. Mi-a dispărut și roșeața de pe gland.

Când mă satur de fantezme sexuale, ies din casă și îmi fac exercițiile obișnuite. Fac abdomene, folosindu-mă de balustrada de la prispă. Urmează o serie rapidă de genuflexiuni și întinderi. Transpirat din plin, înmoi un prosop în Pârâu și mă șterg pe tot corpul. Apa rece mă mai calmează.

Mă așez din nou pe prispă și îmi pun Radiohead la walkman.

Tot ascult aceea și muzică de când am plecat de acasă, Kid

4> Radiohead, Greatest Hits ale lui Prince și uneori John Coltrane, My Favourite Things.

La două – ora la care începe turul bibliotecii – plec din nou prin pădure. O iau pe aceeași potecă și după câțiva pași ajung în luminis. Mă așez pe iarbă,

sprijinit de trunchiul unui copac și privesc peticul rotund de cer care se deschide printre crengi. Se văd trunchiuri de nori albi, varatici. Până aici, zona este sigură. Pot să mă întorc ușor la cabană. Este un labirint pentru începători, „nivelul 1” al unui joc, pe care îl pot termina cu ușurință. Dacă merg mai departe înșă, aș intra într-un labirint mult mai întortocheat, mai competitiv.

Potecă se îngustează și se pierde în marea de ferigi.

Cu toate acestea, mă hotărăsc să mai înaintez puțin.

Vreau să văd cât de adânc pot să intru în pădure. Îmi dau seama că mă pasc pericole, dar vreau să mă conving cu ochii mei, să simt pe pielea mea ce fel de pericole sunt și cât de mari. Trebuie să fac asta. Ceva mă împinge de la spate.

Înaintez cu atenție pe cărăruie. Copacii sunt din ce în ce mai falnici, iar aerul mai dens și mai apăsător. Deasupra capului am un hățis de crengi prin care nu se mai vede deloc cerul. Izul de vară care plutea în aer a dispărut deja.

Aici nici nu par să existe anotimpuri. Încep să nu mai fiu sigur că ce urmează eu e o potecă adevărată. Arată a drum, dar s-ar putea să fie înșelător. În mirosul sufocant de verdeață, toate definițiile devin neclare. Ce e corect se amestecă cu ce nu e corect. Undeva, deasupra capului, aud croncănitul ascuțit al unui corb. Ar putea să fie un avertisment adresat mie. Mă opresc și privesc cu atenție în jur. E periculos să mă avânt mai departe fără un echipament adecvat. Trebuie să mă întorc.

Înșă nu e o treabă foarte simplă. Mersul înapoi e poate chiar mai greu decât mersul înainte, ca retragerea armatelor lui Napoleon. Drumul e înșelător, iar copacii deși se înalță înaintea mea ca un zid întunecat. Respirația îmi răsună neobișnuit de tare în urechi, ca un curent de aer care șuieră într-un colț de

lume. Un fluture negru, mare cât palma, îmi trece prin fața ochilor. Are forma petei de sânge de pe tricoul meu alb. Apare din umbra copacilor, îmi taie calea alene și dispare din nou în umbra copacilor. După ce se face nevăzut, aerul din jur devine mai rece și mai apăsător. Mă năpădește frica să nu fi pierdut drumul. Corbul cronăne din nou ascuțit deasupra capului meu. Pare să fie același corb, cu același mesaj. Mă opresc și privesc din nou în sus. Nu îl văd pe nicăieri. Dintr-odată începe să bată vântul, un vânt adevărat, care răscolește frunzele întunecate de la picioarele mele. Simt câteva umbre mișcându-se cu iuțea în spatele meu, dar când mă întorc, deja s-au ascuns.

Reușesc totuși să ajung înapoi la „piațeta” aceea rotundă zona de siguranță. Mă așez din nou pe iarbă și respir adânc. Privesc peticul rotund de cer, cer adevărat, reasigurându-mă că am revenit în lumea din care am plecat.

Simt izul de vară. Razele soarelui mă învăluie ca într-o peliculă și mă încălzesc. În piept încă îmi mai stăruie frica de mai devreme, ca un petic de zăpadă rămasă netopită, în coșul grădinii. Inima îmi mai bate uneori neregulat și încă mai am pielea de găină.

În noaptea aceea, întins pe pat în întuneric, cu răsuflarea tăiată și ochii larg deschiși, aștept să apară cineva din beznă. Mă rog în sinea mea să se arate. Nu știu dacă ruga mea ajută la ceva, dar mă concentrez asupra unui singur lucru și sper la el cu putere. Îmi doresc ca speranța mea să aibă un efect.

Dar dorința nu mi-e îndeplinită. Speranța mi-e spulberată. Nici în seara aceasta doamna Saeki nu apare. Nu apare nici cea reală, nici fantoma ei, nici fata de cincisprezece ani. Întunericul rămâne întuneric. Până să adorm mă necăjește o erecție puternică, mult mai puternică decât de obicei, însă nu mă masturbez. Vreau să mai păstrez o vreme neatinsă amintirea sexului cu ea. Adorm cu pumnii încleștați, sperând să o visez.

În schimb, o visez pe Sakura.

Poate că nici nu e vis. Totul e extrem de viu și coerent.

Nimic neclar. Nu știu exact cum să-l denumesc. Ca fenomen, nu poate fi altceva decât un vis. Sunt la ea acasă. E în pat și doarme. Eu sunt întins pe jos, în sacul de dormit, ca atunci când am rămas la ea peste noapte. Timpul s-a dat înapoi, aducându-mă într-un moment de cumpănă.

Mă trezește o sete cumplită și ies din sacul de dormit să beau apă. Beau mai multe pahare, vreo cinci, șase. Am pielea acoperită de o peliculă fină de transpirație și am o erecție puternică. Partea din față a boxerilor e umflată.

Parcă ar fi un organism cu propria lui conștiință și propriul lui sistem de funcționare. O parte din apa pe care o beau ajunge automa în el. Aud chiar cum o înghite.

Pun paharul în chiuvetă și mă sprijin de perete. Vreau să știu ce oră e, dar nu găsesc ceasul. Trebuie să fie cea mai adâncă oră din noapte, oră la care până și ceasul se pierde.

Stau în picioare lângă patul lui Sakura. Lumina felinarelor se strecoară în cameră prin perdele. Doarme dusă, cu spatele la mine. De sub plapuma

subțire i se ȋlesc ȃlpile mici și delicate. Simt cum ȋn spatele meu cineva apasă un buton.

Se aude un clic sec. Copacii de și ȋmi blochează vederea.

Acolo nu exist ȃ nici măcar anotimp. Mă hotărăsc să mă strecur ȋn pat lângă Sakura. Patul mic, de o persoană, scârțăie sub greutatea a două trupuri. ȋi adulmec ceafa. Miroase vag a transpirație. O ating ușor pe spate. Murmură ceva, dar doarme mai departe. Se aude croncănitul ascuțit al unui corb. Privesc ȋn sus, dar nu ȋl zăresc. Nu se vede nici cerul.

ȋi ridic tricoul și ȋi ating sâni moi. ȋi apuc sfârcurile ȋntre degete, ca pe un buton de reglat radioul. Penisul meu ȋn erecție o ȋmpunge ȋn coapse, dar nu scoate nici un sunet.

Respirația ȋi rămâne neschimbată. Doarme dusă, ȋmi zic eu.

Corbul cronc ȃne din nou, trimițându-mi un mesaj pe care ȋnsă nu reușesc să ȋl descifrez.

Sakura e fierbinte și transpirată ca și mine. ȋncerc să ȋi schimb poziția. O trag spre mine și o ȋntind pe spate. Expiră prelung, dar nu dă semne să se trezească. ȋmi pun urechea pe abdomenul ei plat ca o coală de hârtie și ȋncerc să deslușesc ecourile labirintului de mai jos.

Erecția mea pare să dureze la nesfârșit. ȋi cobor chiloțeeii de bumbac și i-i scot ȋncet pe picioare. Cuprind cu palma părul ei pubian și degetul meu coboară mai adânc. E cald și ademenitor de umed. ȋmi mișc ȋncet degetul, dar ea tot nu se trezește. Doar respiră din nou adânc, cufundată ȋn vis.

ȋn același timp, ȋn golul acela din mine, ceva ȋncearcă să-și lepede cochilia. Dintr-odată, ȋnăuntrul meu apare o pereche de ochi, ȋntorși către mine, prin care pot să văd ce se ȋntâmplă. ȋncă nu-mi dau seama dacă acest „ceva” e bun sau rău, dar, ȋn orice caz, nu ȋi pot opri mișcarea. E ceva lunecos, care ȋncă nu are față, dar care va ieși din cochilie, va căpăta un chip și ȋși va lepăda membrana gelatinoasă.

Atunci voi ști ce e cu adevărat. ȋnsă deocamdată este doar un semn amorf. ȋntinde un fel de mână și ȋncearcă să străpungă partea cea mai fragilă a cochiliei. ȋi văd fiecare mișcare.

Mă hotărăsc.

Ba nu, de fapt nu mă hotărăsc asupra nici unui lucru, pentru că nu pot să fac nici o alegere. ȋmi scot boxerii, dezgolindu-mi penisul. O iau ȋn brațe pe Sakura, ȋi desfăc picioarele și pătrund ȋn ea. Nu mi-e greu. E moale, iar eu sunt foarte tare. Penisul nu mă mai doare. Glandul mi s-a mai ȋntărit ȋn ultimele zile. Sakura ȋncă visează, iar eu ȋmi ȋngrop trupul ȋn visul ei.

Dintr-odată se trezește și realizează că sunt ȋn ea.

— Tamura, ce naiba faci?

— Văd că am intrat ȋn tine.

— De ce faci una ca asta? Mă ȋntrebă ea cu o voce răgușită. Nu ȋi-am zis că nu ai voie?

— Dar n-am avut ȋncotro.

— Gata, ȋncetează. Scoate-l mai repede afară!

— Nu pot, spun eu și clatin din cap.

— Ascultă-mă cu atenție, Tamura! În primul și în primul rând, eu am un iubit. În al doilea rând, ai intrat în visul meu fără voie și nu e corect.

— Știu.

— Încă nu e prea târziu. Ești deja în mine, dar încă nu te-ai mișcat și nici n-ai ejaculat. Stai acolo nemșcat, ca Picat pe gânduri, nu?

Dau din cap că da.

— Ieși, mă dojenește ea. Și să uităm de toată treaba asta. Eu o să uit și te rog să uiți și tu. Sunt sora ta; ești fratele meu. Chiar dacă nu suntem legați prin sânge, suntem, negreșit, frate și soră. Ai priceput? Suntem o familie.

N-avem voie să facem așa ceva!

— E prea târziu.

— De ce?

— Pentru că așa am hotărât eu.

— Pentru că așa ai hotărât tu, spune tânărul numit Corbul.

Nu mai vrei să fii jucat pe degete. Nu mai vrei să lași lucrurile să te dezorienteze. Deja l-ai omorât pe tatăl tău. Deja ai violat-o pe mama ta. Iar acum ești înăuntrul surorii tale. Dacă există un blestem, vrei să-l duci la împlinire, să termini rapid ceea ce a fost programat să se întâmple. Să scapi cât

mai repede de povară, ca apoi să poți fi pe deplin tu însuși, nu o marionetă în mâna altcuiva! Asta îți dorești.

Își acoperă fața cu mâinile și plânge puțin. Ți pare rău pentru ea, dar acum nu mai poți ieși din ea.

Penisul tău se mărește și se întărește înăuntrul ei, de parcă ar prinde rădăcini.

— Am înțeles. Nu mai spune nimic! Zice ea. Dar ține minte asta: mă violezi. Te plac, dar asta nu este ceea ce vreau. S-ar putea să nu ne mai vedem niciodată, oricât de tare am vrea mai târziu să ne întâlnim. Bine?

Nu răspunzi. Ți suprimi gândurile. O strângi în brațe și începi să îți miști coapsele. Încet, cu grijă, apoi mai repede. Încerci să ții minte forma copacilor ca să poți găsi drumul de întoarcere, dar toți arată la fel și dispar într-o mare anonimă. Sakura închide ochii și se abandonează mișcărilor tale. Nu spune nimic. Nu opune rezistență. Are capul întors într-o parte și chipul golit de orice expresie. Dar tu simți plăcerea care o străbate ca pe o prelungire a ta.

Copacii deși se înalță ca un zid întunecat și îți blochează vederea. Pasărea nu îți mai transmite mesaje. Ejaculezi.

Ejaculez.

Mă trezesc. Sunt în pat și nu e nimeni în jur. E noapte, întunericul e adânc și îngHITE toate ceasurile. Mă dau jos din pat, îmi scot chiloții, mă duc în bucătărie și îi spăl de spermă. E lipicioasă, albă și grea, ca un copil nelegitim născut din întuneric. Beau câteva pahare de apă, dar nu reușesc să îmi potolesc setea. Mă simt foarte singur. În miezul nopții, în beznă, înconjurat de pădure, mă simt cum nu se poate de singur. Aici nu sunt anotimpuri, nu e lumină.

Mă așez pe pat și respir adânc. Întunericul mă învăluie.

Acel ceva din ăuntru tău se arată clar acum. O umbră neagră care se odihnește. Cochilia nu se mai zărește pe nicăieri. A spart-o și a lepădat-o complet.

Ai ceva lipicios pe m âini. Pare să fie sânge de om. Ți ridici mâinile în dreptul ochilor, dar e prea puțină lumină ca să vezi. E prea întuneric, și pe dinăuntru, și pe dinafară.

Capitolul 40

Lângă placa cu inscripția „Biblioteca Memorială Komura” se vedea un afiș cu programul de funcționare în care scria că luna era închis, orele de program erau între unsprezece și cinci, intrarea liberă, iar marțea se organiza un tur al bibliotecii începând cu ora două. Hoshino i-a citit lui Nakata tot ce scria.

— Azi e luni, deci e închis, zise tânărul și se uită la ceas.

Dar nu mai contează, că la ora asta ar fi fost închis oricum.

— Domnule Hoshino?

— Ce e?

— Nu arată că biblioteca la care am fost noi.

— Da, aia era una mare, de stat, iar asta e particulară.

Sunt la scară diferită.

— Nakata nu înțelege prea bine ce anume este o bibliotecă „particulară”. Adică un om înstărit cărui îi plăc cărțile a construit locu asta și a pus la dispoziția publicului o grămadă de cărți adunate de el. Așa: poftiți și citiți! E mare lucru. Și după cum arată poarta, pare să fie excelentă.

— Cum adică „înstărit”?

— Adică bogat.

— Care este diferența dintre „bogat” și „înstărit”?

Hoshino își înclină capul într-o parte.

— Păi nu prea știu nici eu, dar așa zice că un om înstărit, pe lângă bani, e și cultivat.

— Cultivat?

— Adică, uite, oricine are bani se cheamă că e bogat. Și eu, și dumneata, dacă am avea bani, am fi bogați, dar nu neapărat și înstăriți. Pentru asta e nevoie de ceva mai mult timp-

— Este foarte complicat.

— Da, e complicat. În orice caz, asta nu ne privește pe noi. Noi n-avem nici o șansă să ajungem nici măcar bogați.

— Domnule Hoshino?

— Ce e?

— Dacă astăzi este luni și este închis, mâine, dacă venim la ora unsprezece, găsim deschis?

— Da. Mâine e marți.

— Oare poate și Nakata să intre?

— Scrie aici că poate să intre oricine. Deci și dumneata.

— Adică e voie, chiar dacă nu știu să citesc?

— *Da, bine înțeles. Că nu se apucă să te întrebe la intrare dacă știi sau nu să citești.*

— *Atunci Nakata ar vrea să între.*

— *Bine. Măine dimineață venim direct încoace și intrăm amândoi, da? Zise tânărul. Uite, vreau să fiu sigur că am înțeles o chestie. Țasta e locul ăla, nu? Adică o să găsești înăuntru ce cauți.*

Nakata își scoase pălăria și își frecă creștetul cu palma.

— *Da.*

— *Deci nu mai trebuie să cautăm?*

— *Nu. Nu mai cautăm nimic.*

— *Ce bine! Zise Hoshino ușurat. Ce ne făceam dacă dura până la toamnă?*

Cei doi s-au întors în apartamentul colonelului Sanders, au dormit zdravăn, iar a doua zi la ora unsprezece au pornit spre bibliotecă. Era doar la douăzeci de minute de mers, așa că s-au dus pe jos. Dis-de-dimineață, Hoshino dusese mașina înapoi la centrul de închirieri.

Când au ajuns, au găsit poarta larg deschisă. Se anunța o zi caldă și umedă. Pe jos era stropit cu apă, iar îndărătul Porții se zărea o grădină îngrijită.

— *Tataie! Zise tânărul în fața porții.*

— *Da. Ce este?*

— *Ce facem după ce intrăm? Nu vreau să mă trezesc că se întâmplă cine știe ce trăsnaie, așa că prefer să știu dinainte. Trebuie să mă pregătesc și eu sufletește.*

Nakata căzu pe gânduri.

— *Nu știu ce să facem după ce intrăm, dar pentru că e o bibliotecă, mă gândeam să citim deocamdată. Nakata o să-și aleagă un album cu poze și puteți și dumneavoastră să citiți ceva.*

— *Am priceput. E bibliotecă ă, așa că deocamdată citim. E logic.*

— *Mă gândesc mai apoi ce e de făcut.*

— *Te gândești mai apoi. Foarte bine. Și asta e o logică sănătoasă.*

Cei doi au traversat grădina și au intrat printr-un hol în stil vechi. Imediat au dat de biroul de recepție, unde stătea un tânăr zvelt și chipeș. Cămașă albă de bumbac, ochelari micuți, breton lung, căzut pe frunte. Genul care apare în filmele alb-negru ale lui Francois Truffaut, își zise Hoshino.

Când i-a văzut, tânărul cel chipeș a zâmbit.

— *Bună ziua! Îl salută Hoshino cu o voce veselă.*

— *Bună ziua! Răspunse el. Bine ați venit!*

— *Am vrea să citim ceva.*

— *Desigur, zise Oshima. Puteți citi orice doriți. Biblioteca noastră este deschisă publicului larg. Aveți acces liber la rafturi. Fișele pentru căutare și calculatorul vă stau la dispoziție. Dacă aveți vreo întrebare, vă ajut cu cea mai mare plăcere.*

— *Mulțumim.*

— Vă interesează vreun domeniu aparte sau căutați ceva anume?
Hoshino clătină din cap.

— Deocamdată nu. Ne interesează mai degrabă biblioteca în sine. Treceam pe aici, ne-a atras atenția și ne-am gândit să intrăm. Clădirea e superbă.

Oshima fluturând un zâmbet grațios și luă în mână un creion lung și ascuțit.

— Așa ajunge multă lume pe la noi.

— Mă bucur, spuse Hoshino.

— Dacă aveți cumva timp, începând cu ora două, oferim un scurt tur al bibliotecii. Se organizează în fiecare după-amiază de marți și doamna directoare oferă câteva detalii despre istoria acestei biblioteci. Iar astăzi este chiar o zi de marți.

— Sună interesant. Nea Nakata, ce zici, mergem?

Cât au discutat Hoshino și Oshima, Nakata și-a frecat pălăria în mâini și s-a uitat absent împrejur, dar și-a revenit în fire când s-a auzit strigat.

— Da? Despre ce este vorba?

— De la două să vizitează biblioteca, ce zici, mergem?

— Da, domnule Hoshino. Vă mulțumesc. Nakata ar dori să o viziteze.

Oshima le urmărea conversația cu interes. Nakata și Hoshino – oare ce legătură putea fi între ei? Nu păreau rude. O pereche neobișnuită, și ca vârstă, și ca înfățișare.

Nu păreau să aibă nimic în comun. În plus, acest domn Nakata avea un stil mai ciudat de a vorbi și ceva care îi capta atenția. Dar nu era ceva rău.

— Ați venit de departe? Întrebă Oshima.

— Da, din Nagoya, se grăbi Hoshino să răspundă înainte să apuce Nakata să deschidă gura. Dacă scotea vreun „am venit din sectorul Nakano”, se complica treaba. Deja se vorbea la știri despre un bătrân cu semnalmentele lui, implicat în crima din Nakano. Din fericire, din câte știa, încă nu publicaseră vreo fotografie cu el.

— Deci veniți de departe.

— Da. Am traversat un pod și am ajuns aici. A fost un pod splendid, zise Nakata.

— Așa este. Este un pod foarte mare. Eu încă nu l-am traversat, dar...

— Nakata nu mai văzuse niciodată un pod atât de mare.

— În construcția sa, explică Oshima, s-au investit extrem de mult timp și extrem de mulți bani. Ziarele spun că Administrația Drumurilor Publice, care administrează Podurile și autostrăzile, înregistrează anual pierderi de o sută de miliarde de yeni, sumă acoperită în mare parte din taxe.

— Nakata nu prea înțelege ce înseamnă o sută de miliarde de yeni.

— Sincer să fiu, nici eu. Orice sumă, odată ce depășește o anumită limită, nici nu mai pare rea. Pe scurt, o mulțime de bani.

— Vă mulțumim, se amestecă și Hoshino. Dacă îl lăsa, cine știe ce era în stare să mai spună Nakata. Pentru vizită, să venim aici la ora două?

— *Da, veni ți aici la ora două. Doamna directoare vă va îndruma.*

— *Până atunci o să stăm să citim.*

Oshima i-a privit îndepărtându-se, învărtind creionul între degete, apoi s-a întors la lucru.

Cei doi și-au ales câte ceva de la raft. Hoshino a luat Beethoven și epoca sa. Nakata a cărat în brațe câteva albume cu mobilă și le-a pus pe masă. A inspectat apoi ca un câine fiecare colțisor al încăperii, atingând câte ceva, adulmecând, privind fix câte un loc anume. Până după prânz nu a mai apărut nici un alt cititor, așa că nu avea cine să-i observe îndeletnicirile.

— *Tataie! Ți strigă Hoshino în șoaptă.*

— *Da. Ce este?*

— *Am o rugămintă. Încearcă să nu spui nimănui că ai venit din Nakano, da?*

— *De ce anume?*

— *Dacă mă apuc să-ți explic, ne lungim. Pe scurt, așa cred eu că ar fi mai bine. Dacă ar afla lumea că vii din Nakano, ar putea să ne facă probleme.*

— *Am înțeles, spuse Nakata, dând amplitudine din cap. Nu este bine să avem probleme. Nakata nu va spune că vine din Nakano.*

— *Te rog. Apropo, ai găsit ce căutai?*

— *Nu, încă nu am găsit nimic.*

— *Dar sigur asta e locul, da?*

— *Da. Înainte de culcare, am mai vorbit puțin cu piatra.*

Acesta este locul.

— *Atunci e bine.*

Hoshino a încuviințat și s-a întors la biografia lui Beethoven. Beethoven era un om foarte mândru, pe deplin încrezător în propriul talent și care nu îi lăsa niciodată pe nobili. Pentru el, arta și expresia adecvată a sentimentelor erau lucrurile supreme în lume, demne de cel mai înalt respect, iar puterea politică și averile trebuiau puse în slujba lor. Când Haydn locuia la familia de aristocrați – cum se întâmpla mai mereu – mânca împreună cu slugile. În vremea lui, muzicienii aparțineau clasei servitorilor (Haydn, care era foarte sociabil și iubea oamenii, prefera să mănânce cu slugile, decât să îndure o masă alături de aristocrați).

Beethoven însă se înfuria cumplit când era pus în asemenea situații insultătoare, arunca cu lucruri de pereți și insista să fie tratat pe picior egal cu aristocrații. Era iute la mânie (chiar îi sărea foarte repede muștarul) și, odată enervat, nu se mai controla. Și în politică avea orientări radicale, pe care nu se străduia să le ascundă. Când a început să surzească, temperamentul său s-a agravat. Cu cât înainta în vârstă, muzica sa căpăta o perspectivă mai largă, dar în același timp devenea mai densă și mai interiorizată. Doar Beethoven era în stare de lucruri atât de contrastante, însă această înclinare neobișnuită a dus treptat la distrugerea sa. Trupul și mintea umară sunt lucruri limitate, a căror structură nu este proiectată să reziste la un asemenea efort.

„E greu și să fii maestru”, își zise Hoshino lăsând cartea și oftând impresionat. În sala de muzică de la școală aveau un bust din bronz al lui Beethoven și își amintea bine privirea lui încruntată, dar nu știuse că acest om fusese supus la atâtea încercări în viață. „Cred și eu că ajunsese să aibă mutra aia încruntată”, se gândi el.

„Eu n-am nici o șansă să ajung un maestru”, își zise el mai departe și se uită spre Nakata. Acesta răsfoia atent în albumele cu mobilă de artă populară și simula folosirea daltei sau a rindelei. La vederea mobilei, corpul său părea să reia de la sine vechea îndeletnicire.

„Omul ăsta ar putea să ajungă un maestru”, își spuse „oshino. „Oamenii obișnuți nu pot. E mare lucru.”

După ora douăsprezece, în sala de lectură au mai apărut două femei de vârstă medie, drept pentru care cei doi au ieșit să ia o gură de aer. Hoshino pregătise niște pâine să aibă ce mânca la prânz, iar Nakata avea, ca de obicei, termosul cu ceai în traistă. Hoshino s-a dus la recepție și l-a întrebat pe Oshima dacă exista vreun loc prin preajmă unde puteau să stea să mănânce.

— Desigur. Avem o prispă. Puteți lua masa acolo, admind grădina. Dacă doriți, mai târziu puteți servi niște cafea. Este deja pregătită.

— Mulțumim. Biblioteca asta e foarte ospitalie.

Oshima zămbi, dându-și bretonul pe spate. — Da, nu este o bibliotecă obișnuită. Se poate spune că este ospitalieră. Dorința noastră a fost să creăm un spațiu prietenos în care să se poată citi în tihnă.

Foarte simpatic, își spuse Hoshino. Deștept, îngrijit, binecrescut. Și extrem de amabil. O fi homosexual, maiștii?

Însă Hoshino nu avea nici un fel de prejudecăți față de homosexuali. Fiecare cu ce-i place. Dacă există oameni care vorbesc cu pietrele, atunci nu-i ciudat ca un bărbat să se culce cu alt bărbat.

După masă, Hoshino s-a ridicat, s-a întins bine, s-a dus singur la recepție și s-a servit cu o cafea fierbinte. Nakata a rămas pe prispă și își bea ceaiul, privind păsările din grădină.

— Ați găsit vreo carte care să vă stârnească interesul?

Îl întreabă Oshima pe Hoshino.

— Da, m-am uitat pe o biografie a lui Beethoven. E foarte interesantă. Povestea asta despre viața lui mi-a dat multe de gândit.

— Așa este. E puțin spus că a avut o viață grea.

— Da, foarte grea viață. Dar părerea mea, mai degrabă vina a fost a lui. Nu era deloc cooperant din fire și nu se gândea decât la el. Doar la el și la muzica lui. Era în stare să sacrifice orice pentru ea. Cred că era tare greu să stai lângă un tip ca el. Eu unul i-aș fi zis: „Băi, Ludwig, ia mai lasă-mă!” Nici nu mă mir că nepotul lui a luat-o razna. Dar muzica e superbă. Îți ajunge direct la inimă. Foarte ciudat.

— Așa este, încuviință Oshima.

— Dar de ce a trebuit să ducă o viață așa de dură? Nu putea și el să fie mai cumpătat, mai obișnuit?

Oshima începu să învârtă creionul între degete.

— Da, dar pe vremea lui Beethoven, exprimarea egoului era considerată un lucru foarte important. Înainte, pe vremea monarhiei absolute, fusese puternic reprimată, considerată inadecvată, ca o deviație socială. La începutul secolului al nouăsprezecelea, odată cu urcarea la putere a clasei burgheziei, această constrângere a fost numai deocădată suprimată, iar egoul a putut fi exprimat în voie. Libertatea și emanciparea egoului au devenit sinonime. În arte, în speță în muzică, au înregistrat un val de schimbări. Urmașii lui Beethoven, cum ar fi Berlioz, Wagner, Liszt, Schumann, au dus viața excentrică, furtunoasă. La vremea aceea, excentricitatea era văzută ca un mod ideal de viață. Foarte simplu. S-a numit epoca romantismului. Pe de altă parte, sunt convins că acest mod de viață le era și lor greu uneori, spuse Oshima. Vă place muzica lui Beethoven?

— Nu am ascultat suficient ca să pot spune dacă îmi place sau nu, recunosc Hoshino. De fapt, n-am ascultat mai nimic. Pur și simplu îmi place Arhiducele.

— Și mie îmi place foarte mult.

— O preferanță de Million Dollar Trio.
— Preferința mea personală se îndreaptă către grupul ceh, Suk Trio. Au un sunet foarte armonios, care îți aduce în nări mirosul vântului care străbate o pajiște. Am ascultat și varianta celor de la Million Dollar Trio. Rubinstein, Heifetz și Feuermann. O interpretare elegantă, care îți rămâne în suflet.

— Domnule... Oshima, zise Hoshino aruncând un ochi la plăcuța cu numele de pe birou. Văd că te pricepi la muzică.

— Nu pot spune că mă pricep la muzică, răspunse Oshima zâmbind. Îmi place și ascult foarte mult când sunt singur.

— Aș avea o întrebare: are muzica puterea de a schimba

°mul? Adică poți să ascuți o anumită muzică la un anumit moment și să simți cum se schimbă ceva complet în tine?

— Sigur că da, zise Oshima dând aprobator din cap. Când experimentăm un anumit lucru, în corpul nostru se întâmplă ceva, un fel de reacție chimică. Când ne uităm apoi înăuntrul nostru, vedem că totul a mai urcat o treaptă, că lumea noastră s-a mai extins cu un pas. Mi se întâmplă și mie. Rar, dar mi se întâmplă. E la fel ca dragostea.

Hoshino nu avusese niciodată experiența unei iubiri prea mari, dar a dat aprobator din cap.

— Asta e mare lucru, nu? Adică pentru noi, pentru viața noastră.

— Da, așa cred și eu. Fără el, viața noastră ar fi foarte searbădă. Berlioz spunea că, dacă mori fără să fi citit Hamlet, e ca și cum ai fi trăit toată viața într-o mină de cărbune.

— Într-o mină de cărbune...

— Este un argument extrem, tipic secolului al nouăsprezecelea.

— Mulțumesc pentru cafea. Mă bucur că am stat de vorbă.

Oshima îi răspunse printr-un zâmbet cald.

Până la ora două, cei doi au stat și au citit. Nakata își devora albumele cu mobilă, gesticulând mai departe. Pe lângă cele două femei, mai apăruseră trei vizitatori, dar singurii interesați de turul bibliotecii erau tânărul și Nakata.

— Sigur nu v-ă deranjează dacă suntem doar doi participanți? Atâta osteneală doar pentru noi..., îi zise Hoshino lui Oshima.

— Nu v-ă faceți nici o grijă. Doamna directoare oferă acest tur cu cea mai mare plăcere, chiar și unui singur vizitator.

La două fix, o femeie frumoasă, între două vârste, a coborât scările. Avea un mers frumos, cu spatele perfect drept. Purta un costum bleumarin, bine croit și pantofi negri cu toc. Avea părul prins în coc la spate și la gât un lăntișor de argint. Arăta foarte îngrijită, cu mult bun gust.

— Bună ziua. Numele meu este Saeki și sunt directoarea acestei biblioteci, spuse ea cu un zâmbet liniștit. Sunt directoare, cu toate că aici suntem doar eu și domnul Oshima.

— Eu sunt Hoshino.

— Nakata a venit din sectorul Nakano, zise Nakata, strângându-și pălăria în mâini.

— Bine ați venit de departe! Răspunse ea. Hoshino a simțit cum îi îngheață sângele în vine, dar doamna Saeki nu a părut să bage nimic de seamă. Evident, nici Nakata nu a realizat nimic.

— Da. Nakata a traversat un pod foarte mare.

— Este o clădire superbă, interveni Hoshino, de teamă să nu se lungească din nou conversația despre pod.

— A fost construită la începutul erei Meiji, ca bibliotecă și casă de oaspeți a familiei Komura. Muți artiști și literați au poposit aici. Face parte din patrimoniul cultural al orașului Takamatsu.

— Literați? Întrebă Nakata.

Doamna Saeki zâmbi.

— Toți cei care se ocupă de literatură – scriitori, poeți, romancieri. Odată, familiile înstărite de peste tot îi sprijineau pe artiști. În acele vremuri nu se putea trăi din artă, ca în zilele noastre. Familia Komura a fost una dintre aceste familii înstărite din partea locului, care au sprijinit cultura de-a lungul multor ani. Biblioteca noastră a fost construită și funcționează pentru a transmite posterității această moștenire.

— Nakata știe despre oamenii înstăriți. Durează mult timp ca să devii om înstărit.

— Aveți dreptate, spuse doamna Saeki zâmbind. Durează mult timp ca să devii un om înstărit. Timpul nu se poate cumpăra cu bani, oricâți ai avea. Să începem de la etaj.

Au vizitat pe rând încăperile de la etaj. Ca de obicei, doamna Saeki a vorbit despre artiștii care locuiseră acolo și le-a arătat operele lăsate în urmă. Pe biroul din camera ei de lucru era obișnuitul stilou. Pe tot parcursul turului,

Nakata a privit cu interes fiecare obiect în parte, nepărând să asculte nici o explicație. Rolul de a răspunde îi revenea lui Hoshino. Dădea din cap la intervale regulate, aruncând câte o privire furișă către Nakata, îngrozit să nu facă ceva ciudat. Însă acesta doar studia cu atenție fiecare lucru în parte. Doamna Saeki nu părea deloc preocupată de Nakata.

Își îndeplinea rolul de ghid cu un zâmbet pe față, oferind explicații succinte. O persoană foarte stăpână pe sine, o admiră Hoshino în sinea sa.

Vizita s-a încheiat în douăzeci de minute, iar cei doi i-au mulțumit. Pe tot parcursul turului, zâmbetul nu i-a părăsit chipul nici o secundă, însă, privind-o, Hoshino a simțit că îi devin neclare anumite lucruri legate de ea. Femeia asta se uită la noi zâmbind, dar nu ne vede. Adică se uită la noi, dar vede altceva. Ne-a explicat niște chestii, dar mintea îi era în altă parte. Este politicoasă, amabilă, ireproșabilă.

Când o întrebi ceva, răspunde frumos și pe înțeles, dar parcă nu pune inimă. Sigur, în nici un caz nu-i displace ce face. Într-o anumită măsură, chiar pare încântată să-și îndeplinească acest rol cu precizie. Doar că nu pune inimă.

Cei doi s-au întors în sala de lectură și s-au adâncit fiecare în cartea sa, în tăcere. Hoshino întorcea paginile și se gândea fără să vrea la doamna Saeki. Femeia aceasta frumoasă avea ceva neobișnuit, căruia nu reușea să-i dea un

nume. Pană la urmă a renunțat să-și mai bată capul și s-a reapucat de citit. La trei, Nakata a sărit dintr-o dată în picioare, o mișcare ciudată de sprinteră și hotărâtă pentru el. Își strângea cu putere pălăria în mâini.

— Tataie, încotro? Îl întrebă Hoshino în șoaptă. Dar Nakata nu i-a răspuns. Cu buzele lipite, s-a îndreptat spre ieșire, fără să-și ia lucrurile așezate jos, la picioare. Hoshino a închis cartea și s-a ridicat. Se purta prea ciudat.

— Stai așa, îi zise el, dar când a realizat că Nakata nu avea de gând să-l aștepte, a pornit în grabă după el. Ceilalți vizitatori și-au întors privirile către ei.

Înainte să ajungă în hol, Nakata a cotit la stânga și a început să urce scările fără urmă de ezitare. La baza scărilor era un semn pe care scria „Accesul interzis persoanelor neautorizate”, însă Nakata l-a ignorat – oricum nu putea să-l citească. Tălpile tocite de cauciuc ale tenișilor săi se auzeau urând treptele cu iuțeață.

— Mă scuzați! Strigă Oshima după el, aplecându-se peste birou. Nu aveți voie să intrați acolo!

Însă Nakata nu a părut să-l audă. Hoshino a urcat în fugă după el.

— Tataie, nu e voie acolo!

Oshima a ieșit și el de după birou și a pornit după ei.

Fără să ezite, Nakata a traversat holul și a intrat în birou. Ca de obicei, ușa era larg deschisă. Doamna Saeki stătea și scria, cu spatele la fereastră. Auzind pașii, și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Nakata. Acesta se oprise în fața biroului și o privea drept în ochi. Nici el, nici ea nu au rostit vreun cuvânt. Imediat a apărut și Hoshino, apoi Oshima.

— Tataie, nu e voie aici, îi spuse Hoshino, punându-i mâna pe umăr. Astea sunt regulile. Hai înapoi.

— Nakata are ceva de spus, răspunse acesta, privind-o pe doamna Saeki.

— Despre ce este vorba? Întrebă ea pe un ton calm.

— Este vorba despre piatră. Despre piatra de intrare.

Doamna Saeki îl privi o vreme în tăcere. În ochii ei strălucea o lumină perfect neutră. Clipi apoi de câteva ori și închise cartea pe care o citea. Își sprijini mâinile pe birou și se uită din nou la Nakata. Făcea că nu se poate hotărî ce să facă, dar încuviință scurt din cap. Se uită la Hoshino, apoi la Oshima.

— Ați putea, vă rog, să ne lăsați puțin singuri? Aș vrea să discut cu dânsul. Vă rog să închideți ușa.

Oshima a ezitat o clipă, dar până la urmă a încuviințat.

L-a luat ușor pe Hoshino de braț, a ieșit cu el în hol și a închis ușa.

— Sigur e în regulă? Întrebă Hoshino.

— Doamna Saeki e aptă să judece și singură, îi răspunse el, coborând scările. Dacă spune că este în regulă, atunci este în regulă. Nu-ți face probleme pentru dansa. Mai bine hai să bem o cafea.

— De Nakata știu că degeaba îmi fac probleme. Vorbesc serios, răspunse Hoshino, clătănind din cap.

De data aceasta intru pregătit în pădure. Busolă și cuțit, bidon cu apă, mâncare pentru situații de urgență, mănuși de protecție, un spray cu vopsea galbenă, găsit în șopron, și toporișca. Le pun într-un rucsăcel de nailon (pe care l-am găsit tot în șopron) și mă avânt în pădure. Pe părțile de piele expuse îmi dau cu spray împotriva insectelor. Mă îmbrac cu o bluză cu mânecă lungă, îmi înfășor un prosop în jurul gâtului și îmi pun pe cap șapca de la Oshima. Cerul e înnorat, e cald și umed și parcă ar sta să plouă. Mă hotărăsc să îndes în rucsăcel și o pelerină de ploaie. Stoluri de păsări brăzdează cerul încărcat de nori cenușii și joși, chemându-se între ele.

Ca de obicei, ajung ușor până la lumină. Verific busola să indice nordul și mă avânt mai adânc în pădure. De data aceasta las din loc în loc semne cu vopsea pe trunchiurile copacilor. Dacă mă țin după ele, ar trebui să-mi găsesc drumul înapoi fără nici o dificultate. Vopseaua nu e ca firimiturile de pâine, să o mănânce păsările, ca în Hansel și Gretel.

Fiind echipat, nu mă mai apasă frica aceea puternică.

Sunt încordat, desigur, dar am pulsul liniștit. Ce mă mână e curiozitatea. Vreau să știu ce e mai departe pe drumeagul ăsta. Dacă nu e nimic, vreau să aflu că nu e nimic. Trebuie să știu. Înaintează atent, pas cu pas, consemnând în memorie tot ce văd.

Din când în când se aud zgomote ca de obiect care cade pe pământ sau de podea care scârțâie sub ceva greu, însă nu știu ce anume sunt. Mi-e greu să-mi imaginez. Par să vină de departe, dar și de aproape. Simțul distanței se destinde și se contractă. Aud și fâlfâit de aripi trecându-mi pe deasupra

capului. Se aude mai tare decât ar trebui. Mă opresc și ciulesc urechile. Cu răsuflarea tăiată, aștept să se întâmple ceva. Dar nu se întâmplă nimic. Pornesc mai departe.

Cu excepția zgomotelor răzlețe, în jur e liniște. Nu bate vântul și nu se aude nici freamăt de frunze. Tot ce se aude sunt pașii mei înaintând prin iarbă. Crengile uscate mi se frâng sub tălpi cu un trosnet sec.

Țin în mâna dreaptă toporișca proaspăt ascuțită. Simt în palmă coada ei aspră. Deocamdată nu îmi folosește la nimic, dar îmi dă senzația că mă protejează. Mă protejează – împotriva a ce? Prin pădurile astea nu sunt nici urși, nici lupi. S-ar putea să fie câțiva șerpi veninoși. Dar, dacă stau să mă gândesc, ființa cea mai periculoasă din pădure nu sunt chiar eu? Nu cumva mi-e teamă de propria-mi umbră?

Cu toate acestea, am senzația că sunt privit și ascultat.

Ceva mă supraveghează de la distanță. Îmi privește fiecare mișcare cu răsuflarea tăiată, ascuns în umbră. Își ciulește urechea la zgomotele pe care le scot, încercând să ghicească încotro mă îndrept și cu ce scop. Mă străduiesc să nu mă gândesc la ei. Este probabil doar o iluzie, iar iluziile, cu cât te gândești mai mult la ele, cu atât capătă proporții mai mari, o formă mai definită, până când încetează să mai fie simple iluzii.

Încep să fluier ca să alung liniștea – saxofonul sopran al lui John Coltrane din *My Favourite Things*. Desigur, literatul meu anemic nu poate să redea complexitatea și bogăția notelor sale. Doar încerc să adaug câte ceva la sunetele pe care mi le amintesc. Mai bine decât nimic. Mă uit la ceas.

E zece și jumătate. Cam acum Oshima se pregătește să deschidă biblioteca. Azi e... miercuri. Mi-l imaginez udând grădina, ștergând mesele de praf și preparând cafeaua, îndeletnicirile mele obișnuite. Însă acum sunt într-o pădure adâncă și mă îndrept către un loc și mai adânc. Nimeni nu știe că sunt aici. Doar eu și cu ei.

Urmez mai departe drumul. „Drum” e mult spus. Este Probabil doar un coridor natural format de curgerea apelor de-a lungul timpului. După ploi abundente se formează torenți care erodează pământul, duc la vale ierburile și dezvelesc rădăcinile copacilor. Dacă întâlnesc pietre mari în cale, le ocolesc. Când se oprește ploaia și apele se retrag, mai rămân doar albiile uscate, gata să fie folosite de oameni drept cărări. În cea mai mare parte sunt răpădite de buruieni și ferigi, iar dacă nu ești atent, le poți pierde din ochi foarte ușor. Pe anumite porțiuni, panta devine abruptă și urc agățându-mă de rădăcini.

John Coltrane își întrerupe soloul la saxofon, iar în urechi începe să-mi sune soloul de pian al lui McCoy Tyner.

Mâna stângă menține un ritm repetitiv, iar dreapta acordurile dense, bogate. Muzica descrie în detaliu un trecut înnegurat (al cuiva fără nume și fără chip), târât din beznă ca niște intestine descâlcite, asemenea unei scene de legendă. Cel puțin așa îmi sună mie. Repetiția insistentă destramă realitatea în bucăți și apoi o regrupează. Se simte un iz hipnotic de pericol. Aidoma pădurii.

Continui să înaintez, însemnând trunchiurile copacilor cu sprayul galben pe care îl țin în mâna stângă. Din când în când mă uit înapoi ca să mă asigur că petele galbene care îmi indică drumul înapoi se văd cum trebuie. Șirul neregulat de semne arată ca niște geamanduri care plutesc pe mare.

Mai mult într-o doară, creșterez din loc în loc scoarța copacilor cu toporișca. Este și acesta un semn. Toporișca mea nu reușește să pătrundă în orice scoarță, așa că aleg tulpinile moi, mai puțin groase, iar ele primesc lovitura în tăcere.

Țânțarii mari și negri îmi dau târcoale ca niște iscoade trimise în recunoaștere, încercând să mă înțepe în pielea expusă din jurul ochilor. Îi aud cum bâzâie. Îi alung cu mâna sau îi zdrobesc și îi simt cum plesnesc sub palma mea. Unii sunt deja plini de sânge supt din mine. Vine și mâncărimea mai târziu. Mă șterg de sânge pe prosopul din jurul gâtului.

Probabil că și pe soldații care au mărșăluit pe aici i-au necăjit țânțarii, dacă asta se întâmplă vara. Oare cât cântărea un „echipament complet”? Puștile vechi, ca un drug de fier, gloanțele, căștile de oțel, grenadele, mâncarea și apa, desigur, lopețile pentru săpat tranșee, gamela... Or fi avut vreo douăzeci de kilograme. În orice caz, trebuie să fi fost foarte grele. Rucsăcelul meu din nailon nici nu se compaă, în minte mi se strecoară gândul că aș putea coti după primul tuș și da naș în nas cu ei. Dar soldații au dispărut pe aici cu mai bine de șaiszeci de ani în urmă.

Îmi amintesc de cartea pe care am citit-o pe prispă despre campania lui Napoleon în Rusia. Și pe soldații francezi care înaintau pe lungul drum către Moscova în vara anului 1812 îi necăjeau, probabil, țânțarii. Sigur, e de la sine înțeles că țânțarii nu erau singurii care îi necăjeau. Aveau de înfruntat multe lupte în care riscau să-și piardă viața. Setea și foamea, drumurile noroioase, bolile infecțioase, arșița, atacurile cazacilor asupra liniilor de aprovizionare și așa mult subțiate, lipsa medicamentelor și cele câteva ciocniri majore cu trupele rusești. Din cei cinci sute de mii de soldați care intraseră triumfători în Moscova evacuați de civili, mai rămăseseră o sută de mii.

Mă opresc și îmi cățesc gâtul cu apă din bidon. Ceasul arată ora unsprezece fix. Ora la care se deschide biblioteca.

Mi-l imaginez pe Oshima deschizând poarta și așezându-se la recepție. Pe biroul lui trebuie să fie un creion lung și ascuțit. Îl ia din când în când în mână și îl învârte între degete. Își apasă ușor tâmpla cu guma. Întreaga imagine îmi apare foarte clar în fața ochilor. Dar locul acela este cumplit de departe.

Nu am menstruație, spune Oshima. Nu am sfârcurile sensibile, dar clitorisul, da. Pentru sex nu îmi folosesc vaginul, ci anusul.

Mi-l amintesc dormind în cabană, întors cu fața spre Perete. Îmi amintesc senzația care a rămas în urma lui/ei.

Am dormit în același pat, învăluit în ea. Dar gata, mai bine nu mă mai gândesc la asta.

Mă gândesc, în schimb, la război. La războaiele lui Napoleon, la cele în care a trebuit să lupte soldații japonezi.

Simt în mână toporișca. Lucirea lamei albe, proaspăt ascuțită, îmi înțepă ochii. Îmi feresc privirea instinctiv. De Ce se luptă oamenii? De ce trebuie să se omoare reciproc sute de mii, milioane de oameni? Ce anume provoacă luptele? Furia? Spaima? Sau furiași spaima sunt două fațete ale aceluiași spirit?

Lovesc cu toporișca într-un trunchi. Copacul geme muțși din el curge sânge nevăzut. Continui să merg, reluând saxofonul sopran al lui John

Coltrane. Repetiția desface realitatea în bucăți și o rearanjează.

Pe nesimțite, mintea mea pășește pe tărâmul viselor. Se întorc în liniște. O țin în brațe pe Sakura. Ea e în brațele mele, eu înăuntrul ei.

Nu mai vreau să fiu învățat pe degete. Nu mai vreau să las lucrurile să mă dezorienteze. Deja l-am omorât pe tata.

Deja am violat-o pe mama. Iar acum sunt înăuntrul surorii mele. Dacă există un blestem, vreau să-l duc la împlinire.

Să scap cât mai repede mai repede de această povară, ca apoi să pot fi pe deplin eu însumi, nu o marionetă în mâna altcuiva. Asta îmi doresc. Apoi ejaculez înăuntrul ei.

— Nu trebuia să faci așa ceva nici măcar în vis, îmi strigă tânărul numit Corbul.

E chiar în spatele meu. Pășim împreună prin pădure.

— M-am luptat să te opresc. Trebuie să fi știut asta.

Trebuie să-mi fi auzit vocea. Dar nu m-ai ascultat. Ai continuat să faci ce făceai.

Merg mai departe fără să răspund și fără să mă uit înapoi.

— Te-ai gândit că așa o să înfrângi blestemul, nu? Și l-ai înfrânt? Mă întreabă tânărul numit Corbul.

Și l-ai înfrânt? Ți-ai omorât tatăl, ți-ai violat mama, ți-ai violat sora. Ai făcut ce ți-a fost prezis. Ai vrut să ridici blestemul aruncat de tatăl tău asupra ta. Dar de fapt nu s-a ridicat nimic. Nu ăi înfrânt. Acum „înfierat chiar mai viu în mintea ta. Ar fi trebuit să-ți dai seama. Genele tale încă sunt îmbibate în blestem.

Expiri din tine blestemul, iar cele patru vânturi îl poartă și îl împrăștie în întreaga lume. Deruta întunecată rămâne însă în tine, nu? Nu dispăre nici frica, nici furia, nici disperarea. Sună încă înăuntrul tău și îți chinuie sufletul.

— Nu există luptă care să pună capăt altei lupte, spune tânărul numit Corbul. Lupta crește în luptă. Soarbe sângele vărsat de violență, roade carnea sfâșiată de violență și crește. Lupta este un organism complet. Trebuie să știi asta.

Sora mea! Murmur eu.

Nu ar fi trebuit să o violez pe Sakura. Nici măcar în vis.

— Ce să faci? Întreb eu, cu ochii în pământ.

— Ar trebui să îți înfrângi spaima și furia. Să lași lumina să pătrundă și să topească părțile înghețate din sufletul tău. Asta înseamnă cu adevărat să fii tare. Dacă faci asta, chiar ai să devii cel mai tare tânăr de cincisprezece ani din

lume. Înțelegi ce-ți spun? Încă nu e prea târziu. Încă mai poți să redevii tu însuși. Pune-ți capul la bătaie! Gândește-te la ce ai de făcut! Nu ești deloc prost. Ar trebui să fii în stare să gândești.

— Oare chiar l-am ucis pe tata?

Nici un răspuns. Mă uit înapoi, dar tânărul numit Corbul nu mai este. Întrebarea mea e înghițată de liniște.

În mijlocul pădurii, complet singur, mă simt cumplit de gol pe dinăuntru.

Am senzația că m-am transformat într-unul dintre acei „oameni găunoși” despre care îmi vorbea cândva Oshima. Înăuntrul meu se cascadează un vid care crește puțin câte puțin și înghite tot ce a mai rămas în mine. Pot chiar să-l aud. Propria mea existență îmi devine neclară.

Sunt complet pierdut. Nu am nici direcție, nici cer sau pământ. Mă gândesc la doamna Saeki, la Sakura, la Oshima. Dar mă aflu la muți ani-lumină depărtare de ei.

E ca și cum m-aș uita prin celălalt capăt al binoclului. Ori cât întind mâna, nu pot să-i ating. Sunt singur și rățesc într-un labirint întunecat. Ascultă vântul, mi-a spus Oshima. Ciulesc urechile, dar vântul nu bate. A dispărut și tânărul numit Corbul.

Pune-ți capul la bătaie! Gândește-te la ce ai de făcut!

Dar nu mă mai simt în stare să mă gândesc la nimic. Ori cât mi-aș stoarce creierii, nu ajung decât într-o fundătură a labirintului. Ce anume este „conținutul” meu? Ceva antagonic vidului?

De-aș putea, aici și acum, să-mi șterg existența! Îmi spun eu serios. Înconjurat de zidul gros de copaci, pe acest drum care nu este drum, să nu mai respir, conștiința mea să dispară încet în neant, să curgă din mine până și ultima picătură din acest sânge întunecat, plin de violență, iar genele să-mi putrezească printre firele de iarbă. Nu așa ar lua sfârșit lupta mea? Altfel mi-aș ucide la nesfârșit tatăl, mi-aș pângări mama, mi-aș pângări sora și aș răni neîncetat lumea întreagă. Închid ochii și mă privesc pe dinăuntru, întunericul este foarte aspru și neuniform. Norii întunecați se destramă, iar frunzele sângerului strălucesc ca mii de tășuri în lumina lunii.

Simt ceva rearanjându-se sub pielea mea. Aud în cap un clicănit. Deschid ochii și trag adânc aer în piept, apoi arunc tubul de spray pe jos. Arunc toporișca, arunc busola. Toate cad cu zgomot pe pământ. Le aud din depărtare. Mă simt foarte ușor. Îmi dau jos rucsacul din spinare și îl arunc și pe el. Simțurile mi se ascut. Aerul devine mai transparent, iar pădurea se îndesește. În urechi încă îmi mai răsună soloul labirintic al lui John Coltrane. Nu are sfârșit.

Mă răzgândesc, scot din rucsac cuțitul de vânătoare și îl bag în buzunar. E cuțitul foarte ascuțit, luat din biroul lui tata. La o adică, aș putea să-mi tai cu el venele și să las să curgă tot sângele din mine. Așa aș distruge mecanismul.

Mă îndrept către inima pădurii. Sunt un om găunos.

Sunt un vid care înghite esența. Tocmai de aceea ar trebui să nu-mi fie frică. De nimic.

Pășesc apoi către inima pădurii.

Capitolul 42

Rămași singuri, doamna Saeki l-a invitat pe Nakata să se așeze. După câteva clipe de ezitare, Nakata s-a așezat pe scaun. O vreme s-au privit în tăcere. Nakata și-a pus pălăria în poală și și-a frecat ca de obicei creștetul cu palma.

Doamna Saeki stătea cu mâinile sprijinite pe birou și îl privea liniștită.

— Dacă nu mă înșel cumva, vă așteptam să sosiți, spuse doamna Saeki.

— Da, și Nakata crede același lucru. Dar mi-a luat mult timp. Nu v-am făcut oare să așteptați prea mult? Nakata s-a găbit cât a putut, a făcut tot ce i-a stat în putință.

— Nici vorbă, spuse ea clătinând din cap. M-ai fi luat prin surprindere dacă ai fi venit mai devreme sau mai târziu. Acesta este cel mai bun moment pentru mine.

— Domnul Hoshino a fost foarte amabil și m-a ajutat mult. Fără dânsul, lui Nakata i-ar fi luat mai mult timp.

Mai ales că nu știu nici să citesc.

— Domnul Hoshino vă este prieten?

— Da, zise el clătinând din cap. Așa cred. Dar, sincer să fiu, nu prea știu ce înseamnă prietenia. Cu excepția pisicilor, Nakata nu a avut niciodată pe cineva apropiat.

— Nici eu nu am avut prieteni foarte multă vreme. Nepunând la socoteală amintirile.

— Doamna Saeki?

— Da.

— Adevărul este că Nakata nu are nici o amintire, pentru că Nakata este prost. Oare ce anume sunt amintirile?

Doamna Saeki și-a privit mâinile sprijinite pe birou, apoi l-a privit pe Nakata.

— Amintirile te încălzesc pe dinăuntru, dar, în același timp, te și sfâșie.

— Este foarte complicat, spuse el clătinând din cap. Nakata nu înțelege prea bine. Nakata nu înțelege decât prezentul.

— La mine este exact invers.

În încăperea s-a lăsat o liniște adâncă. Nakata a fost cel care a spart-o. A tușit încet.

— Doamna Saeki?

— Ce este?

— Știi despre piatra de intrare, nu?

— Da, știu, răspunse ea, atingând cu degetele stiloul Mont Blanc. Am întâlnit-o undeva, demult. Poate ar fi fost mai bine dacă nu aș fi știut niciodată de ea. Însă nu am avut de ales.

— *Nakata a deschis-o din nou acum c ăteva zile, într-o după-amiază plină cu trăsnete. Foarte multe fulgere au căzut în oraș! M-a ajutat domnul Hoshino. Nakata nu s-ar fi descurcat singur. Știi ziua aceea?*

— *Da, mi-o amintesc.*

— *Nakata a deschis-o pentru c ă așa a trebuit.*

— *Știu. Pentru a repune lucrurile în forma convenită.*

— *Așa este, încuviință Nakata.*

— *Vă stă în fire acest lucru.*

— *Nakata nu prea înțelege ce este firea. În orice caz, nu am avut de ales. Adevărul este că am omorât un om în Nakano. Nu am vrut să-l omor. Am fost dus la domnul Johnnie Walker și l-am omorât în locul unui băiat de cincisprezece ani care ar fi trebuit să fie acolo. Nakata nu a putut să se oprească.*

Doamna Saeki închise ochii, apoi îi deschise și îl privi din nou pe Nakata.

— *Toate s-au întâmplat deoarece, cu mult timp în urmă, am deschis piatra de intrare? Acest lucru s-a extins până aici și a produs distorsiuni?*

— *Doamna Saeki, zise Nakata cl ătinând din cap.*

— *Da.*

— *Nakata nu înțelege atât de multe. Rolul lui Nakata este ca aici, în prezent, să readucă lucrurile la forma convenită. Pentru aceasta am plecat din Nakano, am traversat un pod mare și am venit în Shikoku. Probabil că știți, dar nu puteți rămâne aici.*

Doamna Saeki z ămbi.

— *Foarte bine, spuse ea. Este ceea ce îmi doresc de multă vreme, domnule Nakata. Este ceea ce mi-am dorit și în trecut, și în prezent, dar nu am putut obține sub nici un chip. A trebuit să aștept în liniște să vină acel moment – acest moment. De multe ori a fost de nesuportat, dar poate că suferința mi-a fost lăsată ca răspundere.*

— *Știi, Nakata nu are decât jumătate de umbră. Ca dumneavoastră.*

— *Da.*

— *Nakata a pierdut-o în război. Nakata nu știe de ce s-a întâmplat acest lucru și de ce tocmai lui i s-a întâmplat. În orice caz, a trecut mult timp de atunci. În curând noi trebuie să plecăm de aici.*

— *Știu.*

— *Am trăit mult, însă cum am spus și mai devreme, nu am amintiri. De aceea, nu pot să înțeleg ce înseamnă „suferința” despre care vorbiți, dar cred că nu ați vrut să renunțați la amintiri, oricâtă suferință v-ar fi adus.*

— *Așa este. Oricât de chinuitoare ar fi, cât trăiesc, nu vreau să renunț la amintiri. Au fost singurul lucru pentru care am trăit, singura dovadă că am trăit.*

Nakata încuviință în tăcere.

— *Faptul că am trăit mai mult decât trebuia a distrus mulți oameni și multe lucruri, continuă ea. Am avut o relație sexuală cu tânărul de cincisprezece ani despre care vorbeți.*

S-a întâmplat de curând. În camera aceea, am redevenit fata de cincisprezece ani și m-am culcat cu el. Că a fost bine sau rău, a trebuit să o fac. Însă așa se poate să fi distrus un alt lucru. Acesta este singurul meu regret.

— Nakata nu știe ce este sexul. Așa cum nu am amintiri, nu am nici poftă sexuală și de aceea nu știu care este diferența între sexul bun și cel rău. Dar lucrurile întâmplate sunt întâmplate. Bune sau rele, accept toate lucrurile care s-au întâmplat și așa am ajuns omul care sunt acum. Aceasta este poziția mea.

— Domnule Nakata!

— Da?

— Aș vrea să vă rog ceva.

Doamna Saeki a scos o cheie din geantă. A descuiat un sertar și a luat dinăuntru câteva dosare groase, pe care le-a pus pe birou.

— De când m-am întors în acest oraș, am stat la birou și am scris aceste manuscrise. Am făcut însemnări despre viața pe care am dus-o. Am iubit din toată inima un băiat de aici, care a locuit în această casă. Și el m-a iubit pe mine la fel de mult. Tăiam într-un cerc perfect. Însă acest lucru nu putea să dureze la nesfârșit. Noi ne maturizam, iar vremurile se schimbau. Cercul s-a
întrerupt prin mai multe părți, lăsând să pătrundă în rațul de dinăuntru
lucruri de afară și ce era înăuntru să iasă. Este normal. Însă pe atunci mie nu
mi se părea deloc normal și din această cauză am deschis piatra de intrare,
pentru a opri această invazie și scurgere. Nu îmi amintesc cum am reușit, dar
eram hotărâtă să o deschid, orice ar fi fost, pentru a nu îl pierde pe el, pentru a
nu lăsa lucrurile din afară să ne distrugă lumea.

Pe atunci nu eram capabilă să înțeleg ce însemna fapta mea. Și, evident, a trebuit să dau socoteală.

Doamna Saeki a tăcut, a luat stiloul în mână și a închis ochii.

— Viața mea s-a încheiat la vârsta de douăzeci de ani. Ce a urmat a fost doar o prelungire, ca un coridor lung, întunecat și întortocheat, ce nu duce nicăieri. Însă a trebuit să trăiesc mai departe. Să accept fiecare zi goală și să o las în urmă, la fel de goală. Am făcut atunci nenumărate greșeli. Aș putea spune că am făcut numai greșeli. O vreme am trăit ca pe fundul unei fântâni, complet singură, închisă în mine. Blestemam și uram tot ce se întâmpla afară. La un moment dat am ieșit și am simulat că trăiesc. Am acceptat totul și am trecut amorțită prin lume. M-am culcat cu mulți bărbați. La un moment dat chiar am trăit într-un fel de căsnicie. Apoi... Dar au fost numai lucruri absurde. Toate au trecut într-o clipă și în urma lor nu a mai rămas nimic. Au mai rămas doar cicatricile lucrurilor pe care le-am rănit și le-am batjocorit.

Doamna Saeki și-a sprijinit mâinile pe cele trei dosare vrăfuite pe birou.

— Toate aceste lucruri le-am scris aici în detaliu, pentru a face ordine în mine însămi. Am vrut să îmi confirm încă o dată ce anume sunt și ce fel de viață am dus. Sigur, nu dau vina pe nimeni altcineva decât pe mine, dar a fost o îndeletnicire sfâșietoare. Până la urmă am reușit să termin.

Am scris tot ce era de scris. Acum nu mai am nevoie de ele, dar nici nu vreau să le citească altcineva. Dacă ar ajunge sub ochii cuiva, ar putea răni din nou. Prin urmare, aş vrea să le duceti undeva și să le ardeți în întregime, să nu mai rămână nici urmă din ele. Aceasta este rugămintea mea față de dumneavoastră. Sunteți singurul pe care îl pot ruga să facă asta. Credeți că mă puteți ajuta?

— *Am înțeles, spuse Nakata, încuviințând cu putere din cap. Dacă aceasta este dorința dumneavoastră, Nakata le va arde în întregime. Puteți sta liniștită.*

— *Vă mulțumesc.*

— *A fost important să scrieți?*

— *Da, a fost foarte important. Rezultatul, ce a reieșit din scris, nu are nici o însemnătate.*

— *Nakata nu știe să scrie și să citească și nu poate să noteze nimic. La fel ca pisicile.*

— *Domnule Nakata?*

— *Da?*

— *Am senzația că vă știu de multă vreme. Nu ați fost cumva în acel tablou? Cineva de pe fundalul plajei? Cel cu pantaloni albi suflecați și cu*

picioarele în apă?

Nakata s-a ridicat, s-a apropiat de birou și și-a pus mâinile arse de soare peste mâinile doamnei Saeki, sprijinite pe dosare. A absorbit în palmele sale căldura ei, părând că ascultă ceva cu atenție.

— *Doamna Saeki!*

— *Da.*

— *Puțin înțelege și Nakata.*

— *Ce anume?*

— *Ce sunt amintirile. Le simt prin mâinile dumneavoastră.*

— *Mă bucur, răspunse ea zâmbind.*

Nakata a stat mult cu mâinile sale pe ale ei. Doamna Saeki a închis ochii și s-a cufundat în amintiri. Nu mai simțea durere, deoarece cineva i-o absorbisese pe vecie. Cercul s-a închis din nou. Deschide ușa unei camere îndepărtate și vede pe perete două acorduri frumoase, dormind ca niște șopârle. Le atinge ușor și simte în vârful degetelor somnul lor liniștit. O adiere de vânt flutură încet perdeaua veche.

Un tremur plin de înțeles, ca un simbol. Poartă o rochie lungă, albastră. O rochie pe care a purtat-o undeva, demult.

Foșnește încet când merge. Dincolo de geam se întinde plaja.

Se aud valurile. Se aude și o voce. În vânt se simte mirosul mării. E vară. E mereu vară. Pe cer plutesc câțiva norișori albi, bine conturați.

Nakata a luat în brațe cele trei dosare groase și a coborât scările. Oshima stătea la recepție și discuta ceva cu un vizitator. Când l-a văzut coborând, i-a zâmbit. Nakata i-a răspuns cu o plecăciune, iar Oshima și-a reluat conversația.

Hoshino era în sala de lectură, absorbit într-o carte.

— *Domnule Hoshino!*
Tânărul a lăsat cartea pe masă și și-a ridicat privirea spre el.
— *Mult ai mai stat! Ți-ai terminat treaba?*
— *Da, Nakata și-a terminat treaba aici. Aș vrea să plecăm, dacă sunteți de acord.*
— *Sigur. Oricum se cam apropie de sfârșit cartea.*
Beethoven a murit și am ajuns la partea cu înmormântarea.
Ce mai funeralii! A fost un cortegiul de două sute cincizeci de mii de vienezii și școlile au fost închise.
— *Domnule Hoshino?*
— *Ce e?*
— *Nakata mai are o singură rugămintă.*
— *Spune.*
— *Aș vrea să ard aceste lucruri undeva.*
Hoshino s-a uitat la dosarele pe care le ținea în brațe.
— *Hm, ditamai teancul. La câte sunt, nu putem să ne apucăm să le dăm foc oriunde. Trebuie să găsim o luncă, ceva.*
— *Domnule Hoshino?*
— *Ce e?*
— *Haide, ți să căutăm o luncă!*
— *Mă scuză că te întreb, dar e foarte important? Nu putem să le aruncăm pe undeva?*
— *Este foarte important să le ardem, domnule Hoshino.*
Trebuie să scoată fum, care să se înalțe la cer. Trebuie să le vedem arzând cu ochii noștri.
Hoshino s-a ridicat și s-a întins din toate încheieturile.
— *Am priceput. Gata, mergem să căutăm o luncă. Habar n-am unde am putea găsi, dar măcar una tot trebuie să existe în tot Shikoku.*
Era o după-amiază neobișnuit de aglomerată. Veniseră mulți vizitatori și câțiva puneau întrebări de specialitate.
Oshima se împărțea între dat răspunsuri și căutat materialele pe care le cereau. De câteva ori a trebuit să caute în calculator. În mod normal, i-ar fi cerut ajutorul doamnei Saeki, dar acum nu putea. A trebuit să-și părăsească scaunul de mai multe ori și aproape că nici nu observase când se întorsese Nakata. Când s-a mai liniștit puțin și s-a uitat înjur, a văzut că cei doi deja nu mai erau.
A urcat scările și s-a îndreptat spre biroul doamnei Saeki.
Straniu, dar ușa era închisă. A ciocănit scurt de două ori și a așteptat, dar nu i s-a răspuns. A mai ciocănit o dată.
— *Doamna Saeki? E totul bine? Întrebă el.*
Nici un răspuns.
A apăsat încet clanța. Nu era încuiat. A crăpat puțin ușa și a aruncat o privire înăuntru. A văzut-o pe doamna Saeki stând cu capul pe birou. Părul îi ascundea chipul. Oshima Quștia ce să facă. Poate că era obosită și doar

dormea, dar Și-a dat seama că nu o mai văzuse niciodată ațipind în diezul zilei. Nu era genul de om care picotește la serviciu.

A intrat în cameră și s-a apropiat de birou. S-a aplecat și a strigat-o la ureche. Nici o reacție. A zgâlțâit-o de umăr, apoi i-a luat încheietura și a apăsat-o cu degetul. Nu avea puls. Pe piele încă se mai simțea o urmă de căldură, însă foarte plăpândă.

I-a dat părul la o parte și i-a privit chipul. Avea ochii întredeschși. Nu dormea. Era moartă. Inșă avea expresia cuiva care visează în liniște. Pe buze îi stăruia umbra unui suăs. Nici moartă nu și-a pierdut noblețea, își spuse Oshima. I-a lăsat părul să cadă la loc, apoi a luat telefonul de pe birou.

Știa că această zi avea să vină în curând și era pregătit, dar acum, rămas singur în cameră cu trupul ei nănsuflăit, nu mai știa ce să facă. Se simțea pustiit. Aveam nevoie de ea, își spuse el. Aveam nevoie de prezența ei ca să umple golul din mine, însă eu nu am reușit să umplu golul din ea.

A rămas numai și numai al ei, până în ultima clipă.

I s-a părut că cineva îl strigă de la parter. Ușa rămăsese deschisă și de jos se auzea forfotă. A sunat și telefonul, dar Oshima a ignorat totul. Sătea pe scaun și o privea pe doamna Saeki. Puteți să mă strigați cât vreți. Telefonul poate să sune cât o vrea. La un moment dat s-a auzit sirena unei ambulante

care se apropia. În curând aveau să vină și să o ducă de aici. Pentru totdeauna. Și-a ridicat mâna stângă și s-a uitat la ceas. Era patru și treizeci și cinci de minute. Mați, ora patru și treizeci și cinci de minute. Trebuie să țin minte această oră, își spuse el. Nu trebuie să uit niciodată această după-amiază, această zi.

— Kafka Tamura! Șopti el către tabloul din perete. Trebuie să-ți spun ce s-a întâmplat. Dacă nu cumva știi deja.

Capitolul 43

Arunc bagajele și, scăpat de povară, înaintez mai departe prin pădure. Mă concentrez doar asupra mersului. Nu mai e nevoie să însemnez copacii. Nu mai trebuie să țin minte drumul de întoarcere. Renunț să mai privesc cu atenție în jurul meu. Oricum, peisajul e mereu același. Copaci deși, care se înalță falnic, ferigi dese, liane de iederă, rădăcini noduroase, frunze putrezite, cochilii uscate, lepădate de insecte. Pânze de păianjen rezistente și lipicioase. Și nenumărate crengi – parcă ar fi tărâmul crengilor. Crengi amenințătoare, crengi care se luptă pentru spațiu, crengi care se ascund cu iscusință, crengi încălcite, crengi care meditează, crengi uscate, care mor. E un peisaj care se repetă la nesfârșit. Doar că, cu fiecare repetiție, totul se adâncește puțin câte puțin.

Merg mai departe pe drumul – sau ceea ce pare a fi drumcare se întinde în fața mea. E tot un urcuș, dar panta nu mai e la fel de abruptă. Nu mă mai face să-mi pierd răsuflarea. Uneori dă să se piardă în marea de ferigi Și în tufișurile spinoase, dar dacă reușesc să mă orientez încotro trebuie să mă îndrept, apare din nou. Nu mi mai e teamă de pădure. Are propriile sale reguli,

tipare. Odată ce mcetează să-mi mai fie frică, pot să le văd. Îi înțeleg repetiția și o transform într-o parte din mine.

Nu mai car nimic după mine. Nu mai am nici tubul cu vopsea galbenă, nici toporișca proaspăt ascuțită, pe care le țineam cu atâtă grijă. Nici rucsacul. Nici bidonul cu apă, nici mâncare. Nici busolă. Le-am lăsat pe toate în urmă, pe drum. Așa nu îmi mai este frică de mine însumi și vreau ca Pădurea să vadă că am ales să rămân complet lipsit de apărare. Sau poate că asta vreau să-mi transmit mie însumi.

Eu, proaspăt ieșit din găoacea dură, mă îndrept singur către inima labirintului, unde mă voi abandona neantului.

Pe nesimțite se stinge și muzica ce îmi răsuna în urechi.

A mai rămas doar un zgomot slab de fundal, ca un ceas alb, întins pe un pat uriaș, fără nici o cută. Îl ating cu degetul și îi parcurg albeața. E nesfârșită. Transpir la subsuoară. Cerul care se întrezărește uneori printre crengile copacilor înalți e acoperit cu un strat compact de nori cenușii. Deocamdată nu sunt semne de ploaie. Norii stau neclintți, menținându-se neschimbați. Păsările care se odihnesc pe crengile înalte schimbă ciripituri, transmitându-și semnale pline de înțeles. Insectele bâzâie prevestitor printre buruieni.

Mă gândesc la casa goală din Nogata. Acum e probabil închisă. Foarte bine, să rămână închisă. Petele de sânge să rămână așa cum sunt. Ce mă interesează pe mine? Nu am de gând să mă mai întorc vreodată acolo. Casa aceea e un loc în care au murit multe, chiar înainte de ce s-a petrecut de curând. Nu, este locul în care au fost ucise multe.

Pădurea încearcă să mă amenințe, uneori pe deasupra capului, alteori pe la picioare. Îmi sufără rece în ceafă și îmi înțepă pielea cu mii de ace cu ochi. Încearcă să mă expulzeze, ca pe un corp străin. Însă treptat, învăț să trec cu bine peste toate aceste amenințări. La urma urmei, pădurea nu este o parte din mine? Așa încep să privesc lucrurile. Călătoresc înăuntrul meu, așa cum sângele călătorește prin vene. Ceea ce văd este interiorul meu, iar ceea ce îmi pare amenințător este de fapt ecoul spaimii din sufletul meu.

Pânzele de păianjen țesute aici sunt pânze țesute de inima mea, iar păsările care cântă prin copaci sunt păsări crescute de mine însumi. Imaginea aceasta se naște înăuntrul meu și prinde rădăcini.

Înaintez prin pasajele pădurii, ca împins de la spate de pulsația unei inimi uriașe. Drumul se îndreaptă către un loc menit mie, o sursă de lumină care emană întuneric, un loc din care se nasc ecouri mute. Vreau să văd cu ochii mei ce e acolo. Sunt propriul meu mesager secret care poartă în mână o scrisoare importantă, bine sigilată.

Întrebare.

De ce nu m-a iubit?

Nu am meritat să mă iubească mama mea?

Muți ani mi-a ars inima această întrebare și mi-a ros sufletul. Mama nu m-a iubit din cauză că eu îmi însumi aveam o problemă gravă? M-am răscut murdar? M-am răscut ca oamenii să-și întoarcă fața de la mine?

Mama nici măcar nu m-a strâns puternic în brațe înainte să plece. Nu mi-a lăsat nici măcar un cuvânt. Și-a întors fața de la mine, a luat-o pe sora mea și a plecat fără să-mi spună o vorbă. A dispărut ca un nor de fumși s-a îndepărtat de mine pentru totdeauna.

O pasăre țipă ascuțit deasupra mea. Îmi ridic privirea către cer, dar nu văd decât norii cenușii. Vântul nu bate.

Merg mai departe, înaintând de-a lungul țărmului conștientului meu. Valuri de conștientă se sparg și se retrag. Vin și lasă ceva scris, apoi se întorc și șterg totul. Încerc să deslușesc cu iuțea ce scrie, dar nu este ușor. Literale dispar înghițite de următorul val, înainte să apuc să le descifrez. În conștiința mea rămân doar frânturi de cuvinte enigmatice.

Inima îmi zboară înapoi la casa din Nogata. Îmi amintesc perfect ziua în care mama a luat-o pe sora meași a plecat.

Stau pe prispă și privesc grădina. Este o zi de vară timpurie, în amurg, iar copacii proiectează umbre alungite pe pământ.

În casă nu sunt decât eu. Nu îmi dau seama cum, dar știu deja că am fost lăsat singur, abandonat. Știu că acest lucru mă va influența profund. Nu mi-a spus-o nimănui. Pur și simplu știu. Casa e goafă, ca un post de observație de la graniță abandonat. Soarele coboară către vest și văd cum umbrele învăluie lumea, puțin câte puțin. Într-o lume în care există timp, nimic nu se întoarce înapoi. Umbrele își întind tentaculele și erodează pământul, pas cu pas, până când chipul mamei mele e înghițit și el de țărâmul întunecat. Și rece. Îmi fură automat din amintire acel chip întors de la mine și mi-l șterg.

Înaintând prin pădure, mă gândesc la doamna Saeki.

Îmi amintesc chipul ei, zâmbetul liniștit, căldura mâinilor ei. Mi-o imaginez ca pe mama mea, părăsindu-mă, pe când de-abia împlineam patru ani. Clatin din cap fără să-mi dau seama. Mi se pare prea nenatural, prea nepotrivit. De ce să fi făcut doamna Saeki așa ceva? De ce să mă rănească, să-mi distrugă viața? Sigur a avut un motiv întemeiat, care mie nu mi-e clar.

Încerc să simt ce a simțit ea atunci. Încerc să mă pun în locul ei. Nu e ușor, desigur, că doar eu sunt cel abandonat și ea e cea care m-a abandonat pe mine. Încet, încet, reușesc totuși să mă desprind de mine. Sufletul meu își leapădă straiul țeapăn, se preschimbă într-un corb negru, poposește pe pinul înalt din grădină și își privește eul de patru ani, așezat pe prispă.

Mă preschimb într-un corb negru care emite ipoteze.

— Nu e vorba că mama ta nu te-a iubit, îl aud din spate pe tânărul numit Corbul. Mai corect fie spus, te-a iubit extrem de mult. În primul rând trebuie să crezi asta. Acesta este punctul de plecare.

— Dar m-a abandonat. M-a lăsat într-un loc greșit și a dispărut. M-a rănit adânc, m-a distrus. De-abia acum realizez cu adevărat. Dacă mă iubea, cum a putut să facă așa ceva?

— *Da, la asta s-a ajuns. Te-a rănit adânc, te-a distrus și o să continui să porți multă vreme aceste cicatrice. Pentru asta te compățimesc, dar uite cum ar trebui să gândești tu, în ciuda acestui lucru: încă te mai poți vindeca. Ești tânăr și puternic. Ești foarte flexibil. Poți să îți coși rănilor și să pornești mai departe cu capul sus. Ea nu mai poate să facă asta. Ea va rămâne pierdută. Problema nu este cine e bun sau rău. Tu ești cel care are un avantaj real. La asta trebuie să te gândești.*

Rămân tăcut.

— *Pricepi? E ceva ce deja s-a întâmplat, pe care nu îl mai poți schimba. Nu ar fi trebuit să te abandoneze, nu ar fi trebuit să fii tu abandonat de ea. Dar un lucru deja întâmplat e ca o farfurie făcută țandări. Oricât te-ai strădui, nu mai ai cum să o aduci înapoi, nu?*

Încuviințez. Oricât te-ai strădui, nu mai ai cum să o aduci înapoi. Are perfectă dreptate.

— *Înțelege că probabil și mama ta a fost plină de spaimă și de furie, continuă tânărul numit Corbul. Ca tine acum.*

De aceea a fost nevoit să te abandoneze.

— *Chiar dacă mă iubea?*

— *Da, a trebuit să te abandoneze, chiar dacă te iubea. Ce trebuie să faci tu este să o înțelegi și să accepți. Să-i înțelegi spaima covârșitoare și furia și să le accepți ca pe ale tale.*

Nu să le moștenești și să le repeți. Cu alte cuvinte, trebuie să o ierți. Sigur, nu e un lucru simplu, dar asta trebuie să faci. Este unica ta salvare. Altfel chiar nu există.

Cad pe gânduri. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât devin mai dezorientat. Am sufletul răscolită și mă doare de parcă mi se jupoaie pielea de pe corp.

— *Oare doamna Saeki chiar e mama mea adevărată?*

Întreb eu.

— *Nu îți-a spus și ea că teoria e încă validă? Pe scurt, încă funcționează ca teorie. Asta e tot ce pot să spun și eu.*

— *O teorie încă lipsită de contraargumente valide.*

— *Exact.*

— *O teorie pe care trebuie să o cercetez la nesfârșit.*

— *Exact, spune tânărul numit Corbul pe un ton categoric. O teorie încă lipsită de contraargumente valide e o teorie care merită cercetată. Deocamdată altceva nu ai de făcut. Altfel alegere nu ai în acest moment. De aceea trebuie să o cercetezi, chiar dacă ar însemna să te sacrifici.*

— *Să mă sacrific? Cuvintele acestea au un ecou straniu, pe care încă nu reușesc să-l deslușesc bine.*

Nici un răspuns. Neliniștit, mă uit înapoi. Tânărul numit Corbul este încă aici. Merg în spatele meu, în pas cu mine.

— *Câtă spaimă și furie avea atunci în ea doamna Saeki?*

Și de unde au apărut? Îl întreb eu, mergând mai departe.

— Tu cîntă spaimă și furie crezi că avea în ea? Îmi întoarce el întrebarea. Gîndește-te bine. Asta trebuie să gîndești tu, cu capul tău. De-asta ai cap.

Mă gîndesc. Trebuie să înțeleg, până nu e prea târziu, și să accept. Însă tot nu pot să deslușesc scrisul mărunt, rămas pe țărnul conștiinței mele. Prea repede se sparg valurile și vin altele.

— O iubesc pe doamna Saeki, spun eu. Cuvintele îmi părăsesc buzele foarte natural.

— Știu, îmi răspunde scurt tînărul numit Corbul.

— Nu am mai simțit așa ceva până acum. Iar acum, pentru mine asta contează mai mult decât orice.

— E de la sine înțeles. Evident că e un lucru care contează. Nu tocmai de-asta ai ajuns până aici?

— Dar eu încă nu înțeleg. Sunt complet pierdut. Spui că mama m-a iubit, că m-a iubit mult. Vreau să te cred, dar, chiar dacă este adevărat, eu tot nu pot să pricep. De ce a iubi profund pe cineva e același lucru cu a-l răni profund pe acel om? Ce sens mai are atunci dragostea ta? De ce trebuie să se întîmple așa ceva?

Aștept un răspuns. Rămân tăcut vreme îndelungată, însă răspunsul nu vine.

Mă uit în urmă, dar tînărul numit Corbul nu mai e. Aud deasupra capului o bataie seacă de aripi.

Ești complet pierdut.

La un moment dat, cei doi soldați apar în fața mea.

Amândoi sunt îmbrăcați în uniforme de luptă ale vechii armate imperiale. Sunt uniforme cu mânecă scurtă, de vară.

Poartă ghetre și au ranițe în spinare. Pe cap nu au coifuri, ci doar niște pălării obișnuite cu boruri și sunt vopsiți cu negru pe față. Amândoi sunt tineri. Unul e înalt și slab, și are pe nas ochelari cu rame rotunde, aurii. Celălalt e scund, lat în umeri și solid. Stau unul lângă altul pe o piatră plată.

Nu sunt în poziție de luptă. Puștile Arisaka zac sprijinite la picioarele lor. Cel înalt mestecă plictisit un fir de iarbă.

Arată amândoi foarte firesc acolo. Se uită cum mă apropiu cu o privire calmă, netulburață.

Zona în care se află e mai deschisă și plată, ca un palier de scară.

— Hei! Mă întâmpină vesel soldatul înalt.

— Mă ziua! Îmi zice și cel solid, cu o umbră de încruntare pe chip.

— Bună ziua! Le întorc eu salutul. Ar trebui probabil să fiu surprins de apariția lor, dar nu sunt deloc. Nu mi se pare ciudat. Este perfect plauzibilă.

— Te așteptam, îmi spune cel înalt.

— Pe mine?

— Evident. N-are cine altcineva să apară pe aici în afară de tine.

— Te așteptam de o grămadă de vreme, spune și cel scund.

— Mă rog, timpul nu prea e o problemă, adaugă celălalt, dar tot a durat mai mult decât credeam.

— Sunteți cei care au dispărut demult pe aici, nu? În timpul antrenamentelor.

— Exact, încuviințează soldatul solid.

— Se pare că v-au căutat peste tot.

— Știm. Știm că ne-au căutat. Știm tot ce se întâmplă în pădurea asta. Dar n-au cum să ne găsească, oricât ne-ar căuta.

— Sincer să fiu, nu e vorba că ne-am răătăcit, adaugă încet cel înalt. De fapt, am fugit.

— Mai degrabă am descoperit acest loc și am rămas aici.

Nu se poate spune că ne-am răătăcit.

— Și nici nu poate găsi oricine acest loc. Dar noi am reușit și ai reușit și tu. Pe noi, cel puțin, ne-a ajutat norocul.

— Dacă rămâneam acolo, ne-ar fi trimis peste ocean, explică cel scund. Acolo ar fi trebuit să omoram și să fim omorâți. Nu am vrut să ajungem într-un asemenea loc. Eu sunt fermier, iar el de-abia a terminat facultatea. În nici un caz nu voiam să omoram pe nimeni, iar să fim uciși, cu atât mai puțin. Asta e clar.

— Tu? Vrei să omori și să te omoare? Mă întreabă celălalt.

Clatin din cap. Nu vreau să omor pe nimeni. Nu vreau să mă omoare

nimeni. Toată lumea e la fel, spune cel înalt. Mă rog, aproape toată lumea. Dar numai fiindcă zici că nu vrei să mergi la război, țara nu te iartă și nici nu îți spune frumos: „Nu vrei la război? Am înțeles. Atunci nu trebuie să te duci.” Iar de fugit nu poți. În Japonia asta n-ai unde să te duci, ca te găsesc imediat. Ce să-i faci, e doar o insulă mică. De-aia ne-am oprit noi aici. Aici ne-am putut ascunde.

Soldatul clatină din cap și își continuă povestea.

— Și am tot stat aici. De demult, cum zici tu. Dați-am spus, timpul nu e o problemă. Între acum și demult de tot nu e nici o diferență.

— Absolut nici o diferență, adaugă cel solid și face un gest de parcă ar alunga ceva cu mâna.

— Știați că o să vin?

— Bine înțeles, răspunde cel scund.

— Noi facem aici de gardă și știm cine vine. Suntem ca o parte din pădure.

— Cu alte cuvinte, aici este intrarea, spune celălalt. Și noi o păzim.

— Chiar acum, intrarea e deschisă, îmi explică cel înalt.

Dar nu peste mult timp, o să se închidă la loc. Așa că, dacă vrei să intri, acum e momentul. Nu se întâmplă des să fie deschisă.

— Dacă intri, noi o să te conducem. Drumul e întortocheat și ai nevoie de ghid.

— Dacă nu intri, te întorci pe drumul pe care ai venit.

— Nu e greu să faci cale întoarsă. N-ai de ce să îți faci probleme. Te duci înapoi în lumea din care ai venit și îți continui viața ca până acum. Alegerea

este doar a ta. Nu te forțează nimeni nici să intri, nici să nu intri. Dar odaă intrat, e greu să te mai întorci.

— Vă rog să mă duceți, răspund eu fără să ezit.

— Serios? Mă întreabă cel solid.

— Cineva cu care trebuie să mă întâlnesc e înăuntru.

Probabil.

Fără o vorbă, cei doi se ridică de pe piatră și își iau puștile. Se uită unul la celălalt, apoi încep să meargă în fața mea.

— Probabil te miri de ce mai cărăm după noi fiarele astea grele, îmi spune cel înalt, întorcându-se spre mine. Ca doar nu ne ajută la nimic. Nici măcar nu sunt încărcate.

— Sunt un semn, spune cel solid, fără să se uite spre mine. Un semn a ceea ce am lăsat în urmă, al lucrurilor de care ne-am despărțit.

— Simbolurile sunt foarte importante, adaugă celălalt.

Suntem îmbrăcați în uniforme de sojdat și avem puști, așa că jucăm rolul de santinele. Simbolurile indică și rolurile pe care le jucăm.

— Tu ai la tine a șa ceva? Ceva care ar putea fi un semn?

Mă întreabă cel solid.

— Nu, nu am, spun eu clătinând din cap. Nu am nimic la mine. Doar

amintiri.

Hm... Amintiri?

— Merg, nu contează, spune cel înalt. Pot fi niște simboluri excelente. Deși nu știu cât rezistă sau cât de exacte sunt de fapt.

— Ar fi de preferat ceva cu formă. E mai bine așa, mai simplu de înțeles.

— Ca de exemplu o pușcă, adaugă cel înalt. Apropo, cum te cheamă?

— Kafka Tamura.

— Kafka Tamura, repetă amândoi.

— Ciudat nume, remarcă cel înalt.

— Foarte ciudat, adaugă celălalt.

Restul drumului îl parcurgem în tăcere.

Capitolul 44

Cei doi s-au oprit pe o luncă de-a lungul drumului și au ars cele trei dosare pe care doamna Saeki li le încredințase.

Hoshino a cumpărat niște gaz de brichetă de la un non-stop, l-a împrăștiat peste ele și le-a aprins cu bricheta. Au stat lângă ele și au urnărit cum fiecare pagină dispărea mistuiată de flăcări. Nu era nici o adiere de vânt. Fumul se înălța drept spre cer, amestecându-se în tăcere printre norii joși, cenușii.

— Nu putem nici măcar să aruncăm un ochi pe manuscrisele astea?

Întrebă Hoshino.

— Nu. Nu avem voie. Nakata i-a promis doamnei Saeki că va arde totul fără să citească o literă. Este datoria lui Nakata să-și respecte promisiunea.

— Așa e. E important să-ți respecti promisiunile, zise Hoshino, asudând tot. E important pentru toată lumea. Doar că era mai rapid și mai simplu dacă

le băgăm la o mașină de tocat hârtie. Găseam de închiriat un aparat măricel la orice centru de copiere. Nici nu costă mult. Nu vreau să mă plâng, dar e prea cald pentru ditamai focul de tabără. Dacă era iarnă, prindea numai bine.

— Îmi pare rău, dar Nakata i-a promis doamnei Saeki că le arde, așa că trebuie arse.

— Bine, bine. Oricum nu ne grăbim nicăieri. N-o să nia omoare un pic de căldură. Era doar o sugestie, atâta tot.

O pisică ce trecea prin apropiere se oprise și urmărirea cu interes focul neobișnuit în plină vară, făcut de cei doi Ve malul râului. Era slabă, maro tărcat și avea vârful cozii puțin strâmb. Părea să aibă o fire plăcută și Nakata a dat să o strige, dar și-a amintit de Hoshino și a renunțat. Pisicile nu-și lăsau garda decât atunci când era singur. În plus, nu era sigur că mai putea purta conversații cu ele ca până mai înainte. Nu voia să spună ceva ciudat și să o sperie. Între timp, pisica s-a plictisit de privit focul, s-a ridicat și a plecat mai departe.

Când dosarele au ars în întregime, Hoshino a călcat bine sub talpă cenușa rămasă. Dacă ar fi băttut vântul, ar fi împrăștiat-o frumos pe toată. Se lăsa înserarea și câțiva corbi treceau în zbor, întorcându-se la cuiburile lor.

— Gata, nimeni nu mai poate să le citească acum, zise Hoshino. Nu știu ce scria, dar acum a dispărut. Ceva care a avut o formă s-a subțiat puțin în câte puțin, disparând de pe lumea asta și făcând nimicul să crească.

— Domnule Hoshino?

— Ce e?

— Pot să vă întreb ceva?

— Sigur.

— Nimicul e ceva care crește?

Tânărul își înclină capul într-o parte și se gândi.

— E o chestiune complicată. Dacă crește nimicul? Când reduci ceva la nimic, înseamnă că îl reduci la zero, iar dacă la zero adaugi zero, tot zero îți dă.

— Nakata nu prea înțelege.

— Nici Hoshino nu prea înțelege. Dar simt că mă ia cu durere de cap dacă mă mai gândesc mult.

— Atunci să nu ne mai gândim.

— De acord. În fine, manuscrisele au ars în întregime, până la ultimul cuvânt. Au fost reduse la nimic – asta voiam să spun.

— Da. Nakata poate să răsuflă liniștit.

— Atunci ne-am terminat treaba aici?

— Da, am terminat treaba aici. Mai rămâne doar de închis intrarea.

— Asta e foarte important.

— Da, este foarte important. Ceea ce a fost deschis trebuie închis la loc.

— Atunci hai să-o facem. Să batem fierul cât e cald!

— Domnule Hoshino?

— Da?

— E posibil să nu se poată.

— De ce?

— Pentru că încă nu i-a venit vremea. Pentru a închide intrarea, trebuie să așteptăm să vină vremea de închis intrarea. Iar înainte, Nakata trebuie să doarmă din nou bine. Mi-e foarte somn.

Hoshino îl privi.

— Să dormi iar nu știi câte zile, ca până acum?

— Nu pot spune nimic cu siguranță, dar s-ar putea să fie la fel.

— N-ai putea să mai rezisti un pic și să termini treaba înainte să te pui iar pe dormit? Fiindcă odată intrat în sleep mode, totul rămâne pe loc.

— Domnule Hoshino?

— Ce e?

— Îmi pare foarte rău. Bine ar fi să se poată. Și Nakata ar fi vrut să termine mai întâi cu piatra, dar, din păcate, trebuie să dorm. Nu îmi mai pot ține ochii deschiși.

— Parc ă ți se termină bateria.

— Se poate. A durat mai mult decât credeam și Nakata și-a istovit puterile. Mă puteți duce undeva unde să pot dormi?

— Bine, luăm un taxi și ne întoarcem la apartament.

Poți să dormi buștean, cât vrei de mult.

Cum s-a așezat în mașină, Nakata a început să picotească.

— Tatălă, mai rezistă puțin! După ce ajungem acasă, poți să dormi cât vrei.

— Domnule Hoshino?

— Da?

— Îmi cer scuze că v-am provocat așteptarea necazuri, ni' găimă Nakata.

— Necazuri au fost, ce să zic, recunosc tânăruț. Dar dacă stau să mă gândesc la tot ce a fost, eu am venit de bunăvoie cu dumneata, adică mi le-am asumat din proprie inițiativă. Nu m-a pus nimeni. E cași cum ai dezăpezi de plăcere. Așa că nu e cazul să-ți faci probleme. Stai liniștit-

— Fără dumneavoastră aș fi fost pierdut. Nu aș fi reușit să fac nici jumătate din tot.

— Atunci a meritat efortul.

— Nakata vă este recunoscător.

— Și totuși...

— Da?

— Și eu am de ce să-ți fiu recunoscător matală.

— Aveți?

— Umblăm împreună de vreo zece zile, timp în care am lipsit de la serviciu. La început am vorbit cu ei să-mi iau liber, dar după-aia am chiulit cu nerușinare. Probabil că n-o să mă mai primească înapoi. Mă rog, dacă mă dau bine de tot pe lângă ei, ar putea să mă ierte. Dar, în fine, nu contează. Nu vreau să mă laud, dar sunt un șofer foarte priceput și muncitor, așa că de muncă se găsește pe toate drumurile. De-asta nu-mi fac probleme și ar trebui să nu-ți

faci nici dumneata. Ce vreau eu să zic e că nu regret deloc, în astea zece zile am trecut prin tot felul de chestii ciudate.

A plouat cu lipitori, l-am întâlnit pe colonelul Sanders, m-am culcat cu cea mai frumoasă fată din lume, care e studentă la filosofie sau cam așa ceva, am șterpelit piatra de intrare de la templu – o mulțime de lucruri ciudate. Zece zile pline de ciudațenii cât să te țină o viață întreagă. Parcă am fi fost într-un montagne russe, într-o cursă de testare.

Hoshino se opri aici, gândindu-se cum să continue.

— Dar, știi...

— Da? '

— Cel mai ciudat dintre toate îmi pari chiar dumneata.

Da, dumneata. Și asta pentru că ai reușit cumva să mă schimbi. Da, am senzația că m-am schimbat foarte mult în astea zece zile. Am început să văd lucrurile cu totul altfel.

O muzică pe care înainte o găseam plictisitoare, acum îmi merge direct la inimă și simt nevoia să stau de vorbă cu cineva care să simtă același lucru. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva, iar acum lucrurile s-au schimbat fiindcă am fost alături de dumneatași pentru că am putut să le văd Prin ochii matala. Sigur, nu am văzut chiar totul, dar anumite lucruri am reușit să le văd,

foarte natural. De ce?

Pentru că îmi place foarte mult felul dumatăle de a vedea lumea. De-asta te-am și urmat până acum. Nu am fost în stare să mă despart de tine. Iar asta este unul dintre cele mai însemnate lucruri care mi s-au întâmplat vreodată.

Pentru asta eu trebuie să îți fiu recunoscător, nu dumneata mie. Bine, nu e vorba că-mi displace să-mi fii recunoscător.

Ce vreau să spun e că mi-ai făcut mult bine. Pricepi?

Însă Nakata nu mai auzea. Avea deja ochi închiși și dormea, respirând regulat.

— Ce om fericit! Zise Hoshino oftând.

Tânărul l-a cărat pe Nakata până în casă și l-a întins pe pat. L-a lăsat îmbrăcat cum era. Doar i-a scos pantofii și l-a învelit cu o pătură. Nakata s-a foit puțin până s-a așezat ca de obicei cu fața spre tavan, apoi a dormit liniștit, fără să mai clintească un deget.

„Măi, să fie! Sigur doarme iar buștean două-trei zile întregi”, își zise Hoshino.

Însă lucrurile nu au decurs așa cum se aștepta el. A doua zi, miercuri, înainte de prânz, Nakata era mort. Murise liniștit, în somn. Pe chip avea aceeași expresie senină, încât la prima vedere ai fi zis că doarme. Doar că nu mai respira.

Hoshino l-a zgâlțâit de câteva ori și l-a strigat, însă Nakata rămânea, fără îndoială, mort. Nu avea puls, iar când i-a pus o oglinjoară în dreptul gurii, nu s-a aburit. Nu mai respira deloc. Nu avea să se mai trezească niciodată la această lume.

Rămas singur cu el în cameră, a observat că și celelalte zgomote se stingeau. Sunetele realității înconjurătoare își pierdeau, pe rând, veridicitatea și se preschimbau în tăcere.

Linștea se adâncea treptat, cum se adună mълul de pe fundul mării. Se ridica până la glezne, până la brâu, până la piept. Cu toate acestea, Hoshino a rămas multă vreme lângă Nakata, măsurând din ochi tăcerea care se acumula. Stătea pe canapea și îi privea profilul, încercând să-i conștientizeze moartea. I-a luat mult timp ca să accepte totul. Aerul devenea apă sător, iar el nu mai reușea să-și dea seama dacă ceea ce simțea erau cu adevărat sentimentele lui. În schimb, i s-au limpezit anumite lucruri.

Poate că moartea l-a ajutat să redevină „un Nakata obișnuit”, își zise tânărul. A fost prea multă vreme așa cum a fost și singurul fel în care se putea întoarce la normal era să moară.

— Tataie! Îl strigă el. Nu prea știi cum să zic asta, dar n-ai avut deloc o moarte rea.

Nakata rămânea mort, cufundat în somnul profund, fără să-l mai tulbure nici un gând. Avea chipul senin, fără suferință, fără regrete, fără îndoieli.

Foarte î la Nakata, își zise Hoshino. Nu știi ce sens a avut viața lui, dar dacă e s-o iau așa, ce sens are viața oricui altcuiva? Ceea ce e important pentru noi, ce

cântăreste mult e felul în care murim. Felul în care trăim nu mai contează, comparativ cu felul în care murim, iar felul în care murim e hoarat de cel în care ne ducem viața, se gândea Hoshino, privindu-i chipul lui Nakata.

Mai rămâne o singură problemă foarte importantă, și anume că cineva trebuie să închidă piatra de intrare. E singurul lucru pe care Nakata l-a lăsat neterminat. Piatra e aici, lângă canapea și știi că, atunci când va veni vremea, va trebui să o întorc și să închid intrarea. Dar Nakata mi-a spus că piatra poate fi periculoasă dacă nu e mănuită cum trebuie. Trebuie să existe o anumită metodă corectă de a o întoarce. Dacă mă apuc eu s-o împing cu toată puterea și o întorc cum nu trebuie, aș putea să dau întreaga lume peste cap.

— Tataie, n-ai ce-i face, ai murit, dar uite ce treabă încurcată ai lăsat în urmă, îi spuse Hoshino.

După cum era de așteptat, nu a primit nici un răspuns.

O altă problemă era ce să facă cu trupul nănsufletit.

Sigur, normal era să sune la poliție sau la spital și să îi cheme să îl ia. Așa ar fi procedat nouăzeci și nouă la sută din populația globului și asta ar fi vrut să facă și Hoshino.

Însă Nakata era principalul suspect într-un caz de crimă și Poliția era pe urmele lui. Dacă aflau că a fost împreună cu el timp de zece zile, l-ar fi pus într-o poziție dificilă. Puteau să-l ia la poliție și să-l supună unui interogatoriu nesfârșit, lucru pe care voia să-l evite cu orice preț. Nu avea nici un chef să stea să povestească tot ce se întâmplase și oricum nu putea să-i sufere pe polițiști. Prefera să nu aibă de-a face cu ei.

„Și mai e o chestie”, își zise el, „cum naiba le explic ce-i cu apartamentul ăsta?”

Un bătrân care arată aiudoma colonelului Sanders ne-a pus la dispoziție apartamentul. Ne-a spus că l-a pregătit special pentru noi și că îl putem folosi cât dorim – ar crede polițiștii așa ceva? Cine e colonelul Sanders? Face parte din armata americană? Nu, știți, de fapt e nenea de pe firma de la Kentucky Fried Chicken. Sigur îl știți, nu, domnule detectiv? Da, cel cu ochelari și țacălie albă... Făcea pe peștele pe o străduță dosnică din Takamatsu. Așa l-am cunoscut. Mi-a făcut rost de o femeie. Dacă le zic așa ceva, mă fac tâmpit și mă și caftesc de nu mă văd. Indivizii ăia sunt un fel de yakuza cu salariu de la stat. Hoshino oftă din toți rărunchii.

Ce trebuie să fac eu e s-o șterg de-aici, cât mai repede și cât mai departe. Dau din gară un telefon anonim la poliție, le comunic adresa și le spun că în locuința respectivă e o persoană moartă. Mă urc apoi frumușel în tren și mă duc înapoi la Nagoya. Așa rămân complet neimplicat în toată treaba asta. A murit de moarte bună, n-au ce să investigheze aici. O să vină rudele să-l ia și o să-l înmormânteze. Eu mă duc înapoi la firmă, mă pun în genunchi în fața șefului, îmi cer scuze, promit că o să fiu serios de acum încolo și totul o să reintre în normal.

Hoshino și-a adunat bagajele. Și-a îndesat hainele în geantă, și-a pus șapca pe cap, și-a scos coada prin gaura de la spate și și-a pus pe nas ochelarii verzi de soare. Îi era sete și a scos o cutie de Pepsi light din frigider. Când a stat sprijinit de ușa frigiderului și l-a băut, l-au picat ochii pe piatra de lângă canapea. Piatra de intrare, întoarsă pe partea cealaltă. S-a întors în dormitor și s-a mai uitat dată la Nakata, care era întins pe pat. Nu părea mort.

Părea că încă mai respiră liniștit. Ai fi zis că odată se ridică și zice: „Domnule Hoshino, a fost o greșeală, Nakata nu a murit.” Dar nu era așa. Nakata chiar murise. Nu avea să se întâmple nici un miracol. Trecuse deja în lumea celor drepi.

Cu cutia de Pepsi încă în mână, Hoshino cătină din cap.

Nu e bine, își zise el. Nu pot să las piatra așa. Dacă rămâne așa, Nakata n-o să se poată odihni în pace. Era genul de om căruia îi plăcea să pună lucrurile în ordine. Dar i s-a terminat bateria și n-a mai apucat să-și ducă treaba la bun sfârșit. Tânărul a motololit cutia și a aruncat-o la coșul de gunoi. I s-a făcut din nou sete, s-a dus la bucătărie, a luat din frigider încă o cutie de Pepsi light și a desfăcut-o.

Nakata mi-a spus că înainte să moară își dorea să fie în stare să citească, măcar o dată. Ar fi vrut să meargă la bibliotecă și să citească după pofta inimii. Însă a murit fără să i se îndeplinească dorința. Bine, e posibil ca acum, mort, să fi ajuns în altă lume, în care e „un Nakata obișnuit” și știe să citească, dar cât a fost în lumea asta, n-a putut, nici până în ultimul moment. Dimpotrivă, ultimul lucru pe care l-a făcut a fost să ardă litere. A aruncat în neant mii de cuvinte. E ironic. Trebuie neapărat să-i mai îndeplinesc cumva o ultimă dorință. Trebuie să închid piatra de intrare.

Este un lucru extrem de important. La cinematograful sau la acvariu tot nu mai pot să îl duc.

După ce și-a terminat cutia de Pepsi, s-a dus lângă canapea, s-a așezat pe vine în fața pietrei și a încercat să o ridice. Nu era grea. Nu era nici ușoară ca un fulg, dar n-a fost nevoie decât să se încordeze puțin ca să o ridice. Cântărea cam la fel ca atunci când o scosese din altarul de la templu, împreună cu colonelul Sanders. O greutate numai bună ca să poată fi folosită pe post de capac la murături. Cu alte cuvinte, acum e o simplă piatră, și-a spus el. Când își joacă rolul de piatră de intrare, se face grea, cât să n-o mai poți urni din loc. Cât e ușoară, e doar o piatră banală.

Trebuie să se întâmple ceva aparte, de exemplu să cadă trăsnete, și în acele momente o să capete o greutate neobișnuită și o să joace rolul de „piatră de intrare”.

Hoshino s-a dus la fereastră, a tras draperiile și s-a uitat la cer. Era acoperit cu aceiași nori cenușii, însă nu erau semne de ploaie sau de descărcări electrice. Și-a ciulit urechile și a adulmecat aerul, însă nu a detectat nimic neobișnuit. Tema centrală a lumii părea să fie „menținerea stătu quo-uhxi”.

— Tataie! Îi strigă el lui Nakata. Vasăzică trebuie să stau aici cu matale și să aștept cuminte să se întâmple ceva aparte. Dar ce anume trebuie să fie? Eu habar nu am! Nu știu nici măcar când o să se întâmple. Și nenorocirea e că suntem în iunie și dacă te las așa, o să începi să te descompui. O să miroase.

Știu că nu vrei să auzi de așa ceva, dar asta e soarta. Și cu cât trece mai mult timp, cu cât întârzi mai mult să informez poliția, cu atât intru și eu mai târziu la apă. Eu o să fac tot ce pot, dar voi am să știi și matale cum stă treaba.

Însă, după cum era de așteptat, nu primi nici un răspuns.

Începu să se învârtă prin cameră. Da, poate mă contactează colonelul Sanders! Sigur știe el ce trebuie să fac cu piatra. Poate îmi dă el vreun sfat prețios. Cu toate acestea, oricât ar fi stat cu ochii pe telefon, nu suna. Rămânea la fel de tăcut. Telefonul mut arăta inutil de introspectiv. Nimeni nu a ciocănit la ușă. Nici o scrisoare nu a sosit. Nu s-a întâmplat nimic „aparte”. Vremea rămânea neschimbată, instinctele nu-i spuneau nimic. Timpul se scurgea indiferent. A venit prânzul, după-amiaza s-a preschimbat în inserare. Limbile ceasului de pe perete lunecau lin ca o libelulă pe suprafața timpului, iar, pe pat, Nakata rămânea mort. Nici poftă de mâncare nu mai avea. În loc de cină, Hoshino a băut o a treia cutie de Pepsi și a ronțait niște biscuiți sărați mai mult din datorie.

Pe la șase s-a așezat pe canapea, a luat telecomandași a pornit televizorul. S-a uitat laștirile de la NHK, dar nu a dat de nimic care să-i capteze atenția. Fusese o zi cum nu se poate de obișnuită. Când s-au terminat știrile, Hoshino a închis televizorul. Vocea crainicului i se părea prea gălăgioasă. Afară se întuneca treptat și în cele din urmă s-a lăsat noaptea care a învăluit camera într-o tăcere și mai adâncă.

— Tataie! Îl strigă Hoshino din nou pe Nakata. Nu vrei să te scoli, măcar un pic? Hoshino e cam amărât și vrea să-ți audă vocea.

Însă Nakata nu a răspuns. Rămânea dincolo de cumpăna acestei lumi, mort, tăcut. Era atât de liniște, încât, dacă ascultai bine, auzai cum se învâрте pământul.

Hoshino s-a dus în sufragerie și a pus Arhiducele. Ascultând acordurile primei teme, din ambii ochi au început să i se rostogolească lacrimi. Un adevărat șuvoi. Măi, măi, când am plâns eu ultima oară? Se întrebă el. Dar nu a reușit să-și amintească.

Capitolul 45

De la „intrare”, drumul devine greu de deslușit. De cele mai multe ori încetează chiar să mai fie drum. Pădurea e tot mai adâncă și mai mare. Panta devine mult mai abruptă, iar tufșurile și buruienile sufoacă pământul. Cerul nu se mai zărește deloc și în jur e întuneric ca la amurg. Răienjenșiurile se îndesesc, iar mirosul plantelor e și mai pătrunzător.

Liniștea e tot mai apăsătoare. Pădurea ne respinge. Soldații însă deschid drumul fără efort, cu puștile pe umăr, înaintând într-un pas surprinzător de rapid. Se strecoară printre crengile care atârna din copaci, se cațără pe pietre, sar peste adâncituri și dau în lături cu iscusință tufșurile spinoase.

Mă chinui să mă țin după ei, ca să nu-i pierd din vedere.

Ei nici măcar nu se întorc să se asigure că mai sunt în spatele lor. Parcă mi-ar pune foanele la încercare. Mă soară, să vadă, cât pot să duc. Am chiar senzația că sunt supărați pe mine (nu știu nici eu de ce). Nu scot o vorbă. Nu schimbă nici un cuvânt, nici cu mine, nici între ei. Își văd netulburați de mers, făcând cu schimbul la înaintare. Pe spatele lor, puștile negre se clatină regulat, ca două metronoame. Înaintând cu ochii fixați pe ele, încep să-mi inducă o stare hipnotică. Mintea mi se îndreaptă spre un alt loc, alunecând parcă pe gheață, înaintez transpirând tot, concentrat să nu slăbesc pasul.

— Mergem prea repede? Mă întrebă în cele din urmă soldatul solid, întorcându-se către mine. Are respirația perfect regulată.

— Nu. E în regulă. Vin.

— Ești tânăr și arăți în formă, spune cel înalt, cu față înainte.

— Noi suntem obișnuși să batem drumul acesta și tinde să mergem mai repede, explică cel solid, parcă scuzându-se.

Așa că, dacă mergem prea repede, să ne spui. Să nu-ți fie jenă. Ne spui și mai slăbim un pic pasul. Noi doar încercăm să nu mergem mai încet decât e nevoie. Înțelegeți?

— Dacă mă nu mai pot să țin pasul, vă spun, răspund eu, forțându-mi respirația să fie regulată, ca să nu-și dea seama că sunt obosit. Mai avem mult de mers?

— Nu prea, spune cel înalt.

— Încă puțin, adaugă celălalt.

Ceva îmi spune că nu mă pot bizui pe ce cred ei. După cum au spus chiar ei, aici timpul nu este un factor important.

O vreme înaintăm din nou în tăcere, dar cu o viteză mai puțin nebună. S-ar părea că testul s-a încheiat.

— Pe aici nu sunt șerpi veninoși? Pun eu întrebarea care mă tot preocupă.

— Șerpi veninoși? Zice cel înalt, cu ochelari, fără să se întoarcă spre mine.

Vorbește privind doar drept în față, de parcă în orice moment ceva de maximă importanță ar putea să-i sară în cale.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Ar putea să fie, spune cel solid, întorcându-se spre mine. Nu-mi amintesc să fi văzut, dar se poate să fie.

Oricum, și dacă ar fi, n-au nici o legătură cu noi.

— Ce vrem noi să spunem, adaugă celălalt senin, e că pădurea asta nu îți vrea nici un rău.

— Așa că nu trebuie să-ți pese de șerpi veninoși. Te-ai liniștit?

— Da.

— N-o să-ți faci nimic nici un rău aici, nici șerpi veninoși, nici păianjeni veninoși, nici insecte veninoase, nici ciuperci otrăvitoare, nici altceva.

— Altceva? Întreb eu.

Sunt foarte obosit și nu mai sunt în stare să gândesc prea clar.

— Alte lucruri, alte vietăți. Nimic n-o să-ți faci vreun rău aici. Suntem în inima pădurii. Nimeni n-o să-ți faci nici un rău, nici măcar tu însuși. ~~Ma lupt să înțeleg ce a zis, însă oboseala, transpirația, efectul hipnotic pe care îl creează repetiția se suprapun și puterea mea de gândire scade.~~ Nu sunt în stare să mă gândesc la nimic serios.

— Pe când eram soldați, ne puneau să facem niște exerciții foarte dure de străpuns inamicul cu baioneta, spune cel solid. Știi cum se folosește baioneta?

— Nu.

— Mai întâi o înfigi bine în inamic, apoi o întorci în toate părțile și îi faci praf măruntaiele. N-are scăpare, moare în chinuri. Moartea e lentă și trece prin niște chinuri cumplite.

Dar dacă doar înfigi baioneta, fără să o învârti, inamicul se ridică și îți sfâșie ție măruntaiele. Asta era lumea în care trăiam noi.

Măruntaie, mă gândesc eu. Oshima mi-a spus că sunt o metaforă pentru labirint. Lucrurile încep să se încălzească în mintea mea, să se amestece. Nu mai sunt în stare să le disting unele de altele.

— Înțelegi de ce oamenii fac o asemenea atrocitate altor oameni? Întrebă soldatul înalt.

— Nu.

— Nici eu, răspunde el. Nu voiam să sfârtec măruntaiele nimănui, fie el soldat chinez, rus sau american. Însă asta era lumea în care trăiam și de-asta am fugit. Un lucru vreau să nu-l înțelegi greșit: nu suntem niște oameni slabi.

Dimpotrivă, ca soldați eram străluciți. Pur și simplu nu am suportat ideea de a ne supune unei voințe atât de violente.

Nici tu nu ești slab, nu?

— Nu-mi dau seama singur, răspund eu sincer. Însă toată viața mi-am tot spus că trebuie să mă fac măcar puțin mai puternic.

— Asta contează mult, spune soldatul solid, întorcându-se către mine. E foarte important să vrei să te faci mai puternic și să lupți pentru asta.

— Îmi dau seama că ești puternic și fără să-mi spună altcineva, intervine celălalt. Să ajungi până aici, la vârsta asta-

— Ești zdravăn, da, adaugă celălalt admirativ.

În sfârșit, cei doi se opresc. Soldatul înalt își scoate ochelarii, își freacă nasul de câteva ori și îi pune înapoi. Nici nu gâfâie și nici nu sunt transpirați.

— Ți-e sete? Mă întreabă cel înalt.

— Puțin, răspund eu, dar adevărul e că sunt mort de sete pentru că am aruncat rucsacul cu tot cu bidonul de apă.

Își desprinde de la brâu gamela de aluminiu și mi-o întinde. Dau pe gât câteva guri de apă călăie care îmi ostoiește tot corpul. O șterg la gură și i-o înapoiez mulțumind. Soldatul încuviințează în tăcere.

— Suntem pe creastă, spune celălalt.

— Coborâm dintr-o suflare, vezi să nu cazi, mă atenționează celălalt.

Începem apoi să coborâm panta alunecoasă.

Pe la jumătatea pantei, cotim larg, ieșim dintre copaci și în față ne apare lumea. Cei doi soldați se opresc și se întorc spre mine. Nu spun nimic, dar ochii lor îmi vorbesc. Aici este locul în care trebuie să intri. Mă opresc și eu și privesc lumea.

Este o depresiune plată, scobită natural în relief. Nu pot să-mi dau seama câți oameni trăiesc acolo, dar judecând după dimensiunile locului, nu pot fi prea mulți. Sunt câteva drumuri, presărate pe margini cu clădiri. Străzi înguste, case mici. Nu se vede nici tipenie de om. Clădirile sunt inexpressive, construite pe ideea de a feri de intemperii decât de a avea un exterior estetic. Nu este suficient de mare pentru a-l numi „oraș”. Nu se văd nici magazine și nici instituții publice mari. Nici urmă de firme sau panouri. E doar o mână de clădiri simple, de aceeași mărime și cu același aspect, dispuse la întâmplare și care formează o așezare. Nici o casă nu are grădină, iar de-a lungul stăzilor nu sunt copaci, de parcă ar fi suficientă pădure în jur ca să mai aibă nevoie de alte plante.

Adie o pală de vânt care străbate pădurea și flutură frunzele de prin jurul meu. Foșnetul acela anonim îmi lasă dăre pe membrana minții. Ating cu mâna trunchiul unui copac și închid ochii. Dărele arată ca un cod, pe care eu nu reușesc să îl descifrez. Parcă ar fi o limbă străină, complet necunoscută mie. Deschid ochii resemnat și privesc din nou lumea cea nouă care se întinde în față mea. Oprit la jumătatea pantei, privind acel loc împreună cu cei doi soldați, simt cum dărele din mine se mișcă mai departe.

Codul se rescrie, metafora se preschimbă. Simt că mă îndepărtez de mine și plutesc. Mă transform într-un fluture care zboară pe muchia lumii. Dincolo de muchie e un spațiu în care vidul și esența se suprapun perfect și se unesc

într-unui. Trecutul și prezentul formează un cerc infinit, nătrănit, în care plutesc simboluri pe care nimeni nu le-a văzut vreodată, acorduri pe care nimeni nu le-a auzit vreodată.

Îmi potolesc respirația agitată. Inima mea încă nu e la loc, într-o bucată, dar măcar nu îmi mai e teamă.

Soldații pornesc mai departe fără o vorbă. Îi urmez și eu în tăcere. Pe măsură ce coborâm panta, orașul se apropie.

Un pârâu curge de-a lungul drumului, flancat de pereți de piatră. Aud șopotul plăcut al apei, frumoasă și cristalină.

Totul este simplu și primitor. Din loc în loc se văd stâlpi de curent electric, legați prin cabluri. Deci electricitatea a ajuns până aici. Electricitate? Sună deplasat.

Locul este împrejmuț din toate părțile de crestele verzi și înalte. Cerul încă este acoperit de un strat de nori cenușii.

Cât înaintăm de-a lungul drumului, nu trecem pe lângă nimeni. Totul e împietrit și nu se aude nici un zgomot.

Oamenii stau probabil închiși în case, cu răsuflarea tăiată și așteaptă să trecem.

Cei doi soldați mă duc la una dintre case. Seamănă ciudat de tare ca mărima și aspect cu cabana lui Oshima, de parcă ar fi fost făcută, una pe modelul celeilalte. În față are o prispa pe care e un scaun. De pe acoperișul plat se înalță un coș. Ce diferă e că dormitorul și sufrageria sunt separate și are baie și curent electric. În bucătărie e un frigider vechi, nu prea mare. Din tavan atârână un bec. E și un televizor. Televizor?

În dormitor e un pat simplu, de o persoană, pe care sun pregătite așternuturi.

— Pe moment, o să stai aici, până te mai liniștești, spun soldatul cel solM. N-o să dureze prea mult. E doar p moment.

— După cum ți-am mai spus, aici timpul nu e prea important, adaug cel înalt.

— Deloc important, încuviințează celălalt.

De unde vine curentul electric?

Cei doi schimbă o privire.

— Există o mică centrală eoliană prin inima pădurii, care produce curent. Acolo bate vântul în permanență, îmi explică cel înalt. Fără curent e greu, nu?

— Fără curent nu merge nici frigiderul și dacă nu ai frigider, n-ai cum să păstrezi mâncarea, spune celălalt.

— Bine, te-ai putea descurca și fără el, dar dacă ai, prinde bine, adaug cel înalt.

— Dacă ți-e foame, servește-te cu ce vrei dinăuntru. Nu e mare lucru, dar...

— Aici nu există carne, pește, cafea sau alcool. S-ar putea să ți fie mai greu la început, dar te obișnuiești repede.

— Dar sunt ou ă, brânză și lapte, spune cel solid. E nevoie, într-o anumită măsură, și de proteine animale.

— Nu se g ădesc pe aici și pentru a le procura trebuie mers altundeva. Se face troc.

„Altundeva”?

Soldatul înalt încuviințează.

— Da. Locul acesta nu e complet separat de lume. Există și „altundeva”.

O să afli destule, puțin câte puțin.

— Seara o s ă-ți pregătească cineva de mâncare, spune cel solid. Dacă te plictisești până atunci, poți să te uiți la televizor.

E vreun program la televizor?

— Chiar a șa, ce or fi dând? Se întrebă cel înalt, încurcat, își înclină capul într-o parte și se uită la celălalt soldat.

Acesta își înclină și el capul și ia un aer încruntat.

— Sincer s ă fiu, nu prea știu cum e cu televizorul fiindă nu m-am uitat niciodată.

— E pus acolo pentru noii veni ți, în ideea că poate le e de folos, explică cel înalt.

— Dar ceva tot trebuie s ă se vadă, își dă celălalt cu părerea.

— Deocamdat ă odihnește-te aici. Noi trebuie să ne întoarcem la pozițiile noastre.

— Vă mulțumesc că m-ați adus până aici.

— Nici o problem ă, n-a fost mare lucru, spune soldatul cel solid. Te-ai ținut mai bine pe picioare decât alții. Foarte mulți nu reușesc să se țină cum trebuie după noi. Ni s-a întâmplat și să trebuiască să-i cărăm pe unii în spinare. Cu tine a fost foarte ușor.

— Ziceai că ă vrei să întâlnești pe cineva aici, nu?

— Da.

— Sunt sigur că o să vă întâlniți la un moment dat, spune cel înalt și dă de câteva ori din cap. Lumea asta e mică.

— Sper să te obișnuiești repede, adaugă soldatul solid.

— Odat ă ce te-ai obișnuit, o să fie foarte bine.

— Vă mulțumesc.

Cei doi iau pozi ția de drepti și mă salută ceremonios. Își pun din nou puștile în spate și ies. Se îndepărtează în pas rapid, înapoi la poziții. Probabil că stau de gardă la intrare zi și noapte.

Mă duc în bucătărie și arunc un ochi prin frigider. Găsesc niște roșii, o bucată de brânză, ouă, napi, morcovi. Mai e și un vas de lut plin cu lapte. Și unt. Iau niște pâine din dulap, tai un coltuc și îl mănânc. E puțin cam tare, dar nu e rea la gust.

În bucătărie e o chiuveță cu robinet. Îl deschid și curge o apă limpede și rece. Dacă au curent electric, înseamnă că o pompează din fântână cu un hidrofor. Îmi umplu un pahar și îl beau.

Mă duc la fereastră și mă uit afară. Cerul este în continuare înnorat, dar nu sunt semne de ploaie. Stau mult la geam, dar tot nu ăd nici țipenie de om. Orașul pare mort. Sau poate că, din cine știe ce motiv, oamenii se feres de privirile mele.

Plec de la fereastră și mă așez pe un scaun. Este di lemn, drept și tare. Are trei picioare și în fața lui e pusă o masă pătrată, lăcuită și răslăcuită. Pe pereții din mortar nu sunt nici tablouri, nici poze sau vreun calendar. Sunt albi și goi. Din tavan așarnă un bec, cu un abajur simplu dio sticlă, îngălbenit de la căldură.

Camera e foarte curată. Îmi trec degetul peste masă și peste tocure și nu văd nici un fir de praf. Geamurile sunt impecabile. Tacămurile și vasele nu sunt noi, dar sunt bine păstrate și curate. Lângă masa de gătit sunt două reșouri electrice, modele vechi. Aprind unul și ochiul se înroșește imediat.

Cu excepția mesei și a scaunelor, singura piesă de mobilier din casă este televizorul color, vechi, cu ramă de lemn.

Trebuie să aibă vreo cincisprezece-douăzeci de ani. Nu are telecomandă. Arată de parcă a fost găsit aruncat pe undeva și adunat de pe jos (toate aparatele electrice arată de parcă ar fi fost luate de la gunoi; nu sunt murdare și își fac treaba, dar sunt vechi și decolorate). Aprind televizorul și văd că e un film vechi. E Sunetul muzicii. L-am văzut la cinematograful pe un ecran imens, când ne-a dus învățătoarea. Este unul dintre puținele filme pe care le-am văzut în copilărie (nu avea cine să mă ducă la cinema). A ajuns la partea în care Măria, guvernanta familiei, îi duce pe copii la o drumeție în munți, în timp ce căpitanul von Trapp, tatăl cel serios și cu reguli stricte, e plecat cu afaceri la Viena. Se așază pe iarbă, cu chitara în mână și cântă niște cântecele inocente. E o scenă clasică. Mă așez în fața televizorului și mă las furat de film. Dacă în copilăria mea ar fi existat cineva ca Măria, viața mea ar fi arătat cu totul altfel (același lucru mi l-am spus și când l-am văzut prima dată). Inutil de menționat că nici un asemenea om nu mi-a apărut în cale.

Dintr-o dată mă întorc la realitate. De ce să stau să urmăresc cu atâta atenție tocmai acum și aici Sunetul muzicii? Și de ce tocmai filmul ăsta? Probabil că oamenii de aici folosesc o antenă de satelit prin care recepționează semnalul de la vreo stație de televiziune. Sau poate că e pusă o casetă video undeva, în altă parte. Da, casetă trebuie să fie, pentru că am încercat să schimb canalul și nu mai e nimic în afară de Sunetul muzicii. Pe celelalte nu sunt decât purici. Ecranul gol și zgomotul anorganic de fundal mă duc cu gândul la o furtună violentă de nisip.

Opresc televizorul când începe să cânte Edelweiss. Liniștea se reaşterne în încăperea. Însetat, mă duc în bucătărie, scot vasul cu lapte din frigider și beau. E gras și proaspăt. Are cu totul alt gust față de laptele pe care îl găsești la magazin, în timp ce dau pe gât câteva pahare, îmi amintesc dintr-o dată de scena din Cele 400 de lovituri al lui Francois Truffaut, în care Antoine fuge de acasă și într-o dimineață devreme, fiind foarte flămând, fură laptele care tocmai fusese adus la ușa unei case și îl bea din mers. Sticla e mare și îi ia ceva timp

până o goleşte. E o scenă tristă și dureroasă. Nici nu-ți vine a crede că mâncatul sau băutul pot fi atât de triste și dureroase. Și acesta e unul dintre puținele filme pe care le-am văzut în copilărie. Eram în clasa a cincea și m-am dus singur să-l văd, atras de titlu. Am luat trenul până la Ikebukuro, l-am văzut, apoi am luat trenul înapoi. Când am ieșit din cinematograful mi-am cumpărat numaidecât niște lapte. Trebuia să beau.

Când îl termin, îmi dau seama că mi-e foarte somn, un somn atât de copleșitor, că aproape mi se face rău. Mintea începe să mi se învârtă tot mai încet, se oprește ca trenul în gară și în cele din urmă încetează să mai macine vreun gând. Mă simt amorțit până în măduva oaselor. Mă duc în dormitor, îmi scot pantalonii și pantofii împleticindu-mă și mă întind pe pat. Îmi îngrop fața în pernă și închid ochii.

Perna miroase a raze de soare, un miros de care mi-era dor.

Îl inspir încet și expir. Somnul mă fură numaidecât.

Când mă trezesc, afară e beznă. Deschid ochii și, învâluit în întunericul străin, mă întreb unde sunt. Cei doi soldați m-au adus prin pădure până într-un orașel prin care curge un pârâu. Amintirile îmi revin treptat. Imaginile se limpezează. În cap îmi cântă o melodie cunoscută. E Edelweiss Din bucătărie se aude un zornăit familiar de vase. Pri crăpătura ușii, becul proiectează pe podea o dărușă de lumină galbenă. E o lumină învechită, prăfuită. Încerc să mă dau jos din pat, dar sunt amorțit tot. O amorțeață foarte uniformă. Trag aer adânc în piept și îmi ațintesc privirea în tavan. Se aude clinchet de vase. Cineva tropăie pe podea. Probabil îmi prepară masa. În cele din urmă mă dau jos din pat și trag încet pe mine pantalonii, șosetele și pantofii. Apăs ușurel clanta și deschid ușa.

În bucătărie e o tânără care gătește. Stă cu spatele la mine, aplecată peste oale și gustă mâncarea cu o lingură.

Când deschid ușa, își ridică privirea și se întoarce spre mine. Este tânăra care mă vizita noaptea de noaptea în bibliotecă și care stătea și privea tabloul de pe perete. Da, este doamna Saeki la cincisprezece ani. E îmbrăcată la fel, cu rochia albastră pal cu mâneci lungi. Singura diferență e că acum are părul prins cu o clamă. Când mă vede, schițează un zâmbet cald. Un fior mă cutremură, de parcă întreaga lume se dă peste cap. Tot ce are formă se desface în bucăți, apoi revine la forma inițială. Inșă cea pe care o am în fața ochilor nu este nici fantasmă, nici fantomă. Este o fată tangibilă, în carne și oase. Să într-o bucătărie reală, în amurg, și îmi pregătește o masă reală. Are pieptul înmugurit și gâtul alb ca porțelanul.

— Te-ai trezit? Îmi spune ea.

N-am voce. Încă mă lupt să îmi revin.

— Ai dormit dus, adaugă ea și se întoarce din nou cu spatele la mine, ca să guste mâncarea. Mă gândeam să-ți las mâncare făcută și să plec dacă nu te trezeai.

— Nu aveam de gând să dorm atât de dus, îmi recapătă eu vocea în cele din urmă.

— Ai bătut cale lungă prin pădure. Ți-e foame?

— Nu prea-mi dau seama, dar cred că da.

Aș vrea să o ating ca să mă conving dacă este într-adevăr tangibilă. Dar nu pot să fac așa ceva. Rămân acolo, în picioare, cu ochii la ea și ascult toate sunetele pe care le face când se mișcă.

Umple o farfurie albă și simplă cu tocană aburindă, pe care tocmai a încălzit-o și o pune pe masă, alături de un castron adânc cu salată de verdeturi și roșii și o pâine mare.

Tocana e cu cartofi și morcovi și răspândește un miros plăcut, familiar. Îmi umplu palmării cu el și realizez cât de foame îmi este. Trebuie neapărat să înfulec ceva. Cât mănânc, cu o furculiță și o lingură pline de zgârieturi, ea stă pe un scaun, puțin mai departe și mă privește cu o expresie serioasă pe chip, de parcă și aceasta ar fi o parte importantă a slujbei sale. Din când în când își trece mâna prin păr.

— Am înțeles că ai cincisprezece ani, spune ea.

— Da, răspund eu întinzând unt pe pâine. De-abia împlinți.

— Și eu am tot cincisprezece, încuviințez, gata-gata să spun că și tiam deja. E totuși prea devreme să spun așa ceva. Îmi văd de masă în tăcere.

— O vreme o să lucrez aici, să-ți prepar de mâncare, spune ea. O să mă ocup și de curățenie și de spălat. Găsești schimburi în dulapul din dormitor. Poți să le folosești în voie. Rufele murdare să le pui în coș și mă ocup eu de ele.

— Te-a desemnat cineva să faci asta?

Mă privește fix, fără să răspundă. Întrebarea mea e înghițită în neant și dispare de parcă și-ar fi greșit circuitul.

— Cum te cheamă? Aleg eu altă întrebare.

— Nu am nume, spune ea clătinând din cap. Aici nu avem nume.

— Și atunci ce faci când vreau să te strig?

— N-ai nevoie să mă strigi. Dacă ai nevoie de mine, sunt aici.

— Înseamnă că nici numele meu nu e necesar aici.

Fata încuviințează.

— Păi tu ești tu, nu ești altcineva. Tu ești tu, nu?

— Așa cred, răspund eu, dar nu sunt prea sigur.

Oare chiar sunt eu?

Mă fixează mai departe cu privirea.

— Îți amintești biblioteca? O întreb eu dintr-odată.

— Biblioteca? Nu, nu mi-o amintesc, spune ea clătinând din cap.

Biblioteca e departe, la mare distanță de aici. Nu e aici.

— Există o bibliotecă?

— Da, dar nu are cărți.

— Dacă nu are cărți, atunci ce are?

Nu-mi răspunde. Doar își înclină ușor capul într-o parte.

Altă întrebare înghițită într-un circuit greșit.

— Ai fost vreodată acolo?

— Acum multă vreme.

— Și nu ca să citești.
— Nu, pentru că nu sunt cărți acolo.
Mai mă așteaptă un timp fără să spun nimic. Tocană, salată, pâine. Ea continuă să mă privească seriosă cum înfulec.
— Cum a fost? Mă întreabă ea când termin.
— Foarte bun. Delicios!
— Chiar fără carne sau pește?
Li arde farfuria goașă.
— Uite, n-am lăsat nimic!
— Eu le-am făcut.
— Au fost foarte bune, repet eu și nu mint.
Privind-o, mă săgetează o durere ca un tăiș înghețat de cuțit, implantat în piept. Durerea este cruntă, dar sunt recunoscător pentru ea. Mă face să mă simt viu. E ca o ancoară ce mă leagă de aici. Ea se ridică, fierbe apă și îmi face un ceai. Cât timp îl beau, duce vasele înapoi în bucătărie și începe să le spele în chiuvetă. O privesc de la spate. Vreau să spun ceva, dar îmi dau seama că, în fața ei, cuvintele își pierd funcția lor intrinsecă. Sau poate că dispăre acel înțeles care leagă cuvintele între ele. Îmi privesc mâinile. Mă gândesc apoi la sângele care strălucește la fereastră în lumina lunii.
— Acolo este tăișul înghețat care îmi străpunge pieptul.
— O să te mai vad? O întreb eu.
— Bine înțeles. Ți-am spus, dacă ai nevoie de mine, sunt aici.
— Și n-o să dispăr dintr-odată?
Mă privește mirată, fără să-mi răspundă, vrând parcă să spună „și unde să dispăr?”.
— Noi ne-am mai întâlnit, mă trezesc eu zicând. Pe alte țărâmură, într-o altă bibliotecă.
— Dacă spui tu, răspunde ea, trecându-și mâna prin păr, parcă pentru a se asigura că clama e la locul ei.
Vocea ei este indiferentă, semn că acest subiect nu o interesează.
— Am venit aici ca să te pot întâlni din nou. Pe tine și încă o femeie.
Își ridică privirea și încuviințează seriosă.
— Prin pădurea adâncă.
— Da, trebuia neapărat să mă reîntâlnesc cu tine și cu cealaltă femeie.
— Și m-ai întâlnit pe mine.
Încuviințez.
— Doar ți-am spus, dacă ai nevoie de mine, sunt aici.
Când termină cu spălatul, bagă vasele în care a adus mâncarea într-o traistă și o pune pe umăr.
— Pe mâine dimineață, îmi spune ea. Sper să te obișnuiești repede aici.
Rămân în prag și o petrec cu privirea până dispăre în întuneric. Sunt din nou singur în cabană. Sunt într-un cerc închis. Aici, timpul nu e un factor important și nimeni nu are nume. Așa vreme cât am nevoie de ea, o să fie lângă mine. Are cincisprezece ani aici. Poate pentru totdeauna.

Dar cu mine ce o să se întâmple? O să rămân și eu la fel, împietrit pentru totdeauna la cincisprezece ani? Sau nici vârsta nu e aici un element important?

Chiar și după ce silueta ei dispare, rămân în prag și privesc fără țință peisajul de afară. Pe cer nu se văd nici luna, nici stelele. În câteva case e aprinsă lumina, care se revarsă prin ferestre, la fel de galbenă și de învechită.

Oameni nu se văd însă, ci doar lumini, dincolo de care s întinde tărâmul umbrelor întunecate. Iar și mai departe mai întunecată decât bezna, știu că se înalță creasta și pădurea adâncă ce înconjoară acest oraș ca un zid.

Capitolul 46

După ce și-a dat seama că Nakata murise, Hoshino nu s-a mai simțit în stare să părăsească apartamentul. „Piatra de intrare” era acolo, în orice moment se putea întâmpla ceva și, când se întâmpla, trebuia să fie lângă ea și să reacționeze rapid. Aceasta era sarcina lui acum, moștenită de la Nakata.

A pornit aerul condiționat în camera în care zăcea cadavrul, l-a reglat pe cea mai scăzută temperatură și pe volum maxim de aer și s-a asigurat că geamurile erau închise bine.

Plutea un aer greu, de parcă s-ar fi scurs încet din trupul neînsuflețit.

— Sper să nu-ți fie prea frig, îi zise el lui Nakata, dar evident, acesta nu și-a exprimat părerea.

Hoshino s-a așezat pe canapeaua din sufragerie, așteptând să treacă timpul. Nu avea chef nici de ascultat muzică, nici de citit. Când s-a lăsat înserarea și camera a început să se întunece, nici măcar nu s-a ridicat să aprindă lumina. Se simțea sleit de puteri și, odată așezat pe canapea, nu mai era în stare să se ridice. Timpul se apropia și trecea mai departe atât de agale, încât se întreba dacă nu cumva se dădea înapoi pe furis.

Și când a murit bunicul a fost tare greu, dar nu chiar atât de greu, își zise el. El era bolnav de multă vreme și știa că nu mai avea mult de trăit. Când a murit, eram pregătit într-o oarecare măsură. Contează foarte mult dacă ești pregătit sau nu. Dar nu e numai asta, își spuse el.

Moartea lui Nakata avea ceva care îl punea serios pe gânduri.

I s-a făcut foame și s-a dus în bucătărie, a scos din frigider o pungă de orez congelat, cu legume și carne, l-a dezghețat la cuptorul cu microunde și a mâncat doar jumătate. A băut apoi o cutie de bere. După ce a terminat de mâncat, s-a dus în camera de alături să verifice starea lui Nakata. Se gândea că cine știe, poate reînviase. Însă Nakata rămânea la fel de mort. În cameră era frig ca în frigider. Nici înghețata nu s-ar fi topit prea repede acolo.

Era prima dată când petrecea o noapte singur, sub același acoperiș cu un mort. Poate din cauza aceasta se simțea neliniștit. Nu e neapărat ceva înfricoșător, își spuse el. Nici nu mi se face pielea de găină. Pur și simplu nu sunt obișnuit să stau lângă un mort. Timpul se scurge diferit alături de cineva mort sau viu. Și sunetele se aud altfel. De-asta nu reușesc să mă liniștesc. Dar ce pot să fac? Nakata e acum în lumea celor morți, iar eu sunt în lumea celor vii. E o discrepanță. Hoshino s-a ridicat de pe canapea, s-a așezat lângă piatră și a început să o mângâie ca pe o pisică.

— Ce ar trebui să fac? O întrebă el. Aș vrea să mă ocup de Nakata, să-l duc unde trebuie, dar nu pot până nu rezolv cu tine. Vezi în ce încurcătură sunt? Dacă știi ce ar trebui să facă Hoshino, te rog să-i spui!

Totuși nu a primit nici un răspuns. Deocamdată rămânea o piatră obișnuită și Hoshino își dădea seama. Putea să o roage cât voia, că la un răspuns tot nu se putea aștepta din partea ei. Însă a rămas mai departe lângă ea și a continuat să o mângâie. A mai aruncat câteva întrebări, încercând să o îmbuneze cu ajutorul logicii. A apelat chiarși la milă.

Realiza că era în van, dar nu știa ce altceva să facă. Oricum, nu la fel vorbea și Nakata cu ea?

„Totuși e cam patetic să apelezi la o piatră, să o rogi să te înțeleagă”, se gândi Hoshino. „Că doar e și vorba aia, rece ca piatra.”

A dat să se ridice, cu gândul de a se uita la știri, dar s-a răzgândit. S-a așezat la loc lângă ea, simțind că era important în acele momente să păstreze liniștea. Trebuie să ciulesc bine urechea și să aștept. Dar așteptatul nu e deloc punctul meu forte, îi zise el pietrei. Dacă stau și mă gândesc, rezezeala asta mi-a stricat dintotdeauna. Am făcut lucruri fără să stau să mă gândesc o clipă și am dat-o în bară. „Ești agitat ca pisica primăvara”, așa îmi zicea mereu bunicul.

Dar acum trebuie să stau potolit și să aștept. Hai, Hoshino, rezistă! Se îndemna el.

Cu excepția aerului condiționat pornit la maxim, nu se mai auzea nici un sunet. S-a făcut nouă, apoi zece, dar nu s-a întâmplat nimic. Doar se scurgea timpul și noaptea se adâncea. Hoshino și-a adus o pătură din cameră, s-a întins pe canapea și s-a învelit cu ea. S-a gândit că era bine să stea în preajma pietrei, chiar dacă dormea. A stins luminași a închis ochii.

— Să știi că mă culc, îi zise el pietrei de la picioarele canapelei. Mai vorbim mâine dimineață. Azi a fost o zi lungă și lui Hoshino îi e somn.

Așa e, își zise el. Chiar a fost o zi lungă. Multe s-au mai întâmplat într-o singură zi!

— Tataie! Strigă el tare către ușa alăturată. Nea Nakata!

Mă auzi?

Nici un răspuns. Tânărul a oftat, a închis ochii, și-a aranjat pernași a adormit. A dormit dus până a doua zi, fără să viseze, fără să se trezească nici o dată. În cealaltă cameră, Nakata dormea și el profund, fără vise, țepăn ca piatra.

A doua zi pe la șapte, cum s-a trezit, s-a dus imediat în camera alăturată să vadă ce făcea Nakata. Aerul condiționat împrăștia cu zgomot în cameră un vânt rece. Nakata rămânea mort, învăluit în aerul rece. Prezența morții se simțea în cameră și mai puternic și mai apăsător decât cu o seară în urmă. Era livid și avea ochii închiși într-un mod rece și sobru. Nici vorbă să reînvie, să deschidă ochii și să zică „îmi pare rău, domnule Hoshino, că am dormit atât de mult. Vă rog să mă scuzați. Nakata se ocupă mai departe de tot”, apoi să rezolve el cum trebuie problema pietrei de intrare.

E mort de-a binelea și ăsta e un adevăr de neclintit, își spuse tânărul.

Tremurând de frig, Hoshino a ieșit din cameră și a închis ușa. S-a dus în bucătărie, și-a făcut cafea la filtru și a băut două cești. Și-a prăjit apoi niște pâine și a mâncat-o cu unt și cu gem. A rămas apoi pe scaunul din bucătărie și a fumat câteva țigări, uitându-se pe fereastră. Norii dispăruseră în cursul nopții, iar în spatele ferestrei se întindea acum u cer albastru, de vară. Piatra era tot la picioarele canapelei Stătea acolo ghemuită, fără să doarmă, fără să fie trează A încercat să o ridice și a săltat-o fără efort.

— Hei! Ți zise el vesel. Eu sunt, Hoshino, vechiul tău prieten. Mă mai ții minte? Se pare că și azi o să stăm împreună.

Piatra rămânea la fel de mută.

— Ei, nu-i nimic. Ce dac ă nu mă mai ții minte! Avem o grămadă de timp să petrecem în voie împreună.

S-a așezat lângă ea și, mângâind-o cu mâna dreaptă, se întreba ce ar putea să discute cu o piatră. Nu mai stătuse niciodată de vorbă cu o piatră, așa că nu îi era chiar ușor să găsească subiecte potrivite de conversație. Nu putea nici să abordeze o temă prea complicată la primele ore ale dimineții. Ziua era lungă și era bun orice subiect lejer care îi venea în cap.

După ce s-a gândit o vreme, s-a hotărât să vorbească despre femei,

despre toate femeile cu care se culcase până atunci. Dacă se limita la cele pe care știa cum le cheamă, nici nu erau prea multe. Hoshino le-a numărat pe degete.

Șase. Dacă le pun și pe cele pe care nu știi cum le cheamă, ar fi mai multe, dar hai să le omit de data asta, se hoănă el.

— Cred că n-are nici un sens să mă apuc să-i povestesc unei pietre despre femeile cu care m-am culcat, spuse el.

Poate că nici tu nu vrei să auzi toate astea așa de cu dimineață, dar habar n-am despre ce altceva să vorbesc. Și poate îți prinde bine și ție să mai auzi câte o poveste mai relaxată din când în când. Așa, pentru viitor.

Parcurgând firul amintirilor, Hoshino a povestit întâmplări pe cât putea de concrete și detaliate. Prima a fost în liceu, pe când umbla cu motocicleta și făcea tot felul de prostii. Era cu trei ani mai mare decât el și lucra într-un bar. O perioadă scurtă chiar au locuit împreună. Însă fata lua relația lor foarte în serios și îi spusese chiar că nu poate trăi fără el. Când a început să-l piseze că o sură părinții și o ceartă, i s-a făcut lehamite și, cum tocmai termina și liceul, a lăsat baltă totul și s-a înrolat în Forțele de Apărare.

Imediat după înrolare, l-au trimis la o garnizoană din Yamanashi și atunci s-a încheiat povestea cu ea. Nu a mai văzut-o niciodată.

— Lehamite, ăsta e cuvântul cheie în viața mea, îi explică el pietrei. Cum se complică puțin treaba, spăl putina. Nu e lucru de mândrie, dar la asta sunt iute de picior. Până acum n-am dus niciodată ceva până la capăt. Asta e problema mea.

Pe a doua fată o cunoscuse în apropierea garnizoanei din Yamanashi. Într-o zi când avea liber, o ajutase să-și schimbe anvelopa de la motocicleta ei

Suzuki Alto și așa se împrieteniseră. Era cu un an mai mare decât el, elevă la școala de infirmieri.

— Era o fată foarte simpatică, îi spuse el pietrei. Avea sâni mari și era sufletistă. Îi plăcea și chestia aia. Eu aveam doar noiășpe ani și când ne vedeam stăteam numai în așternuturi. Numai că era incredibil de geloasă și dacă trecea o zi în care eram liber și nu mă vedeam cu ea, începea cu pisatul: unde ai fost, ce ai făcut, cu cine te-ai văzut. Mă bombarda cu întrebări și chiar dacă îi răspundeam sincer, nu mă credea. Până la urmă, de-asta ne-am despărțit. Cred că am fost împreună cam un an... Nu știu cum ești tu, dar eu nu suport să mă piseze cineva la cap cu întrebări. Mi se pune un nod în gât și mă deprim tot. Așa că am tulit-o. Asta era bine în armată, că dacă era ceva, puteam să mă pitesc la unitate până se mai calmau lucrurile. Iar ele nu pot să facă nimic. Dacă vrei să o rupi frumos cu o femeie, cel mai bine e să intri în armată. Să îți minte asta. Bine, e nasolși când te pun să sapi tranșee și să stivuiești saci cu nisip.

Spunându-i pietrei tot ce-i trecea prin minte, Hoshino a realizat câte lucruri neserioase făcuse în viață. Dintre cele șase fete cu care fusese împreună, cel puțin patru erau simpatice (celelalte două aveau probleme de personalitate, obiectiv vorbind). Fuseseră draguțe cu el. Chiar dacă nu erau neapărat frumoase de pîcau, toate erau totuși draguțe. Se și culcau cu el cât voia. Nu se plîngeau nici când nu avea chef de preludiu și sărea peste el. În zilele libere îi făceau de mâncare, îi dădeau cadouri de ziua lui, îi împrumutau bani când aștepta să-i vină leafa (pe care nu-și amintea să îi fi dat vreodată înapoi) și nu cereau nimic în schimb. Iar el nu le-a mulțumit niciodată. Credea că i se cuvine totul.

Când era împreună cu o fată, nu se culca decât cu ea. Nu înșelase niciodată pe nimeni. La capitolul acesta se purta cum trebuie. Însă cum se plîngeau de ceva, cum protestau aducând argumente solide, deveneau geloase, îi sugerau să pună bani deoparte, aveau periodic câte o ușoară criză de isterie sau începeau să vorbească neliniștite despre viitor, gata, la revedere! Cel mai important lucru pentru el era să nu aibă pe viitor bătaie de cap. Dacă ceva începea să fie agasant, o lua la picior. Își găsea o altă femeie și lua totul de la început. Era convins că așa proceda toată lumea.

— Dacă eram fată și dădeam de unul egoist ca mine, m-ar fi scos din minți! Uite, acum îmi dau seama. Ele cum m-or fi suportat atâta vreme? Să pic dacă pricep!

Hoshino își aprinsese o țigară și mângâia piatra cu o mână, expirând încet fumul.

— Păi nu? Hoshino asta pe care îl vezi nu e nici prea chipeș și nici prea priceput în pat. Bani n-am. O fire prea plăcută n-am. Prea deștept nu sunt – peste tot, numai probleme. Sunt băiatul unei familii sărace de țărani din Gifu, șofer de tir, trecut doar prin armată. Cu toate astea, dacă mă uit în urmă, o mulțime de fete s-au miluit de mine.

Nu se omora lumea după mine, dar de fete nu-mi amintesc să fi dus lipsă vreodată. S-au culcat cu mine, mi-au făcut de mâncare, mi-au împrumutat bani. Dar poate că lucrurile bune nu-în la nesfârșit. M-am tot gândit la asta în ultima vreme. Măi, Hoshino, mai devreme sau mai târziu o să-ți vină rândul să plătești, așa zic.

Tânărul a continuat să povestească despre relațiile din trecut cu femeile, mângâind tot timpul piatra. Odată ce s-a obișnuit să o mângâie, nu s-a mai putut opri. La amiaza, când a auzit clopoțelul sunând de la o școală din apropiere, s-a dus în bucătărie și și-a pregătit un udon în care a pus ceapă tocată și ou.

După ce a mâncat, a ascultat din nou Arhiducele.

— Ce zici? Întrebă el piatra după încheierea primei părți.

Nu e o muzică superbă? Nu simți cum îți crește inima când o asculți?

Piatra tăcea. Hoshino nu-și dădea seama nici măcar dacă asculta sau nu, dar vorbea mai departe, fără să-i pese.

— După cum îți ziceam de dimineață, am făcut o groază de lucruri urâte. Am fost egoist. Acum nu mai pot să le îndrept, nu? Dar ascult muzica asta și parcă Beethoven îmi vorbește. „Hai, Hoshino, lasă! Așa e în viață. Și eu am făcut destule chestii urâte. Asta e, n-ai ce-i face. Așa se întâmplă.

Vezi ce faci mai departe.” Mă rog, la cum era el, n-ar fi zis chiar lucrurile astea, dar parcă asta simt că vrea să-mi transmită. Nu simți și tu?

Piatra tăcea.

— În fine, asta e părerea mea personală. Dar mai bine tac din gură și ascultăm muzica.

Pe la două, când s-a uitat pe geam, a văzut o pisică neagră și grasă cățărâtă pe balustrada de la balcon, care trăgea cu ochiul înăuntru. Tânărul a deschis geamul și mai mult de plictiseală, i-a strigat:

— Măi, pisică, frumoasă zi azi, nu?

— Da, Hoshino, e frumoasă, răspunse aceasta.

— Am dat-o naibii! Exclamă tânărul și clătină din cap.

Tânărul numit Corbul Tânărul numit Corbul zbura în cercuri pe deasupra pădurii.

După ce încheia unul, la o mică distanță depărtare, descria un altul identic, cu aceeași conștiințiozitate. Cercurile trasate în văzduh dispăreau unul după celălalt. Privirea sa survola pământul ca un avion trimis în recunoaștere. Părea să caute ceva, ceva nu prea ușor de găsit. Pădurea se întindea sub ochii săi ca o mare fără țărături. Crengile verzi se împleteau, se suprapuneau și îmbrăcau pădurea într-un strai dens și anonim. Cerul era acoperit de nori cenușii, iar vântul nu bătea. Nu se vedea nici o geană de soare. Tânărul numit Corbul trebuia să fie în acel moment cea mai singură pasăre din lume. Dar el nu avea răgaz să se gândească la asta.

În scurt timp a zărit un ochi în marea de arbori și a coborât spre el. Era un loc îngust, rotund ca o piațetă. Un mănunchi de raze scâldea pământul acoperit, ca un semn, de iarbă înaltă. Într-o margine era o piatră mare,

rotundă, pe care stătea un bărbat. Purta un trening din jersey de un roșu aprins și o pălărie neagră de mătase. Era încălțat cu ghete de munte cu talpa groasă și la picioarele lui zăcea o traistă kaki. Avea o înfățișare foarte stranie, dar tânărului numit Corbul nu-i păsa. Era exact persoana pe care o căuta.

Auzind bășățile neașteptate de aripi, bărbatul și-a ridicat privirea și l-a văzut cocoțat pe o creangă groasă, în apropiere.

— Hei! I-a strigat el vesel.

Tânărul numit Corbul nu i-a răspuns. Stătea pe creanga lui, urmărindu-l indiferent cu privirea, fără să clipească.

Din când în când, doar își mai înclina capul într-o parte.

— Te știu, a zis bărbatul și și-a ridicat puțin pălăria cu o mână, apoi a pus-o la loc. Mă gândeam eu că o să apari.

Bărbatul a tușit o dată, s-a încruntat și a scuipat pe jos.

A întins scuipatul cu talpa ghetei.

— Tocmai mă odihneam și mă cam plictiseam fără cineva cu care să vorbesc. Nu vii puțin încoace? Hai lângă mine, să schimbăm și noi câteva vorbe. E prima dată când te văd, dar asta nu înseamnă că nu te cunosc.

Tânărul numit Corbul își ținea gura închisă și aripile strâns lipite de corp. Bărbatul cu pălărie de mătase a clătinat ușor din cap.

— Aha, deci nu poți să vorbești. Ei, nu-i nimic. O să vorbesc eu, dacă nu te deranjează. Mie îmi e indiferent.

Oricum știu ce ai de gând să faci, chiar dacă nu zici nimic.

Nu vrei să mă lași să merg mai departe, nu? De atâta lucru îmi dau și eu seama. E previzibil. Nu vrei să înaintez, dar eu vreau. E o ocazie cu care nu o să mă mai întâlnesc a doua oară. Nu pot s-o las să-mi scape din mână. O șansă cu adevărat unică.

Bărbatul s-a plesnit cu palma peste gheată, în dreptul gleznei.

— Concluzia e că nu mă poți împiedica să avansez. De ce? Pentru că nu stă în puterile tale. De exemplu, pot să suflu din fluier și n-o să mai poți să te apropii de mine. Nu știu dacă știi, dar fluierul meu e foarte special, nu ca altele pe care le găsești pe toate drumurile. Am chiar mai multe, aici, în traistă.

Bărbatul a întins mâna și a bătut ușurel, cu grijă, în traista de la picioare, apoi și-a ridicat din nou privirea către creanga pe care se oprise tânărul numit Corbul.

— Le-am făcut din suflete de pisici. Le-am spintecat de vii și le-am luat sufletele. Mi-a părut rău de ele, dar am fost nevoit s-o fac. Fluierele acestea sunt dincolo de standardele lumești, de bine sau rău, miă sau ură. Multă vreme menirea mea a fost să le făuresc. Mi-am împlinit cu succes această menire, mi-am îndeplinit rolul. Am dus o viață de care nimeni nu s-ar rușina. Am avut nevastă, am avut copii, am făcut suficiente fluieri. Acum ajunge, nu mai e nevoie să fac altele. Uite, îți spun ceva care vreau să rămână doar între noi. Din fluierele pe care le am aici am de gând să fac unul mare-mare. Mai mare și mai puternic. Un singur fluier super-extra-mare, care se va transforma într-un adevărat sistem. Iar acum mă îndrept către locul în care am să-l

fauresc. Nu eu sunt cel care va judeca dacă e un lucru bun sau rău. Și nici tu, evident. Pentru că depinde de momentul și de locul în care mă aflu. Din acest punct de vedere, sunt un om lipsit de prejudecăți, ca istoria sau vremea. Și tocmai pentru că nu am prejudecăți, mă pot transforma într-un sistem.

Bărbatul și-a scos pălăria, și-a mângâiat o vreme părul rar din creștet, apoi și-a pus-o la loc pe cap și i-a potrivit borul.

— Dacă ă suflu din fluierulăsta, te alung de aici cât ai clipi. Însă pe moment vreau să evit să-l folosesc pentru că mi-ar lua din puteri și nu am de gând să-mi consum aiurea energia. Vreau să-mi păstrez forțele pentru mai târziu. De fapt, oricum nu mă poți opri, chit că suflu sau nu din el. E limpede ca bună ziua.

Bărbatul a mai tușit o dată și s-a mângâiat pe burta care i se reliefa prin jersey.

— Știi ce e acela „limbo”? Este punctul de mijloc dintre viață și moarte, un loc trist și sumbru. Acolo sunt eu acum.

Acum limboul este p ădurea. Eu am murit. Am murit din propria mea voință, însă nu am trecut încă în cealaltă lume.

Cu alte cuvinte, sunt un suflet în tranziție, iar sufletele în tranziție nu au formă. Cea pe care mi-am asumat-o eu acum e temporară. De aceea nu poți să mă rănești. Pricepi? Chiar dacă aș să ngera, oricât de tare, nu ar fi un sânge real. Chiar dacă aș suferi, nu ar fi o suferință reală. Acum singurul care mă poate distruge definitiv este cineva care are această calificare. Din păcate, tu nu o ai. Tu nu ești decât o fantasmă necoaptă și incompletă. Oricât de îndârjit ai fi, tu nu mă poți elimina definitiv.

Bărbatul i-a zâmbit amuzat tânărului numit Corbul.

— Ce zici, nu încerci măcar o dată?

La auzul acestor cuvinte, tânărul numit Corbul și-a desfăcut larg aripile, s-a desprins de pe creangă și a plonjat direct asupra bărbatului, într-un picaj rapid și drept. Și-a înfipt ghearele în pieptul său, și-a tras capul în spate, apoi a început să-și împlănte ciocul ascuțit în ochiul drept, ca pe un târnăcop, bătând aerul cu aripile sale negre ca smoala.

Bărbatul nu s-a apărut. S-a abandonat loviturilor fără să clinească un deget sau un picior. Nici nu a gemut. Din contă, a început să rădă în gura mare. Pălăria i-a căzut de pe cap, iar ochiul i s-a desprins din orbită și s-a rostogolit pe pământ. Tânărul numit Corbul i-a atacat cu furieși celălalt ochi. Când în locul lor au mai rămas doar două găuri, a pornit să-i ciugulească toată fața. Chipul bărbatului s-a umplut de răni din care gâlgăia sângele. Era roșu tot, avea pielea despicată, bucăți de carne zburau în jur, până a ajuns doar un boț de carne însângerată. I-a ciugulit apoi fără milă creștetul cu păr rar, însă bărbatul continua să rădă neîntrerupt, de parcă era amuzat la culme. Cu cât tânărul numit Corbul ataca maîn crâncenat, cu atât creșteau în intensitate hohotele de râs.

Fără să-și ferească o clipă ochii – acum doar două cavități goale – bărbatul a zis, printre hohote:

— Păi, nu ți-am spus? Nu mă face să mor de râs! Oricâtă putere ai avea, nu poți să mă rănești. Nu stă în putința ta.

Tu nu ești decât o fantasmă străvezie, un ecou pricajit. Încă nu pricepi că degeaba te chinui?

De data aceasta, tânărul numit Corbul a început să ciugulească gura care încă mai vorbea. Bătea cu putere din aripile enorme, iar câțiva fulgi negri și lucioși s-au desprins și au început să danseze în aer ca niște frânturi de suflet.

I-a sfârtecat limba, i-a găurit-o, a tras de ea cu toată puterea și i-a smuls-o. Era foarte groasă și lungă. Chiar și desprinsă din gură, a continuat să se zvârcolească și să se târască precum o moluscă, formând cuvinte întunecate. Rămas fără limbă, bărbatul nu mai putea să rădă. Părea că nici nu mai poate respira. Cu toate acestea, a continuat să rădă surd, ținându-se cu mâinile de burtă. Tânărul numit Corbul asculta acel hohot mut care nu mai contenea, gol și lugubru, aidoma unui vânt ce vâjâie printr-un deșert îndepărtat.

Semăna cu un fluier care răsună dintr-o altă lume.

Capitolul 47

Mă trezesc cum se crapă de ziuă. Fierb apă pe reșou și îmi fac un ceai. Mă așez pe scaun lângă fereastră și mă uit afară. Strada e tot pustie și nu se aude nici un zgomot. Nici păsările nu par să-și înceapă trilurile de dimineață. Fînd înconjurați de munte, se luminează târziu și se întunecă devreme. Crestele dinspre est sunt scăldate într-o lumină difuză. Ca să văd care e ora exactă, îmi iau ceasul de la capul patului și îl privesc. A stat. Afșajul digital s-a șters.

Apăs la întâmplare câteva butoane, dar nu răspunde.

Bateria trebuia să mai țină. Însă, din cine știe ce motiv, în timp ce dormeam, a încetat să mai funcționeze. Îl pun la loc și îmi frec de câteva ori cu dreapta încheietura mâinii stângi, pe care îl țin de obicei. Aici timpul nu este prea important.

Privind peisajul lipsit chiar și de păsări, îmi vine chef să citesc o carte. Orice carte. Ajunge să aibă formă de carte și să fie tipărită. Aș vrea să o iau în mână, să întorc paginile și să parcurg rândurile cu privirea. Dar nu am niciuna. De fapt, nici un fel de tipăritură nu pare să existe aici. Mai dau o dată roată cu privirea prin cameră, dar nu zăresc nimic scris.

Deschid dulapul și mă uit la hainele dinăuntru. Sunt împăturite frumos și puse în sertare. Nimic nu e nou. Sunt decolorate și subțiate de la spălat, dar par curate. Bluze pe gât și chiloți. Șosete. Cămăși de bumbac. Evident, pantaloni de bumbac. Toate sunt – daă nu perfect – aproape pe măsura mea. Nu au nici un model. Sunt toate simple, fără nici o excepție, de parcă niciodată n-ar fi existat pe lume haine cu modele. Din câte văd, niciuna nu pare să aibă vreun însemn al producătorului. Nu scrie nimic pe ele. Mă dezbrac de tricoul transpirat și mă schimb într-unui gri, luat din sertar. Miroase a soare și a săpun.

Puțin mai fârziu – nu știu exact cât – apare fata. Ciocane încet și deschide ușa fără să aștepte un răspuns. Ușa nici nu are broască. Pe umăr cară o traistă mare. Cerul care se profilează în spatele ei e perfect senin.

Se duce în bucătărie, ca aseară, și îmi prepară niște ouă într-o tigaie mică și neagră. Încinge uleiul și când le sparge în tigaie, sfârâie imbiator. Mirosul de ouă proaspete se răspândește în aer. Prăjește niște pâine într-un prăjitor mic și îndesat, de tipul celor care apar prin filmele vechi. Poartă aceeași rochie bleu și are părul prins la spate, ca aseară.

Are o piele frumoasă, catifelată. Brațele ei zvelte, albe ca porțelanul, strălucesc în lumina diminții. O albină intră pe fereastra lăsată deschisă, parcă pentru a aduce un plus de perfecțiune. Pune mâncarea pe masă, se așază pe un scaun în apropiere și mă privește cum mănânc omleta cu legume și pâinea cu unt proaspăt și bea ceaiul de plante. Ea nu mănâncă și nu bea nimic. Totul se repetă întocmai ca aseară.

— *Toți cei de aici își prepară mâncarea singuri? O întreb eu. Bine, pentru mine gătești tu, dar...*

— *Unii își gătesc singuri, alții nu. Dar, în general, lumea de aici nu prea mănâncă.*

— *Nu prea mănâncă?*

Fata încuviințează.
— *Doar uneori. Când li se face poftă, mănâncă.*

— *Adică nu mănâncă așa cum fac eu acum?*

— *Tu poți să rezisti o zi întreagă fără să înghiți nimic?*

Clatin din cap.

— *Oamenii de aici nu se simt rău dacă stau o zi întreagă fără să pună nimic în gură și adevărul e că de multe ori uiță să mănânce, chiar mai multe zile la rând.*

— *Însă eu trebuie să mănânc într-o anumită măsură, pentru că încă nu m-am obișnuit cu acest loc.*

— *Probabil. Din acest motiv îți pregătesc eu de mâncare, îmi privesc chipul.*

— *Cât timp o să-mi ia până mă obișnuiesc?*

— *Cât timp? Îmi întoarce ea întrebarea și clatină ușor din cap. Nu știu. Nu e o problemă de timp. Când o să vină vremea, te vei fi obișnuit.*

Stăm de vorbă acum la masă, față în față. Își ține mâinile sprijinite pe masă, aliniat, cu palmele în jos. Degetele sale sunt ferme și reale. O privesc drept în față. Urmăresc mișcarea delicată a genelor sale și număr de câte ori clipește, îmi văd bretonul flutuând ușor. Nu-mi pot dezlipi ochii de la ea.

— *Vremea?*

— *Nu e ca și cum ai tăia ceva din tine și l-ai arunca. Noi nu aruncăm, ci primim ceva înăuntrul nostru.*

— *Trebuie să primesc ceva înăuntrul meu.*

— *Da.*

— *Și ce se întâmplă după ce absorb în mine acel ceva?*

Fata își înclină aproape imperceptibil capul într-o parte, foarte natural, și se gândește. Bretonul ei drept cade și el puțin într-o parte.

— *Probabil că devii complet tu însuși.*

— *Adică în acest moment eu nu sunt complet eu însumi?*

— *Ești suficient de tu însuși, spune ea și se gândește câteva clipe. Însă eu mă refer puțin la altceva. Nu prea reușesc să explic bine.*

— *Până nu se întâmplă, nu am cum să înțeleg pe deplin?*

Încuviințează.

Incepe să mă doară să o privesc și închid ochii, dar îi deschid imediat, ca să mă asigur că e încă aici.

— *Lumea trăiește aici în comun?*

Cade din nou pe gânduri.

— *Da, lumea trăiește aici împreună și câteva lucruri le folosesc în comun. De exemplu, dușurile, centrala electrică, piața – există câteva acorduri simple cu privire la ele. Dar nu sunt cine știe ce. Sunt lucruri pe care o să le înțelegi și fără să stai să te gândești la fiecare în parte, lucruri care pot fi transmise și fără cuvinte. Nu e nimic despre care să fie nevoie să te învăț cum se face, cum se procedează. Ce mai important e ca fiecare dintre noi să se integreze aici. Atâta vreme cât faci asta, nu o să fie nici o problemă.*

— *Să mă integrez.*
— *Adică, de pildă, când ești în pădure, devii în întregime o parte din ea. Când ești în ploaie, devii în întregime o parte din ploaie. Când petreci dimineața, devii în întregime o parte din dimineață. Când ești lângă mine, devii în întregime o parte din mine. Despre asta e vorba, mai simplu spus.*

— *Când tu ești lângă mine, devii în întregime o parte din mine?*

— *Da.*

— *Ce fel de senzație e să fii cu totul tu însuși, dar în același timp în întregime o parte din mine?*

Mă privește drept în ochi, apoi își duce mâna la clană.

— *Să fiu eu însămi și în același timp o parte din tine e ceva foarte natural și odată ce te obișnuiești, e foarte ușor.*

E ca și cum ai zbura.

— *Tu poți să zbori?*

— *Era un exemplu, spune ea și zâmbeste.*

Zâmbetul ei nu are nici un înțeles adânc sau ascuns. E doar un zâmbet de dragul zâmbetului. Nu ai cum să înțelegi cum e să zbori până nu zbori. Este la fel ca restul.

— *In orice caz, e ceva firesc, la care nu e nevoie să stai să te gândești.*

— *Exact. E ceva firesc, liniștit, calm, la care nu e nevoie să te gândești.*

— *Îți pun prea multe întrebări?*

— *Nici vorbă. Deloc. Aș vrea să-ți pot explica mai bine.*

— *Tu ai amintiri?*

Clatină din nou din cap și își sprijină mâinile pe masă, de data aceasta cu palmele în sus. Își privește palmele în treacăt, dar în ochii ei nu se citește nimic.

— Nu am amintiri. Într-un loc în care timpul nu este important, nici amintirile nu sunt. Sigur, îmi amintesc ce am făcut aseară. Am venit și ți-am făcut o tocară de legume, pe care ai lins-o, nu? Îmi amintesc câte ceva și de alaltăieri, dar mai departe de atât nu știu. Timpul s-a integrat în mine și nu mai pot distinge un lucru de cel de lângă el.

— Deci amintirile nu sunt aici o chestiune importantă.

— Exact, amintirile nu sunt aici o chestiune importantă, spune ea zâmbind veselă. De amintiri se ocupă biblioteca.

După ce pleacă, mă duc la fereastră și îmi întind mâna în razele dimineții. Umbra ei se proiectează pe toc și cele cinci degete se profilează clar. Albina a încetat să mai zumzăie prin cameră și se odihnește pe geam. Pare cufundată în gânduri, ca și mine.

Puțin după ce soarele trece de amiază, ea îmi face o vizită. Dar nu ca tânăra Saeki. Ciocane ușor și deschide ușa de la intrare. O clișă nu sunt în stare să o disting pe ea de tânără. O mică schimbare în lumină sau în bătaia vântului, și lucrurile se transformă numaidecât. Am senzația că în secunda aceasta poate să fie tânăra, iar în secunda următoare, doamna Saeki. Dar asta nu se întâmplă. În fața mea e doamna Saeki și nimeni altă.

— Bună ziua! Îmi spune ea pe un ton foarte natural, de parcă ne-am fi întâlnit pe holul bibliotecii. Poartă o bluză bleumarin cu mânecă lungă și o fustă până la genunchi, bleumarin și ea. Lănțișorul la gât, cercelușii cu perla în urechi. Așa cum m-am obișnuit să o văd. Tocurile ei bocănesc scurt pe scândura prispei. Sunetul acela are ceva puțin nelalocul lui aici.

Se oprește în prag și mă privește de la distanță, parcă pentru a se asigura dacă sunt adevăratul eu. Evident, sunt adevăratul eu, cum și ea e adevărata doamnă Saeki.

— Nu vrei să intrai să bei un ceai? O invit eu.

— Mulțumesc, răspunde ea și pășește hotărât în cameră.

Mă duc în bucătărie, aprind reșoul și pun apă la fiert.

Între timp îmi calmez respirația. Doamna Saeki se așază pe un scaun la masă, cel pe care până mai devreme a stat fata.

— Parcă am fi la bibliotecă.

— Așa este, încuviințez eu. Doar că fără cafea și fără Oshima.

— Și fără nici o carte, adaugă ea.

Prepar ceai de plante, umplu două cești și le pun pe masă. Stăm față în față. Prin fereastră deschisă se aude ciripit de păsări. Albina încă mai doarme pe geam.

Doamna Saeki vorbește prima.

— Sinceră să fiu, nu mi-a fost prea ușor să ajung aici.

Dar voiam neapărat să te văd și să stăm de vorbă.

— Mă bucur că ai venit.

Vechiul ei sur âs îi reappare pe buze.

— *Trebuie să îți spun ceva, spune ea. Zâmbetul ei este ca al fetei, doar că puțin mai adânc. Această mică diferență îmi cutremuie inima.*

Doamna Saeki cuprinde ce șcuța cu ambele mâini. Îi privesc cerceii mici cu perlă din urechi. Se gândește o vreme, mai mult ca de obicei.

— *Mi-am ars toate amintirile, spune ea, alegându-și încet cuvintele. S-au transformat în fum și s-au împrăștiat în văzduh. Deci n-o să mai țin minte*

multă vreme tot felul de lucruri. O să uit tot, inclusiv pe tine. De aceea voiam să vorbesc cu tine cât mai repede, cât încă inima mea își mai amintește ceva.

Întorc capul și privesc albina de pe geam. Umbra ei neagră cade pe tocul ferestrei ca un punctuleț.

— *Cel mai important lucru dintre toate, spune ea cu o voce liniștită, e să pleci de aici până nu e prea târziu.*

Traversează pădurea, pleacă de aici și întoarce-te la viața de dinainte, pentru că în curând se va închide intrarea.

Promite-mi!

— *Nu înțelegeți, răspund eu, clatinând din cap. Eu nu am o lume la care să mă întorc. Nu îmi amintesc să fi fost iubit sau dorit vreodată în viață. Nu știu pe cine să mă bizui în afară de mine. „Viața de dinainte” despre care vorbiți*

nu înseamnă nimic pentru mine.

— *Și totuși trebuie să te întorci.*

— *Chiar dacă nu mă așteaptă nimic acolo? Chiar dacă nimeni nu mă vrea acolo?*

— *Nu e așa. Eu te vreau acolo.*

— *Dar dumneavoastră nu sunteți acolo, nu?*

Doamna Saeki își privește ceașca din mâini.

— *Nu, din păcate nu mai sunt.*

— *Atunci ce putești vrea de la mine, odată întors acolo?*

— *Un singur lucru, spune ea, își ridică privirea și se uită drept în ochii mei. Vreau să mă ții minte. Dacă tu mă ții minte, toți ceilalți pot să mă uite, nu contează.*

O liniște adâncă se așterne între noi. O întrebare mi se înalță din piept. Mi se oprește în gât și îmi taie respirația, dar reușesc cumva să o împing înapoi.

— *Sunt atât de importante amintirile? Aleg eu altă întrebare.*

— *Depinde, spune ea și închide ochii ușor. De la caz la caz, pot fi mai importante decât orice altceva.*

— *Însă dumneavoastră vi le-ați ars.*

— *Pentru că mie nu îmi mai erau de nici un folos, spune ea și își aliniază mâinile pe masă, cu palmele în jos, la fel cum a făcut fata. Asculă, Tamura. Am o rugămintă la tine.*

Ia tabloul acela.

— *Tabloul din bibliotecă, din camera în care am stat eu, cel cu malul mării?*

Doamna Saeki încuviințează.

— Da. „Kafka pe malul mării”. Vreau să-l iei tu. Poți să-l duci unde vrei, unde o să te duci tu de acum.

— Dar este proprietatea cuiva, nu?

— E al meu, spune ea, clătirând din cap. Mi l-a făcut el cadou când a plecat la școală la Tokyo. De atunci l-am purtat întotdeauna cu mine, l-am pus în camera mea oriunde aș fi mers. Când am început să lucrez la biblioteca Kāmura, l-am pus temporar la loc în camera aceea. L-am dus înapoi în locul în care fusese. Am lăsat în sertarul de la biroul meu o scrisoare pentru Oshima, prin care ți-l cedez ție. Oricum, de fapt și de drept, era al tău.

— Al meu?

— Doar ai fost acolo. Iar eu stăteam lângă tine și te priveam. Demult, pe malul mării. Bătea vântul, pe cer pluteau nori albi și era mereu vară.

Închid ochii. E vară și sunt pe plajă. Stau întins într-un șezlong. Simt pe piele asprimea pânzei. Inspir mirosul mării. Soarele mă orbește, chiar și cu ochii închiși. Se aud valurile. Zgomotul se îndepărtează și se apropie, ca zdruncinat de timp. Cineva, la o miță distanță de mine, mă pictează. Lângă el stă o față îmbrăcată într-o rochie bleu cu mânecă scurtă și mă privește. Poartă o pălărie de paie cu panglică albă și presară nisip printre degete. Păr drept, degete lungi și zdravene. Sunt degete de pianist. Brațele ca de porțelan îi

strălucesc viu în razele soarelui. În colțul buzelor sale drepte flutură un zâmbet. O iubesc. Mă iubeste.

Este o amintire.

— Vreau să păstrezi tabloul pentru totdeauna, îmi spune ea.

Se ridică și se duce la fereastră. Se uită afară. Soarele tocmai a trecut de amiază. Albina încă doarme. Își pune mâna dreaptă streșină la ochi și privește în depărtare. Se întoarce apoi către mine.

— Trebuie să plec.

Mă ridic și mă duc lângă ea. Urechea ei îmi atinge gâtul.

Simt atingerea dură a cerceului. Îmi pun palmele pe spatetele ei și încerc să descifrez semnele. Părul ei îmi mângâie obrazul. Mă strânge în brațe cu putere. Își înfinge degetele în mine, degete care se agață de peretele timpului. Miroase a mare. Se aud valurile spărgându-se. Cineva mă strigă din depărtare.

— Sunteți mama mea? Întreb eu în cele din urmă.

— Ar trebui să știi deja răspunsul.

Așa este, știi deja răspunsul. Dar nici eu, nici ea nu putem să-l punem în cuvinte. Dacă îl punem în cuvinte, și-ar pierde sensul.

— Cu mult timp în urmă, am abandonat ceva ce n-ar fi trebuit să abandonez, spune ea. Ceva ce iubeam mai mult decât pe mine însămi și pe care îmi era teamă că am să-l pierd cândva. De aceea a trebuit să îl arunc cu mâna mea.

Mi-am zis că, decât să-mi fie furat, decât să-l pierd cumva, mai bine îl arunc eu. La mijloc a mai fost și furia pe care o simțeam, care nu săbea deloc. Însă a fost o greșeală. Nu ar fi trebuit să fac așa ceva niciodată.

Eu tac.

— Ai fost abandonat chiar de persoana care nu ar fi trebuit să te abandoneze, spune ea. Tamura, nă ierți?

— Îmi stă în putere să vă iert?

Dă din cap de câteva ori, cu fața către umărul meu.

— Dacă nu te oprește furia sau frica.

— Dacă e în puterea mea să fac asta, atunci vă iert.

Mamă, spui tu, te iert. Apoi ceva înghețat din inima ta trosnește.

Doamna Saeki mă strânge în brațe în tăcere. Își scoate acul din păr și, fără să ezite, și-l împănă în brațul stâng cu putere. Își apasă vena cu putere și începe să-i curgă sânge. Prima picătură se rostogolește pe podea, cu un zgomot surprinzător de puternic. Fără să spună nimic, întinde brațul către mine. O nouă picătură cade pe podea. Mă aplec și îmi lipesc buzele de rană. Șterg sângele cu limba. Închid ochii și îi savurez gustul. Îl tin în gură, apoi îl înghit. Îmi alunecă ușor pe gâtul uscat. În acel moment îmi dau seama cât de mult mi-am dorit acest sânge. Inima mea e într-o lume cumplit de îndepărtată, însă, în același timp, trupul meu este aici. Sunt ca o fantomă vie. Îmi vine chiar să îi sug tot sângele, dar nu pot să fac asta. Îmi dezlipesc buzele de pe brațul ei și o privesc.

— Adio, Kafka Tamura! Întoarce-te de unde ai venit și trăiește mai departe!

Doamna Saeki?

— Da?

— Nu prea înțeleg ce înseamnă să trăiesc.

Își desprinde mâinile din jurul meu și mă privește, întinde mâna și îmi apasă buzele cu degetul.

— Privește tabloul, șoptește ea. Privește-l mereu, așa cum am făcut și eu.

Pleacă. Deschide ușa și iese fără să se uite înapoi, apoi o închide. Eu rămân lângă fereastră și o petrec cu privirea.

Dispare repede în umbra unei cădiri. Sprijinit de pervaz, continui să privesc locul în care a dispărut. Poate a uitat să-mi spună ceva și se întoarce. Însă doamna Saeki nu se întoarce. În urmă rămâne doar absența ei, ca un gol.

Albina se trezește, zumzăie o vreme în jurul meu, apoi dispare dintr-odată pe fereastră. Soarele continuă să strălucească. Mă întorc la masă și mă așez pe scaun. În ceașca ei a mai rămas puțin ceai. O las acolo, fără să o ating. Parcă ar fi metafora unor amintiri care în curând vor fi uitate.

Scot tricoul de pe mine și mă îmbrac cu cel transpirat, de dinainte. Iau ceasul oprit și mi-l pun la mână. Îmi pun pe cap șapca de la Oshima, cu cozorocul la spate, și ochelarii cu lentile bleu. Trag pe mine o cămașă cu mânecă lungă. Mă duc în bucătărie, umplu un pahar cu apă de la robinet și îl dau pe gât dintr-o suflare. Las paharul în chiuveță, mă întorc și arunc o privire de jur-împrejur. Masa și scaunele.

Scaunul pe care a stat fata, scaunul pe care a stat doamna Saeki. Pe masă sunt ceștile de ceai. Închid ochii și trag o dată aer în piept. Răspunsul îl știi deja.

Deschid ușa și ies din casă. Închid ușa. Cobor scările.

Umbra mea se proiectează clar pe pământ. Pare agățată de picioarele mele. Soarele încă e sus pe cer.

La intrarea în pădure mă așteaptă cei doi soldați, sprijiniți de un trunchi de copac. Nu mă întreabă nimic când mă văd. Par că știu deja ce gândesc. Au puștile la spate.

Soldatul cel înalt mestecă un fir de iarbă.

— Intrarea e încă deschisă, spune el, cu firul de iarbă tot în gură. Cel puțin mai devreme încă mai era.

— Te deranjează dacă mergem la același pas? Mă întreabă celălalt. Poți să te ții după noi?

— Da, nici o problemă.

— Că nici tu nu vrei să ajungi acoloși să o găsești închisă, spune cel înalt.

— Ar însemna că ai bătut drumul de pomană, adaugă celălalt.

— Da.

— N-ai nici o îndoială că vrei să pleci de aici? Mă întreabă cel înalt.

— Niciuna.

— Atunci, să ne grăbim!

— Ai face bine să nu te uii înapoi, spune cel solid.

— Da, așa ar fi bine, întărește celălalt.

Pornim din nou prin pădure.

Însă în timp ce urcăm panta, privirea tot îmi alunecă o dată înapoi. Soldații mi-au spus să nu fac asta, dar nu m-am putut abține. Era ultimul punct din care se putea vedea orașul. Dincolo de el, se înalță zidul de copaciși lumea aceea dispărea din fața mea pentru totdeauna.

Pe străzi nu e nici țipenie de om. Pârâul limpede traversează depresiunea, de-a lungul drumurilor sunțimprăștiate micile clădiri, iar stâlpii de curent, înșirați la intervale egale, proiectează pe pământ o umbră densă. Preț de o clipă, rămân pironit locului. Trebuie să mă întorc acolo, orice ar fi. Să stau acolo măcar până la asfințit. Când se înserează, vine fata cu traista pe umăr. Dacă am nevoie de ea, e lângă mine. Pieptul mi se înfierbântă și o forță puternică mă trage înapoi ca un magnet. Îmi simt picioarele de plumb și nu pot să mișc. Dacă plec mai departe, nu o voi mai revedea niciodată. Rămân pe loc. Am pierdut noțiunea timpului. Dau să îi strig pe soldații care merg înaintea mea, să le spun că mă întorc, că rămân acolo. Dar nu spun nimic.

Cuvintele au rămas fără viață.

Sunt prins între două neanturi. Nu mai pot să discern ce e corect și ce nu. Nu mai știu nici ce vreau. Sunt singur, în mijlocul unei furtuni violente de nisip. Nu-mi mai văd nici propriile-mi mâini. Nu pot să merg în nici o direcție. Nisipul alb, ca oasele fărâmate, mă împresoară în întregime. Dar o aud pe doamna Saeki vorbindu-mi. Și totuși trebuie să te întorci", îmi spune ea. „Asta vreau eu. Să fii acolo.”

Vraja se destram ă, iar eu îmi revin. Prin vene începe să-mi curgă din nou sânge fierbinte, cel primit de la ea.

Ultimele pic ături. În clipa următoare, m-am întors și îi urmez pe soldați. Cotesc și micuța lume dintre munți dispare, înghițită în valea dintre vise. Mai departe mă concentrez doar să răzbat prin pădure, să nu pierd poteca. Să nu mă abat de la drum. Asta e cel mai important.

Intrarea e încă deschisă. Mai e vreme până la asfințit.

Le mul țumesc celor doi soldați. Aceștia își lasă puștile și se așază din nou pe piatra mare și plată. Cel înalt ia un fir de iarbă în gură. Nu găfăie deloc.

— Să nu uți de baionete, îmi spune cel înalt. Dacă îți înjunghii inamicul, trebuie să o miști în toate părțile, ca să îi sfărteci măruntaiele. Dacă nu, o pățești tu. Asta e lumea de afară.

— Dar nu e doar at ăt, adaugă celălalt.

— Desigur, spune cel înalt și tușește o dată. Eu vorbesc de partea întunecată a lucrurilor.

— În plus, e greu să discerni binele de rău, spune cel solid.

— Dar trebuie să o faci, adaugă primul.

— Probabil, spune și celălalt.

— Și încă ceva. Odată ce ai plecat de aici, până ajungi la destinație, nu ai voie să privești înapoi.

— E foarte important.

— Mai devreme ai reu șit cumva să scapi, dar de data asta, treaba e serioasă. Până nu ajungi acolo, nu ai voie să privești înapoi.

— Sub nici o form ă.

— Am înțeles, spun eu.

Le mul țumesc din nou și îmi iau rămas bun.

Cei doi se ridic ă, iau poziția de drepti și mă salută. N-o să-i mai văd niciodată. Știu asta. O știu și ei. Așa ne despărțim.

După ce m-am despărțit de soldați, nu îmi amintesc mai deloc cum am parcurs singur calea înapoi către cabana lui Oshima. Cred că m-am gândit tot timpul la ceva cât am străbătut pădurea. Însă nu am pierdut drumul. Ce îmi amintesc vag e că am văzut rucsacul aruncat la venire și l-am luat aproape din reflex. La fel am adunatși busola, toporișca și tubul cu vopsea galbenă. Îmi amintesc și că am văzut semnele galbene de pe copaci. Arătau ca niște solzi lepădați de un fluture uriaș.

Stau în luminișul din fața cabanei și privesc cerul. Îmi dau seama că sunt împresurat de sunetele naturii. Ciripitul păsărilor, susurul pârâului, foșnetul vântului printre frunze

— Toate în surdină, dar în urechile mele răsună familiar și viu, de parcă le-am avut până acum astupate cu dopuri.

Zgomotele se leag ă, se împletesc, dar în același timp se aud distinct, fiecare în parte. Îmi privesc ceasul de la încheietura mâinii stângi. Funcționează din nou. Cifrele de pe afișajul verde, digital, se schimbă mai departe, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Acum este ora 4.16.

Intru în cabană și mă trântesc pe pat îmbrăcat. După ce am traversat pădurea cea adâncă, trupul meu tânjește după odihnă. Mă întind pe spate și închid ochii. O albină se odihnește pe geam. Brațele fetei strălucesc ca porțelanul în lumina diminșii. „Era un exemplu”, spune ea.

„Privește tabloul”, spune doamna Saeki. „Așa cum am făcut eu.”

Fata presar ă printre degete nisipul alb al timpului. Se aud valurile spărgându-se încet de țärm. Se înalță, coboară și se sparg. Se înalță, coboară și se sparg. Mentea mea dispare într-un coridor întunecat.

Capitolul 48

— Am dat-o naibii! Repet ă Hoshino.

— Nu ai nici un motiv, Hoshino, răspunse pisica tacticos.

Avea un cap mare și părea destul de bătrână. Doar te plictiseai de unul singur, nu? Dacă ești în stare să vorbești toată ziua cu o piată...

— Dar cum de po ți să vorbești în limba oamenilor?

— Nu vorbesc în limba oamenilor.

— Păi, nu mai pricep. Atunci cum de putem sta de vorbă, om cu pisică?

— Folosind graiul comun de la grani ța dintre lumi. Asta e tot.

Tănărul căzu pe gânduri.

— Grani ța dintre lumi? Graiul comun?

— Las ă, dacă nu înțelegi. Ar dura prea mult să ți explic, zise motanul, dând scurt din coada de câteva ori, a lăhamite.

— Nu cumva e ști colonelul Sanders?

— Colonelul Sanders? Pufni motanul. Nu-l cunosc pe individ. Eu sunt eu și nimeni altul. O pisică obișnuită, de pe stradă.

— Ai un nume?

— Măcar atâta lucru am.

— Și care e?

— Ton, r ăspunse motanul cu greutate.

— Ton? Care se pune în sushi?

— Exact. Sunt al proprietarului unui restaurant de sushi din apropiere. Are și un câine, pe care îl cheamă File.

— Deci, Ton, v ăd că știi cum mă cheamă.

— Păi ești destul de renumit, Hoshino, spuse motanul și zâmbi o clipă.

Tănărul vedea pentru prima dată o pisică zâbind. Însă zâmbetul i-a dispărut imediat și și-a reluat expresia blândă.

— Pisicile știu tot. Și că Nakata a murit ieri, și că ai înăuntru o piatră importantă. Am dus o viață lungă și nimic din ce s-a întâmplat pe aici nu mi-a scăpat.

— Aha, zise t ănărul impresionat. N-ai vrea să intrăm în casă, ca să nu stăm așa, în ușă?

Întins pe balustradă, motanul a cătinat din cap.

— Nu, mie îmi convine aici. Înăuntru nu m-aș simți liniștit și oricum e vreme frumoasă. Nu mai bine stăm aici?

— Mie mi-e indiferent, zise Hoshino. Ți-e foame? Cred că găsesc ceva de mâncare prin casă.

Motanul clătină din cap.

— Mulțumesc, dar nu am probleme cu mâncarea. Din contră, chiar mă străduiesc să mănânc mai puțin. Stăpânul meu are un restaurant de sushi, deci tind să adun cam mult colesterol. Dacă mă îngraș, nu mă mai pot cățăra în voie.

— Așadar, ai venit cu vreo treabă?

— Așa, zise motanul. Presupun că ești cam la ananghie acum, ămas singur și cu o piatră complicată pe cap.

— Exact. Sunt complet blocat.

— Așa că mi-am zis să-ți dau o mână de ajutor.

— Ți-aș fi foarte recunoscător. O mână de ajutor, o lăbuță, nu contează.

— Problema e piatra, zise motanul și scutură din cap ca să alunge o muscă. Odată ce o faci la loc cum era, rolul tău s-a încheiat. Poți să te duci apoi unde vrei. Cam asta e, nu?

— Da, așa e. Dacă închid piatra de intrare, povestea s-a terminat. Cum zicea și Nakata, lucrurile odată deschise, trebuie închise la loc. Asta e regula.

— De-asta mă gândeam să-ți spun ce trebuie să faci.

— Știi ce trebuie să fac?

— Sigur că da. Nu ți-am zis că pisicile știu tot? Că doar nu suntem câini!

— Păi, ce e de făcut?

— Trebuie să-l omori, zise blând motanul.

— Să-l omor?

— Da, să-l omori.

— Pe cine?

— Când o să-l vezi, o să știi despre cine e vorba. Până nu-l vezi, n-ai cum să știi nimic, pentru că oricum nu are o formă de bază. Diferă în funcție de împrejurări.

— E om?

— Nu, nu e om. Asta e sigur.

— Și cum arată?

— Asta nu știu, zise Ton. Nu ți-am zis că o să-l recunoști când îl vezi? Până nu-l vezi, n-ai cum să știi. E foarte clar!

Hoshino oftă.

— Și ce e, de fapt și de drept?

— Asta nu-ți trebuie să știi. E și greu de explicat și mai bine nu știi, oricum. În fine, deocamdată stă pe loc, într-un loc întunecat, răsuflând încet și urmărind situația. Dar n-o să stea pe loc la nesfârșit. O să apară în curând, poate chiar azi. Și o să treacă sigur prin fața ta. E o șansă la un milion.

— O șansă la un milion?

— Da, o șansă cum nu apare decât o dată la o mie de ani, îi explică motanul. Trebuie să aștepti cuminte și să îl omori.

Așa se încheie totul. După aceea poți să te duci unde vrei.

— Și dacă îl omor, n-o să am probleme cu legea?

— Nu prea știu eu cum să treaba cu legea. La urma urmei, sunt pisică. Dar el nu e om, așa că ar trebui să nu aibă nici o legătură. E musai să-l omori, orice ar fi. Atâta lucru știe și o pisică de pe stradă.

— Dar cum să îl omor dacă nu știu cât e de mare și cum arată? Cum să mă pregătesc?

— Nu contează cum. Poți să-i dai cu ciocanul în cap, să-l înjunghii cu cuțitul, să-l strângi de gât, să-i dai foc, să-l muști. Alegi ce metodă îți place ție, atâta vreme cât îl faci să nu mai respire. Trebuie să-l distrugi definitiv, cu o furie extraordinară. Doar ai fost în Forțele de Apărare, nu? Ai învățat cum să tragi cu pușca din taxele pe care le plătește poporul. Ai învățat cum se folosește baioneta. Ești soldat, nu? Poți să te gândești și singur cum să-l omori.

— În armată am învățat doar procedura obișnuită de război, protestă tânărul fără vlagă. Nu-ți face nimeni instrucție cum să pregătești o ambuscadă pentru ceva despre care nu știi cât e de mare și cum arată sau cum să-l omori cu ciocanul.

— O să încerce să se strecoare în „intrare”, zise motanul, ignoându-i protestele. Dar nu trebuie să-l lași sub nici o formă! E obligatoriu să îl împiedici să pătrundă prin „intrare”. E mai important decât orice altceva. Ai priceput?

Dacă ratezi șansa asta, s-a terminat.

O șansa cum nu apare decât o dată la o mie de ani.

— Exact. Mă rog, o mie de ani e doar un fel de a spune.

— Dar nu e periculos individul ăsta? Întrebă Hoshino timid. Dacă îmi dă el mie la cap?

— Când se deplasează, poate că nu e prea periculos. Când încetează să se miște, atunci devine periculos. Extrem de periculos. Așa că nu trebuie să-l ratezi când se deplasează.

Atunci trebuie să-l termini.

— Poate?”

Motanul nu a răspuns. Și-a mijit ochii, și-a întins bine spinarea și s-a ridicat alene.

— Ne mai vedem. Neapărat să-l omori, da? Dacă nu, Nakata n-o să se odihnească niciodată în pace. Și tu ai ținut la el, nu-i așa?

— Da, a fost un om tare bun.

— Deci trebuie să-l omori. Să-l distrugi definitiv, cu o prejudecată covârșitoare. E ceea ce și-ar fi dorit și Nakata.

Fă asta pentru el! Trebuie să-i preiei rolul. Ai dus o viață haotică până acum, ai fugit de toate responsabilitățile. E vremea să-ți plătești datoria. N-ai voie s-o dai în bară! O să te ajut și eu, din umbră.

— Asta e încurajator. Știi la ce mă gândeam?

— La ce?

— Motivul pentru care piatra de intrare e încă deschisă nu o fi tocmai ca să-l ademenească pe el?

— E posibil, zise Ton indiferent. Aoleu, am uitat să-ți spun ceva! Nu se mișcă decât noaptea. Acționează la cea mai adâncă oră din noapte. Așa că ai face bine să dormi zdravăn la prânz, ca să nu ațipești și să-l ratezi.

Motanul a sărit de pe balustradă pe acoperișul vecin și s-a îndepărtat, cu coada dreaptă băț. La cât de mare era, se mișca foarte sprinten. Tânărul l-a petrecut cu privirea de la balcon. Pisica nu s-a uitat deloc în urmă.

— Măi, să fie! Zise Hoshino. Am dat-o naibii!

După ce a dispărut motanul, Hoshino s-a dus în bucătărie și a căutat posibile arme. A găsit un cuțit ascuțit pentru tăiat pește și încă unul greu, ca o toporișca. În bucătărie nu erau decât instrumente pentru gătit, dar varietatea de cuțite era foarte mare. A mai găsit și un ciocan măricel, niște sfoară de nailon și o dală de spart gheață.

„Un pistol automat mi-ar fi prins bine”, își zise Hoshino scotocind prin bucătărie. Învățase să-l folosească în armată și la exercțiile de tragere avea mereu rezultate bune. Însă, evident, nu era niciunul prin bucătărie. În plus, un pistol automat ar fi făcut o hărmălaie de toată frumusețea într-o zonă atât de liniștită.

A înșirat pe masă cele două cuțite, dalta de gheață, ciocanul și sfoara. A mai pus lângă ele și o lanternă. S-a așezat apoi lângă piatră și a început să o

mângâie. Măi, să fie! Îi zise el. Auzi, să ataci cu ciocanul și cuțitul o chestie care naiba știe cum arată! Și asta la indicațiile unui motan negru din vecini! Aș vrea să te poți pune în locul lui Hoshino. Zău, ce poveste!

Evident, piatra nu i-a răspuns.

— Motanul Ton a zis că ăla s-ar putea să fie periculos.

S-ar putea. O presupunere optimistă, afâta tot. Și dacă apare vreo pocitanie de-aia ca în Jurassic Park, Hoshino ce se face? Gata, s-a terminat cu mine!

Tăcere.

Hoshino a luat ciocanul în mână și a lovit cu el în aer de câteva ori.

— Dacă stau să mă gândesc, așa a fost să fie. De când l-am luat la mine în mașină pe Nakata din zona de servicii Fujigawa, tot ce s-a întâmplat era deja hotărât de soartă.

Singurul care habar n-a avut a fost Hoshino. Ciudată mai e și soarta asta! Nu, piatră? Nu ești de acord?

Tăcere.

— Dar asta e. La urma urmei, eu singur mi-am ales drumul ăsta, așa că trebuie să merg până la capăt. Habar n-am ce pocitanie o să apară, dar o să fac tot ce pot. Viața mea a fost scurtă, dar uneori frumoasă. Am trăit și chestii interesante. Ton zice că asta e o șansă cum nu apare decât o dată la o mie de ani. Poate n-ar fi rău să mor cu demnitate.

Totul pentru Nakata.

Piatra își păstra mai departe tăcerea.

Hoshino a făcut cum îi spusese motanul și a tras un pui de somn pe canapea, ca pregătire pentru seară. I s-a părut cam bizar să se culce la îndemnul unei pisici, dar când s-a întins pe canapea, a dormit buștean o oră întreagă. Pe seară s-a dus în bucătărie, a decongelat o pungă de curry cu creveți, l-a turnat peste niște orez și l-a mâncat. Când a început să se întunece, s-a așezat lângă piatră și și-a pus la îndemână cuțitele și ciocanul.

A stins lumina în cameră, lăsând aprinsă doar o veioză mică. Așa e mai bine, și-a zis el. Dacă se mișcă doar noaptea, e bine să țin cât mai întuneric în casă. Și Hoshino vrea să termine totul cât mai repede. Hai, ieși odată, dacă tot ieși!

Să terminăm odată! Să mă întorc și eu acasă, la Nagoya, și să sun o față.

Nu mai vorbea deloc cu piatra. Stătea în liniște și din când în când își mai arunca un ochi la ceas. Când se plictisea, lua ciocanul sau cuțitele și le învârtea în aer. Dacă e să se întâmple ceva, la miezul nopții o să fie, și-a zis el. Dar dacă, cine știe cum, urma să se întâmple mai devreme, nu trebuia să rateze șansa. Era doar una la o mie de ani. Nu avea voie să strice totul. Când i se făcea chef de ronțait ceva, molfăia un biscuit sărat și mai lua câte o gură de apă plată.

— Auzi, piatră, șopti el la miezul nopții. Gata, s-a făcut douăsprezece! Era ora vrăjitoarelor. A venit momentul adevărului. Vedem noi acum ce se întâmplă.

Hoshino a atins piatra cu mâna și a simțit-o puțin mai caldă ca de obicei. Poate că doar i se părea. Ca să mă prindă curaj, și-a trecut de câteva ori palma peste suprafața ei.

— Să mă susții și tu, da? Hoshino are nevoie de sprijin moral, măcar puțin.

Puțin după ora trei dimineața, din camera în care era Nakata, s-a auzit un foșnet slab, ca de ceva care se țâra pe tatami. Însă în încăperea aceea, pe podea nu era tatami, ci un covor. Hoshino și-a ridicat capul și și-a încordat auzul.

Era clar. Nu își dădea seama ce putea fi acel sunet, dar ceva se întâmpla în camera în care zăcea Nakata. Inima a început să-i pulseze cu putere. A luat în mâna dreaptă cuțitul de tăiat pește, iar în stânga, lanterna. Și-a îndesat ciocanul în curea de la pantaloni și s-a ridicat.

— Acum e acum, zise el, fără să se adreseze nimănui anume.

S-a îndreptat în vârful picioarelor către ușa care dădea spre camera lui Nakata și a deschis-o încet. A aprins lanterna și a îndreptat-o cu iuțea spre pat, pentru că de acolo se auzea foșnetul. Lanterna a proiectat un fascicul de lumină albă, lung și subțire. Din gura lui Nakata se țâra ceva, zvârcolindu-se. Arăta ca o târtăcuță. Era gros cât brațul unui om zdravăn și nu se știe cât era de lung, dar părea deja ieșit cam pe junătate. Avea corpul vâscos și lucea albicios. Gura lui Nakata era căscată cât o gură de șarpe, ca să-i facă loc să iasă. Sigur îi dislocase mandibula.

Hoshino a înghițit în sec cu un zgomot puternic. Mâna în care ținea lanterna îi tremura ușor, făcând și fasciculul de lumină să tremure. Măi, să fie! Cum să omor chestia asta? Își zise el. Din câte văd, nu are mâini sau picioare și nici ochi sau nas. E lunecos și n-am cum să-l apuc. Cum îl fac să nu mai respire? Și ce lighioană mai e și asta?

A stat ascuns până acum în Nakata, ca un parazit? Sau e, eu știu, sufletul lui Nakata? Nu, în nici un caz. E imposibil, se convinge Hoshino intuitiv. Nu are cum să fi fost în el pocitania asta. Măcar de atâta lucru îmi dau și eu seama.

Ăsta a venit de pe undeva și vrea să treacă prin Nakata și să se strecoare prin intrare. A venit când i-a convenit lui mai bine, iar pe Nakata îl folosește doar pe post de pasaj.

Nu are voie să-l folosească în halul ăsta! Trebuie neapărat să-l opresc cumva! Trebuie să-l distrug definitiv, cu o furie extraordinară, cum a zis motanul Ton.

Dintr-un salt, Hoshino a ajuns lângă Nakata și a împănțat cuțitul unde părea să fie capul lighioanei. L-a scos și l-a înfipt din nou, de nenunțate ori, dar fără să simtă prea multă rezistență. Parcă ar fi spintecat o legumă moale. Sub învelișul alb și lunecos, nu erau nici oase, nici carne. Nici organe, nici creier. Cum scotea lama, despicătura se umplea la loc cu mucus. Nu curgea nici sânge din el sau vreun alt lichid. Asta nu simte nimic și-a zis Hoshino.

Continua să se prelingă din gura lui Nakata, complet insensibil la atacurile lui.

Hoshino a aruncat cu cuțitul, s-a repezit în sufragerie și l-a luat pe cel în formă de toporișca. L-a prăvălit cu toată puterea peste lighioană și dintr-o lovitură i-a despicat capul.

După cum se aștepta, nu avea nimic pe dinăuntru, doar aceeași substanță vâscoasă de la exterior. După mai multe lovituri, a reușit să reteze o bucată, care s-a zvârcolit o vreme pe podea, apoi n-a mai mișcat. Cu toate acestea nu a reușit să oprească înaintarea restului. Despicătura s-a umplut de fluidul vâscos, s-a umflat și a revenit la forma inițială. A continuat să se prelingă afară de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lighioana albă a ieșit cu totul din gura lui Nakata, aștându-se în întregime. Avea corpul lung cam de un metru, care se termina cu o coadă. Hoshino putea acum să deosebească cele două extremități. Avea coada groasă, ca de salamandră, și la vârf se subția brusc. Nu avea picioare.

Nici ochi, nici gură, nici nas, dar părea o creatură înzestrată cu voință proprie. Nu, ăsta nu are voință, și-a spus Hoshino.

Și nici logică, și-a dat el seama. Doar cât se mișcă are el exact forma asta. A simțit un fior rece pe șira spinării.

Trebuie neapărat să-l opresc.

De data aceasta a încercat ciocanul, dar fără nici un rezultat. Ciocanul lăsa niște adâncituri care se umpleau numaidecât cu fluid vâscos și piele moale, revenind la forma inițială. Hoshino a luat o măsută și a încercat să-l

strivească cu picioarele ei, dar oricât de tare ar fi lovit, nu reușea să-l oprească. Zvârcolindu-se ca un șarpe nepriceput, continua să avanseze încet către piatra de intrare din camera alăturată.

N-am mai văzut în viața mea lighioară ca asta! Își zise Hoshino. Nici o armă nu pare să-l oprească. Nu are nici inimă, să i-o pot sfărteca, nici gât, să-l pot sugruma. Ce naiba să fac? Orice ar fi, nu are voie să se strecoare în „intrare”, pentru că e clar că e ceva malefic. Ton a zis că o să-l recunosc dintr-o privire și exact așa a fost. Nu pot să-l las să trăiască.

Hoshino s-a întors în sufragerie și a căutat o armă, dar nu a găsit însă nimic. Și-a întors apoi privirea către piatră.

Piatra de intrare! S-ar putea să-l pot strivi cu ea, își spuse el. În întunericul subțire, piatra părea puțin mai roșiatică.

Tânărul s-a plecat și a încercat să o ridice. Era cumplit de grea și nu a reușit să o clintească din loc.

— Aha, deci te-ai transformat în piatra de intrare, zise el. Dacă te închid înainte să apuce el să ajungă aici, n-o să mai aibă cum să treacă.

Hoshino a tras de ea cu toate puterile, dar nu a izbutit să o miște.

— Nu te miști, îi zise el, găfâind puternic. Văd că te-ai făcut și mai grea ca înainte. Ești grea de simt că-mi pică boșele!

În spatele lui, foșnetul continua. Creatura albă se apropia netulburată. Nu mai rămânea mult timp.

— Încă o dată! A zis Hoshino și a apucat piatra. A tras adânc aer în piept, și-a umplut plămânilor și și-a ținut respirația. Concentrat la maxim, și-a fixat mâinile pe o parte.

Era singura șansă să o ridice. Acum e acum, Hoshino! Și-a spus el cu voce tare. Acum se hotărăște totul. Dă tot ce ai din tine! A tras de piatră cu toată forța pe care o avea în el și, cu un urlat, a reușit să o ridice puțin. A tras și mai tare și a dezlipit-o de la podea.

Mintea i s-a golit și a simțit că îi plesnesc mușchii. Se aștepta să-și vadă testiculele rostogolindu-se pe podea, dar nu a lăsat piatra din mâini. S-a gândit la Nakata, care probabil și dăduse viața ca să deschidă și să închidă acea piatră. Trebuia să ducă totul la bun sfârșit în locul lui.

Primise de la el acea putere, a știa și spusesese motanul. Corpul îi tânjea după sânge proaspăt. Plămânilor căutau aer proaspăt care să hrănească acel sânge. Dar nu putea să respire. Și-a dat seama că era la un pas de moarte. Hăul se căsca în fața ochilor săi. Hoshino și-a adunat din nou toate puterile și a tras piatra către el. Aceasta s-a ridicat, apoi s-a prăvălit pe partea cealaltă cu un zgomot puternic. Podeaua s-a cutremurat sub impact, iar geamurile de la ușă au zornăit.

Greutatea fusese cumplită. Așezat pe podea, Hoshino a tras aer în piept.

— Bravo, Hoshino! Își zise el după un timp.

Odată închisă intrarea, i-a fost mult mai ușor decât credea să termine cu lighioana albă. Nu mai avea unde să se ducă și își dădea seama și ea. Și-a oprit înaintarea și se țâra prin cameră, în căutarea unui ascunzător. Poate că încerca

să se întoarcă în gura lui Nakata. Dar nu mai avea putere să scape. Hoshino a fugit după ea și a ciopârțit-o cu toporișca în bucăți mici, pe care le-a tocat și mai mărunț.

Bucățelele s-au zvârcolit o vreme pe podea, dar treptat și-au pierdut puterea și au rămas nemișcate. S-au încovrigat și au întepenit, moarte. Covorul lucea, plin de fluidul vâscos.

Hoshino le-a adunat pe f ăraș, le-a băgat într-un sac de gunoi, l-a legat la gât cu sfoară, apoi l-a mai pus într-un sac.

L-a str ăns și pe acesta cu sfoară la gât, apoi l-a băgat într-o plasă groasă de pânză, găsită în dulap.

Odată ce a terminat, Hoshino s-a lăsat pe vine fără vlagă și a tras aer în piept. Măinile îi tremurau. A dat să zică ceva, dar nu a reușit să lege cuvintele.

— Bun ă treabă, Hoshino, și-a zis el după un timp.

Când atacase creatura albă și întorsese piatra, făcuse multă gălăgie și era îngrijorat ca vecinii să nu se fi trezit și să fi telefonat la poliție. Din fericire, nu s-a întâmplat nimic. Nu s-au auzit sireneși nu a bătut nimeni la ușă.

Asta i-ar mai fi lipsit, o confruntare cu poliția tocmai în acel moment.

Hoshino știa că bucățelele îndesate în sac nu aveau să mai învie. Nu mai are unde să se ducă, și-a zis el. Dar mai bine să fiu absolut sigur. Când se

luminează de ziuă, mă duc și îi dau foc pe plajă. Îl fac scrum și după ce termin mă întorc la Nagoya.

Era aproape patru și începea să se crape de ziuă. Venise vremea să plece. Și-a îndesat hainele în geanta de voiaj și, ca măsură de precauție, și-a pus și ochelarii de soare și șapca înăuntru. Ar fi fost culmea să-l prindă poliția chiar pe ultima sută de metri. A luat sticla cu ulei ca să aibă cu ce da foc. Și-a amintit și de CD-ul cu Arhiducele și l-a băgat în geantă. S-a dus apoi lângă patul pe care zăcea Nakata.

Aerul condi ționat funcționa mai departe la cea mai joasă temperatură și în cameră era foarte frig.

— Nea Nakata, am plecat. Îmi pare rău, dar nu pot să rămân aici. Când ajung la gară, o să sun la poliție și aranjez să vină să te ia. Mai departe, te las pe mâna unui polițist drăguț, da? Nu o să ne mai vedem, dar să știi că n-o să te uit niciodată. Nici dacă aș vrea, n-aș putea să te uit.

Aerul condi ționat s-a oprit cu un clănțănit puternic.

— Uite ce zic eu, continu ă Hoshino. De acum încolo, când o să mai fie ceva, o să mă gândesc ce ar zice nea Nakata, ce ar face nea Nakata acum? Mi se pare un lucru foarte important. Adică, o parte din dumneata o să continue să trăiască prin mine. Nu sunt eu un receptacul prea strălucit, dar tot mai bine decât nimic, nu?

Însă cel cu care vorbea el acum nu era decât carapacea lepădată de Nakata. Partea cea mai importantă din el plecase deja în alt loc și Hoshino își dădea foarte bine seama.

— Hei, piatr ă! Se întoarce el către piatră și o mângâie.

Aceasta redevenise o piatr ă obișnuită. Era rece și aspră.

Am plecat! Mă întorc la Nagoya. Se pare că trebuie să vă las pe amândoi în grija domnilor polițiști. Aș vrea să te duc înapoi la templu, dar nu prea stau bine cu memoria și nu-mi mai amintesc deloc unde era. Îmi pare rău și te rog să mă ierți. Nu mă blestema! Eu am făcut așa cum mi-a zis colonelul Sanders, așa că dacă e, pe el să-l blestemi. În orice caz, mă bucur că ne-am întâlnit. N-o să te uit nici pe tine!

Hoshino și-a pus în picioare pantofii Nike cu talpă groasă și a părăsit apartamentul. Nici nu așncuiat ușa. În mâna dreaptă ținea geanta de voiaj, iar în stânga, punga cu resturile creaturii.

— Doamnelor și domnilor, a venit vremea să facem focul!

Zise el, înălțându-și privirea către est, unde cerul începea să se lumineze.

Capitolul 49

A doua zi pe la nouă, aud o mașină apropiindu-se și ies afară. Apare o camionetă cocoșată pe niște roți solide. E un Datsun 4X4, care nu pare să fi fost spălat în ultima jumătate de an. Pe portbagajul exterior are două planșe de surfîng lungi, tocite. Trage în fața cabanei. Motorul se oprește și împrejur se așterne din nou liniștea. Dinăuntru coboară un bărbat înalt, îmbrăcat cu un tricou mare, alb și pantaloni scurți kaki. În picioare are niște adidași cu ștaifurile zdrențuite. Pe tricoul pătat de ulei scrie NO FEAR. Are spre treizeci de ani. E lat în umeri, bronzat bine și pare nebărbierit de trei zile. Are părul lung cât să-l acopere urechile.

Presupun că e fratele lui Oshima, cel care are magazinul cu articole de surfîng din Kochi.

— Hei! Îmi zice el.

— Bună ziua!

Întinde mâna și dă-mi noroc pe prispă. Are mâna mare și puternică. Presupunerea mea se dovedește corectă. Este fratele lui Oshima. Îmi spune că toată lumea îl strigă Sada.

Vorbește încet, alegându-și cuvintele. Nici urmă de grabă, de parcă ar avea timp berechet.

— Am primit un telefon din Takamatsu să vin să te iau de aici, spune el. Se pare că a apărut ceva urgent.

— Ceva urgent?

— Da. Nu știu despre ce e vorba.

— Îmi cer scuze că v-am pus pe drumuri.

— Ei, lasă scuzele. În cât timp poți să fii gata de plecare?

— În cinci minute.

Cât timp îmi adun bagajele, mă ajută să închidem cabana, fluieând. Închide geamul, trage draperiile, verifică butelia, strânge mâncarea rămasă și clătește chiuveta. Din toate mișcărilor sale se simte că privește cabana ca pe o prelungire a sa.

— Văd că fratele meu te place, spune el. Și lui nu prea îi plac oamenii. E mai dificil.

— Cu mine a fost foarte amabil.

— *Dacă vrea să fie amabil, e, își expune el părerea succint.*

Mă urc pe scaunul de lângă șofer și-mi pun rucsacul la picioare. Sada pornește motorul, bagă în viteză, scoate capul pe geam și aruncă o ultimă privire la cabană, apoi demarează.

— *Unul dintre puținele noastre puncte comune este cabana asta, spune el în timp ce coboară pe drum, mânuind volanul cu îndemănare. Când avem chef, venim pe aici și stăm singuri vreo câteva zile.*

Mai reflectă puțin la ce tocmai a zis, apoi continuă.

— *A fost dintotdeauna un loc foarte important pentru noi doi și este și acum. Când vin aici, simt că prind putere, o putere calmă, liniștită. Înțelegi ce vreau să spun?*

— *Cred că da.*

— *Zicea fratele meu că înțelegi. Oamenii care nu pricep, nu pricep în veci.*

Pe husele decolorate sunt câteva fire albe și lungi de păr de câine. Miroase a câine și a apă de mare uscată. Și a ceață pentru surfuri. Tutun. Butonul de la aerul condiționat e desprins. Scrumiera e plină de mucuri de țigară. În buzunarul de pe portieră sunt îndesate câteva casete, la îndemână.

— *Am intrat în pădure de câteva ori.*

— *Adânc?*
— *Da. Deși mă avertizase domnul Oshima să nu mă aventurez prea departe.*

— *Dar te-ai aventurat.*

— *Da.*

— *Am intrat și eu o dată, hotărât, până în inima pădurii.*

Acum mai bine de zece ani.

Un timp nu mai spune nimic și se concentrează asupra mâinilor lipite pe volan. Vine o curbă lungă. Anvelopele groase împrăștie pietriș spre fundul râpei. Pe marginea drumului mai apare câte un corb. Nu se feresc când ne apropiem și se uită la noi cum trecem ca la ceva bizar.

— *Te-ai întâlnit cu soldații? Mă întreabă Sada dezinvolt, de parcă m-ar întreba cât e ceasul.*

— *Adică cei doi soldați, nu?*

— *Da.*

Tace mult timp, manevrând volanul cu mâna dreaptă.

Nu spune deloc ce crede. Nici nu-și schimbă expresia feței.

— *Domnule Sada?*

— *Da?*

— *Ce ați făcut când i-ați întâlnit pe soldați, acum mai bine de zece ani?*

— *Ce am făcut când i-am întâlnit? Îmi repetă el întrebarea, încuviințez și aștept să-mi răspundă. Se uită atent la ceva în oglinda retrovizoare, apoi își întoarce privirea spre drum.*

— *Nu am mai vorbit nimănui despre asta, spune el. Nici măcar fratelui meu. Frate, soră, în fine, frate. El nu știe nimic despre soldați.*

Încuviințez în tăcere.

— Cred că nici de acum încolo n-o să povestesc nimănui.

Nici măcar mie. Înțelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

— Știi de ce?

— Pentru că nu se poate explica corect prin cuvinte.

Adevăratul răspuns nu poate fi pus în cuvinte.

— Exact. Și, dacă nu poți să explici corect prin cuvinte, cel mai bine e să nu explici deloc.

— Nici măcar ție însuși?

— Nu. Nici ție însuși. E mai bine să nu-ți explici nimic.

Sada îmi oferă o gumă mentolată. Iau una și o mestec.

— Ai făcut vreodată surfing? Mă întreabă el.

— Nu.

— Dacă avem ocazia, o să te învăț. Asta dacă vrei să încerci, desigur. Pe coastele din Kochi sunt niște valuri foarte bune. Și nu e aglomerat. Surfingul e un sport mult mai profund decât pare. Prin el înveți să nu te opui forței naturii, oricât de violentă ar fi.

Scoate o țigară din buzunarul de la piept și o aprinde cu bricheta de la bord.

— Nici asta nu e un lucru care poate fi explicat prin cuvinte. E ceva la care nu se poate răspunde prin da sau nu.

Își mijește ochii și suflă fumul încet pe geam.

— În Hawaii e un loc căruia i se spune Toilet Bowl. Acolo se ciocnesc valurile care vin și pleacă și formează un vârtej uriaș. Se învârtte ca apa în closet. Dacă îți pierzi echilibrul și cazi acolo, te trage imediat la fund și nu prea mai poți să ieși la suprafață. Depinde și de valuri, dar e posibil să nu mai ieși niciodată de acolo. În orice caz, cert e că, odată tras la fund, trebuie să stai liniștit. Dacă te panichezi și începi să te zbați, nu rezolvi nimic. Din contă, îți consumi puterea.

Când o pățești pe pielea ta realizezi că nimic nu poate fi mai înfricoșător, dar dacă nu îți depășești spaima asta, nu ești surfer adevărat. Dai piept cu moartea, o cunoști și o învingi.

Acolo, la fundul vârtejului, îți trec prin cap nenumărate gânduri. E ca și cum te-ai împrieteni cu moartea și ai purta o discuție intimă cu ea.

Oprește în dreptul gardului, coboară și încuie porțile. Le scutură apoi de câteva ori, ca să se asigure că nu se deschid.

Mai departe tăcem amândoi. Lasă radioul pornit pe un post de muzică și conduce, dar îmi dau seama că nu ascultă.

Nici când intrăm în tunel și transmisia se întrerupe, nu pare să-i acorde vreo atenție. Pentru că aerul condiționat e stricat, după ce intrăm pe autostradă mergem numai cu geamurile deschise.

— *Dacă vrei să înveți surfing, vino la mine, îmi spune el când în zăre apare Marea Interioară. Am o cameră liberă și poți să stai cât vrei.*

— *Mulțumesc. Nu știu când, dar am să vin.*

— *Ești ocupat?*

— *Am câteva lucruri de rezolvat.*

— *Da, și eu, spune Sada. Nu că m-aș lăuda.*

Multă vreme nu mai spunem nimic. El se gândește la problemele lui, eu la ale mele. Stă cu privirea ațintită la drum, mâinile pe volan și din când în când mai fumează. Nu conduce la fel de repede ca Oshima. Își ține cotul drept sprijinit pe geamul deschis și merge cu viteză regulamentară. Doar când în față apare vreo mașină care merge foarte încet, schimbă banda, apasă agasat pedala de accelerație, apoi revine imediat pe prima bandă.

— *Faceți surfing de mult timp?*

— *Mda, răspunde el și tace.*

Tocmai când mă întreb dacă nu cumva a uitat ce l-am întrebat, vine și răspunsul.

— *Din liceu. La început doar ca distracție. Serios îl practic de vreo șase ani. Am lucrat în Tokyo la o mare agenție publicitară. Serviciul mă plictisea, așa că l-am lăsat, m-am întors aici și m-am apucat de surfing. Cu economiile pe care le aveam și cu un împrumut de la părinți mi-am deschis magazinul. Sunt singur și pot să fac ce vreau.*

— *Voiați să vă întoarceți în Shikoku?*

— *Da, și asta. Nu mă simțeam liniștit fără mare și munți lângă mine. Într-o anumită măsură, oamenii sunt modelați de locul în care s-au născut și au crescut. Felul în care simt și gândesc e legat de topografia locului, de temperatură, de direcția în care bate vântul. Tu unde te-ai născut?*

— *În Tokyo. Nogata, sectorul Nakano.*

— *Și vrei să te întorci în Nakano?*

Clatin din cap și spun:

— *Nu.*

— *De ce?*

— *Pentru că n-am de ce.*

— *Aha.*

— *Nu cred că sunt prea legat de topografia sau direcția vântului de acolo.*

— *Da?*

Din nou tace, dar tăcerea prelungită nu pare să-l preocupe. Și nici pe mine. Ascult absent muzica de la radio, fără să mă gândesc la nimic. El privește drept în față, ca de obicei. Ieșim de pe autostradă la capătul ei, o luăm spre nord și intrăm în Takamatsu.

La biblioteca Komura ajungem la unu după-amiaza. Sada mă lasă în fața clădirii, dar nu coboară și nici nu oprește motorul. Se întoarce direct la Kochi.

— *Vă mulțumesc.*

— *Ne mai vedem.*

Scoate mâna pe geam, o flutuă o singură dată, scurt și demarează cu scârțâit de roți. Se întoarce la marea nesfârșită, la lumea sa, la problemele sale.

Cu rucsacul în spate, intru pe poarta bibliotecii. Simt în nări mirosul plantelor din grădina îngrijită. Parcă nu am mai fost aici de lunăntregi. Dar, dacă stau să mă gândesc, nu au trecut decât patru zile.

Oshima e la recepție. În mod straniu, are cravață la gât.

Poartă o cămașă albă și cravată cu dungii verzi și muștar.

Mânele suflecate, fără sacou. Ca de obicei, cu o cană de cafea în față și două creioane ascuțite pe birou.

— Hei! Mă întâmpină el și îmi zâmbește ca întotdeauna.

— Bună ziua!

— Deci te-ai adus fratele meu.

— Da.

— Nu prea a vorbit, nu?

— Am stat puțin de vorbă totuși.

— Mă bucur. Ești norocos. Uneori, în funcție de loc și de persoana cu care e, nu scoate nici o vorbă.

— S-a întâmplat ceva aici? Îl întreb eu. Mi-a spus că e vorba de ceva urgent.

Oshima încuviețea.
— Sunt câteva lucruri pe care voiam să ți le spun. În primul rând, că a murit doamna Saeki. Atac de cord. Am găsit-o moartă la birou, mați după-amiază. A fost o moarte fulgătoare și se pare că nu a suferit.

Îmi dau jos rucsacul și îl pun pe podea. Mă așez apoi pe unul din scaunele de birou.

— Marți după-amiază? Întreb eu. Astăzi e vineri, nu?

— Da, e vineri. A murit după ce a încheiat turul de mațea. Poate că ar fi trebuit să te înștiințez mai din timp, dar nu am fost nici eu în stare să mă adun prea bine.

Stau afundat în scaun și nici nu pot să mă mișc. Amândoi tăcem un timp. Din locul în care stau se vede scara. Balustrada neagră, șlefuită bine, vitraliul din fața palierului.

Scara aceasta a avut dintotdeauna o semnificație profundă pentru mine, deoarece puteam să o urc și să ajung la doamna Saeki. Însă acum e o scară banală, care nu mai înseamnă nimic. Ea nu mai e.

— După cum ți-am mai spus, se poate să fi fost un lucru hoărât dinainte, spune Oshima. O știam și eu, o știa și ea.

Nu mai e cazul să ți spun totuși cât de greu a fost când s-a întâmplat cu adevărat.

Oshima se oprește și se gândește ce să spună, dar nu își găsește cuvintele.

— Conform dorinței sale, nu se vor ține funeralii, continuă el. A fost arsă în liniște. A lăsat un testament în biroul de la etaj, prin care donează întreaga ei avere fundației care conduce biblioteca Komura. Mie mi-a lăsat ca amintire

stiloul Mont Blanc.Ție, un tablou în ulei, cel cu tânărul de pe malul mării. Vrei să-l iei?

Dau din cap că da.

— Poți să-l iei chiar acum. Este acolo, împachetat.

— Mulțumesc, îngaim eu.

— Kafka Tamura, spune el, apoi ia un creion în mână și îl învârtă ca de obicei. Pot să-ți pun o întrebare?

Încuviințez.

— Știi deja că a murit doamna Saeki, nu ai aflat acum de la mine, nu?

Încuviințez din nou.

— Da, cred că știam.

— Mă gândeam eu, spune el și respiră adânc. Vrei să bei ceva, un pahar cu apă? Sincer să fiu, arăți uscat ca deșertul.

— Da, mulțumesc, răspund eu.

De-abia după ce a spus el îmi dau seama că îmi este cumplit de sete. Beau dintr-o răsuflare paharul de apă cu gheață pe care mi-l aduce. Mă săgetează o durere de cap.

Pun pe masă paharul gol.

— Mai vrei?

Clatin din cap.

— Ce ai de gând să faci mai departe? Mă întreabă Oshima.

— Cred că mă voi întoarce la Tokyo.

— Și acolo?

— Mai întâi merg la poliție și le explic toată situația, pentru că altfel ar însemna să fug toată viața de ei. Apoi cred că mă întorc la școală. Nu vreau, dar clasele generale sunt obligatorii la urma urmei și nu am încotro. Dacă mai rezist câteva luni până termin, mai apoi pot să fac ce vreau.

— Aha, spune Oshima și mă privește mijindu-și ochii.

Asta e cel mai bine, clar.

— Am început să simt că nu mă deranjează să fac asta.

— Iar dacă tot fugi, nu ajungi nicăieri.

— Probabil.

— Se pare că te-ai maturizat.

Clatin din cap. Nu sunt în stare să spun nimic.

Oshima își bate de câteva ori în tâmplă cu guma de la creion. Telefonul începe să sune, dar îl ignoră.

— Toți continuăm să pierdem lucruri importante, spune el, după ce telefonul se oprește din sunat. Ocazii importante, posibilități, sentimente de nerecuperat. E o parte din ce înseamnă să trăiești. Dar în capul nostru – cred că în cap – există o mică încăpere în care ne păstrăm aceste amintiri.

Arată ca rafturile acestei biblioteci. Și pentru a înțelege bine felul în care ne funcționează inima, trebuie să creăm la nesfârșit fișe de referință. Trebuie și să facem curat, să aerisim, să schimbăm apa de la flori. Cu alte cuvinte, vei trăi întotdeauna în biblioteca dinăuntrul tău.

Mă uit la creionul din mâna lui Oshima. Îmi vine foarte greu, dar trebuie să mai fiu încă puțin cel mai tare tânăr de cincisprezece ani din lume. Sau măcar trebuie să mă prefac că sunt. Trag aer adânc în piept și îmi înghit nodul de sentimente care mă îneacă.

— Pot să mă mai întorc aici cândva?

— Bine înțeles, spune Oshima și lasă creionul pe birou, își prinde mâinile la ceață și mă privește în ochi. Din câte se pare, va trebui să conduc singur biblioteca și voi avea probabil nevoie de un asistent. Când scapi de poliție, de școală și te eliberezi, poți să te întorci aici dacă vrei. Nici eu, nici orașul ăsta nu ne ducem deocamdată nicăieri.

Oamenii au nevoie de un loc de care să aparțină. Mai mult sau mai puțin.

— Mulțumesc.

— N-ai pentru ce.

— Fratele dumneavoastră mi-a spus că o să mă învețe surfing.

— Mă bucur. Fratele meu nu place prea mulți oameni. E mai dificil.

Încuviințez și zâmbesc. Sunt frați leiți.

— Ascultă, Tamura, spune Oshima și mă privește iscoditor. Poate că mă înșel eu, dar cred că e prima dată când te văd zâmbind.

— Așa o fi, spun eu. Așa e, chiar zâmbesc. Mă înroșesc.

— Când te întorci la Tokyo?

— Acum, cred.

— Nu aștepti până diseară? Te duc eu cu mașina la gară după ce închid. Mă gândesc puțin, apoi clatin din cap.

— Mulțumesc, dar cred că mai bine plec imediat.

Oshima încuviințează și aduce din camera din spate tabloul împachetat cu grijă. Pune și discul cu Kafka pe malul nării într-o pungă și mi-o înmânează.

— Țasta e cadou de la mine.

— Mulțumesc. Aș vrea să mai văd o dată biroul doamnei Saeki. Se poate?

— Sigur. Stai cât vrei.

— Veni și tu cu mine?

— Vin.'

Urcăm la etaj și intrăm în biroul doamnei Saeki. Mă opresc în fața biroului ei și îl ating ușor cu mâna. Mă gândesc apoi la toate lucrurile pe care le-a absorbit. Mi-o imaginez întinsă pe el, în ultimele momente. Îmi amintesc cum stătea mereu cu spatele la fereastră și scria de zor. Îi duceam mereu cafeaua. Intram pe ușa întotdeauna larg deschisă, ea își ridica privirea și îmi zâmbea, mereu la fel.

— Ce scria aici doamna Saeki?

— Nu știu. Singurul lucru pe care pot să-l spun e că a plecat din lumea noastră purtând multe secrete cu ea.

Purtând multe teorii, adaug eu în mintea mea.

Vântul de iunie pătrunde prin fereastra deschisă și flutură perdeaua. Se simte un iz slab de mare. Îmi amintesc în mână atingerea nisipului de pe țărm. Mă dezlipesc de birou, mă duc spre Oshima și îl strâng cu putere în brațe.

Trupul său zvelt răscolește în mine o nostalgie profundă.

Mă mângâie ușor pe păr.

— Lumea e o metaforă, Kafka Tamura, îmi șoptește el la ureche. Doar că nici pentru mine, nici pentru tine, biblioteca aceasta nu o să fie niciodată o metaforă. O să fie mereu doar o bibliotecă. Voiam să clarificăm acest lucru.

— Desigur.

— Dar e o bibliotecă solidă, individuală, specială. Nimic n-ar putea-o înlocui vreodată.

Încuviințez.

— La revedere, Kafka Tamura!

— La revedere! Să știi că-ți stă bine cu cravata aia.

Se desprinde de mine, mă privește și zâmbeste.

— Tot așteptam să-mi zici asta.

Merg până la gară cu rucsacul în spate, iau trenul și ajung în gara Takamatsu. Cumpăr de la ghișeu un bilet până la Tokyo. Trenul ajunge noaptea târziu. Va trebui probabil să mă opresc undeva și apoi să o iau spre

casa din Nogata. Odată întors în casa mare și goală, voi fi din nou singur. Nimeni nu mă așteaptă să mă întorc. Dar nu am unde să mă duc în alta parte.

O sun pe Sakura pe mobil de la un telefon public din gară. E la serviciu, dar puțin poate să stea de vorbă. Îi spun că e suficient și doar un pic.

— Mă întorc la Tokyo, îi spun eu. Sunt în gara Takamatsu. Asta voiam să-ți spun.

— Gata cu fugitul de acasă?

— Se pare că da.

— Adevărul e că era cam devreme să fugi de acasă la cincisprezece ani. Și ce-o să faci în Tokyo?

— Mă întorc la școală.

— Nu e rău, dacă privești în perspectivă.

— Te întorci și tu la Tokyo?

— Da, prin septembrie, cred. În vară am de gând să plec pe undeva în excursie.

— Și vrei să ne vedem în Tokyo?

— Da, sigur. Îmi dai numărul tău de telefon?

Îi dau numărul de acasă. Și-l notează.

— Să știi că te-am visat.

— Te-am visat și eu.

— Nu cumva a fost un vis foarte deocheat?

— Mda, recunosc eu. Dar la urma urmei, a fost doar un vis. Al tău?

— Al meu nu a fost deocheat. Te-am visat rătăcind printr-o casă uriașă, ca un labirint. Căutai o cameră anume și nu o găseai. Dar în casă mai era cineva care te căuta pe tine. Eu țipam ca să te atenționez, dar vocea mea nu

răzbătea până la tine. A fost foarte înfricoșător. A doua zi m-am trezit foarte obosită de cât urlasem în somn. Mi-am făcut multe griji pentru tine.

— Mulțumesc, spun eu. Dar și asta a fost doar un vis.

— Nu s-a întâmplat nimic rău, nu?

— Nu s-a întâmplat nimic rău.

Nu s-a întâmplat nimic rău, mă conving eu pe mine însumi.

— La revedere, Kafka. Hai, că trebuie să mă întorc la treabă. Dacă vrei să vorbești cu mine, poți să mă suni oricând.

— La revedere, îmi spun eu și adaug: surioară.

Trec podul, traversez marea, ajung în stația Okayama și schimb trenul pe linia de Shinkansen. Mă așez pe scaun și închid ochii. Corpul mi se obișnuiește cu trepidația trenului.

Am la picioare tabloul, „Kafka pe malul mării”, bine împachetat, îl simt lipit de picioare.

„Vreau ca tu să mă îți minte”, spune doamna Saeki și privește drept înainte. „Dacă tu mă îți minte, toți ceilalți pot să mă uite.”

Timpul atârână cu greutate asupra ta, ca un vis vechi, plin de tâlcuri. Te miști încontinuu, încercând să te strecorei. Nu vei putea scăpa niciodată de el, chiar de-ar fi să ajungi la marginea lumii. Dar dacă așa e să fie, ești nevoit să

mergi până la marginea lumii. Sunt lucruri pe care nu poți să le faci decât dacă ajungi până acolo.

După ce trecem de Nagoya, începe să plouă. Privesc picăturile care se întind pe fereastra întunecată. Și când am plecat din Tokyo ploua. Îmi imaginez ploaia căzând în tot felul de locuri: ploaie în pădure, ploaie pe mare, ploaie pe autostradă, ploaie pe bibliotecă, ploaie la capătul lumii.

Închid ochii și mă destind, relaxându-mi mușchii încordați. Ascult vuietul monoton al trenului. Dintr-odată, o lacrimă mi se prelinge din ochi. Îmi simt atingerea caldă pe piele. Îmi izvorăște din ochi, alunecă pe obraz, se oprește pe buze și se usucă încet. Nu-i nimic, îmi zic eu. E doar o lacrimă. Și parcă nici măcar nu ar fi a mea, ci un strop din ploaia care bate în geam. Oare am făcut ce trebuia?

— Ai făcut ce trebuia, spune tânărul numit Corbul. Ai făcut cel mai corect lucru. Nimeni altul în locul tău nu s-ar fi descurcat atât de bine ca tine. Pentru că ești cu adevărat cel mai tare tânăr de cincisprezece ani din lume.

— Dar eu încă nu știu ce înseamnă să trăiesc.

— Privește tabloul, spune el. Și ascultă vântul, încuviințez.

— Poți să faci asta.

Încuviințez.

— Mai bine te culci, spune tânărul numit Corbul. Când o să te trezești, vei face parte dintr-o lume nouă.

În sfârșit, adormi. Iar când te trezești, faci parte dintr-o lume nouă.

SFÂRȘIT

